

СТЕФАНИ МАЙЪР

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ЗАТЪМНЕНИЕ

ЗДРАЧ КНИГА ТРЕТА

СТЕФАНИ МАЙЪР ЗАТЪМНЕНИЕ

Превод: Моника Колчевска

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Всичките ни опити за хитруване бяха напразни.

С лед на сърцето го гледах как се приготвя да ме защити. Усилената му концентрация не издаваше и сянка от съмнение, въпреки че те бяха повече от него. Знаех, че не можем да очакваме никаква помощ — в този момент семейството му се бореше за живота си така, както и той се — за нашия.

Щях ли някога да науча резултата на другата битка? Да разбере кои бяха победителите и победените?

Щях ли да оживея достатъчно дълго?

Шансовете не изглеждаха много големи.

Черни очи, подивели от жестокото желание за смъртта ми, чакаха момента, когато вниманието на моят защитник щеше да бъде отклонено. Момента когато със сигурност щях да умира.

Някъде много, много далеч в студената гора, един вълк нададе вой.

1. УЛТИМАТУМ

Бела,
Не знам защо караш Чарли да носи бележки на Били
сякаш сме във втори клас.
Ако исках да говоря с теб щях да отговоря на...
Ти взе решението, ясно? Не можеш да имаш и двама
ни.
Коя част от „смъртни врагове“ не можеш да
разбереш?
Виж, знам че се държа като глупак, но просто няма
начин да...
Не можем да бъдем приятели след като ти прекарваш
цялото си време с...
Става по-зле като мисля за теб толкова много, за това
не ми пиши повече...
Да, и ти ми липсваш. Много. Но това нищо не
променя. Съжалявам.

Джейкъб

Прокарах пръстите си по страницата, можех да почувствам местата, на които химикалът му е оставил по-дълбоки следи. Можех да си го представя как пише ядосаните реплики с грубият си почерк, след това да ги зачерква, осъзнавайки, че не това е искал да каже. Това би обяснило размазаното мастило. Можех да си представя как веждите и челото му се сбръчкват от напрежение. Ако бях там може би щях да се засмея. „Не се затормозявай, Джейкъб,“ щях да му кажа „просто кажи каквото мислиш“. Но да се засмея сега, беше последното, което можех да направя след като прочетох думите му. Отговорът му на бележката ми — предадена от Чарли до Били за него, точно като че ли сме във втори клас, както каза той — не беше изненадващ. Знаех какво ще пише в нея още преди да я отворя. Това, което ме изненада, беше колко

много ме нараниха зачертаните реплики — сякаш беше невероятно остър смисълът им.

Нещо повече, зад всяка ядосана дума се криеше океан от болка. От болката на Джейкъб болеше повече отколкото от собствената ми. Докато размишлявах върху това, усетих мириса, идващ от кухнята. В някоя друга къща, факта че някой друг, освен мен готви, нямаше да бъде причина за паника. Бутнах смачканият лист хартия в задният ми джоб и побягнах, стигайки до долният етаж точно на време. Чарли току-що беше сложил буркана със сосът за спагети в микровълновата. Отворих вратичката и го извадих.

— Къде сгрехих? — попита Чарли.

— Трябва първо да махнеш капака, татко, металът не се отразява добре на микровълновата. — Махнах капака докато говорех и изсипах половината сос в чиния, след което я сложих обратно в микровълновата. Буркана върнах в хладилника. Чарли наблюдаваше движенията ми със свити устни.

— Спагетите поне правилно ли приготвям? — Погледнах в тигана на печката — източникът на миризмата, която усетих.

— Ако не беше полузаспал може би щеше да е по-добре — казах спокойно. Взах лъжица и се опитах да почистя дъното на тигана. Чарли въздъхна. — За какво е всичко това — попитах.

Той скръсти ръце пред гърдите си и се загледа през прозореца към блестящото слънце.

— Не знам за какво говориш — измърмори.

Обърках се. Чарли да готви? А и за какво беше това грубо държание? Едуард не беше тук още, татко се държеше така обикновено около гаджето ми, старейки се максимално да покаже негостоприемност с всяка дума или жест. Усилията му не бяха необходими — Едуард и без това знаеше точно какво си мисли Чарли. Думата „гадже“ ме накара да задъвча вътрешната част на бузата си, суетейки се. Не използвах правилната дума. Мислех за дума изразяваща вечно обвързване. Но думи като „съдба“ и „вяра“ звучаха изтъркано, използвани в обикновен разговор. Едуард използваше друга дума, която беше и източникът на напрежението, което изпитвах. Караше ме да стискам зъби само при мисълта за нея. Годеница. Прогоних тези мисли.

— Пропускам ли нещо? От кога ти започна да правиш вечерята?
— попитах. Спагетите вряха в тенджерата докато ги бърках. — Или трябваше да кажа — се опитваш да я правиш.

Чарли сви рамене:

— Няма закон, който да ми забранява да готвя в собствената си къща.

— Е, ти знаеш най-добре — хилейки се отговорих, с поглед върху значката на коженото му яке.

— Ха, това беше добро — той съблече якето си, сякаш погледът ми към него му бе напомнил, че още го носи. Коланът с пистолета му не беше в него — от няколко седмици нямаше нужда да го носи в управлението. Нищо обезпокоително не се случваше във Форкс, а нямаше и следа от огромните, мистериозни вълци скитащи по дъждовните гори. Бърках спагетите в мълчание, мислейки си че Чарли сам ще подхване темата, която явно го безпокоеше. Баща ми не беше от приказливите и усилията му да ръководи вечерята ясно показваха, че замисляше нещо. Рутинно погледнах към часовника — нещо, което правех всеки пет минути по това време на деня. Оставаше по малко от половин час. Следобедите бяха най-трудната част от деня ми. Откакто бившият ми най-добър приятел (и върколак), Джейкъб Блек, изпорти за скришното ми каране на мотоциклет — измяна, целяща да ограничи вижданията ми с гаджето ми Едуард Кълън — Едуард можеше да ме вижда само от седем до девет и половина, винаги вкъщи и под строгото наблюдение на баща ми. Беше повече от предишното ми леко наказание за изчезването ми за три дни и скока ми от скалите. Естествено виждах Едуард в училище — Чарли не можеше да направи нищо по този въпрос. Освен това Едуард прекарваше почти всяка вечер в стаята ми, но Чарли не беше уведомен за това. Способността на Едуард да се катери лесно и безшумно по стени беше почти толкова полезна, колкото и умението му да чете мислите на Чарли. Следобеда беше единственото време, което прекарвах далеч от Едуард, но беше достатъчно, за да ме прави неспокойна, а и часовете минаваха толкова бавно. Но аз понасях наказанието си без да се оплаквам, първо, защото знаех че си го заслужавам, и второ защото не исках да нараня татко като се изнеса сега, знаейки че приближава много по-сериозна раздяла. Татко седна на масата, разгръщайки днешния вестник; след секунда зацъка неодобрително с език.

— Не знам защо изобщо четеш вестника, татко, само се ядосваш.
— Той ме игнорира, мърморейки пред четивото си.

— Ето затова всички искат да живеят в малък град. Нелепо.

— Какво пък им има на големите градове?

— Сياتъл се бори за първо място по убийства — пет неразрешени случая през последните две седмици. Можеш ли да си представиш такъв живот?

— Мисля, че Финикс е по-напред в надпреварата, тате, живяла съм така. — А никога не съм била по-близо до смъртта откакто живея в този малък, спокоен град. Всъщност самата аз съм приоритет в няколко списъка... Лъжицата затрепери в ръката ми, раздвижвайки водата.

— Е, мен никой не може да ме накара да живея така — каза Чарли. Започнах да сервирам вечерята. Трябваше да използвам нож за месо, за да успея да нарежа спагетите на Чарли, после и моите, докато той наблюдаваше със свенливо изражение. Чарли помогна със соса и се зае с вечерята си. Аз гарнирах порцията си и последвах примера му без особено голям ентусиазъм. Вечеряхме без да говорим. Чарли все още преглеждаше новините затова аз се заех с книгата си — Брулени Хълмове, изчакавайки го да започне разговора. Бях прочела едва лист, когато Чарли остави вестника на земята.

— Права си, наистина искам да поговорим — каза, оставяйки вилицата си до чинията. Аз оставих книгата настрана, подвързията беше така разнищена, че падна на земята.

— Можеше просто да ми кажеш — казах.

Той кимна намръщен.

— Да, ще знам занапред. Помислих си, че като направя вечеря ще се размекнеш. — Аз се засмях.

— Успя — уменията ти в кухнята ми подкосиха краката. Какво искаш, татко?

— Ами става дума за Джейкъб.

Почувствах суровото си изражение.

— Какво за него? — казах през стиснати зъби.

— Спокойно, Бела. Знам, че си разстроена от това, че те издаде, но той постъпи правилно и отговорно.

— Отговорно — отговорих язвително, въртейки очи. — Точно. Та, какво за Джейкъб? — Повторих безгрижно зададеният въпрос,

наум. Какво за Джейкъб? Какво щях да правя с него? Бившият ми най-добър приятел, който сега ми беше... какво? Враг? Потръпнах. Изражението на Чарли сатана предпазливо.

— Не ми се ядосвай, става ли?

— Да ти се ядосвам?

— Ами, става дума и за Едуард.

Очите ми се присвиха. Гласът на Чарли стана суров.

— Пускам го вкъщи, нали?

— Така е — признах. — За малко. Разбира се, можеш да ме пускаш да излизам от време на време — продължих, шегувайки се. Знаех, че съм под ключ до края на учебната година. — Напоследък съм послушна.

— Ами, затова и подхванах темата — изненадващо очите му се смееха, за секунда изглеждаше с двадесет години по-млад. Видях неясна възможност в тази лека усмивка, но продължих бавно.

— Обърках се, татко. Говорим за Джейкъб, за Едуард или за факта, че съм наказана?

Усмивката пак се появи.

— И за трите.

— И каква е връзката между тях? — попитах предпазливо.

— Добре — въздъхна той, предавайки се. — Мисля си, че заслужаваш награда за добро поведение. Като за тийнейджър си изключително не-досадна.

Веждите ми се извиха въпросително.

— Наистина? Свободна съм?

Как се случи всичко това? Бях убедена, че ще съм под домашен арест докато не се изнеса, а и Едуард не беше доловил промяна в мислите на Чарли...

— При известни условия — вдигна пръст Чарли. Ентусиазмът ми се изпари.

— Страхотно — простенах аз.

— Бела, това е по-скоро молба отколкото заповед, ясно? Свободна си, но се надявам да използваш свободата си... благодарумно.

— Какво означава това?

Той въздъхна отново.

— Знам, че си доволна, че през цялото време си с Едуард...

— Прекарвам време и с Алис — прекъснах го аз. Сестрата на Едуард можеше да идва да ме посещава когато си поиска. Тя можеше да го манипулира както си иска.

— Така е — каза той. — Но имаш и други приятели освен Кълънови, Бела. Или поне преди имаше.

Гледахме се дълго време.

— Кога за последно говори с Анджеला? — подхвърли той.

— Петък на обяд — отговорих незабавно.

Преди Едуард да се върне, приятелите ми в училище се разделяха на две групи. Харесваше ми да мисля за тях като Добрите срещу Злите. Ние и Те също ставаше. Добрите бяха Анджеला, нейният приятел Бен и Майк. Те най-великодушно бяха простили лудостта ми, породена от отсъствието на Едуард. Лорън Малори беше коренът на Злите и изглежда всички останали, включително първата ми приятелка във Форкс — Джесика Станли, бяха доволни да са в нейната анти-Бела коалиция. Откакто Едуард се върна в училище групите се очертаха още по-ясно. Завръщането на Едуард повлия върху приятелството на Майк, но Анджеला ни беше абсолютно вярна, а и Бен следваше нейния пример. Въпреки неохотата, която повечето хора изпитваха към Кълънови, Анджела сядаше до Алис всеки ден на обяд, а след няколко седмици изглежда започна да се чувства добре до нея. Беше трудно да не си заплепен от Кълънови веднъж дадеш ли им възможност.

— Извън училище? — попита Чарли, привличайки отново вниманието ми.

— Не съм виждала никой извън училище, татко. Наказана съм, не помниш ли? А и освен това Анджела си има приятел. Винаги е с Бен. Но ако наистина съм свободна — добавих, наблюдайки на скептицизма си — може би ще си направим двойна среща.

— Добре. Но пък — той се поколеба — с Джейк винаги сте били толкова близки, а сега.

— На къде биеш, татко? Какви точно са условията ти? — срязах го веднага аз.

— Не мисля, че трябва да игнорираш останалите си приятели само заради Едуард, Бела. — Каза той строго. — Не е хубаво и мисля, че животът ти би бил по-добър, ако допуснеш до себе си и други хора. Това, което стана миналия септември...

Потреперих.

— Ами, ако имаше повече приятели тогава, освен Едуард Кълън, може би нещата щяха да бъдат различни — каза той отбранително.

— Точно така щеше да бъде — измърморих аз.

— Може би да, може би не.

— Какво искаш, татко? — напомних му аз.

— Използвай свободата си, за да се виждаш и с останалите си приятели. Балансирай нещата.

Кимнах бавно.

— Балансът е хубаво нещо. Имам ли някакво определено време в което да се вменя?

Той направи гримаса, но кимна отрицателно.

— Не искам да усложнявам нещата, просто не забравяй приятелите си.

Това беше дилема, с която вече се бях спречквала. Приятелите ми. Хора, с които не трябваше да се виждам след дипломирането ни — заради тяхната собствена безопасност. Коя беше най-добрата постъпка? Да съм с тях докато мога? Или постепенно, още от сега да се разделим? Потрепнах от мисълта за втория вариант.

— Особено Джейкъб — добави Чарли, преди да обмисля по-добре възможностите.

Още по голяма дилема. Замислих се, за да намеря правилните думи.

— С Джейкъб ще се окаже по-сложно.

— Джейкъб е практичен, а освен това ти беше много, много добър приятел — добави бащински той.

— Знам това.

— Не ти ли липсва? Поне малко? — попита разстроено. Гърлото ми пресъхна, трябваше да се изкашлям, за да мога да отговоря.

— Да, липсва ми — признах, гледайки надолу. — Много ми липсва.

— Защо тогава да е сложно?

Това не можех да му обясня. Беше против правилата — за хора като мен и Чарли — да знаем за тайния свят, пълен с мистерии и чудовища, около нас. Аз знаех всичко за този свят, затова сега бях в беда. Нямах намерение да поставям Чарли в опасност.

— С Джейкъб имаме разногласия — казах бавно — относно приятелството ни, искам да кажа. Приятелството не винаги е

достатъчно за Джейк.

Не навлязох в незначителни подробности, несравними с факта, че върколашката глутница на Джейк горчиво мразеше вампирското семейство на Едуард — а оттам и мен, след като аз имах намерение да се присъединя към това семейство. Не беше нещо, което ще можем да разрешим с една бележка, а и Джейк не отговаряше на обажданията ми. Намеренията ми да се разбере с него на живо определено не се харесваха на вампирите.

— Едуард не е ли готов за малко конкуренция? — сега гласът на Чарли преливаше от сарказъм. Хвърлих му мрачен поглед.

— Няма никаква конкуренция.

— Нараняваш чувствата на Джейк, избягвайки го по този начин. Мисля си, че би предпочел да сте просто приятели отколкото да те загуби.

Ах, значи сега се оказа, че аз го избягвам?

— Почти сигурна съм, че Джейк изобщо не иска да сме приятели. — Думите ме нараниха, но продължих. — Откъде ти хрумна тази идея все пак?

Сега Чарли изглеждаше засрамен.

— Въпросният човек намина днес с Били...

— Дватамата с Били клюкарстват като стари лелки — оплаках се аз, забивайки вилицата си в спагетите.

— Били се притеснява за Джейкъб — каза Чарли — Джейк е в труден период. Депресиран е.

Трепнах, но продължих да наблюдавам спагетите си.

— А и ти беше толкова щастлива когато прекарваш времето си с него — въздъхна Чарли.

— Щастлива съм сега — изръмжах през стиснати зъби. Контраста между думите ми и тона, с който ги казах разчупиха напрежението. Чарли започна да се смее, а аз се присъединих към него.

— Добре, добре — съгласих се — Баланс.

— И Джейкъб — настоя той.

— Ще се опитам.

— Добре. Постигни баланс, Бела. А да, имаш поща — каза Чарли, затваряйки темата — До печката е.

Не помръднах, мислите ми се въртяха около Джейкъб. Най-вероятно пощата ми не беше нищо важно. Вчера получих колет от

майка ми и не очаквах друг. Чарли стана от стола си и се протегна. Занесе чинията си до мивката, но преди да започне да я мие ми подхвърли плик. Писмото се плъзна по масата и се озова до лакътя ми.

— Мерси — измърморих, изненадана от неговата настоятелност. Тогава видях адреса — писмото беше от Университета в Аляска.

— Пристигна бързо. Предполагам съм изпуснала крайният срок.

Чарли се подсмихна. Вгледах се в плика и после погледнах Чарли свирепо.

— Отворен е.

— Бях любопитен.

— Шокирана съм, шерифе. Това си е криминално престъпление.

— Я стига, просто го прочети.

Изкарах писмото и разгънах листите.

— Поздравления — каза той преди да успея да прочета и ред. — Първият ти прием.

— Мерси, тате.

— Трябва да обсъдим таксата. Имам малко спестени пари...

— Ей, няма да стане. Няма да използвам спестяванията ти, татко. Имам си мои пари.

Или поне това, което беше останало от тях — което не беше кой знае колко. Чарли се намръщи.

— Някои от коледжите са доста скъпи, Бела. Искам да ти помогна. Няма нужда да ходиш в Аляска, само защото е по-евтино.

Не беше по-евтино, никак даже. Но беше далеч и Джуно имаше голямо предимство — 321 облачни дни в годината. Първото беше заради мен, второто — заради Едуард.

— Ще се погрижа сама. Освен това вземането на заем няма да е трудно.

Надявах се, че блъфът ми не беше толкова очебиен, всъщност не бях проучила кой знае колко въпроса.

— А... — започна Чарли, но отмести поглед.

— Какво?

— Нищо, аз само... — намръщи се той — Просто се чудех какви са планове на Едуард?

— А, това ли.

— Е, какви са?

Почукване на вратата спаси положението. Отидох да отворя, докато Чарли се мръщеше.

— Идвам! — извиках, а Чарли промърмори нещо от сорта на „Разкарай се.“ Игнорирах го и отидох да посрещна Едуард. Отворих вратата, дърпайки я силно, и ето го и него — моето собствено чудо. Времето не ме беше имунизирано срещу красотата на лицето му, а и бях сигурна че никога няма да го приема за даденост. Очите ми преминаха през белите му страни: твърдата му, квадратна челюст, меката извивка на пълните му устни — разтегнати в усмивка, правата линия на носа му, остротата на скулите му, гладкото му, мраморно чело, потъмнялата му, бронзова коса. Запазих очите му за края, знаейки че когато погледна в тях най-вероятно ще си загубя ума. Бях широко отворени, изгарящи ме с течно злато и обградени от черни мигли. Взирайки се в очите му, винаги се чувствах необикновено — сякаш костите ми омекваха. Бяха лекомислена, но ще е защото бях забравила да дишам. Отново. Беше лица, за което всеки модел би дал душата си. Разбира се, вероятно това щеше да е и цената: една душа. Не. Не го вярвах. Почувствах вина само, че си го мисля и бях доволна — често при това — че бях единственият човек, чийто мисли бяха загадка за Едуард. Протегнах се за ръката му и въздъхнах когато студените му пръсти намериха моите. Докосването му ми донесе странно чувство на облекчение — сякаш съм била в агония, а сега съм излекувана.

— Хей — усмихнах се леко на поздрава си. Той повдигна сплетените ни пръсти, за да погали бузата ми с ръката си.

— Как мина следобедът ти? — попита.

— Бавно — отговорих.

— За мен също.

Потърка лицето си в ръката ми като продължаваше да я държи със своята. Затвори очите си докато носът му се плъзгаше по китката ми. Усмихна се нежно без да ги отваря като явно се наслаждаваше на аромата. Знаех че аромата на кръвта ми — толкова по-сладък от която и да е друга кръв (като вода срещу вино за алкохолик) — му причиняваше изгаряща жажда. Но изглежда това не го притесняваше така, както преди. Можех само бегло да си представя усилията, които полагаше дори и при най-простичкото ни докосване. Натъжи ме факта, близостта ни му причиняваше болка. Успокоявах се от мисълта, че тази

болка няма да продължи дълго. Чух как Чарли се приближава, стъпвайки тежко с крака — жест, целящ да покаже неудоволствието от присъствието на госта ни. Едуард отвори очи и отдалечи ръцете ми от лицето си, но остави пръстите ни преплетени.

— Добър вечер, Чарли — каза, безупречно учтиво, въпреки че Чарли не го заслужаваше. Татко измърмори някакъв поздрав, но не се помръдна от мястото си, с ръце скръстени пред гърдите. Приемаше изключително сериозно идеята да ни надзирава непрекъснато.

— Донесох още молби за попълване — каза ми Едуард като в същото време ми подаваше документите. Носеше няколко марки увити като пръстен около малкия си пръст.

Изпъшках. Как така все още бяха останали колежи, в които не ме беше принудил да кандидатствам? Как така успяваше да намери свободни места? Срокът за кандидатстване беше изтекъл отдавна. Усмихна се, сякаш прочел мислите ми, сигурно ясно са се изписали на лицето ми.

— Все още има няколко свободни места. А и няколко колежа са готови да направят изключение.

Можех само да си представя какво би ги накарало да направят подобно нещо. Парична подкрепа със сигурност. Едуард се засмя на изражението ми.

— Да седнем — каза, теглейки ме към масата в кухнята.

Чарли сърдито ни последва, едва ли можеше да се оплаква от насоката на разговора. Постоянно ми натякваше, че е крайно време да взема решение за колежа. Набързо разчистих масата докато Едуард подреди бланките. Когато преместих „Брулени Хълмове“ Едуард повдигна вежди. Знаех какво си мисли, но преди да успее да каже нещо Чарли проговори.

— Като говорим за колежи, Едуард — каза Чарли, с дори по-намусен тон — опитваше да избягва преки обръщения към Едуард, но когато му се налагаше ясно изразяваше недоволството си. — С Бела говорихме за следващата година. Решил ли си в кой колеж ще ходиш?

Едуард се усмихна и каза дружелюбно.

— Все още не. Получих няколко приема, но все още обмислям.

— Къде са те приели? — настоя Чарли.

— Сиракуза, Харвард, Дартмут... а днес получих одобрение и от Университета в Аляска. — Едуард леко обърна лицето си, за да ми

намигне. Потиснах смеха си.

— Харвард? Дартмут? — Измърмори Чарли, неспособен да скрие възхищението си. — Е, това е... това наистина си е постижение. Но Университетът в Аляска... Не мислиш наистина да отидеш там, след като можеш да си в „Айви“ Лигата. Искам да кажа, баща ти сигурно би искал да...

— Карлайл ще е доволен каквото и да реша — каза Едуард спокойно.

— Хъм...

— Познай какво, Едуард — казах весело, продължавайки играта му.

— Какво, Бела?

Посочих към тънкият плик на рафта.

— Преди малко и аз получих приема си от Университета в Аляска.

— Поздравления — изхили се той — Какво съвпадение!

Очите на Чарли се стрелкаха между двамата ни.

— Хубаво — измърмори след минута. — Отивам да си гледам мача, Бела. Девет и половина. Обичайната команда.

— Ааа, тате? Спомняш ли си скорошния ни разговор относно свободата ми?

Той въздъхна.

— Да, добре де. Десет и половина. Все още имаш вечерен час през учебно време.

— Бела вече не е наказана? — попита Едуард. Въпреки че знаех, че не е изненадан не можех да доловя нещо фалшиво в интонацията му.

— При известни условия — изръмжа Чарли. — Теб какво те засяга?

Погледнах го намръщено, но той не ме видя.

— Хубаво е да го зная — каза Едуард — Алис има отчаяна нужда от партньор за пазаруване, а и съм сигурен, че Бела много би искала да пообиколи града. — Той ми се усмихна.

— Не! — изръмжа Чарли и лицето му почервенея.

— Татко! Какъв е проблемът?

Той положи големи усилия, за да отговори.

— Не искам да ходиш в Сиатъл.

— Моля?

— Видя какво пишеше във вестника — стават серия от убийства в Сиатъл и не искам да ходиш там, ясно ли е?

Направих отегчена физиономия.

— Тате, по-вероятно е да ме удари светкавица, отколкото точно в деня, в който съм в Сиатъл...

— Не, няма проблеми, Чарли — прекъсна ме Едуард. — Нямах предвид Сиатъл. Мислех си за Портланд, и аз не бих пуснал Бела в Сиатъл.

Погледнах го невярващо, но той съсредоточено четеше вестника на Чарли. Най-вероятно се опитваше да го омиротвори. Само мисълта, че мога да съм в опасност докато съм с Алис или Едуард беше смехотворна.

Получи се. Чарли се загледа в Едуард за секунда и сви рамене.

— Хубаво.

Напусна хола забързано — най-вероятно, за да не изпусне мача си. За да не чува какво си говорим, почаках докато включи телевизора.

— Какво... — започнах.

— Почакай — каза Едуард, без да откъсва поглед от вестника. Очите му бяха приковани във вестника, но ми подаде първото заявление. — Мисля, че можеш да попълниш молбите по тази. Въпросите са еднакви.

Явно Чарли слухтеше. Въздъхнах и се заех с попълването: име, адрес, социална. След няколко минути вдигнах поглед, но Едуард гледаше замислено през прозореца. Когато погледнах отново към листа, забелязах името на училището. Изпъшках и оставих документите настрана.

— Бела?

— Сериозно, Едуард. Дартмут?

Едуард взе молбата и я постави отново пред мен.

— Мислех си, че Ню Хампшир ще ти хареса — каза. — Горите са много подходящи за походи. Изключително изобилие от диви животни.

Извика на помощ усмивката си, знаейки че не мога да й устоя. Поех дълбоко въздух.

— Ще те оставя да ми се отплатиш — обеща ми. — Ще те таксувам двойно ако искаш.

— Като че ли ще ме приемат без огромен подкуп. Или това е част от сделката? Ново крило на библиотеката? Защо изобщо обсъждаме това отново?

— Би ли попълнила молбата, Бела? Няма да ти навреди ако кандидатстваш.

Протегнах се за документите, планирайки да ги захвърля право в кошчето, но вече ги нямаше. Загледах се в масата, после и в Едуард. Доколкото можех да преценя не беше помръдвал, но молбата най-вероятно беше грижливо прибрана в джоба му.

— Какви ги вършиш? — попитах.

— Мога да пиша с почерка ти по-добре и от теб самата. Вече написах есетата.

— В най-скоро време ще прекалиш, да знаеш — зашепнах заради малката вероятност Чарли още да подслушва. — Не е нужно да кандидатствам другаде. Приеха ме в Аляска. Почти мога да си позволя да платя първия семестър. Алибито ми е добро като всяко друго. Не е нужно да хвърляме пари на вятъра — без значение чий са.

Имитирах мрачен поглед когато го погледнах.

— Бела.

— Не започвай. Знам че трябва да се постарая, заради Чарли, но двамата с теб знаем, че няма да мога да ходя на училище така или иначе. И изобщо да бъда около хора.

Познанията ми за първите няколко вампирски години бяха непълни. Едуард не изпадаше в подробности — не беше любимата му тема — но аз бях сигурна че никак няма да е леко. Самоконтролът се придобиваше с практика. Изключено беше обучението ми в университет.

— Мислех, че датата не е окончателно решена — напомни ми нежно Едуард. — Можеш да се насладиш да един, два семестъра в колеж. Много неща тепърва ти предстоят.

— Ще ми предстоят дори и след това.

— Да, но няма да са човешки. Втори шанс по хуманност няма да получиш, Бела.

Въздъгнах.

— Бъди разумен, Едуард. Твърде опасно е да протакаме.

— Няма никаква опасност — настоя той.

Загледах го ядосано. Никаква опасност? Да бе. Садистичен вампир беше по петите ми, опитвайки се да отмъсти за смъртта на половинката си — в момента вероятно подготвя методите си на мъчение. Но кой ти мислеше за Виктория? А да, и Волтури — Кралското вампирско семейство със своята малка армия — което настояваше сърцето ми да спре да бие в най-близко бъдеще — по един или друг начин. Точно. Няма причина за паника. Дори с помощта на Алис — Едуард разчиташе на нейните видения — беше лудост да отлагаме неизбежното. Освен това вече бях спечелила този спор. Датата на моето трансформиране беше уточнена — веднага след дипломирането ми: оставаха само няколко седмици. Стомаха ми се сви като осъзнах колко малко време всъщност ми оставаше. Разбира се, промяната беше наложителна — тя беше ключът към това, което исках повече от всичко — но бях загрижена за Чарли. И за майка ми, Рене, далеч в слънчевата Флорида, която все още ме увещава да прекарам лятото с нея и съпруга ѝ. И Джейкъб, който за разлика от родителите ми, ще знае точно за какво отивам във възможно най-отдалечения колеж. Дори и родителите ми да не се усъмнят, дори и да успея да оправдая липсата на посещения с прекаленото пътни разходи или с прекалено многото изпити, Джейкъб щеше да знае истината. За момент мисълта за внезапната промяна в отношенията ни с Джейкъб заслепи всяка останала болка.

— Бела — загрижено прошепна Едуард, видял стреса, изписал се на лицето ми. — За никъде не бързаме. Няма да позволя да ти се случи нещо. Можем да изчакаме колкото поискаш.

— Искам да побързаме — прошепнах, усмихвайки се слабо. — И аз искам да бъда чудовище.

Той стисна зъби и проговори.

— Не знаеш какво говориш.

Внезапно той постави вестника помежду ни. Пръста му показва заглавието: **СМЪРТНИТЕ СЛУЧАЙ НАРАСТВАТ, ПОЛИЦИЯТА ПОДОЗИРА ПОЯВА НА УЛИЧНА БАНДА.**

— Какво общо има това с нас?

— Чудовищата не са майтап работа, Бела.

Отново прочетох заглавието, после погледнах лицето му.

— Това... вампир ли извършва убийствата? — прошепнах.

Той се усмихна безрадостно, гласът му беше нисък и студен.

— Ще се изненадаш, Бела, колко често проблемите ви са причинени от моя вид. Може лесно да се познае, ако знаеш къде да гледаш. Информацията сочи, че има млад вампир в Сиатъл. Кръвожаден, див, неконтролируем. Такива, каквито всички сме били в началото. — Насочих погледа си към статията, избягвайки очите му. — От седмици наблюдаваме случващото се. Всички признаци са налице — необяснимите изчезвания, винаги през нощта, останките от телата, липсата на каквито и да е други доказателства. Да, някой млад. И изглежда никои не поема отговорност за него.

Той пое дълбоко въздух.

— Е, това не е наш проблем. Дори нямаше да обърнем толкова внимание ако не беше близо до града ни. Както казах, това се случва непрекъснато. Съществуването на чудовища води до чудовищни последиствия.

Опитах се да игнорирам имената на жертвите, но сякаш бяха написани с червено — очите ми виждаха само тях. Пет отнети човешки живота. Пет опечалени семейства. Морийн Гардинър, Джефри Кембъл, Грейс Рейзи, Мишел О'Конъл, Роналд Албрук. Хора, които са имали родители и деца, и приятели, и домашни любимци, и работа, и надежди, и планове, и спомени, и бъдеще.

— С мен няма да е така — прошепнах, повече на себе си. — Ти няма да го позволиш. Ще живеем на Антарктида.

Едуард въздъхна, нарушавайки напрежението.

— Пингвини. Прекрасно.

Изсмях се дрезгаво и махнах вестника от масата, за да не ми се налага да гледам имената. Естествено, Едуард е обмислил въпроса с ловуването. Той и неговото „вегетарианско“ семейство — всички, зарекли се да защитават човешкият живот — всички, предпочитащи да задоволяват жаждата си с лова на големи хищници.

— Тогава Аляска, както планирахме. Някое място, по-отдалечено от Джуно — и изобилстващо от мечки гризли.

— Още по-добре — изтъкна той — Полярни мечки. Доста са свирепи. А и вълците там са доста големи.

Устата ми се отвори и дъхът ми излезе накъсано.

— Какво има? — попита той. Преди да мога да се възстановя объркването му се изпари и тялото му се стегна.

— О. Пропусни вълците тогава. Ако идеята ти се струва противна. — Гласът му беше твърд, студен, а раменете му непреклонни.

— Той беше най-добрият ми приятел, Едуард — измърморих. Миналото време ме нарани. — Разбира се, че идеята ми се струва противна.

— Моля те, прости недосетливостта ми — каза той, все още студено. — Не трябваше изобщо да го предлагам.

— Няма нищо. — Наблюдавах ръцете си, склучени в юмрук на масата. И двамата мълчахме, после студените му пръсти повдигнаха брадичката ми. Изражението му беше много по-меко.

— Съжалявам. Наистина.

— Знам. Знам, че нямаше това предвид. Не трябваше да реагирам така. Просто... мислех си за Джейкъб преди да дойдеш. — Поколебах се. Златистите му очи потъмняваха всеки път когато споменавах името на Джейкъб. Проговорих, защитавайки се. — Чарли ми каза, че Джейк минава през труден период. Много е наранен и... вината е моя.

— Нищо лошо не си направила, Бела.

Поех дълбоко въздух.

— Трябва да оправя нещата, Едуард. Поне това му дължа. Пък и това е едно от условията на Чарли.

Докато говорех лицето му се промени — сега беше отново сурово, подобно на статуя.

— Знаеш, че е изключено да си около върколак незащитена, Бела. А ако някой от нас навлезе в земите им, ще се наруши споразумението ни. Да не би да искаш да започнем война?

— Разбира се, че не!

— Тогава няма никакъв смисъл да обсъждаме въпроса — дръпна той ръката си и погледна настрани, опитвайки се да смени темата. Очите му се спряха на нещо зад мен и се усмихна, въпреки че очите му останаха предпазливи. — Доволен съм, че Чарли реши да те освободи — имаш отчаяна нужда да отидеш до книжарницата. Не мога да повярвам, че отново четеш „Брулени Хълмове“. Не я ли знаеш наизуст?

— Не всички от нас имат фотографска памет — казах отсечено.

— С фотографска памет или не, не мога да разбера защо толкова ти харесва. Героите са ужасни хора, които съсипват взаимно животите си. Не знам как Хийтклиф и Кати могат да бъдат сравнявани със сродни души като Ромео и Жулиета или Елизабет Бенет и г-н Дарси^[1]. Не е никаква любовна история — по-скоро е история за омраза.

— Имаш сериозни отклонения относно класическата литература — озъбих се аз.

— Вероятно защото не съм впечатлен от древността. — Усмихна се, очевидно доволен, че е успял да ме разсее. — Честно, кажи ми защо я четеш отново и отново? — Очите му се оживиха с пламтящ в тях интерес, опитвайки се — отново — да разнищи странно работещото ми съзнание. Протегна се през масата, за да обвие ръце около лицето ми. — Какво е това, което те привлича толкова?

Искреното му любопитство ме обезоръжи.

— Не съм сигурна — казах, мъчейки се да разбера, докато неговият втренчен поглед несъзнателно пропъди всякакви мисли от главата ми. — Мисля че е заради „неизбежното“. Това, че нищо не може да ги раздели — нито нейният егоизъм, нито неговите злини, нито дори смъртта накрая.

Лицето му беше умислено докато обмисляше думите ми. След момент изви дразнеща усмивка.

— Все още мисля, че историята щеше да е по-добра ако някой от тях двамата можеше да прощава.

— Точно в това е въпроса — възразих аз. — Любовта им е единствената прошка, която получават.

— Надявам се да си по-съобразителна от тях — да не се влюбиш в някой, толкова... зъл.

— За мен е малко късно да се притеснявам в кого ще се влюбя — изтъкнах. — Но дори и без това предупреждение, изглежда съм се справила добре в избора си.

Той се засмя тихо.

— Радвам се, че мислиш така.

— Е, аз пък се надявам, че ти си достатъчно внимателен, за да стоиш далеч от някой толкова егоистичен. Всъщност Катрин е причината за всички беди, а не Хийтклиф.

— Ще бъда внимателен — обеща той.

Въздъгнах. Винаги успяваше да отвлече вниманието ми. Поставих ръката си върху неговата, която още беше на лицето ми.

— Трябва да се видя с Джейкъб.

Очите му се затвориха.

— Не.

— Изобщо не е опасно — казах, защитавайки се. — Преди прекарвах дните си в Ла Пуш заедно с тях и нищо лошо не ми се случи.

Но направих грешка; гласът ми се поколеба накрая на изречението, защото осъзнах, че думите ми са лъжа. Не беше вярно. Кратък спомен проблесна в паметта ми — огромен сив вълк, готов за скок, озъбил се срещу мен — изпоти дланите ми. Едуард чу как сърцето ми ускорява ритъма си и все едно бях изрекла гласно лъжата.

— Върколаците са нестабилни. Понякога хората около тях биват сериозно наранявани. А понякога биват убити.

Исках да го отрека, но друг образ се появи в пред очите ми. Видях някога красивото лице на Емили Янг, сега белязано от три тъмни линии — прорязващи ъгъла на лявото ѝ око и изкривяващи лявата част на устните ѝ. Той изчакваше, хилейки се триумфиращо, да възвърна гласа си.

— Не ги познаваш — прошепнах.

— Познавам ги по-добре отколкото предполагаш, Бела. Бях тук последният път.

— Последния път ли?

— Кръстосахме шпаги с вълците за първи път преди около седемдесет години. Тъкмо се бяхме установили в околността. Беше още преди Алис и Джаспър да се присъединят към семейството. Надвишавахме ги по брой, но това нямаше да ги спре да започнат битка. Ако не беше Карлайл. Той успя да убеди Ефраим Блек, че съжителството ни е възможно и впоследствие сключихме примирие.

Сепнах се при споменаването на прапрадядото на Джейкъб.

— Мислехме, че границата е изчезнала след смъртта на Ефраим — промърмори Едуард, сякаш на себе си. — Че генът, предизвикващ трансформацията, е изгубен. — Той спря и ме погледна укорително. — Изглежда лошият ти късмет от ден на ден става все по-могъщ. Осъзнаваш ли, че магнитната сила за опасности, която притежаваш, е била достатъчно силна, за да възстанови вълчи съюз, който беше почти

изчезнал? Ако можехме да бутилираме лошият ти късмет, щяхме да имаме оръжие за масово унищожение в ръцете си.

Игнорирах подигравката, вниманието ми беше насочено към предположението му — сериозно ли говореше?

— Не аз съм виновна за повторната им поява. Не знаеш ли?

— Какво да знам?

— Лошият ми късмет няма нищо общо с това. Върколаците се върнаха, защото и вампирите се появиха.

Едуард ме гледаше втренчено, явно го изненадах.

— Джейкъб ми каза, че фактът, че семейството ти е тук, е причината. Мислех, че знаеш.

Очите му се присвиха.

— Това ли си мислят?

— Едуард, погледни фактите. Преди седемдесет години вие сте дошли тук — и изведнъж се появяват вълците. Сега отново сте тук — и те се появяват отново. Да не мислиш, че това е съвпадение?

Той премигна и погледът му се успокои.

— Тази теория ще заинтересува Карлайл.

— Теория значи — присмях се.

За момент стоеше мълчаливо, загледал се през прозореца към проливният дъжд. Обмисляше факта, че присъствието на неговото семейство превръщаше местните момчета в огромни вълци.

— Интересно, но не особено важно — измърмори след момент. — Така или иначе ситуацията си остава същата.

И сама можех да разбера какво искаше да каже: никакви върколаци-приятели.

Знаех, че трябва да бъда търпелива с Едуард. Не че не беше прав — той просто не разбираше. Нямаше представа колко много дължа на Джейкъб Блек — живота си, а вероятно и здравето си.

Не исках да говоря за този период с никой, особено пък с Едуард. Заминаването му беше само опит да ме предпази, да спаси душата ми. Не мислех, че е отговорен за всички глупости, които направих докато го нямаше. Нито мислех, че е отговорен за болката, която изпитвах.

Той го мислеше.

По тази причина трябваше много внимателно да му предоставя обяснението си. Станах и заобиколих масата. Той разтвори ръце и аз

седнах в скута му, намествайки се в студената му, твърда прегръдка. Гледах ръцете му докато говорех.

— Моля те, изслушай ме. Не ми е щукнало просто така да намина да видя стар приятел, много по-важно от това е. Джейкъб страда. — Гласът ми се пречупи. — Не мога да не му помогна — не мога да се откажа от него точно сега, когато има нужда от мен — само защото не е човек през цялото време. Той беше до мен, когато... когато и аз не се държах като човек. Нямах представа какво беше. — Поколебах се. Ръцете на Едуард бяха стегнати около мен, пръстите му — свити в юмруци, сухожилията ясно изпъкнали. — Ако Джейкъб не ми беше помогнал... Не съм сигурна какво щеше да завариш, когато се прибереше вкъщи. Дължа му много повече от това, което му давам сега, Едуард.

Предпазливо погледнах лицето му. Очите му бяха затворени, а челюстта му здраво стисната.

— Никога няма да си простя, че те изоставих — прошепна. — Дори и да живея сто хиляди години.

Сложих ръка на студеното му лице и изчаках, докато въздъхна и отвори очите си.

— Просто се опитваше да постъпиш правилно. Сигурна съм, че щеше да се получи — с някой по-нормален от мен. Освен това сега си тук. Само това е от значение.

— Ако не бях заминал, нямаше да ти се налага да рискуваш живота си, за да утешиш някакво си куче.

Отдръпнах се. Бях свикнала с цветистият език на Джейкъб — кръвопиец, пиявица, паразит. Но от кадифеният глас на Едуард звучеше по-грубо.

— Не знам как да се изразя подходящо — каза Едуард, гласът му беше мрачен. — Ще прозвучи жестоко, предполагам. Но бях на крачка да те загубя. Знам какво е чувството от мисълта, че съм те загубил. И няма да разреши нещо опасно да припари до теб.

— Трябва да ми се довериш. Всичко ще бъде наред.

Лицето му отново изразяваше болка.

— Моля те, Бела — прошепна.

Загледах се в златистите му очи.

— Молиш за какво?

— Моля те, заради мен. Моля те, пази се. Аз ще направя всичко по силите си, но няма да откажа малко помощ от твоя страна.

— Ще поработя по въпроса — прошепнах.

— Имаш ли представа колко важна си всъщност за мен? Някакво понятие колко много те обичам? — Придърпа ме по-близо до твърдите си гърди и сложи брадичка върху главата ми.

Притиснах устните си до леденостудената му шия.

— Знам колко много аз обичам теб — отговорих.

— Сравняваш малко дръвче с цяла гора.

Завъртях очи, но той не можеше да види.

— Невъзможно.

Той целуна челото ми и въздъхна.

— Никакви върколаци.

— Не мога да се съглася. Трябва да видя Джейкъб.

— Ще се наложи да те спра.

Звучеше съвсем сигурен, че това няма да се окаже никакъв проблем.

И аз бях сигурна, че е прав.

— Ще видим тази работа — блъфирах аз безпричинно. — Той все още е мой приятел.

В този момент се сетих за бележката на Джейк в джоба ми — сега сякаш тежеше килограми. Чух думите му, и за първи път сякаш те съвпадаха с тези на Едуард — нещо, което не би се случило при нормални обстоятелства.

— Това нищо не променя. Съжалявам.

---

[1] Елизабет Бенет и г-н Дарси — главни действащи лица от романа „Гордост и предразсъдъци“ на Джейн Остин. — Б.ред. ↑

2. ОТБЯГВАНЕ

Чувствах се странно весела докато вървах от час по испански към закусвалнята и не беше само защото се държах за ръка с най-перфектния човек на планетата, макар че това със сигурност беше частично причината.

Може би беше фактът, че присъдата ми беше излежана и бях свободна жена отново. Или може би нямаше нищо общо точно с мен. Може би беше атмосферата на свобода, която се носеше над целия училищен район. Училището свършваше и за завършващите особено, потрепването на въздуха беше осезаемо.

Свободата беше толкова близо, че можеше да бъде докосната и опитана. Следите ѝ бяха навсякъде. Плакати бяха налепени по стените на закусвалнята, кофите за боклук бяха препълнени с разноцветни брошури, напомнящи за купуването на годишници, пръстени за завършването и покани; крайни срокове за поръчване на училищни тоги, шапки, пискюли; неоновии реклами — другите ученици се кандидатираха за председатели на училищния съвет; зловещи, навити като розички обяви за тазгодишния бал. Големите танци бяха идния уикенд, но имах думата на Едуард, че няма да бъде подложена на това отново. Все пак вече имах това човешко преживяване.

Не, нещото, което ме разведряваше трябваше да е личната ми свобода. Завършването на училищната година не ми носеше такова удоволствие, каквото и на другите ученици. Всъщност се чувствах нервна, дори ми се гадеше, когато и да си помислех. Опитах да не мисля за това.

Но беше трудно да избегнеш такава вездесъща тема като дипломирането.

— Изпратихте ли поканите си вече? — попита Анджела, когато Едуард и аз седнахме на нашата маса.

Беше вързала светлокафявата си коса на хлабава конска опашка, вместо обичайната си пригладена прическа, а в очите ѝ блестеше някакво безумие.

Алис и Бен също вече бяха там, от всяка страна на Анджеела. Бен се беше навел над един комикс, очилата му се бяха плъзнали надолу по тесния му нос. Алис разследваше подробно скучното ми облекло от дънки и тениска по начин, който ме накара да се чувствам неловко. Въздъгнах. Безразличието ми към модата беше като трън в очите ѝ. Ако ѝ позволях, тя с радост би ме преобличала всеки ден — може би по няколко пъти на ден — като някаква огромна триизмерна хартиена кукла.

— Не — отговорих аз на Анджеела. — Наистина няма смисъл от тях. Рене знае кога се дипломирам. Кой друг остана?

— Ами ти, Алис?

Алис се усмихна.

— Всичко е готово.

— Късметлийка — въздъхна Анджеела. — Майка ми има хиляди братовчеди и очаква да надпиша ръчно покани до всички. Ще получа изкривявания на китката. Не мога да отлагам още много, а съм направо ужасена.

— Ще ти помогна — предложих аз. — Ако нямаш нищо против ужасния ми почерк.

Чарли щеше да хареса това. С периферното си зрение видях Едуард да се усмихва. Сигурно и на него му харесваше — да изпълнявам условията на Чарли, без да се намесвам с върколаците.

Анджеела погледна облекчено.

— Много мило от твоя страна. Ще дойда у вас, когато поискаш.

— Всъщност, предпочитам аз да дойда във вашата къща, ако не е проблем — писна ми от моята. Чарли ме „освободи“ снощи — ухилих се като казах добрите си новини.

— Наистина? — попита Анджеела с мека развълнуваност, светеща във вечно милите ѝ очи. — Мислех, че каза, че си наказана до живот.

— По-учудена съм и от теб. Бях сигурна, че ще съм завършила поне гимназия преди да ме „освободи“.

— Е, това е чудесно, Бела! Трябва да излезем и да го отпразнуваме.

— Нямаш си представа колко добре звучи това.

— Какво да направим? — замисли се Алис, лицето ѝ се развесели при възможностите. Идеите ѝ обикновено бяха твърде

грандиозни за мен и сега можех да го видя в очите ѝ — склонността и да се заема с нещата прекалено старателно.

— Каквото и да си мислиш, Алис, съмнявам се да съм чак толкова свободна.

— Свободата си е свобода? — настоя тя.

— Сигурна съм, че все още имам някакви граници — например, границата на САЩ.

Анджела и Бен се засмяха, но Алис направи физиономия на пълно разочарование.

— Е, какво ще правим довечера? — продължи да упорства тя.

— Нищо. Виж, нека да оставим нещата няколко дни, за да се уверим, че не се е шегувал. А и сме на училище утре.

— Тогава ще празнуваме този уикенд — ентусиазмът на Алис беше невъзможен за обуздаване.

— Разбира се — казах аз, надявайки се да я успокоя. Знаех, че няма да правим нищо прекалено отдалечено — щеше да е по-безопасно да не прибързваме с Чарли. Да му дадем шанс да оцени колко заслужавам доверието му и колко съм зряла, преди да помоля за някакви услуги.

Анджела и Алис започнаха да обсъждат възможностите; Бен се присъедини към разговора им, оставяйки комикса настрана. Вниманието ми се разпръсна. Бях изненадана от факта, че темата за свободата ми изведнъж вече не бе приятна, както допреди малко. Докато те обсъждаха нещата за правене в Порт Анджелис или може би Хокиам, започвах вече да се дразня.

Не отне много време, за да разбера откъде произлиза безпокойството ми.

Откакто се бях сбогувала с Джейкъб в гората до дома ми, бях преследвана от упоритото неудобно натрапване на особена мислена картина. Изскачаше в мислите ми на равни интервали като някаква досадна аларма на будилник, настроена да звъни на всеки половин час, изпълвайки главата ми с образа на Джейкъб с лице изкривено от болка. Това бе последният спомен, който имах за него.

Знаех точно защо не бях напълно доволна от свободата си, когато притеснителният образ се появи отново. Защото беше непълна.

Разбира се, бях свободна да ида, където си поискам — освен в Ла Пуш; свободна да правя, каквото си поискам — освен да видя

Джейкъб. Намръщих се срещу масата. Трябваше да има някакво средно положение.

— Алис? Алис!

Гласът на Анджела ме изтръгна от унеса ми. Тя махаше с ръка напред-назад пред празното зяпнало лице на Алис. Изражението на Алис беше познато за мен — изражение, което изпращаше автоматично паника през цялото ми тяло. Празният поглед в очите ѝ ми казваше, че тя вижда нещо съвсем различно от досадната сцена на училищния обяд, която ни заобикаляше, нещо, което бе съвсем истинско по свой собствен начин. Нещо, което наближаваше, което щеше да се случи скоро. Почувствах как кръвта се дръпва от лицето ми.

Тогава Едуард се засмя с много естествен спокоен смях. Анджела и Бен погледаха към него, но моите очи останаха приковани върху Алис. Тя подскочи внезапно, сякаш някой я беше ритнал под масата.

— Време за спане ли е вече, Алис? — заяде се Едуард.

Алис отново бе себе си.

— Извинявайте, предполагам се бях поунесла.

— Да се поунесеш е по-добре, отколкото да се изправиш пред още два часа училище — каза Бен.

Алис с върна в разговора с повече въодушевление от преди — просто съвсем малко повече. Видях я да се споглежда веднъж с Едуард, само за момент, и после погледна обратно към Анджела, преди някой да е забелязал. Едуард беше тих, играейки си разсеяно с кичур от косата ми.

Изчаках притеснено за шанс да попитам Едуард какво е видяла Алис във видението си, но следобедът премина без минута самотно време.

Струваше ми се странно, почти преднамерено. След обяд, Едуард забави крачка, за да се изравни с Бен, говорейки за някакво домашно, което знаех, че той вече е направил. А после винаги имаше някой друг между часовете, макар че обикновено имяхме няколко минути насаме. Когато последният звънец би, Едуард захвана разговор с Майк Нютън от всички хора, които вървяха до него, когато Майк се отправи към паркинга. Следвах ги, оставяйки Едуард да ме тегли след себе си. Слушах объркана, докато Майк отговаряше на необичайно

приятелските въпроси на Едуард. Изглежда Майк имаше проблеми с колата.

— ... но аз само преместих батерията — казваше Майк. Очите му се стрелкаха напред-назад към Едуард внимателно. Озадачен, точно като мен.

— Може би са кабелите? — предложи Едуард.

— Може би. Наистина не разбирам нищо от коли — призна Майк. — Трябва някой да я погледне, но не мога да си позволя да я закарам в „При Дроулинг“.

Отворих уста, за да предложа моя механик и после веднага я затворих. Механикът ми беше зает тези дни — зает да тича наоколо като гигантски вълк.

— Знам някои неща — бих могъл да я погледна, ако искаш — предложи му Едуард. — Нека само оставя Алис и Бела у дома.

И двамата с Майк зяпнахме Едуард с отворени усти.

— Ъм... благодаря — промърмори Майк, когато се окопити. — Но трябва да ходя на работа. Може би някой друг път.

— Разбира се.

— До скоро. — Майк се покатери в колата си, клатейки глава невярващо.

Волвото на Едуард, с Алис вече в него, беше през две коли.

— Това пък за какво беше? — промърморих, докато Едуард ми отваряше вратата на колата.

— Просто се опитвах да бъда полезен — отговори Едуард.

И тогава Алис, чакаща на задната седалка, заговори с бясна скорост.

— Ти наистина не си толкова добър механик, Едуард. Може би Розали трябва да я погледне довечера, за да не се изложиш, ако Майк реши да приеме помощта ти, нали разбираш. Не че нямаше да е забавно да гледаш изражението му, ако Розали се покажеше да помогне. Но понеже Розали би трябвало да е на другия край на страната в колеж, предполагам, че това не е добра идея. Жалко. Макар че предполагам ще се справиш с колата на Майк. Не разбираш само от фините настройки на добрата италианска спортна кола. И говорейки за Италия и спортните коли, които откраднах там, все още ми дължиш едно Порше. Не съм сигурна, че ми се чака до Коледа...

Спрях да слушам след минута, оставяйки бързият ѝ глас да се превърне в шум за фон на спокойствието ми.

Струваше ми се, че Едуард се опитва да избегне въпросите ми. Хубаво. Скоро щеше да остане насаме с мен, така или иначе. Беше само въпрос на време.

Изглежда и Едуард го осъзнаваше. Той остави Алис на пътя пред Кълънови както обикновено, въпреки че почти очаквах да я закара пред вратата и да я въведе вътре. Когато излезе, Алис му хвърли остър поглед. Едуард изглеждаше напълно спокоен.

— Ще се видим по-късно — каза той. И после, съвсем леко, той кимна.

Алис се обърна и изчезна в дърветата.

Той се беше умълчал, докато обръщаше колата и се отправяше обратно към Форкс. Изчаках, чудейки се дали сам ще започне да разказва. Но той не го направи, което ме накара да се скова. Какво беше видяла Алис днес на обяд? Нещо, което той не искаше да ми каже и започнах да мисля за причина, поради която той би пазил тайни от мен. Може би беше по-добре да се подготвя преди да го попитам. Не исках да откачам и да го карам да си мисли, че няма го да издържа, каквото и да беше това.

Затова и двамата бяхме мълчаливи докато не стигнахме къщата на Чарли.

— Малко домашни имаме за тази вечер — рече той.

— Ммм — съгласих се аз.

— Мислиш ли, че мога отново да влизам вътре?

— Чарли не побесня, когато дойде да ме вземеш за училище.

Но бях сигурна, че Чарли бързо ще се намръщи, когато се върне вкъщи и завари Едуард тук. Може би трябваше да направя нещо супер специално за вечеря.

Вътре се отправих нагоре по стълбите и Едуард ме последва. Той се излегна на леглото ми и се загледа през прозореца, съвсем разсеян за моята острота.

Оставих си чантата и включих компютъра. Имах неотговорен имейл от майка ми, на който трябваше да обърна внимание, тя се паникьосваше, когато не ѝ отговарях дълго. Барабанях с пръсти, докато чаках грохналият си компютър да се включи с хриптене; пръстите ми тропаха по бюрото отсечено и неспокойно.

И изведнъж неговите пръсти бяха върху моите, задържайки ги спокойни.

— Да не би да сме малко нетърпеливи днес? — промърмори той.

Погледнах нагоре, възнамерявайки да направя саркастична забележка, но лицето му беше по-близо, отколкото очаквах. Златните му очи сякаш тлееха само на няколко сантиметра, а дъхът му бе хладен срещу отворената ми уста. Можех да усетя миризмата му върху езика си.

Не можех да си спомня остроумния отговор, който исках да кажа. Не можех да си спомня името си.

Той не ми даде шанс да се възстановя.

Ако имах избор, щях да прекарам по-голямата част от времето си целувайки Едуард. Нямаше нищо в живота ми, което бях преживяла и което може да се сравни с усещането на хладните му устни, мраморно твърди, но винаги толкова нежни, движещи се с моите.

Но нямах често този избор.

Затова малко ме изненада, когато пръстите му се вплетоха в косата ми, заключвайки лицето ми с неговото. Ръцете ми се склучиха зад врата му и си пожелах да бях по-силна — достатъчно силна да го задържа като затворник тук. Едната му ръка се спусна надолу по гърба ми, притискайки ме по-силно до каменните му гърди. Въпреки пуловера му, кожата му бе достатъчно студена, че да ме накара да потрепера — потреперване от удоволствие, от щастие, но ръцете му започнаха да се разхлабват в отговор.

Знаех, че имам около три секунди преди той да въздъхне и да ме отдръпне бързо от себе си, казвайки нещо от рода, че сме рискували живота ми достатъчно за един следобед. Правейки това, което можех за последните ми секунди аз се бутнах по-близо, придавайки си съвместима форма на неговата. Върхът на езика ми проследи извивката на долната му устна; беше безупречно гладка, сякаш бе полирана, а вкусът й...

Той отдръпна лицето ми от неговото, нарушавайки хватката ми с лекота — може би дори не осъзнаваше, че използвам цялата си сила.

Той се изсмя тихо веднъж, нисък гърлен звук. Очите му бяха ярки, пълни с развълнуваността, която той толкова сурово бе обуздал.

— Ах, Бела — въздъхна той.

— Би трябвало да кажа, че съжалявам, но не съжалявам.

— А аз би трябвало да съжалявам, че ти не съжаляваш, но и аз не съжалявам. Може би трябва да ида да седна на леглото.

Издишах леко замаяна.

— Ако смяташ, че е нужно...

Той се усмихна изкривено и се освободи.

Клатех глава няколко минути, опитвайки се да си проясня съзнанието и се обърнах обратно към компютъра. Сега всичко се беше затоплило и бръмчеше. Е, по-скоро ръмжеше.

— Поздрави Рене от мен.

— Разбира се.

Прегледах набързо имейла от Рене, клатейки глава от време на време на смахнатите неща, които е направила. Бях едновременно и развеселена и ужасена, като го четях за първи път. Беше точно в стила на майка ми да забрави как се парализира при височини, докато е била пристегната вече с парашута и говори с инструктора. Почувствах се малко разочарована от Фил, съпругът ѝ от почти две години, задето е позволил това. Щях да се погрижа по-добре за нея. Познавах я толкова много по-добре.

Накрая все трябва да ги пуснеш да вървят по своя път, напомних си аз. Трябва да ги оставиш да имат собствен живот...

Бях прекарала по-голямата част от живота си в грижи за Рене, търпеливо пазейки я от най-откачените ѝ планове, а тези, от които не можех да я откажа продължаваха доста трайно да се мъдрят в мислите ѝ. Винаги съм била отстъпчива към майка ми, развеселена от нея, дори малко снизходителна. Бях видяла изобилието ѝ от грешки и се бях смяла лично на себе си. Лекомислената Рене.

Бях доста по-различен човек от майка ми. Дълбокомислена и предпазлива. Отговорната, порасналата. Така виждах себе си. Това беше човекът, когото познавах. С все още пулсираща кръв в главата ми от целувката на Едуард, не можех да правя нищо друго, освен да мисля за най-опасната грешка в живота на майка ми. Глупава и романтичка, да се омъжи току-що завършила гимназия за мъж, когото едва познавала и после да ме роди след година. Винаги беше твърдяла, че не съжалява, че съм най-добрият подарък, който животът ѝ е давал някога. И все пак тя го беше задълбала дълбоко в мен — умните хора вземат брака на сериозно. Зрелите хора отиват в колеж и правят кариери преди да започнат наистина дълбока връзка. Тя знаеше, че

никога няма да бъда толкова лекомислена и глупава и провинциална, колкото тя е била...

Стиснах зъби и се опитах да се концентрирам докато отговарях на писмото ѝ.

Товага попаднах на завършващото ѝ изречение и си спомних защо бях пренебрегнала бързия отговор.

Не си споменавала нищо за Джейкъб доста отдавна, пишеше тя. Как е той тези дни?

Бях сигурна, че Чарли я беше накарал да попита.

Въздъгнах и напечатих бързо, вмъквайки отговора на въпроса ѝ между два по-малко чувствителни параграфа.

Предполагам Джейкъб е добре. Не го виждам често; прекарва повечето си време с група свои приятели от Ла Пуш тези дни.

Усмивайки се горчиво на себе си, добавих и поздравите от Едуард и натиснах „изпрати“.

Не бях разбрала, че Едуард отново стоеше тихо зад мен, докато не изключих компютъра и не се станах от бюрото. Щях да го смърдя, че чете през рамото ми, когато осъзнах, че той всъщност не ми обръщаше внимание. Той изучаваше плоска черна кутия с жици, изкривени навън от главното табло по начин, който не изглеждаше здравословен за каквото и да беше. След секунда разпознах стереото за колата, което Емет, Розали и Джаспър ми бях подарили за последния ми рожден ден. Бях забравила за подаръците, покрити с нарастваща купчина прах, на пода в стаята ми.

— Какво си направила с това? — попита той с ужасен глас.

— Не искаше да се махне от таблото.

— И ти почувства нужда да го обезобразиш?

— Знаеш как съм с инструментите. Нанесените щети не бяха умишлени.

Той поклати глава, лицето му беше маска на фалшива трагедия.

— Ти го уби.

Свих рамене.

— Е, добре.

— Би наранило чувствата им, ако видеха това — каза той. — Предполагам това, че беше под домашен арест, е било хубаво. Трябва да го заменя с друго преди да забележат.

— Благодаря, но нямам нужда от луксозно стерео.

— Няма да го заменя заради теб.

Въздъгнах.

— Не си извлякла много полза от подаръците си от миналата година — каза той с недоволен глас. Внезапно той си правеше вятър с твърда правоъгълна хартия.

Не отговорих от страх, че гласът ми ще се разтрепери. Катастрофалният ми осемнадесети рожден ден — с всичките си далечни последствия — не беше нещо, за което исках да си спомням и бях изненадана, че той заговори за това. Той дори беше по чувствителен и от мен на тази тема.

— Осъзнаваш ли, че на тези скоро ще им изтече срокът? — попита той, подавайки ми хартията. Беше друг от подаръците — ваучерът за самолетни билети, който Есме и Карлайл ми бяха дали, за да мога да посетя Рене във Флорида.

Поех си дълбоко дъх и отговорих с равен глас.

— Не. Всъщност съвсем бях забравила за тях.

Изражението му внимателно ведро и позитивно; нямаше и следа на някаква емоция, когато той продължи.

— Е, все още имаме малко време. Вече си свободна... и нямаме планове за този уикенд, тъй като отказа да дойдеш на бала с мен. — Той се ухили. — Защо да не отпразнуваме свободата ти така?

Ахнах.

— Като отидем до Флорида?

— Каза нещо за границите на Северна Америка.

Погледнах го свирепо и подозрително, опитвайки се да разбере откъде му беше хрумнало това.

— Е? — настоя той. — Отиваме ли да видим Рене или не?

— Чарли никога няма да ми позволи.

— Чарли не може да ти забрани да посетиш майка си. Тя все още ти е главен попечител.

— Никой няма попечителство над мен. Аз съм пълнолетна.

Той се усмихна ослепително.

— Именно.

Премислих го за една кратка минута, преди да реша дали си заслужаваше да водя тази битка. Чарли щеше да бъде бесен — не защото щях да ида да видя Рене, а защото Едуард щеше да дойде с мен. Чарли нямаше да ми говори с месеци и сигурно накрая пак щях да бъда наказана. Определено бе по-умно изобщо и да не отварям дума за това. Може би след няколко седмици като подарък за завършването или нещо такова.

Но идеята да видя майка си сега, а не след седмици, беше трудна за устояване. Беше минало толкова време откакто бях видяла Рене. И дори по-отдавна откакто я бях видяла в приятни условия. Последния път, когато бях с нея във Финикс, прекарах цялото време в болнично легло. Последния път, когато тя беше дошла тук бях изпаднала малко или много в кататония. Не бяха точно най-добрите спомени, с които да я оставя.

И може би, ако тя видеше колко съм щастлива с Едуард, щеше да каже на Чарли да се успокои.

Едуард изследваше внимателно лицето ми, докато го обмислях.

Въздъгнах.

— Не този уикенд.

— Защо не?

— Не искам да се карам с Чарли. Не и толкова скоро след като ми е простил.

Веждите му се склениха.

— Мисля, че този уикенд е идеален — промърмори той.

Поклатих глава.

— Някой друг път.

— Не си единствената затворена в тази къща, нали знаеш — смръщи ми се той.

Подозрението ми се върна. Този тип поведение не беше типичен за него. Той винаги беше толкова невъзможно себеотрицателен; знаех, че това ме разглезваше.

— Можеш да отидеш, където поискаш — изтъкнах аз.

— Светът навън не представлява интерес за мен, ако съм без теб.

Завъртях очи при преувеличението му.

— Сериозен съм — каза той.

— Нека се заемем със света навън полека, става ли? Например, можем да започнем с филм в Порт Анджелис...

Той простена.

— Няма значение. Ще говорим за това по-късно.

— Няма за какво друго да говорим.

Той сви рамене.

— Добре, тогава нова тема — казах аз. Почти бях забравила тревогите си от този следобед — това ли беше намерението му? — Какво видя Алис днес на обяд?

Очите ми бяха фиксирани на лицето му, като заговорих, изучаващи реакцията му.

Изражението му бе спокойно; само топазените му очи леко се стегнаха.

— Тя видя Джаспър на странно място, някъде на югозапад и мисли, че е близо до някогашното му... семейство. Но той няма съзнателни намерения да се връща. — Той въздъхна. — Това я тревожи.

— Оу — това нямаше нищо общо с онова, което очаквах. Но, разбира се, беше нормално Алис да следи бъдещето на Джаспър. Той беше нейната сродна душа, истинската ѝ половинка, макар че не бяха с толкова крещяща връзка, както Розали и Емет.

— Защо не ми каза преди?

— Не знаех, че си забелязала — каза той. — Във всеки случай, сигурно не е нищо важно.

Въображението ми бе плачевно извън контрол. Имах съвсем нормален следобед и бях извъртяла нещата така, че да изглежда, че Едуард не се държи нормално и се опитва да скрие нещо от мен. Имах нужда от терапия.

Слязохме долу, за да си пишем домашните, просто за всеки случай, ако Чарли се прибереше по-рано.

Едуард свърши за минути; аз усилено се бяхтех над висшата математика, докато не реших, че е време да приготвя вечерята на Чарли. Едуард ми помагаше, правейки физиономии на суровите съставки — човешката храна за него беше меко казано отвратителна. Направих говеждо Строганов по рецептата на баба Суон, защото се опитвах да се подмажа. Не беше сред любимите ми, но щеше да се хареса на Чарли.

Чарли изглежда вече беше в добро настроение, когато се прибра. Дори не се държа грубо с Едуард, както обикновено правеше. Едуард

се извини от вечеря, както винаги. Звукът от вечерните новини се носеше от другата стая, но се съмнявах, че Едуард наистина гледа. След като омете три порции, Чарли сложи краката си на празния стол и скръсти доволно ръце пред издутия си стомах.

— Беше чудесно, Бела.

— Радвам се, че ти хареса. Как беше на работа? — той беше ял прекалено концентрирано, за да завържа разговор докато се хранехме.

— Някак мудро. Всъщност, дяволски мудро. С Марк играхме карти през по-голямата част от следобеда — призна той ухилен. — Спечелих, деветнадесет ръце на седем. И после говорих по телефона с Били за известно време.

Опитах да запазя изражението си същото.

— Как е той?

— Добре е. Шевовите му го притесняват малко.

— Оу, това е лошо.

— Да. Той ни покани да му идем на гости този уикенд. Мисли да покани и семейство Клиъруотър и семейство Ълий също. Нещо като парти за плейофите...

— Хъх — беше гениалният ми отговор. Но какво можех да кажа? Знаех, че няма да ме пуснат да ида на върколашко парти, дори и с наблюдаващ ме родител. Зачудих се дали Едуард ще има някакъв проблем с отиването на Чарли до Ла Пуш. Или щеше да предположи, че понеже Чарли прекарваше доста време с Били, който беше просто човек, баща ми няма да е в опасност?

Станах и събрах чиниите без да поглеждам Чарли. Сложих ги в мивката и пуснах водата. Едуард се появи тихо и взе кърпата за съдове.

Чарли въздъхна и се предаде за момент, макар че си представих как ще подхване пак темата, когато останем сами. Той се изправи на крака и се насочи към телевизора, както всяка друга вечер.

— Чарли — каза Едуард с разговорен тон.

Чарли се спря по средата на малката кухня.

— Да?

— Бела казвала ли ти е, че родителите ми й подариха самолетни билети за последния й рожден ден, за да може да посети Рене?

Изпуснах чинията, която миех. Тя отскочи от тезгяха и изтрака шумно, падайки на пода. Не се счупи, но изпръска стаята и нас тримата със сапунена вода. Чарли изглежда дори не забеляза.

— Бела? — попита той с изненадан глас.

Задържах очите си на чинията като оправях бъркотията.

— Ами да, подариха ми.

Чарли преглътна силно и очите му се свиха като се обърна пак към Едуард.

— Не, не е споменавала.

— Хмм — промърмори Едуард.

— Има ли причина, поради която го спомена? — попита Чарли с твърд глас.

Едуард сви рамене.

— Крайният им срок наближава. Мисля, че би наранило чувствата на Есме, ако Бела не използва подаръка ѝ. Не че би казала нещо.

Зяпнах Едуард невярващо.

Чарли помисли за минута.

— Сигурно е добра идея да посетиш майка си, Бела. Тя много ще се зарадва. И съм доста изненадан, че не си казала нищо за това.

— Забравих — признах аз.

Той се намръщи.

— Забравила си, че някой ти е подарил самолетни билети?

— Мхм — промърморих неясно и се обърнах пак към мивката.

— Забелязах, че каза че срокът им изтича, Едуард — продължи Чарли. — Колко билета са ѝ подарили родителите ти.

— Само един за нея... и един за мен.

Чинията, която изпуснах този път, се приземи в мивката и не създаде чак такъв шум. Лесно можех да чуя острата заплаха във издишването на баща ми. Кръвта нахлу в лицето ми, причинено от яд и раздразнение. Защо Едуард правеше това? Гледах гневно мехурчетата в мивката, паникьосана.

— Това не подлежи на разискване! — Чарли внезапно се разядоса, крещейки думите.

— Защо? — попита Едуард, гласът му бе наситен с невинна изненада. — Ти току-що каза, че е добра идея тя да види майка си.

Чарли го пренебрегна.

— Няма да ходиш никъде с него, млада госпожице! — изкрещя той. Завъртях се, а той ми размахваше пръст.

Гневът препусна автоматично в мен, инстинктивна реакция на тона му.

— Не съм дете, татко! И вече не съм наказана, помниш ли?

— О, не, наказана си. От сега.

— Защо?

— Защото аз така казвам!

— Трябва ли да ти напомням, Чарли, че вече легално съм пълнолетна?

— Това е моята къща — ще спазваш моите правила!

Погледът ми стана леден.

— Щом така искаш. Искаш ли да се изнеса тази вечер? Или мога да остана няколко дни, за да си стегна багажа?

Лицето на Чарли стана мораво червено. Веднага се почувствах ужасно, задето съм използвала коза с изнасянето. Поех си дъх и се опитах да поддържам тона си по-приемлив.

— Ще си понеса наказанието без оплаквания, когато съм сгрешила, татко, но няма да търпя предразсъдъците ти.

Той говореше разгорещено, но не каза нищо членоразделно.

— Така, знам, че ти знаеш, че имам пълното право да видя мама този уикенд. Не можеш честно да ми кажеш, че щеше да протестираш за плана, ако отидех с Алис или Анджела.

— Момичета — изсумтя той с кимване.

— Щеше ли да се тревожиш, ако вземех Джейкъб със себе си?

Избрах името му само защото знаех, че баща ми предпочита Джейкъб, но бързо си пожелах да не бях го правила — зъбите на Едуард изскърцаха шумно.

Баща ми се опита да се съвземе преди да отговори.

— Да — каза той с неубедителен глас. — Щях да се тревожа.

— Не можеш да лъжеш, татко.

— Бела...

— Не отивам във Вегас, за да стана някаква танцорка във вариете или нещо такова. Отивам да видя мама — напомних му. — Тя има същите родителски права, каквито имаш и ти.

Той ми хвърли унищожителен поглед.

— Да не би да загатваш нещо за родителските възможности на мама?

Чарли се сепна от подразбиращата се заплаха във въпроса ми.

— Надявай се да не й спомена това — казах аз.

— По-добре да не го правиш — предупреди той. — Това не ми харесва, Бела.

— Но няма причина да се разстройваш.

Той завъртя очи, но можех да кажа, че бурята е утихнала.

Обърнах се да издърпам запушалката от мивката.

— Е, домашните ми са готови, вечерята ти е готова, чиниите са измити и аз не съм наказана. Излизам. Ще се върна преди десет и половина.

— Къде отиваш? — лицето му отново беше нормално, съвсем леко червено.

— Не съм сигурна — признах аз. — Въпреки че ще се старая да съм на около десет километра. Става ли?

Той избръщолеви нещо, което не звучеше като одобрение и излезе от стаята.

Разбира се, веднага след като бях получила своето, започнах да се чувствам виновна.

— Излизаме? — попита Едуард, гласът му бе нисък, но ентусиазиран.

Обърнах се, за да го изгледам сърдито.

— Да. Мисля, че трябва да поговоря с теб насаме.

Той не изглеждаше толкова загрижен, колкото си мислех, че трябва да е.

Започнах едва когато бяхме в колата му.

— Какво беше това? — настоях аз.

— Знам, че искаш да видиш майка си, Бела — говориш за нея насън. Тревожиш се всъщност.

— Така ли?

Той кимна.

— Но очевидно те беше страх да се разправяш с Чарли, затова се застъпих за теб.

— Застъпил си се? Ти ме хвърли на акулите!

Той завъртя очи.

— Не мисля, че беше в някаква опасност.

— Казах ти, че не искам да се карам с Чарли.

— Никой не е и казал, че трябва.

Хвърлих му гневен поглед.

— Не мога да се спра, когато се държи така господарски — естествените ми тийнейджърски инстинкти взимат надмощие.

Той се подсмихна.

— Е, това не е по моя вина.

Загледах го преценяващо. Той изглежда не забелязваше. Лицето му беше ведро, докато гледаше през предното стъкло. Нещо липсваше, но не можех да разбера какво. Или може би просто въображението ми препускаше отново като днес следобед.

— Това внезапно желание да идем до Флорида има ли нещо общо с партито при Били?

Челюстта му се стегна.

— Нищо. Няма значение дали ще си тук или на другия край на света, пак нямаше да отидеш.

Беше същото като с Чарли преди — отнасяха се с мен като с лошо дете. Стиснах зъби, за да не започна да крещя. Не исках да се карам и с Едуард.

Едуард въздъхна и когато проговори неговият глас беше отново топъл и кадифен.

— Та какво искаш да правиш тази вечер?

— Можем ли да отидем у вас? Не съм виждала Есме от много време.

Той се усмихна.

— Ще ѝ хареса. Особено когато чуе какво ще правим този уикенд.

Изстенах в знак на поражение.

Не стояхме дълго навън, както бях обещала. Не бях изненадана да видя светлините светнати, когато спряхме пред къщата — знаех, че Чарли ме очакваше да ми крещи за нещо.

— По-добре е да не влизаш. Ще направи нещата по-лоши.

— Неговите мисли са относително спокойни.

Едуард се пошегува. Неговото изражение ме накара да се чудя дали нямаше някаква шега, която пропусках. Тъглчетата на устните му трепнаха, опитвайки се да се усмихне.

— Ще се видим по-късно — измърморих навъсено.

Той се засмя и целуна челото ми.

— Ще се върна, когато Чарли захърка.

Телевизора беше увеличен, когато влезнах вътре. За кратко си помислих да се промъкна.

— Ще дойдеш ли за малко, Бела? — Чарли се обади, проваляйки намеренията ми.

Краката ми се влачеха, докато взимах петте нужни стъпки.

— Какво има, татко?

— Добре ли прекара вечерта? — беше напълно спокоен.

Търсех скрит смисъл на думите му преди да отговоря.

— Да — казах малко колебливо.

— Какво прави?

Свих рамене.

— Разходих се с Алис и Джаспър. Едуард победи Алис на шах, а след това играх с Джаспър. Той ме закопа.

Усмихнах се. Едуард и Алис да играят шах беше едно от най-забавните неща, който някога съм виждала. Те седяха напълно неподвижно, вирайки се в дъската, докато Алис предвиждаше ходовете, който Едуард щеше да направи, а той избираше ходове, който тя щеше да направи в главата си. През повечето време те играеха в главите си. Мисля, че и двамата преместиха по две пионки, когато Алис изведнъж бутна нейния крал и се предаде. Отне три минути.

Чарли спря звука — необичайно за него.

— Виж, има нещо, което искам да ти кажа. — Той се намръщи, чувстваше се неудобно.

Седнах, чакайки. Той срещна погледа ми за момент преди да отмести очите си към пода. Чарли не каза нищо повече.

— Какво има, тате?

Той въздъхна.

— Не съм добър в тия неща. Не знам откъде да започна...

Изчаках отново.

— Добре, Бела. Виж — той стана от канапето и започна да обикаля стаята, гледайки към краката си през цялото време. — Ти и Едуард изглеждате много сериозни и има неща, за които трябва да внимаваш. Знам, че вече си пълнолетна, но си все още млада, Бела, и има много важни неща, които трябва да знаеш преди да... ами, когато си физически замесена с...

— О, не, моля те! — помолих като скочих на крака. — Моля те, не казвай, че се опитваш да говориш с мен за секс, Чарли.

Той погледна към пода.

— Аз съм твой баща. Имам отговорности. Помни, че ми е неудобно, колкото и на теб.

— Не мисля, че това е човешки възможно. Както и да е, мама те изпревари преди 10 години. Отървал си се от тази неприятност.

— Преди 10 години не си си имала гадже — измърмори той неохотно. Можех да кажа, че се опитваше да остави настрана темата. И двамата стояхме прави, зяпнали към пода и гледайки далеч от един от друг.

— Не мисля, че нещо се е променило от тогава — измънках, и моето лице сигурно беше толкова червено, колкото неговото. Това беше отвъд от седмия кръг на Ада, дори по-лошо, когато осъзнах, че Едуард знаеше, че това предстоеше. Нищо чудно, че изглеждаше толкова самодоволен в колата.

— Просто ми кажи, че и двамата сте отговорни. — Чарли помоли, очевидно искайки да потъне в дън земя.

— Не се притеснявай за това, татко. Не е както изглежда.

— Не че не ти вярвам, Бела, но знам, че няма да искаш да ми кажеш нищо по този въпрос, а знаеш, че не искам и да чувам. Въпреки че ще се опитам да бъда широко скроен. Знам, че времената са се променили.

Засмях се неловко.

— Може времената да са се променили, но Едуард е малко старомоден. Няма за какво да се тревожиш.

Чарли въздъхна.

— Разбира се, че е — промърмори той.

— Ох! — простенах аз. — Наистина ми се искаше да не ме караш да кажа това на глас, татко. Наистина. Но... аз съм... девствена и нямам близки планове да променя това положение.

И двамата се свихме, но след това Чарли се успокои. Изглежда ми вярваше.

— Може ли вече да си лягам? Моля те.

— След минута.

— О, моля те, татко? Умолявам те!

— Трудната част мина, повярвай ми — увери ме той.

Хвърлих му поглед и беше хубаво да видя, че той изглеждаше спокоен, че неговото лице се е върнало към обичайния си цвят. Той

седна на дивана, въздишайки с облекчение, че секс-темата премина.

— Какво сега?

— Просто искам да знам как вървят нещата с баланса?

— О! Добре, предполагам! Направих си някой планове с Анджеला днес. Ще ѝ помогна с нейните покани за бала. Само ние двете.

— Това е хубаво? А какво става с Джейк?

— Все още не съм го измислила, татко.

— Продължавай да опитваш, Бела. Знам, че ще постъпиш правилно. Ти си добър човек.

Супер. Значи ако не измисля начин да се сдобря с Джейк, означава че съм лош човек ли? Това беше удар под кръста.

— Да, да! — съгласих се. Внезапната отговор ме накара да се усмихна — нещо, което бях взела от Джейкъб. Дори го казах със същия покровителствен тон, който Джейкъб използва, когато говори с баща си.

Чарли се ухили и включи звука на телевизора отново. Той се настани удобно на възглавничките, доволен от разговора. Можех да кажа, че ще бъде зает с играта известно време.

— Лека, Бела!

— Ще се видим на сутринта. — Изспринтирах по стълбите!

Едуард беше отдавна заминал и нямаше да се върне, докато Чарли не заспеше — сигурно беше някъде навънка да ловува или да убива времето — затова нямаше за къде да бързам да се обличам за лягане. Не бях в настроение да бъда сама, но определено нямаше да сляза долу и да вися с татко, в случай, че е забравил да каже нещо по секс-темата. Изтръпнах.

Благодарение на Чарли бях изплашена и угрижена. Бях написала домашните си и не се чувствах достатъчно поумняла, за да чета или слушам музика. Помислих дали да не се обадя на Рене с новините за посещението ми, но тогава се сетих, че беше 3 през нощта във Флорида и тя щеше да спи вече.

Можех да се обадя на Анджеला, предполагам.

Но внезапно разбрах, че Анджела не беше човека, с който исках да поговоря. С който имах нужда да говоря. Гледах през черния прозорец, хапейки устни. Нямах си и на представа колко дълго съм стояла там, претегляйки плюсовете и недостатъците — да направя

правилното нещо за Джейкъб, да видя моя най-добър приятел, да бъда добър човек срещу това да разгневя Едуард. Десет минути може би. Достатъчно, за да реша че плюсовете бяха достоверни, а минусите — не. Едуард беше загрижен единствен за сигурността ми и аз знаех, че няма никакъв проблем от тази страна. Телефона не помагаше, Джейкъб отказваше да ми отговори, откакто Едуард се върна. Освен това, имах нужда да го видя — да видя начина, по който се усмихваше. Имах нужда да заменя ужасния спомен на неговото измъчено от болка лице, ако някога щях да имам спокойна съвест.

Имах около час най-вероятно. Можех набързо да се отбия до Ла Пуш и да се върна преди Едуард да е осъзнал, че ме е нямало. Беше след вечерния ми час, но дали на Чарли щеше да му пука, след като Едуард не е замесен? Имаше един начин да разбере.

Взех якето си и пухнах ръцете в ръкавите си докато слизах по стълбите. Чарли отмести поглед от играта, гледайки подозрително.

— Ще има ли някакъв проблем, ако ида да видя Джейк тази вечер? — попитах задъхано. — Няма да се бавя.

Веднага след като споменах Джейк, изражението на Чарли се успокои в самодоволна усмивка. Не беше изненадан да види, че неговите думи са ми повлияли толкова бързо.

— Разбира се. Няма проблем. Остани, колкото желаеш.

— Благодаря, тате! — казах, излизайки от вратата.

Като някой беглец, не можах да не се обърна няколко пъти преди да се кача в пикапа, но нощта беше толкова тъмна, че наистина нямаше нужда. Трябваше да си проправам път като се държах за дръжката. Очите ми тъкмо бяха започнали да свикват, докато мушках ключа в стартера. Завъртях го наляво, но вместо да чуя ревящия звук за живот, двигателят просто се задави. Опитах още веднъж, но със същия резултат. Едно малко движение през периферното ми зрение ме накара да подскоча. Изкрещях, когато видях, че не съм сама в пикапа. Едуард седеше неподвижно, немощна ярка светлина в тъмното, само ръцете му се движеха, докато обръщаше мистериозна черна кутия. Той се взираше в кутията, когато проговори.

— Алис се обади — промърмори той.

Алис! По дяволите, бях забравила да я включа в плановете си. Явно той й бе казал да ме наблюдава.

— Тя много се притесни, когато бъдещето ти внезапно изчезна.

Очите ми се разшириха в изненада.

— Защото не може да вижда вълците, нали знаеш — обясни с същото ниско мърморене. — Или забрави за това? Когато решиш да смесиш своята съдба с тяхната, ти също изчезваш. Осъзнавам, че няма откъде да знаеш това. Но можеш ли да разбереш защо това ме прави малко... загрижен? Алис те вижда да изчезваш, а не може дори да каже дали ще се върнеш вкъщи или не. Твоето бъдеще изчезна също като тяхното. Не сме сигурни защо е това. Някаква естествена защита, с която са родени? — той говореше, сякаш обясняваше на себе си, все още гледайки към частта от моя двигател като я завъртя в ръцете си. — Това не изглежда много добре, откакто нямам никакъв проблем с разчитането на мислите им. Поне на Блек. Карлайл смята, че техният живот се е променил, заради тяхната трансформация. По-скоро е като неволна реакция, отколкото решение. Крайно непредсказуемо и променя всичко в тях. В един момент, когато се преобразяват, всъщност те дори не съществуват. Бъдещето не може да ги задържи...

Слушах размишленията му безмълвна.

— Ще оправя колата ти навреме за училище, в случай, че искаш да караш сама — увери ме след минута.

Попарена, взех ключовете си и тихо излязох от пикапа.

— Затвори прозореца, ако не ме искаш тази нощ. Ще разбере — прошепна той точно преди да блъсна вратата.

Влязох в къщата, блъскайки и тази врата.

— Какво не е наред? — Чарли попита от канапето.

— Пикапът не иска да запали — изръмжах.

— Искаш ли да го погледна?

— Не! Ще опитам пак сутринта.

— Искаш ли да използваш моята кола?

Не трябваше да използвам патрулката му. Чарли явно беше доста отчаян да ме заведе в Ла Пуш. Почти толкова, колкото бях и аз.

— Не. Изморена съм — измърморих — Лека.

Качих се с тропот по стълбите и отидох право към прозореца. Бутнах металната рамка грубо — прозореца се затвори и стъклото се разтресе.

Гледах към треперещото черно стъкло за един дълъг момент, докато не спря. После въздъхнах и отворих прозореца толкова широко, колкото можеше.

3. МОТИВИ

Слънцето бе така дълбоко заровено зад облаците, че нямаше начин да познаеш дали е залязло или не. След дългият полет — в преследване на слънцето на запад по начин, който го караше да изглежда като неподвижно в небето — беше особено дезориентиращо; времето ми се струваше странно променливо. Изненадах се, когато горите преминаха в първите сгради, които сигнализираха, че сме почти вкъщи.

— Беше доста тиха — забеляза Едуард. — Да не би да ти е прилошало от летенето?

— Не, добре съм.

— Тъжна ли си, че си тръгваме?

— По-скоро облекчена, отколкото тъжна.

Той повдигна вежди. Знаех, че е безнадеждно и — колкото и да не исках да си го призная — ненужно да го моля да държи очите си на пътя.

— Рене е много по-... схватлива от Чарли в някои начини. Чак се стряскам.

Едуард се засмя.

— Майка ти има доста интересен ум. Почти като на дете, само че много проникателна. Тя вижда нещата по различен начин от другите хора.

Проницателна. Това бе добро описание за майка ми — когато внимаваше. През повечето време Рене бе така погълната от собственият си живот, че почти не забелязваше нищо друго. Но този уикенд ми обръщаше предостатъчно внимание.

Фил беше зает — гимназиалният бейзболен отбор, който тренираше, щеше да играе на плейофите — и да бъде насаме с мен и Едуард само бе изострило фокусът на Рене. Веднага щом прегръдките и писъците на удоволствие бяха престанали, Рене започна да ни наблюдава. И докато ни наблюдаваше, широките ѝ сини очи станаха първо озадачени, а после разтревожени.

Тази сутрин бяхме отишли на разходка по плажа. Тя искаше да ми покаже всички красоти на новият си дом, като все още се надяваше, струва ми се, че слънцето ще ме привлече надалеч от Форкс. Също така искаше и да си поговори насаме с мен, което бе лесно за уреждане. Едуард си бе измислил доклад, като извинение да стои в къщата през деня.

В главата си превъртах наново разговорът...

Рене и аз вървахме бавно по тротоара, като се опитвахме да стоим в обсегът на сенките на раздалечените едно от друго палмови дървета. Въпреки че беше рано, жегата беше изгаряща. Въздухът беше толкова тежък от влагата, че само вдишването и издишването бе като силово упражнение за дробовете ми.

— Бела? — попита майка ми, като гледаше над пясъка и към леко плискащите се вълни, докато говореше.

— Какво има, мамо?

Тя въздъхна, като избегна погледът ми.

— Тревожа се...

— Какво има? — попитах аз, внезапно разтревожена. — Какво мога да направя?

— Не става дума за мен. — Тя поклати глава. — Тревожа се за теб... и Едуард.

Рене накрая ме погледна, когато каза името му, като лицето ѝ бе извинително.

— Оу — измърморих аз, като фиксирах очите си върху двойка бегачи, които минаваха покрай нас, плувнали в пот.

— Вие двамата сте много по-сериозни, отколкото си мислех — продължи тя.

Намръщих се като бързо превъртах последните два дена в главата си. Едуард и аз едва се бяхме докосвали — поне пред нея. Зачудих се дали Рене също ще ми дръпне една лекция за отговорността. Нямах толкова против, колкото с Чарли. Не беше толкова смущаващо с майка ми. Все пак, аз бях тази, която ѝ бях държала лекции през изминалите десет години, отново и отново.

— Има нещо... странно, по начина, по който сте заедно — промърмори тя, като челото ѝ се свъси над разтревожените ѝ очи. — Начинът, по който те гледа — толкова е... покровителствен. Сякаш ще се хвърли пред куршум, за да те спаси или нещо такова.

Засмях се, въпреки че не можех да вдигна очи и да я погледна.

— Това лошо ли е?

— Не. — Тя се намръщи, докато търсеше правилните думи. — Просто е различно. Толкова е чувствителен около теб... и много внимателен. Имам чувството, че не разбирам напълно връзката ви. Сякаш има някаква тайна, която пропускам...

— Мисля, че си измисляш работи, мамо — казах бързо, като се опитвах да поддържам гласът си лек. Имаше пърхане в стомахът ми. Бях забравила колко бе прозорлива майка ми. Нещо в семплото ѝ виждане на света преминаваше през всички разсейки и пронизваше нещата право в истинската им същност. Това никога не бе било проблем преди. Досега никога не съм имала тайна, която да не мога да ѝ кажа.

— Не е само него. — Тя изви отбранително устни. — Искан ми се да можеш да се видиш как се движиш около него.

— Какво имаш предвид?

— Начинът, по който се движиш — ориентираше се към него без дори да се замисляш. Когато той мръдне, дори мъничко, ти нагласяш позата си по същото време. Като магнити... или гравитация. Вие сте като... сателити или нещо подобно. Никога не съм виждала нещо подобно.

Тя стисна устни и погледна надолу.

— Не ми кавай — подкачих я аз, като се усилих да се усмихна. — Четеш отново мистерии, нали така? Или е нещо научнофантастично този път?

Рене порозовя съвсем леко.

— Това е съвсем отделен въпрос.

— Намери ли нещо хубаво?

— Е, имаше една... но това няма значение. Говорим за теб сега.

— Трябва да се придържаш към любовните романи, мамо. Знаеш как се изперкваш от такива неща.

Устните ѝ се извиха нагоре в краищата.

— Изглупявам, нали?

За половин секунда не успях да кажа нищо. Рене беше толкова лесна за заблуждаване. Понякога това беше хубаво нещо, защото не всичките ѝ идеи бяха практични. Но ме болеше да видя колко бързо се

поддаваше на празните ми приказки, особено когато беше адски права този път.

Тя вдигна поглед и аз успокоих изражението си.

— Не си глупава — просто си майка.

Тя се засмя и тогава замахна широко към белите пясъци, които се простираха към синята вода.

— И всичко това не е достатъчно, за да те накара да се преместиш обратно при глупавата си майка?

Плеснах драматично челото си с ръка, след което се престорих, че изцеждам косата си.

— Може да свикнеш с влагата — обеща тя.

— И ти можеш да свикнеш с дъжда — затапих я аз.

Тя ме сръчка закачливо и хвана ръката ми, когато се върнахме към колата.

Освен тревогите й относно мен, изглеждаше относително щастлива. Доволна дори. Все още гледаше Фил с влюбени очи и това беше успокояващо. Със сигурност живота й бе пълноценен и задоволителен. Със сигурност не й липсвах толкова много, дори сега...

Ледените пръсти на Едуард погалиха бузата ми. Погледнах нагоре, като премигнах, завръщайки се в настоящето. Той се наведе и целуна челото ми.

— У дома сме, Спяща красавице. Време е да ставаш.

Бяхме спрели пред къщата на Чарли. Лампата на верандата беше светната, а патрулката бе паркирана в алеята. Докато оглеждах къщата, забелязах пердето на прозореца във всекидневната да помръдва, като хвърляше линия от жълта светлина към тъмната морава.

Въздъхнах. Разбира се, Чарли се готвеше за нападение.

Едуард вероятно си мислеше същото нещо, защото изражението му се вледени и очите му бяха резервирани, когато дойде да отвори вратата ми.

— Колко е зле? — попитах аз.

— Чарли няма да е труден — обеща ми Едуард, гласът му нисък и без намек за шегуване. — Липсвала си му.

Очите ми се присвиха съмнително. Ако случаят беше такъв, тогава защо Едуард се бе напрегнал така, сякаш се готвеше за битка?

Чантата ми беше малка, но той настоя да я носи до къщата. Чарли задържа вратата отворена за нас.

— Добре дошла у дома, хлапе! — извика Чарли така, сякаш наистина го имаше предвид. — Как беше в Джаксънвил?

— Влажно. И пълно с дървеници.

— Значи Рене не те запали по Университета във Флорида?

— Опита се. Но предпочитам да пия водата, отколкото да я вдишвам.

Очите на Чарли се изместиха неохотно към Едуард.

— Приятно ли си изкара?

— Да — отговори Едуард с ведър тон. — Рене е много гостоприемна.

— Това е... ъ, хубаво. Радвам се, че си се забавлявал. — Чарли се извърна от Едуард, за да ме придърпа за неочаквана прегръдка.

— Впечатляващо — прошепнах аз в ухото му.

Той се засмя.

— Наистина ми липсваше, Бела. Храната тук е ужасна, когато те няма.

— Веднага се заемам — казах аз, когато той ме пусна.

— Ще се обадиш ли първо на Джейкъб? Досажда ми на всеки пет минути още от шест часа сутринта. Обещах му, че ще му се обадиш преди да си разопаковала багажа си.

Нямаше нужда да поглеждам към Едуард, за да усетя, че е прекалено неподвижен, прекалено студен до мен. Значи това бе причината за напрежението му.

— Джейкъб иска да говори с мен?

— Ужасно много, бих казал. Не искаше да ми каже за какво става дума — просто каза, че е важно.

Точно тогава телефонът иззвъня, остро и настоятелно.

— Отново е той, обзалагам се със следващата си заплата — промърмори Чарли.

— Аз ще вдигна. — Побързах към кухнята.

Едуард ме последва, докато Чарли изчезна във всекидневната.

Грабнах телефона наред звъненето му и се извърнах така, че да гледам към стената.

— Ало?

— Върнала си се — каза Джейкъб.

Познатият му дрезгав глас запрати вълна от тъга през мен. Хиляди спомени се завъртяха из главата ми, заплитайки се в едно —

каменист бряг, изпъстрен със захвърлени от морето дървета, пластмасовият гараж, топли соди в книжен плик, малка стая с едно прекалено малко и очукано канапе. Смехът в дълбоките му, черни очи, трескавата горещина на голямата му ръка около моята, блясъкът на белите му зъби на фона на тъмната му кожа, и начинът, по който лицето му се разтягаше в широка усмивка, която винаги е била като ключ към тайна врата, където само сродни души могат да влизат.

Чувството бе като носталгия по дома, тъгуване за едно място и един човек, които ме бяха заслонили по време на най-черната ми нощ.

Прочистих буцата в гърлото си.

— Да — отвърнах аз.

— Защо не ми се обади?

Гневният му тон веднага ме накара да изпъна гръб.

— Защото съм в къщата точно от четири секунди и обаждането ти прекъсна Чарли, който ми казваше, че си се обаждал.

— Оу. Съжалявам.

— Разбира се. А сега, защо тормозиш Чарли?

— Трябва да говоря с теб.

— Да, досетих се съвсем сама за тази част. Давай.

Имаше кратка пауза.

— Ще ходиш ли утре на училище?

Намръщих се на себе си, като не можех да проумея въпросът му.

— Разбира се, че да. Защо да не ходя?

— Не знам. Просто се чудех.

Още една пауза.

— Та за какво искаше да говорим, Джейк?

Той се поколеба.

— За нищо съществено, предполагам. Аз... исках да чуя гласът ти.

— Да, знам. Толкова се радвам, че ми се обади, Джейк. Аз...

Но не знаех какво друго да добавя. Исих да му кажа, че веднага тръгвам за Ла Пуш. А не можех да му кажа това.

— Трябва да тръгвам — каза той рязко.

— Какво?

— Ще се чуем скоро, нали?

— Но, Джейк...

Вече го нямаше. Слушах невярващо свободният сигнал.

— Е, това беше кратко.

— Всичко наред ли е? — попита Едуард. Гласът му беше нисък и внимателен.

Извърнах се бавно, за да го погледна. Изражението му бе напълно гладко — невъзможно за разчитане.

— Не знам. Чудя се за какво беше всичко това. — Нямаше смисъл Джейкъб да тормози Чарли цял ден, само за да ме попита дали ще ходя на училище. И ако е искал да чуе гласът ми, защо затвори толкова бързо?

— Твоето предположение навярно е по-добро от моето — каза Едуард, с намек за усмивка, която се криеше в краищата на устните му.

— Ммм — промърморих аз. Това бе истина. Познавах Джейк като петте си пръста. Не би трябвало да е толкова сложно да проумея мотивите му.

С мислите си, които бяха надалеч — на около 15 километра, в Ла Пуш — започнах да претърсвам хладилника, събирайки съставките за вечерята на Чарли. Едуард се облегна на тезгяха и отдалеч усещах, че очите му са на лицето ми, но бях прекалено заета, за да се тревожа какво може да е видял в изражението ми.

Училището изглежда беше ключа. Това беше единственият истински въпрос, който Джейк ми беше задал. И този отговор трябва да му е бил много нужен, иначе нямаше да досажда на Чарли толкова упорито.

Защо моето присъствие в училище би имало някакво значение за него?

Опитах се да помисля над това логически. Ако не отидех утре на училище, какъв проблем би представлявало това за Джейкъб? Чарли ми създаде малко ядове за отсъствия от училище, след като завършването ми беше толкова скоро, но го убедих, че този един петък не би се отразил на ученето ми. На Джейк надали щеше да му пука за това.

Мозъкът ми отказваше да попадне на някакви брилянтни прозрения. Може би пропусках някаква жизненоважна част от информацията.

Какво би могло да се е променило през изминалите три дни, което да е толкова важно, че Джейкъб да наруши отказа си да отговаря

на обажданията ми и да се свърже с мен? Каква разлика биха могли да направят три дни?

Замръзнах на средата на кухнята. Замразеният пакет хамбургер, който държах в ръцете си, се плъзна през вкочанените ми пръсти. Отне ми една бавна секунда, за да забележа липсата на тъпия звук, който би трябвало да издаде от удара с пода.

Едуард го беше хванал и оставил на тезгяха. Ръцете му вече бяха обвити около мен, устните му до ухото ми.

— Какво има?

Разклатих глава, замаяна.

Три дни биха могли да променят всичко.

Не мислех ли до преди малко колко невъзможен беше колежът? Как не бих могла да бъда никъде близо до хора, след като изтърпя болезненото тридневното превръщане, което щеше да ме превърне в безсмъртна, за да прекарам вечността с Едуард? Превръщането, което щеше да ме направи пленница на собствената ми жажда...

Дали Чарли беше казал на Били, че съм заминала за три дни? Дали Били е стигнал до тези заключения? Дали Джейкъб всъщност наистина ме питаше дали съм още човек? Да се увери, че договорът с върколаците беше ненарушен — че никой от Кълънови не бе посмял да ухапе човек... да ухапе, не да убие...?

Но дали той наистина е мислел, че ще се върна вкъщи при Чарли в този случай?

Едуард ме разтнесе.

— Бела? — попита той, сега вече наистина разтревожен.

— Мисля... мисля, че той проверяваше — промърморих аз. — Проверяваше, за да се увери. Че съм човек имам пред вид.

Едуард се вледени и ниско просъскване иззвуча в ухото ми.

— Ще трябва да си тръгнем оттук — прошепнах аз. — Преди това. За да не нарушим договора. Няма да сме способни да се върнем някога.

Ръцете му се затегнаха около мен.

— Знам.

— Ъкхъм. — Чарли си прочисти гърлото шумно зад нас.

Подскочих и се освободих от ръцете на Едуард като лицето ми пламна. Едуард отново се подпря на тезгяха. Очите му бяха непроницаеми. Можех да видя безпокойство в тях, и гняв.

— Ако не ти се прави вечеря, мога да поръчам пица — подметна Чарли.

— Не, няма проблем, вече започнах.

— Добре — каза Чарли. Той се подпря на касата на вратата, скръствайки ръце.

Въздъхнах и се захванах за работа като се опитвах да игнорирам публиката си.

— Ако те помоля да направиш нещо, би ли ми се доверила? — попита Едуард, на ръба на мекия си глас.

Бяхме почти в училище. Едуард беше спокоен и се шегуваше само преди секунда, а сега изведнъж ръцете му бяха вкопчени здраво за кормилото, ставите на пръстите му правеха огромно усилие да не го раздробят на парчета.

Вгледах се в загриженото му изражение — очите му бяха надалеч, сякаш слушаше далечни гласове.

Пулсът ми се ускори в отговор на напрежението му, но отговорих внимателно.

— Зависи.

Влязохме в училищния паркинг.

— Опасявах се, че ще кажеш точно това.

— Какво искаш да направя, Едуард?

— Искам да останеш в колата — той паркира на обичайното място, изключи двигателя и заговори. — Искам да чакаш тук докато не се върна.

— Но... защо?

Тогава го видях. Би било трудно да не го видиш, стърчейки над учениците, както стърчеше той дори като се беше облегал на черния си мотор, паркиран неправилно на тротоара.

— Оу.

Лицето на Джейкъб беше със спокойната маска, която разпознах веднага. Беше физиономията, която използваше когато беше твърдо решен да не показва емоции, да се държи под контрол. Изглеждаше като Сам, най-възрастният от вълците, водачът на глутницата. Но Джейкъб никога не би могъл да постигне перфектното спокойствие, което Сам винаги излъчваше.

Бях забравила колко ме безпокоеше това лице. Макар че бях опознала Сам доста добре преди Кълънови да се върнат — дори го харесвах — никога не успях да премахна възмущението, което изпитвах, когато Джейкъб подражаваше на изражението на Сам. Беше лице на непознат. Той не беше моят Джейкъб когато носеше това лице.

— Стигна до грешното заключение снощи — промърмори Едуард. — Попита те за училище, защото знаеше, че аз ще съм там където и ти. Търсел е безопасно място за разговор с мен. Място със свидетели.

Значи бях разтълкувала погрешно мотивите на Джейкъб снощи. Липсваща информация, това беше проблемът. Информация като защо, за Бога, Джейкъб би искал да говори с Едуард.

— Няма да остана в колата — казах аз.

Едуард изпъшка тихо.

— Разбира се, че няма. Е, хайде да приключваме с това.

Лицето на Джейкъб се втвърди като се приближавахме към него ръка за ръка.

Забелязах и други лица — лицата на съучениците ми. Забелязах как очите им се разшириха като фокусираха изцяло дългото шест стъпки и седем инча тяло на Джейкъб, цялото в мускули, които нито едно нормално шестнадесет и половина годишно момче не би могло да има. Видях тези очи да пробягват по впитата му черна тениска — с къси ръкави, въпреки че денят беше доста студен за сезона — по скъсаните му и омазани със смазка дънки и по лъскавия му черен мотоциклет, на който се подпираше. Очите им не се забавяха на лицето му — нещо в изражението му ги караше бързо да поглеждат встрани. И забелязах, че всички се държах настрана от него, невидимо разстояние, което никой не смееше да прекрачи.

С учудване, осъзнах, че Джейкъб изглеждаше опасен за тях. Колко странно.

Едуард спря на известно разстояние от него и бих казала, че се чувстваше неудобно, знаейки, че съм толкова близо до върколак. Той протегна леко ръката си назад и ме избута наполовина зад тялото си.

— Можеше да ни се обадиш — каза Едуард със стоманено здрав глас.

— Съжалявам — отвърна Джейкъб, лицето му стана подигравателно — нямам пиявици в телефонния указател.

— Можеше да ме намериш и в къщата на Бела, разбира се.

Челюстта на Джейкъб се стегна и веждите му се събраха. Той не отговори.

— Не е тук мястото, Джейкъб. Не може ли да обсъдим това по-късно?

— Разбира се, разбира се. Ще спра до гробницата ти след училище. — Джейкъб изсумтя. — Какъв е проблемът сега?

Едуард погледна наоколо многозначително, очите му спираха на свидетелите, които бяха близо до обхват на чуване. Няколко души се колебаеха на тротоара, очите им бляскаха в очакване. Сякаш се надяваха да настане бой, за да облекчи скуката на поредния понеделник сутрин. Видях Тайлър Кроули да сръгва Остин Маркс и двамата се спряха по пътя си към клас.

— Вече знам това, което си дошъл да кажеш — Едуард припомни на Джейкъб с толкова нисък глас, че и аз едва го чух. — Съобщението е доставено. Считай ни за предупредени.

Едуард погледна надолу към мен за една бърза секунда с разтревожени очи.

— Предупредени? — попитах безучастно. — За какво говориш?

— Не си й казал? — попита Джейкъб, очите му се разшириха в недоверие. — Какво, беше уплашен да не вземе нашата страна ли?

— Моля те, зарежи това, Джейкъб — каза Едуард с равен глас.

— Защо? — предизвика го Джейкъб.

Смръщих се объркана.

— Какво не знам? Едуард?

Едуард просто гледаше свирепо Джейкъб сякаш не ме чуваше.

— Джейк?

Джейкъб повдигна една вежда.

— Не ти е казал, че неговият по-голям... брат е прекрачил границата в събота вечерта? — попита той, тонът му плътно наситен със сарказъм. После очите му блеснаха пак към Едуард. — Пол с пълно право...

— Не беше ничия земя! — изсъска Едуард.

— Беше!

Джейкъб видимо се палеше. Ръцете му се тресяха. Той разклати глава и си пое два пъти дълбоко въздух.

— Емет и Пол? — прошепнах аз. Пол беше най-лесно избухливият брат от глутницата на Джейкб. Именно той загуби контрол в гората онзи ден — споменът за ръмжащият сив вълк изведнъж проблесна ярко в главата ми. — Какво се е случило? Сбили ли са се? — гласът ми стана писклив от паниката. — Защо? Пол пострада ли?

— Никой не се е бил — каза Едуард тихо, само на мен. — Никой не е пострадал. Не се тревожи.

Джейкб ни зяпаше скептично.

— Не си й казал абсолютно нищо, нали? Затова ли я отведе? За да не разбере, че...?

— Иди си сега. — Едуард го отрязва по средата на изречение и лицето му внезапно беше станало страшно — наистина страшно. За секунда той изглеждаше като... като вампир. Той гледаше Джейкб враждебно, разкривайки ненавист.

Джейкб вдигна вежди, но не направи друго движение.

— Защо не си й казал?

Застанаха лице в лице в мълчание за един дълъг момент. Още ученици се събраха зад Тайлър и Остин. Видях Майк до Бен — Майк държеше едната си ръка на рамото на Бен, сякаш го държеше на място.

В мъртвата тишина, внезапно всички детайли се подредиха в главата ми.

Нещо, което Едуард не искаше да знам.

Нещо, което Джейкб не би скрил от мен.

Нещо, което бе завело и Кълънови, и вълците в гората, движейки се опасно близо едни от други.

Нещо, което да накара Едуард да настоява да напусна града.

Нещо, което Алис беше видяла във видението си миналата седмица — видение, за което Едуард ме излъга.

Нещо, което така или иначе чаках. Нещо, което знаех, че ще се случи отново, въпреки че не исках. Никога нямаше да свърши, нали?

Чух бързия задъхващ шум, излизащ от вдишващите ми устни, но не можех да го спра. Сякаш училището се тресеше, сякаш имаше земетресение, но знаех, че собственото ми тресене пораждаше тази илюзия.

— Върнала се е за мен — казах аз, задавяйки се.

Виктория никога нямаше да се откаже, не и докато не умра. Тя щеше да повтаря едно и също — маневриране и бягане, маневриране и бягане — докато не намери дупка сред защитниците ми. Може би щях да изляза късметлийка. Може би Волтури щяха да дойдат първи за мен — поне биха ме убили бързо.

Едуард ме хвана здраво срещу себе си, поставяйки тялото ми така че той все още беше между мен и Джейкъб, и помилва лицето ми със загрижени ръце.

— Всичко е наред — прошепна ми той. — Всичко е наред. Никога няма да й позволя да те приближи, всичко е наред.

После хвърли мълниеносен поглед на Джейкъб.

— Това отговаря ли на въпроса ти, мелез?

— Не мислиш ли, че Бела има правото да знае? — предизвика Джейкъб. — Животът си е неин.

Едуард запази гласа си почти беззвучен; дори Тайлър, който беше на няколко инча разстояние, не би могъл да го чуе.

— Защо трябва да бъде уплашена, като не е била в опасност?

— По-добре уплашена, отколкото лъгана.

Опитах се да се съвзема, но очите ми плуваха в напирасци сълзи. Можех да го видя зад клепачите си — лицето на Виктория, устните й оголващи зъбите й, кървавите й очи, блестящи от манията за нейното отмъщение; тя смяташе Едуард за виновен за смъртта на нейния любим — Джеймс. Тя нямаше да спре докато и неговата любов не бъде отнета.

Едуард избърса сълзите от бузите ми с пръстите си.

— Наистина ли мислиш, че нараняването е по-добро от защитаването й? — промърмори той.

— Тя е по-силна отколкото си мислиш — каза Джейкъб. — И е минала и през по-лошо.

Внезапно изражението на Джейкъб се промени и той зяпаше Едуард с онзи странен несигурен поглед. Очите му изглеждаха така, сякаш се опитваше да реши някаква математическа задача наум. Усетих как Едуард потрепери. Погледнах към него и лицето му беше изкривено от нещо, което можеше да бъде само болка. За един ужасен момент си спомних за онзи ужасен следобед в Италия, в страховитата кула на Волтури, когато Джейн беше насочила злата си дарба към Едуард, изгаряйки го с мислите си...

Споменът сякаш ме зашлеви и извади от истерията, до която бях близо, и ме върна обратно в настоящето. Защото предпочитам Виктория да ме убие стотици пъти пред това да гледам Едуард да страда отново така.

— Това е смешно — каза Джейкъб, смеейки се докато гледаше лицето на Едуард.

Едуард трепна, но с малко усилие успокои изражението си. Не можеше да скрие съвсем болката в очите си.

Погледнах с разширени очи от лицето на Едуард към подигравателната усмивка на Джейкъб.

— Какво му правиш? — попитах.

— Нищо, Бела — ми каза Едуард тихо. — Джейкъб просто има добра памет, това е всичко.

Джейкъб се ухили, а Едуард трепна отново.

— Спри! Каквото и да правиш!

— Разбира се, щом искаш. — Джейкъб сви рамене. — Макар че той сам си е виновен, че не харесва нещата, които си спомням.

Погледнах го свирепо и той се усмихна дяволито — както правят децата, когато ги хванеш да правят нещо нередно, но знаят, че не няма да ги накажеш.

— Директорът ще бъде тук всеки момент, за да прекрати това мотаене на училищната територия — промърмори ми Едуард. — Да вървим за английски, Бела, за да не се забъркваш в това.

— Прекалено покровителствен, нали? — каза Джейкъб, говорейки само на мен. — Малките затруднения правят живота забавен. Нека позная, не ти е позволено да се забавляваш, нали?

Едуард се намръщи и оголи зъбите си съвсем леко.

— Млъкни, Джейкъб — казах аз.

Джейкъб се изсмя.

— Това звучи като не. Хей, ако ти се прииска да живееш отново, можеш да наминеш у нас. Все още пазя мотора ти в гаража.

Тази новина ме разсея.

— Трябваше да го продадеш. Обеща на Чарли, че ще го продадеш. — Ако не бях помолила заради труда на Джейкъб — все пак той прекара седмици усилен труд и за двата мотоциклета и заслужаваше някакво заплащане — Чарли би захвърлил мотора ми в автоморгата. И съвсем вероятно би я запалил.

— Да бе, сигурно. Сякаш бих го направил. Принадлежи на теб, а не на мен. Както и да е, ще го задържа докато не си го поискаш.

Лек намек за усмивката, която помнех, изведнъж заигра по крайчеца на устните му.

— Джейк...

Той се наклони напред, лицето му сериозно сега, горчивият сарказъм изчезна.

— Мисля, че съм грешал, че, нали знаеш, че не можем да бъдем приятели. Бихме могли да се справим с това, от моята страна на линията. Ела у нас.

Усещах съвсем ясно Едуард, ръцете му все още бяха обвити защитаващо около мен, който стоеше като камък. Погледнах го — лицето му беше спокойно, търпеливо.

— Аз, тъъ, не знам, Джейк.

Джейкбб напълно заряза антагонистичната физиономия. Сякаш беше забравил, че Едуард беше там или поне беше твърдо решен да изглежда така.

— Липсваш ми с всеки изминал ден, Бела. Не е същото без теб.

— Знам и съжалявам, Джейк, просто...

Той отметна глава и въздъхна.

— Знам. Няма значение, нали? Предполагам ще оцелея или нещо такова. Кой има нужда от приятели? — той направи гримаса, опитвайки се да скрие болката зад излишната проява на смелост.

Страданието на Джейкбб винаги отключваше защитаващата ми страна. Което не беше изцяло логично — Джейкбб трудно би имал нужда от някаква физическа защита, която аз бих могла да му предложа. Но ръцете ми, вкопчени в тези на Едуард, копнееха да се пресегнат към него. Да се обвият около големия му топъл кръст в тихо обещание на одобрение и утеха.

Защитните ръце на Едуард ме възпираха.

— Добре, влизайте в час — прозвуча строг глас зад нас. — Мръднете се, г-н Кроули.

— Отивай на училище, Джейк — прошепнах аз, загрижена още щом чука гласа на директора.

Джейкбб отиде в Килайетското училище, но все още можеше да си навлече неприятности за нарушението си или нещо подобно.

Едуард ме освободи, вземайки само едната ми ръка и избутвайки ме зад него отново.

Г-н Грийн разбута тълпата зяпачи, веждите му се смръщени като зловещи буреносни облаци над малките му очи.

— Говоря сериозно — беше заплашителен. — Наказание за всеки, който все още стои тук когато се обърна.

Публиката се разотива веднага преди да е завършил изречението си.

— А, г-н Кълън. Проблем ли имаме тук?

— Съвсем не, г-н Грийн. Точно влизахме в клас.

— Отлично. Не успях да разпозная приятеля ви. — Г-н Грийн насочи погледа си към Джейкъб. — Нов ученик ли сте тук?

Очите на г-н Грийн разгледаха подробно Джейкъб и разбрах, че и той стигна до същото заключение, до което бяха стигнали всички останали: опасен. Размирник.

— Мене — отговори Джейкъб, с половинчата самодоволна усмивка на широките си устни.

— Тогава ви съветвам да напуснете училищната територия веднага, младежо, преди да съм повикал полиция.

Самодоволната усмивка на Джейкъб се превърна в ухилване и знаех, че си е представил как Чарли идва да го арестува. Тази усмивка беше прекалено горчива, прекалено подигравателна, за да ми хареса. Това не беше усмивката, която чаках да видя.

Джейкъб каза:

— Да, сър — и козирува преди да се покатери на мотора си и да го ритне, за да запали на тротоара. Двигателят изръмжа и гумите изсвистяха като го завъртя остро. За секунди време Джейкъб изчезна от поглед.

Г-н Грийн скръцна със зъби докато гледаше това изпълнение.

— Г-н Кълън, очаквам да помолите приятеля си да се въздържа от подобни провинения отново.

— Всъщност той не е мой приятел, г-н Грийн, но ще му предам предупреждението Ви.

Г-н Грийн сви устни. Перфектните оценки на Едуард и безупречното му досие бяха ясен фактор за оценката на г-н Грийн за случката.

— Разбирам. Ако се притеснявате за някакви неприятности, с удоволствие бих...

— Няма за какво да се тревожа, г-н Грийн. Няма да има никакви неприятности.

— Надявам се да е така. Добре тогава. В клас. Вие също, г-це Суон.

Едуард кимна и ме издърпа бързо към сградата за часа по английски.

— Чувстваш ли се достатъчно добре, за да отидеш в час? — прошепна той когато отминахме директора.

— Да — прошепнах и аз в отговор, не съм съмнителна дали е истина.

Дали се чувствах добре или не, не беше най-важното нещо за обсъждане. Трябваше да говоря с Едуард веднага, а часът по английски не беше идеалното място за разговора, който планирах.

Но с г-н Грийн зад нас, не ми оставаха други опции.

Закъсняхме малко за час и затова седнахме бързо по местата си. Г-н Бърти разказваше една поема на Фрост. Той игнорира влизането ни, като така отказваше да наруши ритъма на урока си.

Откъснах един лист от тетрадката си и започнах да пиша, почеркът ми по-нечетлив от обикновено заради тревогата ми.

Какво стана? Разкажи ми всичко. И зарежи това нещо със защитаването, моля те.

Бутнах бележката към Едуард. Той въздъхна и после започна да пише. Отне му по-малко време отколкото на мен, макар че той написа цял параграф с красивия си почерк преди да плъзне хартиятата обратно при мен.

Алис видя, че Виктория се връща. Изведох те от града просто като предпазна мярка — и без това нямаше начин да стигне до теб. Емет и Джаспър почти я били хванали, но изглежда Виктория има някакъв инстинкт за избягване. Тя избягала точно до границата на Килайет,

сякаш имала карта със себе си. Не е помогнал и фактът, че способностите на Алис се обезсилили заради намесата на килайетите. Да сме честни, те сигурно също щяха да са близо до залавянето ѝ, ако не се бяхме намесили. Големият сив вълк помисли, че Емет е прекрачил границата и станал отбранителен. Разбира се, Розали реагира веднага и всички зарязали преследването, за да защитават другите. Карлайл и Джаспър овладели нещата преди да са излезли от контрол. Но през това време Виктория им се изплъзнала. Това е всичко.

Смръщих се на думите по страницата. Всички са били въввлечени в това — Емет, Джаспър, Алис, Розали и Карлайл. Може би дори Есме, макар че той не я спомена. А също така и Пол и останалите от глутницата. Можело е толкова лесно да се стигне до бой, изправящ едни срещу други бъдещето ми семейство и старите ми приятели. Всеки един от тях е можел да пострада. Представих си, че вълците биха били в по-голяма опасност, но пък представяйки си слабичката Алис до един от огромните върколаци, биеща се...

Потреперих.

Внимателно изтрих целия параграф с гумичката си и написах отгоре:

Ами Чарли? Тя може да преследва и него.

Едуард клатеше глава преди да съм приключила с писането, очевидно отказваше Чарли да е в някаква опасност. Той протегна ръката си, но игнорирах това и започнах отново.

Не можеш да кажеш, че не си го е мислела, защото ти не си бил тук. Флорида беше лоша идея.

Той взе хартийката изпод ръката ми.

*Нямаше да те изпратя там сама. С твоя късмет,
дори черната кутия нямаше да оцелее.*

Нямах изобщо това пред вид; не си бях и помисляла да отида без него. Имах пред вид, че трябваше да останем тук заедно. Но се отклоних заради отговора му и се намусих леко. Сякаш не можех да прелетя през страната без да разбия самолета. Много смешно.

*Добре, нека предположим, че лошият ми късмет
беше разбил самолета. Какво точно щеше да направиш по
въпроса?*

Защо се разбива самолетът?

Сега се опитваше да скрие усмивка.

*Пилотите изпаднали в безсъзнание след препиване.
Лесно. Щях да вдигна самолета.*

Разбира се. Стиснах устни и опитах отново.

*И двата двигателя са изгорели и падаме в
смъртоносна спирала надолу.*

*Щях да изчакам докато се приближим достатъчно
до земята, да те хвана здраво, да изритам стената и да
скоча. После щях да те върна обратно на мястото на
катастрофата и да се препъваме наоколо като най-
щастливите оцелели в историята.*

Зяпнах го безмълвна.

— Какво? — прошепна той.

Поклатих глава в благоговение.

— Нищо — измънках аз.

Изтрих объркващия разговор и написах още един ред.

Ще ми кажеш следващия път.

Знаех, че ще има следващ път. Нещата щяха да продължат докато някой не загубеше. Едуард ме погледна в очите за един дълъг момент. Зачудих се как ли изглеждаше лицето ми — чувствах го студено, значи кръвта не се беше върнала в бузите ми. Миглите ми бяха още мокри.

Той въздъхна и кимна веднъж.

Благодаря.

Хартийката изчезна изпод ръката ми. Погледнах нагоре, мигайки изненадано, точно когато г-н Бърти минаваше между чиновите ни.

— Това е нещо, което искате да ни споделите ли, г-н Кълън?

Едуард погледна към него невинно и протегна листа хартия от папката си.

— Записките ми? — попита той, звучейки объркан.

Г-н Бърти прегледа набързо записките — без съмнение перфектно резюме на лекцията му — и се отдалечи намръщен.

По-късно, в час по висша математика — единственият ми час без Едуард — чух клюките.

— Залагам на едрия индианец — казваше някой.

Надникнах, и видях Тайлър, Майк, Остин и Бен, допрели глави и потънали в разговора си.

— Да — прошепна Майк. — Видя ли колко едър беше този Джейкъб? Мисля, че ще смачка Кълън. — Майк звучеше доволен от идеята си.

— Не мисля така — не се съгласи Бен. — Има нещо в Едуард. Той винаги е толкова... самоуверен. Мисля, че може да се грижи сам за себе си.

— Аз съм с Бен — съгласи се Тайлър. — Освен това, ако това хлапе разхвърляше Едуард, нали знаете онези големите му братя, щяха

да се намесят.

— Бил ли си наскоро в Ла Пуш? — попита Майк. — Лорън и аз ходихме до плажа преди няколко седмици и повярвай ми, приятелите на Джейкъб са също толкова големи колкото е и той.

— Хъх — каза Тайлър. — Жалко, че не се стигна до нищо. Май никога няма да разбера какво щеше да стане.

— На мен не ми се стори да е приключило — каза Остин. — Може би ще разбера.

Майк се ухили. — Някой да е в настроение за залози?

— Десет на Джейкъб — каза Остин веднага.

— Десет на Кълън — добави Тайлър.

— Десет на Едуард — съгласи се Бен.

— Джейкъб — каза Майк.

— Хей, момчета, знаете ли за какво беше всичко това? — зачуди се Остин. — Може да въздейства на шансовете.

— Мога да отгатна — каза Майк и ми хвърли поглед едновременно с Тайлър и Бен.

От израженията им, разбрах, че не са осъзнали, че съм ги чула. Всички погледнаха встрани бързо, разбърквайки листовите на чиновете си.

— Все пак казвам Джейкъб — промърмори Майк изпод носа си.

4. ПРИРОДА

Имах лоша седмица.

Всъщност нищо не се беше променило. Така, значи Виктория не се беше отказала, но дали изобщо съм и сънувала, че това ще се случи? Нейното завръщане само потвърди това, което вече знаех. Нямаше причина за нова паника.

Теоретично. Да не се паникьосвам беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

Завършването беше само след няколко седмици и започнах да се чудя дали не е глупаво да стоя и да чакам, безсилна и вкусна, следващото нападение. Изглеждаше прекалено опасно да съм човек — сякаш молах за неприятности. Човек като мен не биваше да бъде човек. Някой с моя късмет би трябвало да е по-малко безпомощен.

Но никой нямаше да ме послуша.

Карлайл каза:

— Ние сме седем, Бела. И с Алис на наша страна, не мисля, че Виктория би ни хванала неподготвени. Мисля, че е важно, за доброто на Чарли, да се придържаме към първоначалния план.

Есме каза:

— Никога няма да позволим да ти се случи нещо лошо, скъпа. Знаеш това. Моля те, не се тревожи. — И ме целуна по челото.

— Наистина се радвам, че Едуард не те уби. Всичко е много позабавно когато ти си наоколо — каза Емет.

Розали му хвърли бърз поглед.

Алис извъртя очи и каза:

— Аз съм обидена. Ти наистина се тревожиш за всичко това, нали?

— Щом не е нищо страшно, защо Едуард ме заведе във Флорида? — настоях аз.

— Бела, все още ли не си забелязала, че Едуард е склонен да преувеличава и при най-малкото нещо?

Джаспър изтри тихо цялата паника и напрежение в тялото ми с интересния си талант да контролира настроенията и емоциите. Почувствах се успокоена и ги оставих да ме разсеят от отчаяното ми молене.

Естествено, спокойствието изчезна веднага след като Едуард и аз напуснахме стаята.

Значи всички смятаха, че трябва просто да забравя, че откачена вампирка ме дебнеше, с намерение да ме убие. Просто да си гледам работата.

Наистина опитах. И учудващо, но имаше и други неща, за които да мисля, почти толкова стресиращи, колкото и превръщането ми в изключително опасно същество...

Защото отговорът на Едуард беше най-разочарованият от всички други.

— Това е между теб и Карлайл — каза той. — Разбира се, ти знаеш, че искам да го направя да е между мен и теб, по което време ти искаш. Знаеш условието ми — каза и се усмихна ангелски.

Ъгх. Наистина знаех условието му. Едуард беше обещал, че ще ме промени лично той, когато и да поисках... само ако първо се омъжех за него.

Понякога се чудех дали той просто не се преструва, че не може да чете мислите ми. Как иначе щеше да попадне на единственото условие, което щях да приема толкова трудно? Единственото условие, което би ме забавило.

Като цяло, много лоша седмица. И днес беше най-лошият ден от нея.

Винаги беше лош ден когато Едуард го нямаше. Алис не беше видяла нищо необичайно тази седмица, затова настоях той да използва възможността да ловува с братята си. Знаех, че го отегчаваше да ловува лесната тукашна плячка.

— Върви и се забавлявай — му казах. — Хвани няколко планински лъва за мен.

Никога нямаше да му призная колко трудно ми беше когато го нямаше — как това връщаше кошмарите с изоставянето. Ако научеше това, щеше да се чувства ужасно и щеше да го е страх изобщо да ме напусне, дори и поради най-необходимите причини. Беше като в началото, когато той се върна от Италия. Златните му очи бяха

преминали в черно и той щеше да страда от жаждата си дори повече отколкото страдаше в момента. Затова направих смела физиономия и почти го изритах навън когато Емет и Джаспър го повикаха.

Мисля, че той успя да види през мен, въпреки усилията ми. Тази сутрин намерих бележка на възглавницата си:

Ще се върна преди да си усетила, че ме няма.
Наглеждай сърцето ми — оставих го при теб.

Значи сега имах празна събота и нищо друго, освен сутрешната смяна в магазина на Нютънови, което да ме разсее. И разбира се, толкова удовлетворяващото обещание на Алис.

— Ще съм наблизко да ловувам. Само на около 15 минути път оттук, ако имаш нужда от мен. Ще наглеждам за неприятности.

Превод: не опитвай нищо забавно, само защото Едуард го няма.

Алис беше също толкова способна да осакати пикапа ми, колкото и Едуард.

Опитах се да гледам откъм добрата страна. След работа имах планове да помогна на Анджеа с поканите ѝ, така че това щеше да бъде един вид разсейване. И Чарли беше в отлично настроение, дължащо се на отсъствието на Едуард, така че трябваше да си радвам докато траеше. Алис щеше да прекара нощта при мен, ако бях толкова жалка, че да я помоля. И тогава, утре Едуард щеше да се върне. Щях да оцелея.

Не исках да подранявам излишно за работа, изядох бавно закуската си, една купа Чийрио бавно-бавно. После, след като си измих съдовете, се заиграх да редя магнитчетата на хладилника в права линия. Може би развивах някакво нервно разстройство.

Последните две магнитчета — кръглите черни парченца, които ми бяха любими, защото можеха да закрепят десет листчета на хладилника без проблеми — не искаха да сътрудничат на подредбата ми. Полюсите им бяха противоположни и всеки път когато опитвах да сложа последното в линията, другото се мърдаше от мястото си.

Поради някаква причина — неизбежна мания, може би — това ме раздразни сериозно. Защо просто не можеха да бъдат послушни? С глупавия инат на магаре, продължих да ги бутам едно до друго, сякаш

очаквах внезапно да се откажат. Можех да преобърна едното, но това беше загуба. Най-накрая, раздразнена от себе си повече отколкото от магнитчетата, ги махнах от хладилника и ги задържах заедно с две ръце. Отне известно усилие — бяха достатъчно силни, че да се съпротивят — но ги насилих да бъдат едно до друго.

— Виждате ли — казах силно — да говориш на неодушевени предмети винаги е лош знак — не е толкова ужасно, нали?

Стоях там като идиот за секунда, не съвсем способна да обявя някакъв напредък срещу природните закони. После, с въздишка, оставих магнитите на хладилника, на една ръка разстояние един от друг.

— Няма нужда да бъдете толкова непреклонни — промърморих си.

Все още беше прекалено рано, но реших, че е по-добре да се махна от вкъщи, преди неодушевените предмети да са започнали да ми отговарят.

Когато пристигнах в магазина на Нютънови, Майк внимателно почистваше пътеките между щандовете, а майка му аранжираше новия вид на витрината. Заварих ги спорещи и все още не бяха забелязали, че съм дошла.

— Но това е единственият път когато Тайлър може да отиде — оплакваше се Майк. — Ти каза, че след завършването...

— Просто ще трябва да почакаш — отсече г-жа Нютън. — Двамата с Тайлър може да измислите нещо друго, което да правите. Няма да стъпиш в Сиатъл докато полицията не спре каквото става там. Знам, че Бет Кроули е казала същото на Тайлър, така че не се дръж с мен сякаш аз съм лошата — оу, добро утро, Бела — каза тя когато ме забележа, променяйки тона си бързо. — Подранила си.

Карън Нютън беше последният човек, когото бих си помислила да попитам за помощ в магазин за спортно-туристически екипировки. Нейната перфектна бяло-руса коса беше винаги пригладена в елегантен кок ниско до врата ѝ, маникюрът ѝ направен от професионалисти, както и педикюрът ѝ — подаващ се изпод каишките на високите ѝ токове, които не приличаха на нито едни от ботушите за катерене, които предлагаха щандовете в магазина.

— Задръстване — пошегувах се, като грабнах грозната си оранжева служебна жилетка изпод тезгяха. Бях изненадана, че и г-жа

Нютън е разтревожена за тези неща в Сиатъл, както Чарли. Мислех си, че той преувеличава.

— Ами, във... — г-жа Нютън се поколеба за момент, играейки си неудобно с купчините брошури, които подреждаше на регистъра.

Спрях с една ръка, пъхната в жилетката. Познавах този поглед.

Когато уведомих Нютънови, че няма да работя при тях това лято — и в резултат на това, че ги изоставях в най-заетия сезон, те бяха започнали да учат Кати Маршал, за да заеме мястото ми. Не можеха да си позволят да плащат и на двете ни по едно и също време, а ако беше и лош ден за магазина...

— Щях да се обадя — продължи г-жа Нютън. — Не мисля, че ще имаме много работа днес. Предполагам, че Майк и аз ще се справим. Съжалявам, че си станала и се разкара напразно дотук.

В нормален ден, би било страхотно събитията да се обърнат така. Но не и днес.

— Добре — въздъхнах аз. Раменете ми се отпуснаха. Какво щях да правя сега?

— Не е честно, мамо — каза Майк. — Ако Бела иска да работи...

— Не, няма проблеми, г-жо Нютън. Наистина, Майк. Имам да уча за изпити и разни неща за вършене... — не исках да бъда предмет на семейни спорове, когато те и без това се караха.

— Благодаря, Бела. Майк, изпуснал си ред 4. Ъм, Бела, имаш ли нещо против да изхвърлиш тези брошури в кофата за боклук на излизане? Казах на момичето, което ги остави, че ще ги сложа на тезгяха, но наистина няма място.

— Разбира се, няма проблем. — Оставих жилетката си и грабнах брошурите под ръка, оправяйки се навън в мъгливия дъжд.

Кофата за боклук беше до магазина на Нютънови, до мястото където ние, служителите трябваше да паркираме. Завлачих се натам, подритвайки раздразнено камъчетата по пътя си. За малко щях да хвърля купчината жълти хартийки в боклука, като изведнъж заглавието в удебелен шрифт грабна погледа ми. Всъщност една единствена дума грабна вниманието ми.

Грабнах хартиите с двете си ръце като зяпах снимката под заглавието. Буца се надигна в гърлото ми.

Под думите имаше рисунка, изобразяваща вълк пред елхово дърво, главата му отвърната назад, сякаш виеше срещу луната. Картинката беше объркваща; нещо в стойката на вълка изглеждаше жално, той изглеждаше изоставен. Сякаш виеше от скръб.

След малко тичах към пикапа си, брошурите все още в ръцете ми.

Петнайсет минути — само толкова имах. Но би трябвало да са достатъчно. Бяха петнайсет минути път до Ла Пуш, и със сигурност щях да пресека границата няколко минути преди да изляза от града.

Пикапът ми изрева, пълен с живот, без никакви трудности.

Алис не би могла да види какво правя, защото просто не го планирах. Внезапно решение, това беше ключът! И докато се движех достатъчно бързо, щях да извлека полза от това. Хвърлих навлажнените брошури в бързината и те се разпиляха в цветна бъркотия на седалката — стотина удебелени заглавия, стотина тъмни виещи вълци, изпъкнали на фона на жълтата луна.

Минах по мократа магистрала с последните капки от резервоара си и пуснах чистачките на предното стъкло на най-голямата скорост, пренебрегвайки рева на древния двигател. 55 км/ч. беше най-бързото, на което можех да придумам пикапа и се молах да е достатъчно.

Нямах си представа къде е границата, но се почувствах побезопасно щом минах първата къща в Ла Пуш. Това би трябвало да е отвъд възможностите на Алис.

Щях да ѝ се обадя щом пристигна у Анджеа следобед, оправдах се, така че да знае, че съм добре. Нямахше причина за нея да се впряга. Нямахше нужда и тя да ми се ядосва — Едуард щеше да е бесен за двама когато се върнеше.

Пикапът ми вече хъхреше когато почти бях стигнала до познатата избледняло червена къща. Буцата се върна в гърлото ми като гледах в малкото местенце, което някога ми беше подслон. Беше минало много време, откакто бях тук за последно.

Преди още да бях изключила двигателя, Джейкъб стоеше пред вратата, лицето му — бледо с изписан шок.

— Бела?

— Здравсти, Джейк!

— Бела! — извика той в отговор и усмивката, която чаках, се разля по лицето му като слънце, показващо се през облаците. Зъбите му блестяха на фона на мургавата му кожа. — Не мога да повярвам!

Той изтича до пикапа ми и почти ме издърпа през отворената врата и после и двамата заскачахме нагоре-надолу като дечица.

— Как стигна дотук?

— Измъкнах се!

— Страхотно!

— Здравей, Бела! — Били се беше докарал до вратата, за да види за какво беше целия шум.

— Здравсти, Бил...

Точно тогава се задуших — Джейкъб ме хвана в мечешката прегръдка, която беше прекалено затегната, за да дишам, и ме завъртя в кръг.

— Уау, страхотно е да те видя тук!

— Не мога... да... дишам... — задъхах се аз.

Той се засмя и ме пусна.

— Добре дошла отново, Бела — каза той, ухилен. И начинът, по който каза тези думи, ги накара да прозвучат като Добре дошла у дома.

Тръгнахме да се разхождаме, тъй като бяхме прекалено развълнувани, за да седим на едно място в къщата. Джейкъб всъщност си кипеше от енергия и се движеше бързо, затова трябваше да му напомня няколко пъти, че краката ми не бяха 10-метрови.

Докато вървахме, се почувствах друг човек — човекът, който бях с Джейкъб. Малко по-млада, по-безотговорна. Някой, който, при удобен случай, би направил нещо наистина глупаво без причина.

Повишеното ни настроение трая до първите няколко теми, които обсъдихме: как беше всеки един от нас, какво правехме, колко време имах и какво ме беше довело тук. Когато колебливо му казах за брошуриите, гръмовният му смях отекна в дърветата.

И тогава, когато минавахме зад склада, и се мушнахме през плътния шубрак, който обграждаше края на Първия плаж, стигнахме и до трудните неща. Прекалено бързо стигнахме до причините на

раздялата ни, и наблюдавах как лицето на приятеля ми се втвърди в горчивата маска, която вече ми беше прекалено позната.

— Та, каква е историята всъщност? — попита ме Джейкъб като изрита парче от плавей от пътя си с прекалено много сила. То прелетя над пясъка и се разби в скалите. — Имам предвид, след последния път когато... ами, преди, нали знаеш... — той се бореше с думите. Пое си дълбоко въздух и опита отново. — Питам те... ами, всичко си е пак както беше преди той да напусне? Простила си му за всичко това?

Поех дълбоко въздух.

— Нямаше нищо за прощаване.

Исках да прескоча тази част, предателствата, обвиненията, но знаех, че трябва да минем през това преди да преминем към нещо друго.

Лицето на Джейкъб се смръщи така, сякаш току-що беше лизнал лимон.

— Ще ми се Сам да те беше снимал онази нощ, когато те намери в гората. Щеше да си главен експонат.

— Никой не е виновен.

— Може би някой трябва да бъде.

— Дори ти не би го обвинил, че ме е напуснал, ако знаеше причината за това.

Той ме гледаше няколко секунди.

— Добре — предизвика ме той. — Давай тогава.

Враждебността му ме изморяваше — беше като сол върху рана; болеше ме да ми е ядосан. Напомни ми за ветровития следобед, много отдавна, когато — по заповед на Сам — той ми каза, че не можем да бъдем приятели. Изчаках секунда, за да си събера мислите.

— Едуард ме напусна миналата година, защото не мислеше, че трябва да бъда в компанията на вампири. Той е мислел, че ще бъде по-добре за мен, ако ме напусне.

Джейкъб си пое два пъти въздух. Трябваше да обмисли нещата за минута. Каквото и да планираше да каже, вече не прилягаше на нещата. Бях щастлива, че той не знаеше какво беше ускорило това решение на Едуард. Можех само да си представям какво би си помислил той, ако знаеше, че Джаспър се беше опитал да ме убие.

— И все пак той се върна, нали? — промърмори Джейкъб. — Жалко, че не се задържа на това решение.

— Ако си спомняш, аз отидох и го доведох обратно.

Джейкъб ме зяпна за момент и после се отдръпна леко. Лицето му беше спокойно, а също и гласът му, когато заговори:

— Така е. Та, така и не знам историята. Какво стана?

Поколебах се, хапейки устни.

— Да не би да е тайна? — гласът му придоби подигравателна нотка. — Не ти е позволено да ми кажеш?

— Не — сопнах се аз. — Просто е наистина много дълга история.

Джейкъб се усмихна арогантно и се обърна да продължи нагоре по плажа, очаквайки да го последвам. Не беше забавно да си с Джейкъб, ако се държеше така. Повлякох се зад него автоматично, не съм сигурна дали не трябваше да се обърна и да си тръгна. Така или иначе трябваше да се изправа лице в лице с Алис като се върна вкъщи... Предполагам нямаше за къде да бързам.

Джейкъб отиде до огромното познато парче плавей — цяло дърво, с корени и всичко останало, обелено до бяло и заседнало в пясъка; това беше един вид нашето дърво.

Джейкъб седна на естествената пейка и потупа празното място до себе си.

— Нямам против дългите истории. Имаше ли екшън?

Завъртях очи като седнах до него.

— Имаше малко екшън — признах си.

— Нямах да е истински хорър без екшън.

— Хорър! — присмях се аз. — Можеш ли да слушаш или ще ме прекъсваш с груби коментари относно приятелите ми?

Той се престори, че заключва устните си и после хвърли невидимия ключ през рамо. Опитах се да не се усмихвам и се провалих в опита си.

— Ще трябва да започна с нещата, за които ти вече беше там — реших аз, организирайки историята в главата си преди да започна.

Джейкъб вдигна ръка.

— Кажи.

— Това е добре — каза той. — И без това не разбрах тогава какво точно ставаше.

— Да, ами, става сложно, така че обърни внимание. Нали знаеш, че Алис вижда неща?

Взех мръщенето му — вълците не бяха много развълнувани, че легендите за свръхестествените способности на вампирите бяха истина — за „да“ и продължих с разказа за надпреварата ми през Италия за спасяването на Едуард.

Направих го възможно най-сбит и кратък — пренебрегвайки всичко, което не беше съществено. Опитах се да разчета реакциите на Джейкъб, но лицето му беше загадъчно докато му обяснявах как Алис беше видяла планове на Едуард да се самоубие, когато си помислил, че съм мъртва. Понякога Джейкъб изглеждаше толкова задълбочен в мислите си, че не бях сигурна дали ме слуша. Той ме прекъсна само веднъж.

— Предсказващата кръвопийца не може да ни види? — повтори той, лицето му едновременно буйно и развеселено. — Наистина? Отлично!

Стиснах зъби и поседяхме в тишина, лицето му в очакване аз да продължа. Гледах го свиреп, докато не осъзна грешката си.

— Упс — каза той. — Извинявай. — Той заключи устни отново.

Реакцията му беше по-лесна за разчитане, когато стигнах до частта за Волтури. Той стисна зъби, настръхна и ноздрите му се разшириха. Не се задълбочих, само му казах, че Едуард ни е измъкнал невредими, без да споменавам за обещанието, което трябваше да направим или за посещението, което очаквахме. Джейкъб нямаше нужда от моите кошмари.

— Сега знаеш цялата история — заключих аз. — Така че е твой ред да говориш. Какво се случи докато бях с майка ми този уикенд? — знаех, че Джейкъб ще ми разкаже с повече детайли, отколкото Едуард. Той не се страхуваше да ме уплаши.

Джейкъб се наведе напред, мигновено оживен.

— Ами Ембри и Куил патрулираха в събота, ежедневно, когато като от никъде — бам! — той изхвърли ръце напред, имитирайки експлозия. — Ето я — свежа следа, от преди не повече от 15 минути. Сам искаше да го изчакаме, но аз не знаех, че си заминала, а и не знаех дали твоите кръвопийци те наглеждат или не. Затова тръгнахме след нея с пълна скорост, но тя пресече границата на договора преди да сме я хванали. Разпръснахме се по границата, надявайки се, че тя ще пресече обратно. Беше много разочароващо, нека ти разкажа. — Той поклати глава и косата му — пораствайки отново от късата прическа,

която беше приел, когато се присъедини към глутницата — влезе в очите му. — Преследването завърши прекалено на юг. Кълънови я преследваха обратно към нас само на няколко мили северно от нас. Щеше да бъде перфектна засада, ако знаехме къде да чакаме. — Той поклати глава, правейки гримаса. — И тогава стана напечено. Сам и останалите се добраха до нея преди нас, но тя започна да танцува по границата и всички вампири бяха от другата страна. Тогава едрият, как се казва...

— Емет.

— Да, той. Той скочи към нея, но тази червенокосата е бърза. Той прелетя точно зад нея и почти се заби в Пол. Затова Пол... е, познаваш Пол.

— Да...

— Падна му пердето. Не мога да кажа, че го виня, едрият кръвопиец направо скочи върху него. Той му се нахвърли — ей, не ме гледай така! Вампирът беше на наша земя.

Опитах се да си преправя физиономията, така че той да продължи. Ноктите ми се впиваха в дланите ми от напрежението на разказа, макар че знаех, че всичко беше наред.

— Както и да е, Пол пропусна и големият се върна обратно. Но точно тогава, ъм, ами, тъъ, русата... — изражението на Джейкб беше комична смесица от отвращение и нежелан възторг при опита да каже дума, с която да опише сестрата на Едуард.

— Розали.

— Както и да е. Тя стана доста териториално настроена и затова Сам и аз застанахме веднага до Пол. Тогава водачът им и другият рус...

— Карлайл и Джаспър.

Той ми хвърли раздражен поглед.

— Знаеш, че всъщност не ми пука. Както и да е, Карлайл заговори Сам, опитвайки се да успокои атмосферата. Изведнъж беше много странно, защото всички наистина се успокоиха и то наистина бързо. Беше онзи, за когото ми каза, който се меси в главите ни. И дори и да знаехме какво прави, не можехме да сме неспокойни.

— Да, знаем какво е чувството.

— Наистина досадно, ето какво е. Само ти не би могла да си раздражена след това — той поклати гневно глава. — Та, Сам и

водачът вампир се съгласиха, че Виктория е наш общ приоритет, и започнахме да я преследваме отново. Карлайл ни даде преднина, за да можем да следваме следата както си му е реда, но тогава тя пое по скалите северно от Макаа, точно където границата се пресича с брега за няколко мили. Тя се гмурна във водата отново. Големият и спокойният ни поискаха разрешение да пресекат границата и да я последват, но естествено ние казахме не.

— Добре. Искам да кажа, постъпили сте глупаво, но се радвам. Емет никога не е достатъчно предпазлив. Можеше да пострада.

Джейкъб изсумтя.

— Е, твоят вампир каза ли ти, че сме ги нападнали без причина и напълно невинната му дружина...

— Не — прекъснах го аз. — Едуард ми каза същото, просто без толкова детайли.

— Хъх — каза Джейкъб изпод дъха си и се наведе да вземе камък от милионите камъчета, които лежаха пред нас. С небрежно перване, той го запрати на добрите стотина метра в залива. — Е, тя ще се върне, предполагам. Ще я хванем следващия път.

Потреперих; естествено, че щеше да се върне. Дали Едуард щеше наистина да ми каже следващия път? Не бях сигурна. Щеше да се наложи да хвърлям по едно око на Алис за знаци, че това ще да се повтори...

Джейкъб не беше забелязал реакцията ми. Той се беше загледал във вълните със замислено изражение и свити устни.

— За какво си мислиш? — попитах, след дълъг момент на мълчание.

— Мисля си за това, което ми каза. За това, че предсказателката те е видяла да скачаш от скалата и са помислили, че се самоубиваш и как всичко излезе от контрол... Осъзнаваш ли, че ако само ме беше почакала, както и трябваше, тогава кръ... Алис нямаше да те види да скачаш? Нищо нямаше да се промени. Сега сигурно щяхме да сме в гаража ми, както всяка друга събота. Нямаше да има никакви вампири във Форкс и ти и аз... — той прекъсна, дълбоко замислен.

Беше объркващо, начинът, по който каза всичко това, сякаш щеше да е хубаво нещо да няма вампири във Форкс. Сърцето ми задумка неравно при празнотата на картината, която той обрисова.

— Едуард щеше да се върне така или иначе.

— Сигурна ли си в това? — попита той, отново войнствен веднага щом произнесох името на Едуард.

— Раздялата... не беше добър избор за нито един от нас.

Той започна да казва нещо, нещо ядосано, според изражението му, но се спря, пое дълбоко дъх и започна отново.

— Знаеш ли, че Сам ти е бесен?

— На мен? — отне ми секунда. — Оу, разбирам. Мисли, че те щяха да стоят настрана, ако аз не бях тук.

— Не, не е това.

— Какъв е проблемът тогава?

Джейкъб се наведе отново, за да грабне друг камък. Започна да го преобръща и преобръща през пръстите си; очите му бяха приковани върху черния камък докато говореше с нисък глас.

— Когато Сам видял... как беше ти в началото, когато Били им каза как Чарли се разтревожил, когато ти не си се подобрявала и когато започна да скачаш от скали...

Направих гримаса. Никой нямаше да ме остави да забравя това.

Очите на Джейкъб проблеснаха срещу моите.

— Той си помислил, че ти си човекът на този свят, който има основание да мрази Кълънови колкото и той. Сам се чувства нещо като... предаден, че ти просто ги допускаш отново в живота си, сякаш никога не са те наранявали.

Нито за миг не повярвах, че Сам е единственият, който се чувства така. Горчивината в гласа ми беше и за двамата...

— Можеш да кажеш на Сам да върви право...

— Погледни това — прекъсна ме Джейкъб, сочейки към орел, летящ стремглаво надолу към океана от невероятна височина. Спря се внезапно в последния момент, като само ноктите му се докоснаха до вълните, само за секунда. После размаха криле и леко политна, натоварен с голямата риба, която беше грабнал.

— Виждаш това навсякъде — каза Джейкъб, гласът му внезапно далечен. — Природата взима власт — ловец и жертва, безкрайният кръговрат на живота и смъртта.

Не разбрах ролята на лекцията за природата; предполагах, че просто се опитва да смени темата. Но после той погледна към мен с тъмен хумор в очите.

— И просто не виждаш рибата да се опитва да целуне орела. Никога не виждаш такова нещо. — Той се усмихна подигравателно.

Отвърнах със същата усмивка, макар че киселият вкус все още беше в устата ми.

— Може би рибата се е опитала — предположих. — Трудно е да кажеш какво си мисли една риба. Орлите са красиви птици, нали знаеш.

— До това ли се свежда всичко? — гласът му рязко се изостри. — Красив външен вид?

— Не ставай глупав, Джейкъб.

— Парите ли са тогава? — настоя той.

— Много мило — промърморих, като станах от дървото. — Поласкана съм, че мислиш толкова много за мен. — Обърнах му гръб и се отдалечих.

— О, не се ядосвай — той беше точно зад мен; хвана ме за китката и ме завъртя. — Сериозен съм! Опитвам се да разбера, а нищо не разбирам!

— Обичам го! Не защото е красив или защото е богат! — натъртих думата на Джейкъб. — Дори бих предпочела да не беше нито едно от двете. Щеше да запълни разликите между двама ни съвсем малко — защото той все още щеше да бъде най-обичащият и неегоистичен и невероятен и разбран човек, който някога съм срещала. Разбира се, че го обичам. Защо е толкова трудно за разбиране?

— Невъзможно е за разбиране!

— Моля те, осветли ме в такъв случай, Джейкъб — оставих сарказмът да излезе. — Каква е истинската причина един човек да обича друг? Тъй като, както изглежда, аз го правя грешно.

— Мисля, че най-доброто начало е да потърсиш сред собствения си вид. Това обикновено върши работа.

— Е, това наистина е гадно! — сопнах се. — Предполагам, че нямам друг избор освен Майкъл Нютън тогава!

Джейкъб се сепна и прехапа устна. Видях, че думите ми го нараниха, но все още бях прекалено ядосана, за да съжалявам за това. Той пусна китката ми и скръсти ръце пред гърдите си, обръщайки се от мен към океана.

— Аз съм човек — промърмори той, гласът му едва доловим.

— Не си толкова човек, колкото Майк — продължих безмилостно. — Все още ли мислиш, че това е най-важният фактор?

— Не е същото нещо — Джейкъб все още гледаше вълните. — Не съм избирал това.

Изсмях се веднъж невярващо.

— Мислиш ли, че Едуард го е избрал? Не е знаел какво става с него, точно както и ти. Не се е записал за това.

Джейкъб клатеше глава напред-назад с леко, бързо движение.

— Знаеш ли, Джейкъб, ти си ужасно уверен в моралните си принципи — като се има предвид, че си върколак и всичко останало.

— Не е същото нещо — повтори той, гледайки ме намръщено.

— Не виждам защо да не е. Можеш да проявиш малко повече разбиране към Кълънови. Нямах си представа колко добри са всъщност — до мозъка на костите си, Джейкъб.

Той се смръщи още повече.

— Те не би трябвало да съществуват. Съществуването им е против природата.

Зяпах го за един дълъг момент с една вежда вдигната скептично. Мина малко време преди той да забележи.

— Какво?

— Като говорим за неестествени неща... — подметнах.

— Бела — каза той, гласът му бавен и различен. Пораснал. Осъзнах, че изведнъж той зазвуча по-възрастен от мен — като родител или учител. — Каквото съм е родено в мен. То е част от това кой съм аз, кое е семейството ми, кои сме всички ние като племе — това е причината да сме все още тук.

— Освен това — той погледна надолу към мен, черните му очи неразгадаеми. — Аз съм все още човек.

Той повдигна ръката ми и я натисна о горящите си гърди. През тениската му, можех да усетя стабилното биене на сърцето му изпод дланта си.

— Нормалните хора не могат да хвърлят мотори, както ти можеш.

Той се усмихна, слаба половинчата усмивка.

— Нормалните хора бягат от чудовища, Бела. И никога не съм твърдял, че съм нормален. Просто човек.

Да бъда ядосана на Джейкб изискваше прекалено много усилия. Започнах да се усмихвам като издърпах ръката си от гърдите му.

— Изглеждаш ми доста човек — усмихнах се. — Точно в този момент.

— Чувствам се човек — той гледаше през мен, лицето му надалеч. Долната му устна трепна и той я захапа силно.

— О, Джейк — прошепнах аз, протягайки се за ръката му.

За това бях тук. За това нещо бих понесла каквото и да е посрещане, чакащо ме когато се върна. Защото, зад всички гняв и сарказъм, Джейкб го болеше. Точно сега, беше съвсем ясна в очите му. Не знаех как да му помогна, но знаех, че трябва да опитам. Дължах му дори повече. Защото неговата болка нарани и мен. Джейкб беше станал част от мен и това не можеше да се промени сега.

5. ОТПЕЧАТВАНЕ

— Добре ли си, Джейк? Чарли каза, че си в труден период... Не си ли по-добре вече?

Топлата му ръка се обви около моята.

— Не съм толкова зле — каза той, но не посмя да срещне погледа ми. Той се върна бавно до плавея, загледан в камъчетата, обагрени с цветовете на дъгата и придърпвайки ме до себе си. Седнах отново на нашето дърво, но той предпочете да седне на влажната скалиста земя отколкото до мен. Замислих се дали не го е направил, за да му бъде по-лесно да скрива лицето си. Той задържа ръката ми.

Започнах с бръщолевиците си, колкото да запълвам тишината.

— Мина толкова време откакто бях тук за последно. Вероятно съм пропуснала много неща. Как са Сам и Емили? И Ембри? Куил...?

Спрях по средата на изречението, спомняйки си, че приятелят на Джейкъб — Куил — беше болна тема.

— Ах, Куил — въздъхна Джейкъб.

Значи би трябвало да се е случило — Куил би трябвало да се е присъединил към глутницата.

— Съжалявам — промърморих аз.

За мое учудване, Джейкъб изсумтя.

— Не му казвай това.

— Какво имаш предвид?

— Куил не търси съжаление. Точно обратното — той е много радостен. Превъзбуден.

Това никак не ми се връзваше. Всички останали вълци ставаха толкова унили при мисълта, че техният приятел може да сподели съдбата им.

— Тъъ?

Джейкъб отметна глава назад, за да ме погледне. Той се усмихна и завъртя очи.

— Куил смята, че това е най-готиното нещо, което му се е случвало. Част от това е, че най-накрая знае какво става. И доста се

развълнува, че си е върнал приятелите — да бъде част от „играта“.

Джейкъб изсумтя отново.

— Не би трябвало да се изненадваме, предполагам. Това е точно в негов стил.

— На него му харесва?

— Честно казано... на повечето им харесва — призна бавно Джейкъб. — Определено си има и добри страни — скоростта, свободата, силата... чувството, че... че имаш семейство... Сам и аз сме единствените, които някога са се чувствали наистина зле. И Сам го е надживял отдавна. Така че аз съм ревльото сега... — Джейкъб се засмя на себе си.

Имаше толкова много неща, които исках да узная.

— Защо вие със Сам сте различни? Какво всъщност се е случило със Сам? Какъв е проблемът с него? — въпросите се изстреляха от устата ми, без да оставя време да им бъде отговорено и Джейкъб се засмя пак.

— Това е дълга история.

— И аз ти разказах дълга история. Освен това, не бързам много да се връщам — казах аз и направих гримаса при мисълта за бедата, в която щях да бъда.

Той погледна бързо нагоре към мен, чувайки двусмислието в думите ми.

— Той ще ти бъде ли ядосан?

— Да — признах си. — Той наистина мрази когато правя неща, които той смята за... рисковани.

— Като мотаенето с върколаци.

— Да...

Джейкъб сви рамене.

— Ами не се връщай тогава. Ще спя на кушетката.

— Страхотна идея — промърморих. — Защото тогава той ще дойде да ме търси.

Джейкъб се стегна и се усмихна мрачно.

— Дали?

— Ако е разтревожен, че съм наранена или нещо подобно — най-вероятно.

— Моята идея продължава да звучи по-добре.

— Моля те, Джейк. Това наистина ме дразни.

— Кое?

— Това, че вие двамата сте готови да се убиее един друг! — оплаках се аз. — Подлудявате ме! Защо не можете просто да се държите цивилизовано?

— Той готов ли е да ме убие? — попита Джейкъб със зловеща усмивка, незабелязващ гнева ми.

— Не и колкото ти изглежда си! — осъзнах, че крещя. — Поне той може да се държи зряло когато стане въпрос за това. Той знае, че ако нарани теб, ще нарани и мен — затова никога не би го направил. На теб изглежда изобщо не ти пука за това!

— Да, разбира се — промърмори Джейкъб. — Сигурен съм, че именно той е пацифистът.

— Ъх! — изтръгнах ръката си от неговата и избутах главата му настрана. Свих колене до гърдите си и обвих здраво ръце около тях.

Гледах към хоризонта разгневена.

Джейкъб беше тих за няколко минути. Най-накрая той стана от земята и седна до мен, обгръщайки с една ръка раменете ми. Отърсих я от себе си.

— Съжалявам — каза тихо той. — Ще се опитам да се държа по-добре.

Не отговорих.

— Все още ли искаш да чуеш за Сам? — предложи той.

Свих рамене.

— Както казах, това е дълга история. И много... странна. Има толкова много странни неща в този нов живот. Нямах време да ти разкажа дори и половината от него. И това със Сам — всъщност дори не знам дали ще успея да го обясня правилно.

Думите му изостриха любопитството ми въпреки гнева ми.

— Слушам те — отвърнах сковано.

С крайчеца на окото си видях, че той се усмихва.

— Сам го е преживял много по-трудно от нас. Тъй като е бил първият, бил е сам и не е имало кой да му каже какво става с него. Дядото на Сам умрял преди той да се роди, а баща му никога не е бил наблизо. Не е имало кой да разпознае признаците. Първият път когато се случило — когато се преобразил — помислил, че полудява. Отнело му две седмици, за да се успокои и да се преобрази обратно. Това е било преди ти да дойдеш във Форкс, затова и не би могла да си

спомниш. Майката на Сам и Лия Клиъруотър съобщили на рейнджърите да го търсят, също и на полицията. Хората мислели, че е станала някаква злополука или нещо такова...

— Лия? — попитах изненадана. Лия беше дъщерята на Хари. Когато чух името ѝ, в мен автоматично се надигна състрадание. Хари Клиъруотър, дългогодишният приятел на Чарли, почина от сърдечен удар миналата пролет.

Гласът му се промени, стана по-твърд.

— Да. Лия и Сам бяха влюбени от гимназията. Започнаха да излизат още когато Лия беше първокурсничка. Беше обезумяла когато той изчезна.

— Но той и Емили...

— Ще стигна и дотам — това е част от историята — каза той. Бавно вдиша и издиша шумно.

Предположих, че е глупаво да мисля, че Сам никога не е обичал друга преди Емили. Повечето хора се влюбват и разлюбват много пъти в живота си. Просто бях виждала Сам с Емили и не можех да си го представя с някоя друга. Начинът, по който я гледаше... е, напомняше ми за погледа, който бях виждала в очите на Едуард, когато гледаше в мен.

— Сам се върнал — каза Джейкъб — но не казал на никого къде е бил. Плъзнали слухове, че се бил замесил в лоши неща, главно. И веднъж се случило така, че Сам срещнал дядото на Куил, стария Куил Атеара, когато той дошъл да посети госпожа Ълий. Сам се здрависал с него. Старият Куил без малко да получи удар. — Джейкъб направи пауза, за да се засмее.

— Защо?

Той постави ръката си на бузата ми и придърпа лицето ми, за да го погледна — беше се наклонил към мен, лицето му само на няколко сантиметра от моето. Дланта му изгаряше кожата ми, сякаш той имаше треска.

— О, да, вярно — казах. Беше ми неудобно в това положение — лицето му толкова близо до моето и горещата му ръка върху кожата ми. — Сам е имал температура.

Джейкъб се засмя отново.

— Ръката на Сам била толкова гореща, сякаш е седял върху нея на котлон.

Той беше толкова близо, че усещах горещия му дъх. Махнах небрежно с ръка, за да се освободя от ръката му и да отдалеча лицето си, но преплетох пръстите си в неговите, за да не нараня чувствата му. Той се усмихна и се понаклони, незаблуден от опита ми за равнодушие.

— Та, господин Атеара отишъл право при другите старейшини — продължи Джейкъб. — Те били единствените, които още знаели, които помнели. Господин Атеара, Били и Хари всъщност били виждали дядовците си да се променят. Когато старият Куил им казал, те се срещнали тайно със Сам и му обяснили. Било по-лесно когато той разбрал, когато не бил вече сам. Те знаели, че той няма да е единственият, повлиян от завръщането на Кълънови — произнесе името с несъзнателна горчивина — но никой все още не бил достатъчно голям. Затова Сам зачакал и ние останалите да се присъединим към него...

— Кълънови не са знаели — прошепнах аз. — Не са мислели, че върколаците все още съществуват тук. Не са знаели, че като дойдат тук, ще доведат до промяната ви.

— Това не променя факта, че се случи.

— Напомни ми да не гледам лошата ти страна.

— Мислиш, че би трябвало да простя като теб ли? Не можем всички да сме светци и мъченици.

— Порасни, Джейкъб!

— Ще ми се да можех — промърмори тихо той.

Зяпнах го, опитвайки се да разбера отговора му.

— Какво?

Джейкъб се подсмихна.

— Едно от многото странни неща, които споменах.

— Не можеш... да... пораснеш? — казах безизразно. — Ти какво? Не остаряваш? Това шега ли е?

— Мене... — провлачи той.

Почувствах как кръвта нахлува в лицето ми. Сълзи — гневни сълзи — изпълниха очите ми. Зъбите ми се склчиха с доловим скърцащ звук.

— Бела? Какво казах?

Отново бях на крака, ръцете ми — свити в юмруци, цялото ми тяло се тресеше.

— Ти... не... остаряваш — изръмжах през зъби.

Джейкъб придърпа нежно ръката ми, за да седна.

— Никой от нас не остарява. Какво ти е?

— Аз ли съм единствената, която трябва да остарее? Остарявам с всеки проклет изминал ден! — почти изпищях аз, размахвайки ръце във въздуха. Малка част от мен осъзнаваше, че изпадам в пристъп стил Чарли, но разсъждаващата част беше съвсем засенчена от неразумната.

— По дяволите! Какъв свят, за Бога, е това? Къде е справедливостта?

— По-спокойно, Бела.

— Млъкни, Джейкъб! Просто млъкни! Това е толкова нечестно!

— Наистина ли тропна с крак? Мислех, че момичетата го правят само по телевизията...

Изръмжах, без да му правя впечатление.

— Не е толкова лошо, колкото ти мислиш, че е. Седни и ще ти обясня.

— Ще стоя.

Той завъртя очи.

— Добре. Както искаш. Но слушай, аз ще остарее... някой ден.

— Обясни.

Той потупа дървото. Изръмжах за секунда, но после седнах; гневът ми се уталожи толкова внезапно колкото се беше и появил, и се успокоих достатъчно, че да разбера, че се правя на глупачка сама.

— Когато придобием достатъчно контрол да спрем... — каза Джейкъб. — Когато спрем да се преобразяваме за предостатъчно дълго време, отново стареем. Не е лесно. — Той поклати глава, внезапно разколебан. — Мисля, че ще отнеме много дълго време, за да се научим да се въздържаме. Дори Сам още не е стигнал до този етап. Разбира се, не помага и фактът, че през пътя живее голямо сборище вампири. Дори не можем и да си мислим за спиране, когато племето се нуждае от защита. Но не трябва да се разстройваш заради това, тъй като вече съм по-възрастен от теб, поне физически.

— За какво говориш?

— Погледни ме, Бела. Изглеждам ли на 16?

Огледах гигантското му тяло от главата до петите, опитвайки се да бъда неутрална. — Не съвсем, предполагам.

— Никак даже. Защото порастваме външно за няколко месеца, когато върколашкият ген се активира. Порастваме дяволски бързо. — Той направи физиономия. — Физически, сигурно съм на около 25. Така че няма нужда да откачаш, че си прекалено възрастна за мен за поне следващите 7 години.

На около 25. Това допринесе за кашата в главата ми. Но си спомних онова внезапно израстване — спомних си как се промени пред очите ми. Спомних си как изглеждаше различен всеки следващ ден... Поклатих глава, чувствах се замаяна.

— Е, искаш ли да чуеш за Сам или още ще ми крещиш за неща, които са извън моя контрол?

Поех дълбоко въздух.

— Извинявай. Възрастта е болна тема за мен. Това просто ме изнервя.

Джейкъб се напрегна и изглеждаше така, сякаш се чуди как да назове нещо. Понеже не исках да говорим за наистина болни теми, като плановите ми за бъдещето или за може би нарушени от плановите ми договори, му напомних.

— Значи щом веднъж е разбрал какво става и е имал до себе си Били, Хари и господин Атеара, на Сам вече не му е било толкова трудно. И, както ти каза, има и хубави страни... — поколебах се за момент. — Защо Сам ги мрази толкова? Защо му се иска и аз да ги мразя?

Джейкъб въздъхна.

— Това е наистина странно нещо.

— Специалистка съм в странните неща.

— Да, знам — ухили се той и после продължи. — Та, правилно. Сам знаел вече какво става и почти всичко било добре. До голяма степен животът му се бил върнал към, е, не към нормално. Но към по-добро. — Тогава изражението на Джейкъб се стегна, сякаш му предстоеше нещо наистина болезнено. — Сам не можел да каже на Лия. Ние не трябва да казваме на никой, който не бива да знае. И всъщност не било много безопасно за него да бъде около нея — но той излъгал, както направих аз с теб. Лия била бясна, че той не й казвал какво ставало — къде е бил, къде ходел нощем, защо винаги бил толкова изтощен — но се получавало с общите им усилия. Опитали се. Те наистина се обичали.

— Тя разбрала ли? Това ли е станало?

Той поклати глава.

— Не, не бил това проблемът. Братовчедка й, Емили Йанг, дошла да я посети един уикенд от резервата Макаа.

— Емили и Лия са братовчедки? — ахнах аз.

— Втори. Въпреки че са доста близки. Като малки бяха като сестри.

— Това е... ужасно. Как е могъл Сам...? — загубих мисълта си, клатейки глава.

— Не го съди още. Никой ли не ти е казвал... всъщност, чувала ли си някога за отпечатването?

— Отпечатване? — повторих учудено. — Не. Какво означава това?

— Това е от онези странни и фантастични неща, с които се сблъскваме. Не се случва не всеки. Всъщност, това е по-скоро рядкост, не правило. Дотогава Сам бил чул всички истории, които всички смятахме, че са легенди. Той е чул за отпечатването, но не е и мечтал...

— Какво е това? — подтикнах го да продължи.

Погледът на Джейкъб се изгуби в океана.

— Сам наистина обичал Лия. Но когато видял Емили, нищо вече нямало значение. Понякога... не знаем точно защо... но така намираме своите половинки. — Очите му просветнаха към мен, а лицето му порумена. — Имам предвид... нашите сродни души.

— По какъв начин? Любов от пръв поглед? — подсмяхнах се аз.

Джейкъб обаче не се усмихваше. Тъмните му очи ме гледаха критично, заради начина, по който бях реагирала.

— Малко по-мощно е от това. По-безусловно.

— Извинявай — промърморих. — Говориш сериозно, нали?

— Да.

— Любов от пръв поглед? Но по-силно? — гласът ми все още звучеше престорено и той усети това.

— Не е лесно за обясняване. Както и да е, няма значение. — Той сви рамене безразлично. — Искаше да знаеш какво е станало със Сам, че да го накара да мрази толкова много вампирите задето се е променил, да го накара да мрази себе си. И точно това е станало. Той разби сърцето на Лия. Отрекъл се от всяко обещание, което й дал. И всеки ден той вижда обвинението в очите й и знае, че тя е права.

Внезапно той спря да говори, сякаш беше казал, нещо, което не е искал да каже.

— Как се е справила Емили с това? Щом е била толкова близка с Лия...? — Сам и Емили бяха свършено и точно един за друг, две парчета от пъзел, които си съвпадаха идеално. И все пак... как се беше справила Емили с факта, че той е принадлежал на друга? Нейната почти сестра.

— Тя била наистина ядосана, първоначално. Но е трудно да устоиш на това ниво на обвързване и обожание. — Джейкъб въздъхна. — И тогава, Сам можел да й каже всичко. Няма правила, които да те възпират, когато намериш половинката си. Знаеш ли как е пострадала тя?

— Да. — Историята за Форкс беше, че тя е била нападната от мечка, но аз знаех тайната. Върколаците са нестабилни, беше казал Едуард. Хората около тях могат да пострадат.

— Е, достатъчно странно, но така са разрешили проблема. Сам бил толкова ужасен, толкова отвратен от себе си, толкова изпълнен с омраза заради това, което й сторил... Щял да се хвърли под гумите на някой автобус, ако тя би се почувствала по-добре. Би го направил всъщност, само за да избяга от станалото. Той бил просто съсипан... Тогава, някак, тя била тази, която го утешавала, а след това...

Джейкъб не довърши мисълта си и усетих, че историята е станала прекалено лична, за да бъде споделена.

— Горката Емили — прошепнах аз. — Горкият Сам. Горката Лия...

— Да, Лия изтегли най-късата клечка — съгласи се той. — Тя е наистина смело момиче. Ще бъде шаферка.

Погледнах надалеч, към назъбените скали, които се издигаха от океана като къси и дебели счупени пръсти на южния край на пристанището, докато се опитвах да осмисля това, което чух. Усещах как ме гледа, чакайки да кажа нещо.

— На теб случи ли ти се? — попитах най-накрая, все още гледайки встрани. — Това нещо с любовта от пръв поглед?

— Не — отвърна той бързо. — Сам и Джаред са единствените.

— Хмм — казах аз, опитвайки се да звуча само любезно заинтересована. Изпитах облекчение и се опитах да си обясня реакцията ми. Реших, че просто съм доволна, че той не твърдеше, че

между нас двамата има някаква мистична върколашка връзка. Отношенията ни бяха достатъчно объркващи и в този вид. Нямах нужда от повече свръхестествено от това, което вече присъстваше в живота ми.

Той също беше тих и създалата се тишина беше малко неловка. Интуицията ми подсказваше, че не искам да чуя какво си мисли той.

— Как се е получило при Джаред? — попитах, за да наруша мълчанието.

— Без драма при него. Просто момиче, до което седял в училище в продължение на година и никога не поглеждал два пъти. И тогава, след като се променил, той я видял отново и повече не извърнал поглед от нея. Ким беше много развълнувана. Била хлътнала по него. Името му било изписано по всяка страница в дневника ѝ. — Той се засмя подигравателно.

Смръщих се.

— Джаред ли ти каза това? Не е трябвало да го прави.

Джейкъб прехапа устна.

— Предполагам не трябваше да се смея. Въпреки това беше смешно.

— Някаква сродна душа.

Той въздъхна.

— Джаред не ни е казал всичко това умишлено. Вече ти казах за тази част, помниш ли?

— О, да. Можете да си чувате мислите, но само когато сте преобразени, нали?

— Да, точно като твоя кръвопиец.

— Едуард — поправих го аз.

— Да де, да. Та, именно така разбрах как се чувства Сам. Мисля, че нямаше да ни каже всичко това, ако имаше избор. Всъщност това е нещото, което всички мразим. — Горчивината в дрезгавия му глас беше рязка. — Ужасно е. Нищо лично, никакви тайни. Всичко, от което се срамуваш, е изложено на показ за всички. — Той потръпна.

— Звучи ужасно — прошепнах.

— Понякога е полезно, когато имаме нужда от ориентир — каза той неохотно. — Много рядко, когато някой кръвопиец навлезе в наша територия. С Лорън беше забавно. А ако Кълънови не бяха пресекли

границата миналата събота... ъх! — изпъшка той. — Можехме да я хванем! — юмруците му се свиха гневно.

Потреперих. Колкото и да се тревожех Джаспър и Емет да не пострадат, то беше нищо в сравнение с паниката, която изпитвах при мисълта за двубой между Джейкъб и Виктория. Емет и Джаспър бяха най-близо до представите ми за неразруσιμο. А Джейкъб все още беше топъл, все още сравнително човек. Смъртен. Представих си как Джейкъб се изправя пред Виктория, прекрасната ѝ коса развята около странното и злобно лице... и потреперих отново.

Джейкъб ме погледна с любопитно изражение.

— Но не е ли и за теб така през цялото време? Да го имаш в главата си?

— О, не. Едуард никога не чете мислите ми. Само си мечтае.

Изражението му стана объркано.

— Той не може да ме чуе — обясних аз, гласът ми звучеше леко самодоволно по навик. — Аз съм единствената такава за него. Не знаем защо не може.

— Странно — каза Джейкъб.

— Да — самодоволството изчезна. — Сигурно означава, че нещо не е наред с мозъка ми — предположих аз.

— Отдавна вече знам, че нещо не е наред с мозъка ти — промърмори Джейкъб.

— Благодаря.

Изведнъж слънцето си проправи път през облаците, нещо, което не очаквах, и се наложи да преместя погледа си от блясъка на водата. Всичко си смени цвета — вълните от сиви станаха сини, дърветата от матово маслинени — прекрасно нефритени, а камъчетата с оттенъците на дъгата заблестяха като диаманти.

Присвихме очи за момент, приспособявайки ги към светлината. Беше тихо, с изключение на глухия тътен на вълните, който отекваше от всяка страна на закътаното пристанище, лекото стържение на камъните при допир един с друг под влиянието на движещата се вода и плача на чайките високо над нас. Беше много спокойно.

Джейкъб се намести по-близо до мен, така че да се подпре на ръката ми. Беше толкова топъл. След около минута хвърлих якето си. Той издаде тих звук на задоволство дълбоко от гърлото си и постави бузата си отгоре върху главата ми. Усещах как слънцето затопляше

кожата ми — макар че не беше толкова топло колкото Джейкъб — и се зачудих случайно след колко ли време щях да изгоря.

Разсеяно, изкривих дясната си ръка на страната, където Джеймс ме беше ухапал и загледах как блести едва доловимо на слънчевата светлина.

— За какво си мислиш? — промърмори Джейкъб.

— За слънцето.

— Ммм. Хубаво е.

— А ти за какво си мислиш? — попитах.

Той се подсмихна на себе си.

— Спомних си за онзи глупав филм, на който ме заведе. И Майк Нютън, повръщащ върху всичко.

Аз също се засмях, учудена колко се е променило всичко оттогава. Нямаше напрежение, нито объркване. Толкова неща се бяха променили от онази нощ... И сега можех да се смея. Беше последната ни нощ с Джейкъб, преди той да разбере истината за това, което е наследил. Последният човешки спомен. Сега беше странно приятен.

— Това ми липсва — каза Джейкъб. — Начинът, по който беше толкова лесно... просто. Радвам се, че имам добра памет. — Той въздъхна.

Той усети внезапното напрежение, минало по тялото ми при мисълта за спомена, който той ми припомни.

— Какво има? — попита.

— Относно добрата ти памет... — отдръпнах се от него, така че да разчета по лицето му. За момента то беше объркано. — Имаш ли нещо против да ми кажеш какво правеше в понеделник сутринта? Мислеше си нещо, което разтревожи Едуард. — Разтревожи не беше точната дума, но исках да получа отговор, затова реших, че е по-добре да не започвам прекалено строго.

Лицето на Джейкъб се изясни с разбиране и той се засмя.

— Мислех си за теб. Не му е харесало това, нали?

— За мен? Какво за мен?

Джейкъб се засмя, по-твърдо този път.

— Спомних си начина, по който изглеждаше когато Сам те откри онази нощ — виждал съм го в мислите му и сякаш и аз съм бил там; този спомен винаги е преследвал Сам, нали знаеш. И после си спомних как изглеждаше когато за пръв път дойде у нас. Обзалагам се, че и

представа си нямаш колко зле изглеждаше тогава, Бела. Отне ти седмици преди да заприличаш отново на човек. И си спомних как винаги обвиняваше ръце около тялото си, сякаш се опитваш да се задържиш цяла... — Джейкъб потрепери и поклати глава. — Тежко ми е да си спомням колко тъжна беше и знам, че вината не е моя. Затова реших, че за него ще бъде още по-тежко. И си помислих, че той би трябвало да види какво е причинил.

Зашлевих го по рамото. От това ме заболя ръката.

— Джейкъб Блек, да не си посмял да направиш отново това! Обещай ми, че няма!

— Няма начин. Не съм се забавлявал така от месеци.

— Тогава ми помогни, Джейк...

— О, Бела, осъзнай се! Кога изобщо ще го видя отново? Не се тревожи за това.

Скочих на крака и той ме хвана за ръката, докато се отдалечавах. Опитах се да се освободя от него.

— Отивам си, Джейкъб.

— Не, не си отивай още — запротестира той, ръката му се стягаше около мен. — Съжалявам. И... добре, няма да го правя повече. Обещавам.

Въздъгнах.

— Благодаря, Джейк.

— Хайде, ще се върнем обратно в къщата — каза той, горящ от нетърпение.

— Всъщност мисля, че наистина трябва да тръгвам. Анджела Уебър ме чака, а и знам, че Алис е разтревожена. Не искам да я разстройвам прекалено много.

— Но ти току-що дойде!

— Да, така изглежда — съгласих се. Погледнах към слънцето, което някак си беше точно над главата ми. Как времето мина толкова бързо? — Ще дойда отново следващия път, когато него го няма — казах импулсивно.

— Няма го? — Джейкъб извъртя очи. — Хубав начин да изразиш какво прави. Отвратителни паразити.

— Ако не можеш да се държиш добре, няма изобщо да идвам! — заплаших го аз, опитвайки се да освободя ръката си от хватката му. Той обаче отказваше да я пусне.

— О, не се ядосвай — каза той ухилен. — Стар навик.

— Ако ще се опитвам да дойда отново, ще трябва малко да се оправяш, ясно?

Той почака.

— Виж — заобяснявах аз. — Не ме интересува кой е вампир и кой — върколак. Това няма значение. Ти си Джейкъб, той е Едуард и аз съм Бела. Нищо друго няма значение.

Очите му леко се отклониха.

— Но аз съм върколак — каза той неохотно. — И той е вампир — добави той с очевидно отвращение.

— А аз съм Дева! — изкрещях раздразнено.

Той вдигна вежди, преценявайки изражението ми с любопитен поглед. Най-накрая той сви рамене.

— Щом можеш да гледаш така на нещата...

— Да, мога! И така и гледам на нещата.

— Добре. Само Бела и Джейкъб, никакви откачени Деви — той ми се усмихна с онази топла и позната усмивка, която толкова много ми липсваше. Усетих как в отговор и на моето лице се разпиля усмивка.

— Наистина ми липсваше, Джейк — признах си без да се замислям.

— И ти на мен — усмивката му се разшири. Очите му бяха щастливи и ясни, веднъж поне свободни от гнева и горчивината. — Повече отколкото си мислиш. Ще дойдеш ли пак скоро?

— Възможно най-скоро — обещах аз.

6. ШВЕЙЦАРИЯ

Докато карах към вкъщи не внимавах много в пътя, който лъщеше мокро на слънцето. Мислех си за потопа от информация, която Джейкъб беше споделил с мен, опитвайки се да я подреда в главата си, да я накарам да има смисъл. Въпреки претоварването, се чувствах по-леко. Виждайки Джейкъб да се усмихва, изяснявайки всички тайни... не правеше положението перфектно, но го правеше по-добро. Правилно беше, че отидох. Джейкъб се нуждаеше от мен. И очевидно, помислих си като присвих очи срещу ослепителната светлина, нямаше никаква опасност.

Появи се отникъде. В един момент нямаше нищо, освен лъскава магистрала, в огледалото ми за обратно виждане. В следващия — слънцето се отразяваше от сиво Волво, точно зад мен.

— О, мамка му — изхленчих.

Обмислих дали да не отбия. Но бях прекалено голямо шубе да се изправа пред него веднага. Бях разчитала на малко време за подготовка... и на Чарли наблизо като покровител. Поне това би го принудило да не вика.

Волвото ме следваше на няколко инча разстояние. Задържах очите си на пътя пред мен.

Като пълна страхливка, карах право към къщата на Анджеа без нито веднъж да срещна погледа, който можех да усетя прогарящ дупка в огледалото ми.

Той ме последва докато не настъпих спирачката пред къщата на семейство Уебър. Не спря, а аз не се обърнах докато ме подминаваше. Не исках да видя изражението му. Притичах по късата бетонна пътечка към вратата на Анджеа веднага щом той се скри от поглед.

Бен отвори вратата преди да успея на спра да чукам, сякаш бе стоял точно зад нея.

— Хей, Бела! — каза той, изненадан.

— Здравсти, Бен. Тъъ, Анджеа тук ли е? — Почудих се дали Анджеа не бе забравила за плановете ни и се свих от страх при

мисълта да се прибера вкъщи по-рано.

— Разбира се — каза Бен, точно когато Анджела извика — Бела! — и се появи на най-горното стъпало на стълбището.

Бен надзърна зад мен, когато и двамата чухме звука от кола на пътя; звукът не ме уплаши — този двигател се запъна и спря, после изпука силно. Нищо общо с мъркането на Волвото. Това трябва да бе посетителят, който Бен чакаше.

— Остин е тук — каза Бен, когато Анджела застана до него.

Клаксон огласи улицата.

— Ще се видим по-късно — обеща Бен. — Вече ми липсваш.

Той хвърли ръцете си около врата на Анджела и придърпа лицето ѝ надолу до неговото ниво, така че да може да я целуне ентусиазирано. След секунда Остин натисна клаксона отново.

— Чао, Андж! Обичам те! — Бен извика, като се втурна покрай мен.

Анджела се олюля с леко порозовяло лице, после се съвзе и замаха докато Бен и Остин не се скриха от поглед. Тогава се обърна към мен и се ухили печално.

— Благодаря ти, че правиш това, Бела — каза тя. — От дъното на сърцето си. Не само спасяваш ръцете ми от перманентно нараняване, но и току-що ми спести два дълги часа на безсюжетен, зле озвучен карате филм — въздъхна облекчено тя.

— Радвам се да бъда от полза. — Чувствах се малко по-малко паникьосана, способна да дишам малко по-равномерно. Тук беше толкова обикновено. Леките човешки драми на Анджела бяха странно успокояващи. Беше приятно да знам, че животът бе нормален някъде.

Последвах Анджела нагоре по стълбите към нейната стая. Тя изритваше играчките от пътя докато вървеше. Къщата беше необичайно тиха.

— Къде е семейството ти?

— Родителите ми заведоха близнаците на парти за рожден ден в Порт Анджелис. Не мога да повярвам, че наистина ще ми помогнеш с това. Бен се прави, че има възпаление на сухожилията. — Тя направи гримаса.

— Аз нямам нищо против — казах аз, след това влязох в стаята на Анджела и видях купищата чакащи пликове.

— О! — ахнах. Анджела се извърна да ме погледне, извинение в очите ѝ. Разбрах защо го беше отлагала и защо Бен се бе измъкнал.

— Мислех, че преувеличаваш — признах си.

— Искан ми се. Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Дай ми работа. Имам цял ден.

Анджела раздели една купчина наполовина и сложи адресника на майка си между нас на бюрото. Концентрирахме се за известно време и единственият звук беше от химикалките, дращеци тихо по хартията.

— Какво прави Едуард тази вечер? — попита тя след няколко минути.

Химикалката ми се зарови в писмото, върху което работех.

— Емет си е вкъщи за уикенда. Би трябвало да са на поход.

— Казваш го сякаш не си много сигурна.

Свих рамене.

— Щастливка си, че Едуард има братята си за всичките тези походи и къмпинги. Не знам какво щях да правя, ако Бен нямаше Остин за момчешките работи.

— Да, дейностите на открито не са съвсем за мен. И няма начин някога да успея да не изоставам.

Анджела се засмя.

— И аз предпочитам на закрито.

Тя се фокусира над своята купчинка за минута. Написах още четири адреса. Никога нямаше напрежение да запълниш паузата с безсмислено бърбене, когато си с Анджела. Също като Чарли, тя нямаше нищо против тишината.

Но, като Чарли, беше и прекалено наблюдателна понякога.

— Нещо не е ли наред? — попита тихо тя. — Струваш ми се... неспокойна.

Усмихнах се стеснително.

— Толкова ли е очевидно?

— Не съвсем.

Вероятно ме лъжеше, за да ме накара да се почувствам по-добре.

— Не е нужно да говориш за това, освен ако не искаш — увери ме тя. — Ще те изслушам, ако мислиш, че ще помогне.

Точно щях да кажа благодаря, но не, благодаря. В крайна сметка имаше прекалено много тайни, които бях обвързана да пазя. Наистина

не можех да обсъждам проблемите си с някой човек. Това беше извън правилата.

И все пак, със странна, внезапна сила, това беше точно каквото исках. Исках да поговоря с нормална човешка приятелка. Исках да се пооплаквам малко, като всяка друга тийнейджърка. Исках и моите проблеми да са толкова прости. Би било хубаво също да имам някой извън цялата тази вампиро-върколашка бъркотия, който да види нещата в перспектива. Някой безпристрастен.

— Ще си гледам своята работа — обеща Анджела, усмихвайки се надолу към адреса, върху който работеше.

— Не — казах аз. — Права си. Наистина съм неспокойна. Става въпрос за... за Едуард.

— Какво има?

Беше толкова лесно да разговаряш с Анджела. Когато питаше нещо такова, можех да видя, че не беше просто болезнено любопитна или търсеца клюки, както Джесика би била. Наистина я интересувахе, че съм разстроена.

— О, той ми е ядосан.

— Трудно ми е да си го представя — каза тя. — За какво е ядосан?

Въздъгнах.

— Помниш ли Джейкъб Блек?

— Аа — каза тя.

— Да.

— Ревнува.

— Не, не е това... — Трябваше да си държа устата затворена. Нямах начин да обясня това правилно. Но така или иначе исках да продължа да говоря. Не бях забелязала колко копнеех за човешки разговор. — Едуард мисли, че Джейкъб е... лоша компания, предполагам. Че е... опасен. Знаеш в колко неприятности се забърках преди няколко месеца... Но това е абсурдно.

Изненадах се като видях Анджела да клати глава.

— Какво? — попитах аз.

— Бела, видях как Джейкъб те гледа. Бих се обзаложила, че проблемът е точно ревност.

— Няма нищо такова между нас с Джейкъб.

— За теб може би е така. Но за Джейкъб...

Намръщих се.

— Джейкъб знае какво чувствам към него. Казала съм му всичко.

— Едуард е просто човек, Бела. Ще реагира като всяко друго момче.

Направих гримаса. На това нямах отговор.

Тя потупа ръката ми.

— Ще му мине.

— Надявам се. Джейк минава през труден момент. Нуждае се от мен.

— Ти и Джейкъб сте доста близки, нали?

— Като семейство — съгласих се аз.

— А Едуард не го харесва... Сигурно ти е трудно. Чудя се как ли би реагирал Бен на нещо такова? — замисли се тя.

Подсмигнах се леко.

— Вероятно като всяко друго момче.

Тя се ухили.

— Вероятно.

Тогава тя смени темата. Анджела не беше човек, който ще любопитства и явно усети, че не искам — не мога — да споделя повече.

— Вчера получих документите си за настаняване в общежитието. В най-отдалечената сграда от университета, разбира се.

— Бен знае ли вече къде ще се настани?

— В тази най-близко до университета. Късметлия. Ами ти? Реши ли вече къде ще ходиш?

Вторачих се надолу, концентрирайки се в нескопосания си почерк. За секунда се разсеях от мисълта за Анджела и Бен във Вашингтонския Университет. Щяха да заминат за Сиатъл само след няколко месеца. Щеше ли да е безопасно? Щеше ли необузданата млада вампирска напаст да се е преместила някъде другаде? Щеше ли да има ново място дотогава, някой друг град треперещ заради заглавия като от филми на ужасите?

Щяха ли тези заглавия да са по моя вина?

Опитах се да се отърся от тези мисли и отговорих на въпроса ѝ с малко закъснение.

— Мисля си за Аляска. Университета в Джуно.

Можех да чуя изненадата в гласа ѝ.

— Аляска? О. Наистина? Искам да кажа, това е чудесно. Просто си мислех, че ще отидеш някъде... на по-топло.

Засмях се леко, все още зяпнала в плика.

— Да. Форкс наистина промени погледа ми над нещата.

— А Едуард?

Макар и името му да предизвика пеперудите в стомаха ми да запърхат, вдигнах погледа си и ѝ се ухилих.

— Аляска не е толкова студена и за Едуард.

И тя се ухили.

— Разбира се, че не е. — И тогава въздъхна. — Толкова е далече. Няма да можеш да се прибиращ особено често. Ще ми липсваш. Ще ми пишеш ли?

Заля ме вълна от тиха тъга; може би бе грешка да се сближавам с Анджеला сега. Но нямаше ли да е по-тъжно да пропусна този последен шанс? Отърсих се от нещастните мисли, така че да мога да ѝ отговоря закачливо.

— Ако все още мога да пиша след всичко това. — Кимнах към купчината пликове, които бях надписала.

Засмяхме се и след това вече беше лесно да си бъбрим весело за училищни предмети и специализации докато привършвахме останалото — всичко, което трябваше да правя бе да не мисля за това. Както и да е, имаше по-важни неща, за които да се тревожа днес.

Помогнах ѝ и с поставянето на марките. Беше ме страх да си тръгна.

— Как е ръката ти? — попита тя.

Свих пръстите си.

— Мисля, че ще се възстанови напълно... някой ден.

Долу се почука на вратата и двете вдигнахме поглед.

— Андж? — повика Бен.

Опитах се да се усмихна, но устните ми потрепераха.

— Предполагам, че това е намек да си ходя.

— Не е нужно да тръгваш. Въпреки че той най-вероятно ще ми опише целия филм... в детайли.

— Чарли ще се чуди къде съм, така или иначе.

— Благодаря, че ми помогна.

— Всъщност си прекарах добре. Трябва да го повторим някой път. Беше приятно да прекарам малко „момичешко“ време.

— Определено.

На вратата се почука леко.

— Влез, Бен — каза Анджела.

Аз се изправих и се протегнах.

— Здравсти, Бела! Оцеляла си — поздрави ме бързо Бен преди да отиде да заеме мястото ми до Анджела. Той хвърли едно око на работата ни. — Добра работа. Жалко, че не е останало нищо да се прави, аз бих... — Той остави мисълта да заглъхне и отново заговори развълнувано. — Андж, не мога да повярвам, че го пропусна! Беше страхотно. Последната бойна сцена — хореографията беше невероятна! Онзи — е, ще трябва да го видиш, за да разбереш за какво ти говоря.

Анджела ме погледна и завъртя очи.

— Ще се видим в училище — казах аз и се засмях нервно.

Тя въздъхна.

— Да, ще се видим.

Бях неспокойна по пътя към камиона, но улицата беше празна. През целия път се оглеждах тревожно във всички огледала, но нямаше никаква следа от сивата кола.

Колата му не беше и пред къщата, въпреки че това нищо не означаваше.

— Бела? — извика Чарли, когато отворих входната врата.

— Здравсти, тате.

Намерих го в хола, пред телевизора.

— Е, как беше денят ти?

— Добре — казах. Можеше направо да му кажа всичко — така или иначе щеше да го чуе от Били съвсем скоро. Освен това, щеше да се зарадва. — Не се нуждаеха от мен на работа, така че отидох до Ла Пуш.

Не изглеждаше достатъчно изненадан. Били вече бе говорил с него.

— Как е Джейкъб? — попита Чарли, опитвайки се да звучи безразлично.

— Добре — казах аз, също толкова небрежно.

— Отиде ли до Уебър?

— Да. Надписахме всичките й писма.

— Хубаво — усмихна се широко Чарли. Беше странно фокусиран, при положение, че си беше пуснал мач. — Радвам се, че прекара малко време с приятелите си днес.

— Аз, също.

Тръгнах бавно към кухнята, търсейки някаква работа, която да свърша. За жалост Чарли вече беше изчистил след обяда си. Постоях там няколко минути, зяпайки в яркото слънчево петно на пода. Но знаех, че не мога да отлагам вечно.

— Отивам да уча — съобщих мрачно като се отправих към стълбите.

— Ще се видим по-късно — извика Чарли след мен.

Ако оцелея, помислих си аз.

Затворих внимателно вратата преди да се обърна с лице към стаята.

Разбира се, че беше там. Стоеше до стената точно срещу мен, в сянката до отворения прозорец. Изражението му бе твърдо, стойката му напрегната. Той ме изгледа безмълвно.

Свих се, очаквайки пороя, но той не дойде. Той просто продължи да ме гледа гневно, вероятно прекалено ядосан да говори.

— Здравей — казах накрая.

Лицето му можеше и да е издялано от камък. Преброих до сто наум, но нямаше промяна.

— Тъж... та, все още съм жива — започнах аз.

Ръмжене изтътна дълбоко в гърдите му, но изражението му не се промени.

— Нищо лошо не е станало — подчертах като свих рамене.

Той се раздвижи. Очите му се затвориха и той стисна горната част на носа си между пръстите на дясната си ръка.

— Бела — прошепна той. — Имаш ли представа колко близо бях до прекрачването на границата днес? До това да разваля договора и да тръгна след теб? Знаеш ли какво щеше да означава това?

Ахнах и очите му се отвориха. Бяха студени и твърди като нощ.

— Не можеш! — казах аз прекалено силно. Постарах се да приготвя силата на гласа си, така че Чарли да не ме чуе, но ми се искаше да извикам. — Едуард, те биха се възползвали от всяко извинение за битка. И то с удоволствие. Не можеш да прекрачваш правилата!

— Може би не само те биха се насладили на една битка.

— Не започвай — сопнах се аз. — Вие сте направили договора — ще се придържате към него.

— Ако те беше наранил...

— Достатъчно! — прекъснах го аз. — Няма за какво да се притесняваш. Джейкъб не е опасен.

— Бела. — Той завъртя очи. — Не си способна да отсъдиш кое е или не е опасно.

— Но знам, че няма нужда да се притеснявам относно Джейк. Нито пък ти.

Той стисна зъби. Ръцете му бяха свити в юмруци от двете му страни. Все още стоеше до стената и ненавиждах разстоянието между нас.

Поех си дълбоко дъх и прекосих стаята. Той не помръдна, когато обвих ръцете си около него. До топлината на последните лъчи на следобедното слънце, струящи през прозореца, кожата му беше особено ледена. Той беше като лед, също, замръзнал както си беше.

— Съжалявам, че те разтревожих — промърморих.

Той въздъхна и се отпусна малко. Ръцете му се обвиха около кръста ми.

— Разтревожен е малко меко казано — промърмори той. — Беше един много дълъг ден.

— Ти не трябваше да знаеш за това — напомних му. — Мислех, че ще ловуваш по-дълго.

Погледнах нагоре към лицето му, в отбранителния му поглед; не бях забелязала в моментния стрес, но очите му бяха прекалено тъмни. Сенките под тях бяха тъмнолилави. Смръщих се неодобрително.

— Когато Алис те видя да изчезваш, се върнах — той обясни.

— Не е трябвало да го правиш. Сега ще трябва да отидеш отново. — Намръщих се още повече.

— Мога да почакам.

— Това е нелепо. Искам да кажа, знам, че не е могла да ме види с Джейкъб, но трябваше да знаеш...

— Но не знаех — прекъсна ме той. — И не можеш да очакваш от мен да те оставя...

— О, да, мога — прекъснах го. — Точно това очаквам...

— Това няма да се повтори.

— Точно така! Защото няма да реагираш толкова пресилено следващия път.

— Защото няма да има следващ път.

— Разбирам те, когато се налага да заминеш, дори да не ми харесва...

— Не е същото. Аз не рискувам живота си.

— Нито пък аз.

— Върколаците представляват риск.

— Не съм съгласна.

— Няма да водя преговори с теб, Бела.

— Нито пък аз.

Ръцете му се свиха в юмруци отново. Усещах ги зад гърба си.

Думите изскочиха безразсъдно.

— Това наистина ли е само заради безопасността ми?

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Не си... — Теорията на Анджела звучеше по-глупаво сега, отколкото преди. Беше трудно да довърша мисълта си. — Искам да кажа, достатъчно разумен си да не ревнуваш, нали?

Той вдигна вежда.

— Така ли?

— Бъди сериозен.

— Лесно — няма нищо дори малко забавно във всичко това.

Смръщих се подозрително. — Или... това да не е нещо съвсем друго? Някаква вампирите-и-върколаците-винаги-ще-бъдат-врагове глупост? Това да не е просто подтиквана от тестостерона...

Очите му горяха.

— Това е само и единствено за теб. Единственото, което ме интересува е твоята безопасност.

Бе невъзможно да се съмняваш в черният огън в очите му.

— Добре — въздъхнах. — Вярвам в това. Но искам да знаеш нещо — когато се опре до цялата тази безсмислица за врагове, аз съм аут. Аз съм неутрална държава. Аз съм Швейцария. Отказвам да бъда повлияна от териториални препирни между митични същества. Джейкъб е моето семейство. Ти си... е, не точно любовта на живота ми, защото смятам да те обичам много по-дълго от това. Любовта на съществуването ми. Не ме интересува кой е върколак и кой — вампир.

Ако се окаже, че Анджела е вещица, и тя може да се присъедини към партито.

Той ме зяпна безмълвно през присвити очи.

— Швейцария — повторих пак, за да подчертая.

Той ми се намръщи, после въздъхна.

— Бела... — започна, но после млъкна и носът му се сбръчка в погнуса.

— Сега пък какво?

— Ами... не се обиждай, но миришеш на куче — каза ми той.

И се усмихна изкривено, така че знаех, че кавгата е приключила. Засега.

Едуард трябваше да навакса заради пропуснатия лов, така че заминаваше в петък вечер заедно с Джаспър, Емет и Карлайл за някакъв резерват в Северна Калифорния, където имали проблеми с планински лъвов.

Не бяхме стигнали до никакво споразумение по въпроса за върколаците, но не почувствах вина да се обадя на Джейк — по време на краткия ми прозорец от възможност, когато Едуард закара Волвото у тях преди да се прекачи отново през прозореца ми — за да му кажа, че ще го навестя пак в събота. Това не беше прокрадване. Едуард знаеше как се чувствам. И ако отново повредеше камиона ми, щях да повикам Джейкъб да ме вземе. Форкс беше неутрална територия, също като Швейцария — също като мен.

Така че когато приключих работа в четвъртък и Алис беше тази, която ме чакаше във Волвото, вместо Едуард, първоначално не се усъмних. Вратата на колата бе отворена и музика, която не разпознавах, раздрусваше шасито със своите басове.

— Хей, Алис — извиках аз, за да надвикам воя, докато се качвах. — Къде е брат ти?

Тя пееше заедно с песента, нейният глас една октава по-висок от мелодията, виещ се в сложна хармония. Тя кимна, пренебрегвайки въпроса ми докато се концентрираше над музиката.

Затворих вратата си и си запуших ушите. Тя се ухили и намали звука, докато не се превърна само във фон. Тогава едновременно заключи вратите и настъпи газта.

— Какво става? — попитах, вече започвайки да се смущавам. — Къде е Едуард?

Тя сви рамене.

— Тръгнаха по-рано.

— О — опитах се да овладя абсурдното разочарование. Ако бе заминал по-рано, това значеше, че ще се върне по-скоро, напомних си.

— Всички момчета заминаха и ще си направим парти с преспиване! — обяви тя с чуруликащ, напевен глас.

— Парти с преспиване? — повторих аз, съмнението най-последно настъпващо.

— Не се ли вълнуваш? — изгука тя.

Срещнах оживения ѝ поглед за секунда.

— Отвличаш ме, нали?

Тя се засмя и кимна.

— До събота. Есме се разбра с Чарли; оставах с мен за две нощи и утре ще те карам до училище и обратно.

Обърнах лицето си към прозореца, стиснала зъби.

— Съжалявам — каза Алис, без да звучи ни най-малко разкайваща се. — Той ме подкупи.

— Как? — изсъсках през зъби.

— Поршето. Точно като това, което откраднах в Италия. — Тя въздъхна щастливо. — Не е предназначено за каране из Форкс, но ако искаш можем да проверим колко време ще ни отнеме да стигнем оттук до Ел Ей — обзалагам се, че мога да те върна до полунощ.

Поех си дълбоко дъх.

— Мисля, че ще пропусна — въздъхнах, въздържайки потръпването си.

Движехме се, както винаги прекалено бързо, напред по дългата улица. Алис вкара колата в гаража и бързо огледах колите. Големият джип на Емет беше там, заедно с лъскаво яркожълто Порше между него и червеното BMW на Розали.

Алис слезе грациозно от колата и отиде да помилва рушвета си.

— Красива е, нали?

— Прекалено красива — измрънках скептично. — И той ти даде това само за да ме държиш като пленница за два дни?

Алис направи гримаса.

След секунда разбрах какво става и ахнах ужасено.

— Това е за всеки път, когато го няма, нали?

Тя кимна.

Тръшнах вратата и се отправих с тежки стъпки към къщата. Тя затанцува до мен, все така непокаяла се.

— Алис, не мислиш, че това е малко властно? Съвсем мъничко психопатско, може би?

— Не съвсем — подсмъркна тя. — Ти явно не проумяваш колко опасен може да бъде един млад върколак. Особено, когато не мога да ги видя. Едуард няма как да знае дали си в безопасност. Не бъди толкова безразсъдна.

Гласът ми стана киселинен.

— Да, понеже вампирски купон с преспиване е върха на безопасността.

Алис се засмя.

— Ще ти направя педикюр — обеща тя.

Не беше толкова зле, като изключим факта, че ме държаха против волята ми. Есме донесе италианска храна — най-хубавата, чак от Порт Анджелис — а Алис беше се подготвила с всички мои любими филми. Дори Розали беше там, тихо на заден план. Алис наистина настоя за педикюра и се почудих дали не си бе направила списък — може би беше видяла всички тези неща в някой лош ситком.

— До колко късно искаш да стоиш? — попита тя, когато ноктите на краката ми блестяха в кърваво червено. Ентусиазмът ѝ остана недокоснат от настроението ми.

— Не искам да стоя до късно. Утре сме на училище.

Тя се намуси.

— Във всеки случай, къде ще спя? — измерих дивана на око. Беше малко късичък. — Не можеш ли просто да ме държиш под наблюдение в моята къща?

— Какво парти с преспиване би било това? — поклати раздразнено глава Алис. — Ще спиш в стаята на Едуард.

Въздъгнах. Черното му кожено канапе бе по-дълго от това тук. Всъщност, златистият килим в неговата стая вероятно беше достатъчно дебел, че да може да се спи и на пода.

— Мога ли да отида до вкъщи поне да си взема нещата?

Тя се ухили.

— Вече съм се погрижила.

— Позволено ли ми е да ползвам телефона?

— Чарли знае къде си.

— Нямах да се обадя на Чарли — намръщих се. — Явно имам планове за отлагане.

— О. — Тя го обмисли. — Не съм сигурна.

— Алис! — изхленчих силно. — Хайде, де!

— Добре, де, добре — каза тя, изхвърчайки от стаята. Върна се след по-малко от секунда, телефонът в ръката ѝ. — Той не го е забранил специално... — промърмори на себе си тя, докато ми го подаваше.

Набрах номера на Джейкъб, надявайки се да не тича навън с приятелите си тази вечер. Късметът беше с мен — Джейкъб беше този, който вдигна.

— Ало?

— Здравсти, Джейк, аз съм. — Алис ме наблюдава безизразно за секунда, преди да се обърне и да отиде да седне между Розали и Есме на дивана.

— Здравсти, Бела — каза Джейкъб, изведнъж предпазлив. — Какво става?

— Нищо добро. Излиза, че не мога да дойда в събота.

Беше тихо за минута.

— Тъп кръвопиец — измърмори накрая. — Мислех, че заминава. Не можеш ли да си поживееш докато го няма? Или те заключва в ковчег?

Засмях се.

— Аз не мисля, че е смешно.

— Засмях се, само защото си доста близо — казах му. — Но той ще си е тук в събота, така че няма значение.

— Във Форкс ли ще се храни, тогава? — попита Джейк режещо.

— Не. — Не се оставих да му се издразня. И аз не бях далеч от това, да бъда толкова ядосана, колкото беше той. — Тръгна по-рано.

— О. Ами ела тогава сега — каза той с внезапен ентусиазъм. — Не е толкова късно. Или аз ще дойда да те взема от Чарли.

— Искан ми се. Не съм при Чарли — казах кисело. — Държат ме като затворник.

Замълча докато осъзна какво му казах, после изръмжа.

— Ще дойдем да те вземем — обеща в равен глас, прескачайки автоматично на множествено число.

Гръбнака ми се скова, но отговорих с лек, закачлив тон.

— Изкушаващо. Бях измъчвана — Алис ми лакира ноктите.

— Говоря сериозно.

— Недей. Те просто се опитват да ме опазят.

Той изръмжа отново.

— Знам, че звучи глупаво, но те имат сърца.

— Сърца! — присмя се той.

— Съжалявам за събота — извиних се аз. — Трябва да нападам леглото — канапетото, поправих се мислено — но ще ти звънна пак скоро.

— Сигурна ли си, че ще ти позволят? — попита той с унищожителен тон.

— Не съвсем — въздъхнах. — Лека нощ, Джейк.

— Ще се видим.

Алис бе внезапно до мен, протегнала ръка за телефона, но аз вече набирах. Тя видя номера.

— Не мисля, че телефона му ще е в него — каза тя.

— Ще му оставя съобщение.

Телефонът извъня четири пъти, последва пиукане. Нямаше поздрав.

— Загазил си — казах бавно, подчертавайки всяка дума. — Много си загазил. Подивелите гризлита ще ти се сторят кротки в сравнение с това, което те чака вкъщи.

Затворих телефона и го поставих в чакащата й ръка.

— Приключих.

Тя се ухили.

— Цялата тази заложническа история е забавна.

— Отивам да спя — обявих, тръгвайки към стълбите. Алис ме последва.

— Алис — въздъхнах. — Няма да избягам. Щеше да разбереш, ако го планирах и щеше да ме хванеш, ако опитах.

— Просто искам да ти покажа къде са нещата ти — каза тя невинно.

Стаята на Едуард беше накрая на коридора на третия етаж, трудно бе да я объркам дори ако не познавах къщата така добре. Но

когато включих лампата, спрях объркана. Да не би да бях сбъркала стаята?

Алис се изкикоти.

Беше същата стая, осъзнах бързо; мебелите просто бяха разместени. Канапето беше преместено до северната стена, а стереото избутано до огромните рафтове с дискове — за да направят място за колосалното легло, което заемаше централното място.

Южната стена от стъкло отразяваше гледката като огледало, правейки я да изглежда два пъти по-зле. Подхождаше си. Покривката за легло бе бледо златиста, съвсем малко по-светла от стените; рамката беше черна, изработена от сложно изплетено ковано желязо. Изваяни метални рози се извиваха и пълзяха нагоре, оформяйки мрежа от листа. Пижамата ми беше сгъната спретнато в края на леглото, чантичката с тоалетните ми принадлежности оставена до нея.

— Какво, по дяволите, е всичко това? — заекнах аз.

— Нали не мислеше сериозно, че би те накарал да спиш на канапето?

Смънках неразбираемо, като закрачих напред да грабна нещата си от леглото.

— Ще те оставя насаме — изсмя се Алис. — Ще се видим сутринта.

След като зъбите ми бяха измити, а аз облечена, грабна пухкавата възглавница от огромното легло и издърпах златистото покривало към канапето. Знаех, че се държа глупаво, но не ми пукаше. Поршета и подкупи и огромни легла в къщи, където никой не спеше — беше повече от дразнещо. Изключих лампите и се свих на дивана, чудейки се дали съм прекалено ядосана да спя.

В тъмното стъклената стена вече не беше черно огледало, удвояващо стаята. Лунната светлина осветяваше облаците зад прозореца. Когато очите ми свикнаха, можех да видя разсеяната светлина подчертаваща върховете на дърветата и проблясваща в малкия участък от реката, който се виждаше. Гледах сребърната светлина, чакайки клепачите ми да натежат.

На вратата се почука тихо.

— Какво, Алис? — изсъсках аз. Бях в отбранителна позиция, представяйки си колко забавно щеше да й бъде, когато видеше импровизираното ми легло.

— Аз съм — Розали каза меко, отваряйки вратата достатъчно, че да видя осветеното ѝ от сребърния блясък лице. — Може ли да вляза?

7. ЕДИН НЕЩАСТЕН КРАЙ

Розали стоеше пред вратата, красивото ѝ лице беше неуверено.

— Разбира се — отговорих аз. Гласът ми беше с октава по-висок, заради изненадата. — Влизай!

Седнах, плъзгайки се до края на канапето, за да направя място. Стомахът ми се преобърна нервно, докато единствената Кълън, която не ме харесваше се придвижи тихо, за да седне на свободното място. Опитах се да измисля причина, защо би искала да говори с мен, но не успях.

— Имаш ли против да поговорим за няколко минути? — попита тя. — Не те събуждам или нещо подобно, нали?

Очите и се плъзнаха към празното легло и после обратно към канапето.

— Не, бях будна. Разбира се, че можем да поговорим. — Чудех се дали може да чуе гласа ми, толкова високо, колкото аз го чувах.

Тя се засмя меко и смехът ѝ прозвуча като звън на камбанки.

— Той толкова рядко те оставя сама — каза тя — тъй че реших да извлека максималното от тази възможност.

Какво беше това, което искаше да каже, а не можеше да го направи пред Едуард? Ръцете ми се усукаха около юргана.

— Моля те, не ме мисли за ужасна — каза Розали. Гласът ѝ беше нежен, почти умотелен. Тя сложи ръце в скута си и гледайки към тях, проговори. — Сигурна съм, че преди достатъчно съм наранявала чувствата ти и не искам да го правя пак.

— Не се притеснявай за това, Розали. Чувствата ми са си добре. Какво има?

Тя се засмя отново, звучеше странно засрамена.

— Ще ти кажа защо мисля, че трябва да останеш човек — защо аз бих останала човек, ако бях на твоето място.

Тя се усмихна на шока в гласа ми и въздъхна:

— Едуард някога казвал ли ти е какво доведе до това? — попита, насочвайки внимание върху невероятното си, безсмъртно тяло.

Кимнах бавно, изведнъж отрезвена:

— Каза ми, че е било близко до това, което ми се случи в Порт Анджелис, само че не е имало кой да те спаси. — Потръпнах при спомена.

— Това наистина ли е всичко, което ти е казал? — попита тя.

— Да — казах с объркан глас. — Още ли има?

Тя ме погледна и се усмихна сурово и горчиво, но все пак зашеметяващо.

— Да — отговори тя. — Има още.

Изчаках докато тя се загледа през прозореца. Изглеждаше така, сякаш се опитваше да се успокои.

— Искаш ли да чуеш моята история, Бела? Тя няма щастлив край, но коя от нашите има? Ако имахме щастлив завършек на живота си, то сега щяхме са сме под надгробни плочи.

Кимнах, макар че бях изплашена от остротата в гласа ѝ.

— Живях в свят различен от този, в който ти живееш, Бела. Човешкият ми свят беше много по-просто устроен. Беше 1933. Аз бях на осемнадесет, бях красива. Животът ми беше перфектен.

Тя се бе взряла през прозореца в сребристите облаци. Мислите ѝ бяха някъде далеч.

— Родителите ми бяха над средната класа. Баща ми имаше стабилна работа в една банка, нещо от което сега осъзнавам, беше горд. Той виждаше успеха си като отплата за таланта и упоритата му работа, без да признава намесения късмет. Тогава приемах всичко за даденост, в дома ми Голямата депресия беше като някакъв досаден слух. Разбира се, виждах бедните хора, онези които нямаха нашия късмет. Баща ми остави впечатлението у мен, че те сами са виновни за проблемите си. Майка ми, аз и двамата ми по-малки братя имахме задължението да поддържахме къщата в напълно изряден вид. Ясно беше, че бях приоритет за родителите ми, тяхната любимка. Не ги разбирах напълно по онова време, не ми беше ясно, че те не бяха задоволени с това, което имаха. Искаха още. Искаха да се издигнат в обществото — социални катерачи — предполагам, че би могла да ги наречеш така. Моята красота беше като подарък за тях. Виждаха толкова повече потенциал в нея, от мен.

Те не бяха задоволени, но аз бях. Бях радостна да съм себе си, да бъда Розали Хейл. Събирах мъжките погледи, където и да отидех,

откакто бях навършила дванадесет. Наслаждавах се на завистливите въздишки на приятелките ми, когато докосвах косата ми. Бях щастлива, че майка ми е горда от мен, че баща ми обичаше да ми купува красиви рокли.

Знаех какво искам от живота и изглеждаше все едно нямаше начин да не го получа. Исках да бъда обичана, да бъда обожавана. Исках огромна сватба, с много цветя, на която всички хора в града ще ме гледат, как вървя заедно с баща ми към олтара и да мислят, че съм най-хубавото нещо, което някога са виждали. Възхищението беше като въздух за мен, Бела. Бях глупава и наивна, но бях доволна — тя се усмихна, забавлявайки се от самооценката си. — Влиянието на родителите ми ме накара да искам материалното. Исках голяма къща с елегантно обзавеждане, която някой друг да чисти и модерна кухня, в която друг да готви. Както казах — бях наивна. Млада и много наивна. Не виждах никаква причина да не получа тези неща.

Имаше още няколко, по-значими неща, които исках. Особено едно от тях.

Моя много близка приятелка, Вера, се омъжи много млада, само на седемнадесет. Тя се омъжи за мъж, който моите родители никога не биха приели за мен — дърводелец. Година по-късно тя роди син, красиво малко момче с трапчинки и къдрава черна коса. Това беше първият път през живота ми, когато наистина завиждах на някого — тя ме погледна проникателно — Беше различно време. Бях колкото теб, но вече бях готова за това. Копнеех за мое малко бебче. Исках собствена къща и съпруг, който да ме целува, когато се прибере от работа, също като на Вера. Само дето в представите ми имаше различна къща.

Беше трудно да си представя светът на Розали. Историята ѝ звучеше повече като приказка, отколкото като история. С лек шок осъзнах, че това беше много близко до светът на Едуард, докато е бил човек, този, в който е израснал. Зачудих се, докато Розали запази тишина. Беше ли моят свят толкова неразбираем за него, както този на Розали беше за мен?

Розали въздъхна и заговори отново. Копнежът в гласа ѝ беше изчезнал и той звучеше различно:

— В Рочестър имаше едно кралско семейство, Кинг, достатъчно иронично звучи. Ройс Кинг притежаваше банката, в която работеше

баща ми и почти всеки доходен бизнес в града. Така синът му, Ройс Кинг Втори — устните ѝ се извиха около името и тя го каза през зъби — ме видя за първи път. Той щеше да поема ръководството на банката и започна да надзирава различни позиции. Два дни по-късно, майка ми удобно забрави да даде на татко обяда, докато тръгваше за работа. Помня, че бях объркана, когато тя настоя да нося бялата си органза и да накъдря косата си, само за да изтичам до банката — Розали се изсмя безрадостно. — Не забелязах, че Ройс ме гледа, тъй като всички ме гледаха. Тази вечер пристигнаха рози за мен. И така той започна всяка вечер да ме ухажва като ми праща букет от рози. Стаята ми преливаше от тях. Стигна се до там, че ухаех на рози, когато излизах от къщата.

Ройс също беше красив. Имаше по-светла коса от моята и бледо сини очи. Казваше, че моите са като виолетки и започна да ми изпраща виолетки заедно с розите.

Родителите ми одобряваха това, че беше умерен. Това бе всичко, за което бяха мечтали. А Ройс изглеждаше като всичко, за което аз мечтаех. Принцът от приказките, дошъл, за да ме направи принцеса. Всичко, което исках, но не повече от това, което очаквах. Сгодихме се след два месеца — преди да го опозная.

Не прекарвахме много време заедно само двамата. Ройс ми казваше, че има много ангажименти в работата, а когато бяхме заедно, той обичаше хората да ни гледат, да ме виждат до него. И на мен ми харесваше. Имаше много партита, танци и красиви рокли. Когато си Кинг всяка врата беше отворена за теб, всеки червен килим се разстиляше, за да те приветства.

Годежът не беше дълъг. Плановете предвещаваха най-пищната сватба. Всичко беше, както исках. Бях напълно щастлива. Когато се обаждах на Вера, вече не ѝ завиждах. Представях си руси дечица да си играят по огромните ливади на имението Кинг и я съжалявах.

Розали замълча изведнъж и започна да скърца със зъби. Това ме изтръгна от историята ѝ и осъзнах, че ужасът предстои. Тя обеща, че няма щастлив край — припомних си. Запитах се дали затова в нея имаше повече мъка, горчивина — защото човешкият ѝ живот е бил прекъснат точно когато е щяла да получи всичко, което е искала.

— Бях у Вера онази вечер — прошепна Розали. Лицето ѝ беше спокойно като мрамор и също толкова твърдо. — Малкият Хенри наистина беше очарователен. Усмихнат и с трапчинки, той просто си

стоеше там. Вера ме изпрати до вратата, когато си тръгнах, с бебето на ръце и с съпруга си до себе си. Ръката му беше около кръста ѝ. Целуна я по бузата, когато мислеше, че не гледам. Това ме разтревожи. Когато Ройс ме целуваше не беше същото, някак не толкова сладко. Оставих тази мисъл настрана. Ройс беше моят принц. Някой ден, щях да бъда кралица.

Беше ми трудно да преценя на светлината на Луната, но сякаш бялото ѝ, като кост лице, стана по-бледо.

— Беше тъмно, лампите вече светеха. Не бях осъзнала колко късно е станало — тя продължи да шепне почти недоловимо. — Беше студено. Много студено за края на април. Сватбата беше само след седмица и аз се притесних за лошото време, докато бързах за вкъщи. Мога да си го спомня толкова ясно. Помня всеки детайл от тази нощ. Толкова здраво се бях вкопчила за този спомен в началото. Не мислех за нищо друго. И така, запомних това, а оставих толкова приятни спомени да избледнеят напълно. — Тя въздъхна и започна да шепне отново — Да, притесних се за времето. Не исках да се налага да местим сватбата на закрито. Бях на няколко пресечки от вкъщи, когато ги чух. Група мъже под счупена улична лампа, смеещи се прекалено силно. Пияни. Съжалих, че не се обадох на баща ми да ме прибере у дома, но пътя беше толкова къс, че изглеждаше глупаво. Тогава той извика името ми:

„Рози!“ — извика и другите се засмяха тъпо. Не бях осъзнала, че пияниците са облечени толкова добре. Беше Ройс и някои негови приятели — синове на богаташи.

„Ето я моята Роза!“ — изкрещя Ройс, смеейки се също толкова тъпо. — „Закъсняваш. Студено ни е, а ти ни държа да те чакаме толкова дълго“.

Не го бях виждала пиян преди. Понякога пиеше, когато вдигаха тост по разни партита. Каза ми, че не обича шампанско. Не бях осъзнала, че предпочита нещо много по-силно. Имаше нов приятел, по-точно приятел на негов приятел, от Атланта.

„Какво ти казах, Джон?“ — захвали се Ройс, хващайки ръката ми и ме издърпа по-близо до него. — „Не е ли по-хубава от всичките ти праскови от Джорджия?“

Мъжът, наречен Джон, беше чернокос и мургав. Погледна ме, сякаш бях кон, който щеше да купува.

„Трудно бих преценил“ — каза бавно. — „Тя е облечена.“

Всичко се смяха. Ройс също. Изведнъж той съблече якето от раменете ми, подарък от него, късайки месинговите копчета. Те се разпръснаха навсякъде по улицата.

„Покажи му как изглеждаш, Рози!“ — засмя се отново и дръпна шапката от главата ми. Фибите силно дръпнаха косата ми от корените и аз заплаках от болка. Мъжете явно се наслаждаваха на това — на моята болка.

Розали ме погледна изведнъж, сякаш беше забравила, че съм там. Бях сигурна, че лицето ми е бяло като нейното. Освен ако не беше зелено.

— Няма да те карам да слушаш останалото — тихо каза тя. — Те ме оставиха на улицата, смеейки се, докато се отдалечаваха. Мислех, че съм мъртва. Шегувах се с Ройс, че ще му трябва нова булка, а той им отвръщаше, че първо трябва да се научи на малко търпение.

Чаках на пътя да умра. Беше студено. Мислех си, че заради всичката болка не би трябвало да усещам студа. Започна да вали сняг и се зачудих защо не умирам. Бях нетърпелива смъртта да дойде, за да ме отърве от болката. Ставаше прекалено бавно...

Карлайл ме намери. Надушил кръвта и дошъл да разследва. Помня смътно, че бях раздразнена, докато той ме закръпваше, опитвайки се да спаси живота ми. Никога не бях харесвала доктор Кълън или жена му, нито пък брат й, за какъвто Едуард се представяше тогава. Бях разстроена от това, че и тримата бяха по-хубави от мен, особено мъжете. Но те не се движеха в обществото, затова ги бях виждала веднъж или два пъти.

Помислих, че съм мъртва, когато той ме вдигна от земята и побягна с мен, заради скоростта се почувствах сякаш летя. Помня, че бях ужасена, защото болката не беше спряла.

Следващото, което помня е светла стая, в която беше топло. Бях задрямала и благодарна, че болката започва да отшумява. Но внезапно нещо остро започна да ме пронизва — гърлото, китките и глезените ми. Кресях от страх, мислех, че ме е завел там, за да ме наранява още. Тогава огънят започна да ме изгаря отвътре и не се интересувах от нищо друго. Умолявах го да ме убие. Когато Есме и Едуард се върнаха вкъщи, умолявах и тях да ме убият.

Карлайл държеше ръката ми и повтаряше, че съжалява, обещавайки, че ще свърши. Разказа ми всичко и понякога аз слушах. Каза ми какво е той и в какво се превръщах. Не му вярвах. Той ми се извиняваше всеки път, когато крещях от болка.

Едуард не беше доволен. Помня, че ги слушах, докато ме обсъждаха. Кръщенето не помагаше:

„Какво си мислеше, Карлайл?“ — каза Едуард. — „Розали Хейл?“ — Розали имитираше раздразнения му тон перфектно. — Не ми хареса начина, по който каза името ми — сякаш имаше нещо сбъркано в мен.

„Не можех просто да я оставя да умре!“ — обясни Карлайл тихо. — „Беше прекалено много — прекалено ужасно, прекалено голяма загуба.“

„Знам“ — каза Едуард, звучеше ми презрително. Ядосах се. Тогава не знаех, че той виждаше точно това, което Карлайл бе видял.

„Беше прекалено голяма загуба. Не можех да я оставя там“ — повтори Карлайл, шепнейки.

„Разбира се, че не си можел!“ — съгласи се Есме.

„Хората умират постоянно“ — напомни Едуард с твърд глас. — „Не мислиш ли, че лесно ще я разпознаят. Кингови ще я търсят с големи усилия — не, че някой подозира чудовището“ — изръмжа той.

Зарадвах се, че знаеха, че Ройс е виновен. Не осъзнавах, че беше почти свършило, че ставах по-силна и затова успях да се концентрирам върху думите им. Болката започваше да изчезва от върха на пръстите ми.

„Какво ще правим с нея?“ — попита Едуард с отвращение. Или поне на мен така ми се стори. Карлайл въздъхна:

„Това зависи от нея, разбира се. Може да иска да продължи сама.“

Бях повярвала на достатъчно от това, което той ми беше казал, за да могат думите му да ме ужасят. Знаех, че живота ми е приключил и че няма връщане назад. Не можех да понеса мисълта, че ще съм сама. Болката най-сетне свърши и те отново ми обясниха какво съм. Повярвах им. Усещах жаждата, твърдата си кожа, бях видяла невероятните си червени очи. Понеже бях наивна се почувствах по-добре, когато видях отражението си в огледалото. Въпреки очите, бях най-красивото нещо, което някога бях виждала — тя се засмя на себе

си за момент. — Отне време, преди да започна да виня красотата си, за това, което ми се бе случило, да вида проклятието в нея. Искаше ми се да бях била... е, не грозна, но нормална. Като Вера. Да ми бъде позволена да се омъжа за човек, който ме обича и да имам хубави бебета. Това, което исках през цялото време. Дори и сега не ми се вижда толкова много. — Тя се замисли за момент и се зачудих дали пак беше забравила за присъствието ми. Но после ми се усмихна и изражението и беше триумфално. — Знаеш ли, че рекордът ми е почти колкото на Карлайл — каза ми тя. — По-добър от този на Есме и хиляди пъти по-добър от Едуардовия. Никога не съм опитвала човешка кръв. — Тя разбра обърканото ми изражение, докато се чудех защо рекордът и бе почти колкото на Карлайл — Убила съм пет човека — каза със самодоволен тон. — Ако можеш да ги наречеш хора. Но бях много внимателна да не пролея кръвта им. Знаех, че няма да устоя, а не исках част от тях вътре в себе си, разбираш ли? Запазих Ройс за последно. Надявах се, че ще чуе за смъртта на приятелите си и ще разбере какво идва за него. Надявах се, че страхът ще направи всичко по-зле за него. Мисля, че проработи. Той се беше скрил в стая без прозорци, зад врата, дебела колкото тези в банковите подземия. Отвън го пазеха въоръжени мъже, когато приключих с него. Опс, седем убийства — поправи се тя. — Забравих за пазачите. Те отнеха само секунда. Бях много артистична. Беше детинско всъщност. Носех булчинска рокля, която бях откраднала за случая. Крещя, когато ме видя. Крещя много онази вечер. Беше добра идея да бъде последен, така се контролирах по-лесно, за да го направя по-бавно — Тя спря изведнъж и ме разгледа — Съжалявам — каза тя с раздразнен глас. — Плаша те, нали?

— Добре съм — излъгах.

— Отнесох се.

— Не се притеснявай.

— Изненадана съм, че Едуард не ти е разказал.

— Той не обича да разказва чужди истории. Чувства се, сякаш предава доверието им, защото чува повече, отколкото частите, които те имат намерение да му кажат.

Тя се усмихна и поклати глава:

— Може би съм ги подценила. Той наистина се държи благоприлично, а?

— Мисля, че да.

— Мога да потвърдя — въздъхна тя. — Не съм била справедлива и към теб, Бела. Казвал ли ти е защо? Или и това е било прекалено лично?

— Каза, че е защото съм човек. Било е по-трудно за теб да има някой външен, който да знае тайната ви...

Музикалният смях на Розали ме прекъсна:

— Сега наистина се чувствам виновна. Бил е много по-мил, отколкото заслужавам — тя изглеждаше по-приятелски настроена докато се смееше. Сякаш беше свалила някаква защита, която винаги е била пусната в мое присъствие. — Какъв лъжец е това момче! — засмя се отново тя.

— Той е лъгал? — попитах, изведнъж разтревожена.

— Е, това е, може би, пресилено. Просто не ти е казал цялата истина. Това, което ти е казал е вярно, дори по-вярно отколкото беше преди. Както и да е, по онова време — тя замълча, подсмиввайки се нервно. — Срамно е. Виждаш ли, отначало завиждах, защото той искаше теб, а не мен.

Думите ѝ ме накараха да потръпна от страх. Стоейки там, под лунната светлина, тя беше по-красива от всичко, което можех да си представя. Не можех да се състезавам с Розали!

— Но ти обичаш Емет — промълвих аз.

Тя поклати глава напред-назад, забавлявайки се.

— Не искам Едуард по този начин, Бела. Никога не съм, обичам го като брат, но бях подразнена от първия момент, когато го чух да говори. Ти трябва да разбереш някак... Бях свикнала хората да ме искат, а той не беше ни най-малко заинтересован. Това ме разочарова, дори ме обиди в началото. Но той не поиска никога никоя, затова не се притеснявах дълго. Дори когато за пръв път срещнахме клана на Таня в Денали — Всички тези жени! — Едуард никога не показва дори малък интерес. И после срещна теб — тя ме погледна с объркани очи.

Аз почти не внимавах, мислех си за Едуард и Таня и всички тези жени. Устните ми се притиснаха в твърда линия.

— Не, че ти не си красива, Бела — каза тя, грешно разчитайки изражението ми. — Но имам предвид, че той те намери за по-привлекателна от мен. Почувствах се по-празна, отколкото очаквах.

— Но ти каза „отначало“. Това не те притеснява и сега, нали? Имам предвид, и двете знаем, че ти си най-красивия човек на планетата.

Засмях се на думите си — беше толкова очевидно. Колко странно, че на Розали ще ѝ трябва такова уверение. Тя се засмя също:

— Благодаря, Бела. И не, наистина вече не ме притеснява. Едуард винаги си е бил малко странен — засмя се отново.

— Но ти все още не ме харесваш — прошепнах.

Усмивката ѝ повехна...

— Съжалявам за това.

Стояхме в тишина за момент и тя явно нямаше намерение да продължи.

— Ще ми кажеш ли защо? Направила ли съм нещо? — дали не беше ядосана, че поставям нейното семейство, нейният Емет в опасност. Отново и отново. Джеймс, а сега и Виктория.

— Не, нищо не си направила — измъмри тя. — Не още.

Загледах се в нея, объркана.

— Не виждаш ли, Бела? — гласът ѝ беше по страстен от преди. — Ти вече имаш всичко. Имаш целия живот пред себе си, всичко, което аз искам. И просто ще го захвърлиш. Не виждаш ли, че бих заменила всичко, за да съм на твое място. Имаш избора, който аз нямах и избираш грешното нещо.

Трепнах от свирепото ѝ изражение. Осъзнах, че устата ми е отворена и я затворих. Тя ме гледаше дълго и бавно, жестокостта в очите ѝ потъмня. Тя се засрами.

— И бях сигурна, че мога да направя това спокойно — тя разтърси глава. Изглеждаше малко замаяна от многото емоции. — Просто е по-трудно от преди, след като вече няма празнота.

Тя се вгледа в луната мълчаливо. Трябваше да мине време, преди да събера смелост да нахлуя в размислите ѝ.

— Ще ме харесваш ли повече, ако избира да съм човек?

Тя се обърна към мен и устните ѝ бяха извити в нещо като усмивка.

— Може би.

— Все пак си получила един от щастливите краища — напомних ѝ. — Имаш Емет.

— Имам половината — подсмихна се тя. — Знаеш, че спасих Емет от мечка, която го разкъсваше и го отнесох вкъщи при Карлайл. Но можеш ли да познаеш защо спрях мечката преди да го изяде?

Поклатих глава.

— С тези тъмни къдрици, трапчинките, които се показваха дори когато лицето му излъчваше болка. Странната невинност, изглеждаща не на място на лицето на пораснал мъж. Той ми напомни на малкия Хенри, сина на Вера. Не исках да умре. Толкова много, че дори да мразех този живот, бях достатъчно егоистична, да помоля Карлайл да го промени заради мен. Имах по-голям късмет, отколкото заслужавах. Емет е всичко, което съм искала, дори и да не познавах себе си, за да знам какво искам. Той е точно този човек, от който се нуждае някой като мен. Интересното е, че и той се нуждае от мен. Тази част проработи по-добре, отколкото се надявах. Но никога няма да има още някой с нас. Никога няма да стоя на верандата някъде, а той да е до мен с посивяла коса. Няма да сме заобиколени от внуци. — Усмивката ѝ беше мила. — Това ти звучи доста странно, нали? В някои отношения ти си много по-зряла от мен на осемнадесет. Но в други... Има много други неща, за които никога не си се замисляла сериозно. Прекалено си млада, за да знаеш какво ще искаш след 10 или 15 години и прекалено глупава, да се откажеш от всичко, без да го премислиш. Не би искала да избързваш с постоянните неща, Бела — тя докосна главата ми, но жестът не беше снизходителен.

Аз въздъхнах.

— Просто се замисли малко. Веднъж направено, няма връщане назад. Есме успява с нас като заместители, Алис не помни нищо от човешкия си живот и не може да ѝ липсва. Ти ще помниш. Ще изоставиш толкова много неща.

По-скоро, за да ѝ отвърна, отговорих:

— Благодаря, Розали. Хубаво е да разбера... да те опозная по-добре.

— Съжалявам, че бях такова чудовище — изкиска се тя. — Ще се опитам да се въздържа отсега нататък.

И аз се ухилих. Не бяхме приятелки, но бях почти сигурна, че тя няма винаги да ме мрази толкова.

— Ще те оставя да спиш сега — очите ѝ се концентрираха върху леглото и устните ѝ се извиха. — Знам, че си разочарована, че те

държи заключена така, но не му се сърди, когато се върне. Обича те повече, отколкото предполагаш. Ужасява се да е далеч от теб.

Тя стана тихо и отиде до вратата.

— Лека нощ, Бела — прошепна, докато я затваряше след себе си.

— Лека нощ, Розали — промърморих секунда по-късно.

Доста време ми отне да заспя след това. Когато заспах, имах кошмар. Напредвах бавно в тъмното по студените камъни на непозната улица, под светло падащ сняг, оставяйки кървава следа зад себе си. Призрачен ангел в дълга бяла рокля, наблюдаваше прогреса ми с негодувание.

На следващата сутрин докато Алис ме караше до училище, аз гледах разсеяно, мърморейки, през предното стъкло. Не се бях наспала и това направи недоволството ми от затворничеството много по-силно.

— Тази вечер ще идем до Олимпия или някъде другаде — обеща тя — Това ще е забавно нали?

— Защо просто не ме затворите в мазето — предложих аз. — И да забравите за милата обвивка?

Алис се намръщи:

— Той ще върне Поршето. Не върша много добра работа. Ти трябваше да се забавляваш!

— Не е твоя вината — промърморих. Не можех да повярвам, че се почувствах виновна. — Ще се видим на обяд.

Запрепъвах се към часа по английски. Без Едуард, денят със сигурност щеше да бъде непоносим. Мусих се през първия час, добре осъзнавайки, че поведението ми с нищо не помага. Когато звънецът удари, станах без много ентусиазъм. Майк беше до вратата, задържайки я отворена за мен.

— Едуард е на излет този уикенд? — попита той, докато вървахме вън под дъжда.

— Да.

— Искаш ли да правим нещо довечера?

Как можеше още да таи надежди?!?

— Не мога, ще имам пижамено парти — промърморих. Той ме погледна странно, докато преценяваше настроението ми.

— С кого...

Въпросът на Майк бе прекъснат от дълъг ръмжащ рев идващ иззад паркинга. Всички на тротоара се обърнаха да гледат, взирайки се невярващо, когато шумният черен мотоциклет изръмжа, преди да спре на ръба на ограничението, а двигателя още бучеше.

Джейкъб ми замахна енергично.

— Бягай, Бела! — изкрещя той, за да надвика ръмженето на двигателя.

Замръзнах за секунда, преди да осъзная какво се случва. Погледнах бързо към Майк. Знаех, че имам само секунди. Колко ли далеч би стигнала Алис, за да ме удържи, на публично място?

— Станало ми е много зле и съм си отишла у дома, нали? — казах на Майк. Гласът ми беше пълен с вълнение.

— Добре — измъмри той.

Бързо го целунах по бузата.

— Благодаря, Майк! Задължена съм ти! — извиках, докато се отдалечавах, бягайки към Джейкъб. Той пришпори двигателя, хилейки се. Скочих зад него на седалката, увивайки ръце около кръста му.

Видях Алис, замръзнала на входа на столовата. Очите ѝ бляскаха гневно, а устните ѝ оголваха зъбите ѝ. Погледнах я умолително. След това, зафучахме по улицата, толкова бързо, че стомахът ми се загуби зад мен.

— Дръж се! — извика Джейк.

Скрих лицето си зад гърба му, докато той шофираше по главния път. Знаех, че ще намали, когато мине границата. Трябваше просто да го държа здраво дотогава. Молах се тихо и пламенно, че Алис няма да ни последва и че Чарли няма да ни види.

Беше очевидно, че бяхме достигнали безопасната зона. Моторът намали и Джейкъб се успокои и зави от смях. Отворих очи.

— Успяхме! — изкрещя той. — Не беше лошо за бягство от затвора, а?

— Добра идея, Джейк!

— Спомних си какво ми каза за психо-кръвопийцата — че не може да предскаже какво ще направя. Радвам се, че не си мислила за това — нямаше да те пусне да отидеш на училище.

— Затова и не съм го обмисляла.

Той се засмя триумфално.

— Какво ти се прави днес?

— Каквото и да е! — засмях се в отговор. — Чувството да си свободен е прекрасно!

8. САМОКОНТРОЛ

Отново се озовахме на плажа, скитайки се без цел. Джейкъб все още беше горд с уреждането на бягството ми.

— Мислиш ли, че ще те потърсят? — попита той обнадежден.

— Не — бях сигурна в това. — Въпреки това, ще са ми много ядосани довечера.

Той вдигна един камък и го запрати към вълните.

— Не се връщай тогава — предложи отново.

— На Чарли ще му хареса — отговорих саркастично.

— На бас, че няма да има нищо на против.

Не отговорих. Джейкъб вероятно беше прав и това ме накара да започна да скърцам със зъби. Очевидното предпочитание на Чарли към приятелите ми от Ла Пуш беше толкова нечестно. Зачудих се дали ще мисли по същия начин, ако знаеше че всъщност изборът е между вампири и върколаци.

— Е, за какво беше последната караница в глутницата? — попитах безгрижно.

Джейкъб спря на място и погледна надолу към мен с шокирани очи.

— Какво? Това беше шега.

— О! — той погледна настрани.

Чаках го да заговори отново, но той изглеждаше загубен в мислите си.

— Имало ли е караница? — попитах.

Джейкъб се подсмихна:

— Бях забравил какво е да няма някой, който да знае всичко през цялото време. Да имам тихо, лично място в главата си.

Вървахме тихо по каменния плаж няколко минути.

— Е, какво е? — попитах накрая. — Това, което всички в главата ти вече знаят?

Той се поколеба за момент, сякаш не беше сигурен колко трябва да ми каже. След това въздъхна и каза:

— Куил „отпечата“. Станаха трима. Останалите започваме да се тревожим. Може би е по често срещано, отколкото историите казват. — Той се намръщи и се обърна, за да ме огледа. Втренчи се в очите ми, без да говори, а веждите му бяха образували бразда, заради концентрацията.

— Какво зяпаш? — попитах уверено.

— Нищо — въздъхна той.

Джейкъб започна да върви отново. Без умисъл, той се пресегна и ме хвана за ръката. Крачехме бавно по плажа.

Помислих си как ли изглеждаме, разхождайки се хванати за ръка по плажа — като двойка, със сигурност. Замислих се дали да протестирам. Но това беше начинът, по който винаги е било с Джейкъб... нямаш причина да се притеснявам за това сега.

— Защо „отпечатването“ на Куил е предизвикало такава караница? — попитах, защото не изглеждаше, че той ще продължи да разказва. — Защото е най-новият ли?

— Това няма никакво значение.

— Тогава какъв е проблемът?

— Това е друга част от легендите. Чудя се, кога ли ще спрем да се изненадваме, че са истина? — промърмори той на себе си.

— Ще ми кажеш ли? Или трябва да гадая?

— Никога няма да познаеш. Виждаш ли, Куил не се е мотал много с нас, знаеш, само от скоро. Затова и не е бил в къщата на Емили много...

— Куил също е отпечатал Емили? — ахнах.

— Не! Казах ти да не гадаеш. На гости на Емили били двете й племенници... и Куил срещна Клер.

Той не продължи. Обмислих казаното за момент:

— Емили не иска племенницата й да е с върколак? Това е малко лицемерно — отбелязах аз.

Но разбихах защо, от всички хора, тя ще се чувства така. Спомних си отново за дългите белези, които обезобразяваха лицето й и стигаха до края на лявата й ръка. Сам беше загубил контрол само веднъж, когато беше стоял близо до нея. Веднъж, но достатъчно. Бях виждала болката в очите на Сам, когато гледаше какво и бе сторил. Разбихах защо Емили иска да предпази племенницата си от това.

— Моля те, ще престанеш ли да отгатваш? Далеч си от истината. Емили не възразява, но е малко рано.

— Какви имаш предвид под „рано“?

Джейкъб ме прецени с присвити очи:

— Опитай се да не си предубедена, о'кей?

Кимнах нетърпеливо.

— Клер е на две — каза Джейк.

Заваля дъжд. Замигах яростно, когато капките започнаха да обсипват лицето ми. Джейкъб чакаше тихо. Той не носеше яке (както обикновено); дъждът изпръска черната му тениска и остави тъмни петна по нея. Капките се стичаха през неговата рунтава коса. Лицето му не показваше емоции, докато гледаше моето.

— Куил... е отпечатал... две годишна? — най-накрая успях да изрека.

— Случва се — сви рамене той. Наведе се, за да вземе друг камък и го запрати до залива. — Или поне така казват историите.

— Но тя е бебе — започнах да протестирам аз.

Той ме погледна с тъмна развеселеност.

— Куил няма да остарее — припомни ми той, с язвителен тон. — Просто ще трябва да почака няколко десетилетия.

— Аз... не знам какво да кажа.

Опитвах се усилено да не съм критична, но наистина бях ужасена. Досега нищо около върколаците не ме беше тревожило, откакто разбрах, че не са виновни за убийствата, в които ги подозирах.

— Ти си правиш заключения — обвини ме той. — Мога да го видя по лицето ти.

— Съжалявам — промълвих. — Но звучи наистина зловещо.

— Не е така. Разбираш го грешно — Джейкъб защити приятеля си, изведнъж разгорещен. — Виждал съм го в очите му. Няма нищо романтично в това — не и за Куил. Поне не сега — той си пое дълбоко въздух. — Толкова е трудно да се опише. Не е като любов от пръв поглед, наистина. По скоро е като... кръжение. Когато я видиш, изведнъж сякаш не е Земята тази, която те държи тук. Тя те държи. И нищо не е по-важно от нея. И ще направиш всичко за нея, ще бъдеш всичко за нея. Ставаш това, от което тя се нуждае, без значение какво — защитник, любовник, приятел или брат. Куил ще е най-добрия, най-милият голям брат, който някое дете е имало. Няма пеленаче на земята,

което ще бъде по-добре защитено от това малко момиче. Когато порасне и се нуждае от приятел, той ще е по-разбиращ, верен и надежден от всеки друг, когото тя познава. А след това, когато е достатъчно голяма, те ще бъдат щастливи колкото Емили и Сам — странна, горчива нотка премина през гласа му накрая, когато спомена Сам.

— Клер няма ли избор?

— Разбира се, че има. Но защо да не избере него накрая? Той ще бъде нейната половинка — сякаш е проектирам само и единствено за нея.

Вървахме тихо за момент, докато аз се поспрях, за да хвърля камък към океана. Той падна на плажа, на няколко метра от нас. Джейкъб ми се изсмя.

— Не може всички да бъдем откачено силни — измърмрих аз.

Той въздъхна.

— Мислиш ли, че ще стане и с теб? — попитах тихо.

Отговорът му беше бърз, а гласът — безизразен:

— Никога.

— Това е нещо, което не можеш да контролираш, нали?

Той помълча за няколко минути. Несъзнателно и двамата вървахме бавно, почти не се движехме:

— Не би трябвало да мога — призна си той — Но трябва да я видиш — онзи, която е отредена за теб.

— И си мислиш, че понеже не си я видял, тя не съществува? — попитах скептично. — Джейкъб, ти не си видял много от света, по-малко от мен дори.

— Не, не съм — каза с тих глас. Погледна ме в лицето с пронизващи очи. — Но никога няма да видя друга, Бела. Виждам само теб. Дори когато затворя очи и се опитам да видя нещо друго. Питай Куил и Ембри — това ги подлудява.

Склоних очи към камъните. Вече не вървахме. Единственият шум идваше от вълните, които се разбиваха в брега. Не чувах дъжда от техния рев.

— По-добре ще е да си ходя — прошепнах.

— Не! — запротестира той, изненадан от това решение.

Погледнах отново нагоре към него и очите му сега бяха тревожни:

— Свободна си през целия ден, нали? Кръвопиецът няма да се е прибрал още.

Изгледах го свирепо.

— Не исках да обиждам — каза той бързо.

— Да, имам целия ден. Но, Джейк...

Той повдигна ръце:

— Съжалявам. Няма повече да правя така. Просто ще бъда Джейкъб.

— Но ако това е, което мислиш... — въздъхнах аз.

— Не се притеснявай за мен — настоя той, усмихвайки се преднамерено окуражително — прекалено весело. — Знам какво правя. Просто ми кажи, когато те разстройвам.

— Не знам...

— Хайде, Бела. Нека да идем до къщата и да си вземем моторите. Трябва да караш мотоциклет по-често, за да си във форма.

— Не мисля, че ми е позволено.

— От кой? От Чарли или от кръво... от него?

— И от двамата.

Джейкъб се засмя с любимата ми усмивка и изведнъж беше същия Джейкъб, който толкова ми липсваше — слънчев и топъл. Не можах да не му се усмихна в отговор.

Дъждът намаля и се превърна в росене.

— Няма да те издам — обеща той.

— Освен на всички от глутницата.

Той поклати глава отрезвяващо и вдигна дясната си ръка:

— Обещавам да не мисля за това.

— Ако се нараня, версията е, че съм се спънала — засмях се аз.

— Както кажеш.

Карахме моторите си около Ла Пуш, докато дъждът не ги направи прекалено жалки и Джейкъб настоя, че ще припадне, ако не хапне скоро.

Били ме поздрави любезно, когато влязохме в къщата, сякаш неочакваното ми посещение означаваше нещо по-сложно от мотаенето с приятел. След като изядохме сандвичите, които Джейкъб направи, отидохме в гаража, за да почистим мотоциклетите. Не бях стъпвала там от месеци — откакто Едуард се бе върнал — но сякаш това нямаше значение. Беше просто поредният следобед в гаража.

— Хубаво е — казах аз, когато той извади две топли соди от чантата си. — Това място ми липсваше.

Той се усмихна, оглеждайки пластмасовите лавици, закачени заедно над главите ни:

— Да, разбирам те. Цялото величие на Тадж Махал, без удобствата на скъпото пътуване до Индия.

— За вашингтонския малък Тадж Махал — вдигнах тост, държейки горе бутилката си.

Той докосна своята бутилка до моята.

— Помниш ли миналият Свети Валентин? Мисля, че тогава за последен път беше тук — последният път, когато нещата бяха още... нормални, знаеш.

Засмях се:

— Разбира се, че помня. Размених доживотно робство срещу кутия говорещи сърца. Това не е нещо, което съм склонна да забравя.

Той се засмя с мен:

— Точно така беше. Ммм, робство. Ще трябва да измисля нещо добро — след това той въздъхна. — Сякаш беше преди години. Друга ера. По-щастлива.

Не можех да се съглася с него. Това беше щастливата ми ера. Но бях изненадана да разбера колко много неща ми липсват от собствените ми „тъмни години“. Загледах се през процепа в мрачните дървета. Дъждът валеше отново, но в малкия гараж, в който седях до Джейкъб ми беше топло. Той беше топъл като пещ.

Пръстите му погалиха ръката ми:

— Нещата наистина са се променили.

— Да — казах, докато се пресягах, за да потупам седалката на мотора. — Преди Чарли ме харесваше. Надявам се Били да не му каже нещо за днес... — захапах устната си.

— Няма. Той не възприема нещата така както Чарли... Ей, аз така и не се извиних официално за глупавата ми постъпка с мотора. Извинявай много, че те издадох на Чарли. Искане ми се да не бях.

Завъртях очи:

— И на мен.

— Наистина много, много съжалявам.

Той ме погледна с надежда, а мократа му, заплетена коса стърчеше на всяка посока около умоляващото му лице.

— О, добре! Простено ти е.

— Мерси, Бела!

Засмяхме се за около секунда и след това неговото лице потъмня:

— Помниш ли онзи ден, когато донесох мотоциклета у вас...

Чаках те, за да те попитам нещо — каза той бавно. — Но също... и не исках да те питам.

Стоях много спокойно — стресова реакция. Това беше навик, който бях прихванала от Едуард.

— Инатеше се, защото ми беше ядосана или говореше сериозно? — прошепна той.

— За какво? — прошепнах, въпреки че бях сигурна за какво говори.

Той ме погледна:

— Знаеш. Когато каза, че не е моя работа... ако... ако той те ухапе — тялото му се присви леко накрая на думите.

Джейк... — гърлото ми беше пресъхнало. Не можех да отговоря.

Той затвори очи и пое голяма глътка въздух:

— Сериозна ли беше? — той трепереше едва забележимо. Очите му бяха затворени.

— Да — прошепнах.

Джейкът въздъхна бавно и дълбоко:

— Предполагах, че е така.

Вгледах се в лицето му, чакайки да отвори очи.

— Нали знаеш какво означава това? — обвини ме внезапно. — Разбираш нали? Какво ще стане, ако нарушат договора?

— Ние ще си тръгнем преди това.

Очите му се отвориха бързо, тяхната черна дълбочина беше пълна с болка и гняв:

— Няма географски лимити за договора, Бела. Нашите прадеди се съгласили да запазят мира, само защото Кълънови са се заклели, че са различни — че не са опасни за хората. Те обещаха, че няма да убият или променят никого никога повече. Ако прекратят думите си, договорът е невалиден и те не са по-различни от другите вампири. Веднъж щом това е установено, ще ги намерим и...

— Но, Джейк, ти не наруши ли вече договорът? — попитах аз, задъхвайки се. — Не беше ли част от него да не казвате на хората за вампирите? И ти ми каза. Не е ли уговорката спорна вече?

На Джейкъб не му хареса припомнянето ми — болката в очите му се превърна във враждебност:

— Да, наруших договора, но дори не вярвах в неговото съществуване. И съм сигурен, че те се били информирани — той ме погледна огорчено в челото, за да не срещне засрамения ми поглед. — Но това не им дава свобода или нещо такова. Няма вина за вината. Имат само един избор, ако зачетат това което съм направил. Същото, което ние ще имаме, когато те нарушат договора — да започнем война.

Той го накара да изглежда неизбежно. Потреперих:

— Джейк, не се налага да е така.

Той стисна зъби:

— Но е така!

Тишината след това заявление беше много шумна.

— Ще ми простиш ли някога, Джейкъб? — прошепнах. Веднага щом казах думите, пожелах да не бях ги изговорила. Не исках да чуя отговора.

— Ти няма вече да си Бела — каза той. — Приятелката ми няма да съществува. Няма да има на кого да простя.

— Това звучи като „не“ — прошепнах аз.

Гледахме се за един несвършващ момент:

— Това ли е сбогуването ни, Джейк?

Той замига бързо, ядът му се превърна в изненада:

— Защо? Все още имаме няколко години. Не може ли да сме приятели през това време?

— Години? Не, Джейк, не години — аз поклатих глава и се засмях безрадостно. — Седмици е по-точно.

Не очаквах реакцията му.

Той изведнъж се изправи и се чу силен пукот, когато содата избухна в ръката му. Тя се разлетя навсякъде, заливайки ме, сякаш беше маркуч.

— Джейк... — започнах аз, но замълчах, когато осъзнах, че цялото му тяло трепереше от гняв. Гледаше ме диво и ръмжащ звук изпълваше гърдите му. Замръзнах на място, прекалено шокирана, за да си спомня как да се движа. Треперенето премина по цялото му тяло, докато той изглеждаше сякаш вибрира. Формите му се замъглиха.

След това Джейкъб изскърца със зъби и ръмженето спря. Притисна очи плътно в концентрация и треперенето намаля, докато

само ръцете му потрепераха:

— Седмици — каза той с монотонен глас.

Не можех да отговоря — все още бях като замразена. Той отвори очи. Бяха повече от бесни сега.

— Той ще те промени в мръсен кръвопиец само след няколко седмици! — Джейкъб изсъска през зъби.

Прекалено зашеметена, за да се обидя от думите му, просто кимнах бавно. Лицето му позеленя.

— Разбира се, Джейк! — промълвих след дълга минута мълчание. — Той е на седемнадесет, Джейкъб, а аз се приближавам към деветнадесет с всеки изминал ден. Освен това, защо да чакам? Той е всичко, което желая. Какво друго да направя?

Въпросите ми бяха реторични.

Думите му заболяха като удар от камшик:

— Нищо. Нищо друго. По-добре щеше да е, ако беше умряла. Предпочитам да беше.

Отскочих, сякаш ме беше ударил. Ако ме беше ударил щеше да боли по-малко. И тогава, когато болката мина през мен, собственият ми самоконтрол избухна в пламъци:

— Може и да излезеш късметлия — казах гадно, ставайки на крака. — Може да ме удари камион на път към къщи.

Хванах мотоциклета си и го избутах навън в дъжда. Той не помръдна, докато минавах покрай него. Веднага щом бях на малкия, мръсен път, запалих мотора. Той изфуча и запрати фонтан от мръсотия към гаража. Надявах да го е ударила.

Станах мокра до кости, докато карах по хлъзгавия път към къщата на Кълънови. Сякаш вятърът замразяваше дъжда срещу кожата ми, а зъбите ми трепереха, преди да мина и половината път.

Мотоциклетите бяха прекалено непрактични за Вашингтон. Трябваше да продам това тъпо нещо при първа възможност.

Влязох в приличащия на пещера гараж и не се изненадах, когато открих, че Алис ме чака, разположена спокойно на капака на своето Порше. Алис удари бляскаво жълтата боя:

— Дори не успях да го покарам — въздъхна.

— Съжалявам — измънках между замръзналите си зъби.

— Изглежда, че ще ти трябва душ — каза безцеремонно тя, когато скочи на крака.

— Да.

Тя притисна устни, изучавайки изражението ми:

— Искаш ли да поговорим?

— Не.

Тя кимна в съгласие, но очите ѝ бяха луди от любопитство:

— Ходи ли ти се до Олимпия тази вечер?

— Не. Мога ли да се прибера у дома?

Тя направи гримаса.

— Няма значение, Алис — казах. — Ще остана, ако това прави нещата по-лесни за теб.

— Благодаря — въздъхна тя с облекчение.

Легнах си рано, свивайки се на канапето отново.

Беше още тъмно, когато се събудих. Бях замаяна, но знаех, че сутринта не е близо. Очите ми се затвориха и аз се разтегнах, претъркулвайки се. Отне ми секунда да осъзная, че след това движение трябва да съм на пода. И ми беше много по-удобно.

Обърнах се отново, опитвайки се да видя. Беше по-тъмно от снощи — облаците бяха прекалено плътни, за да пропуснат лунни лъчи.

— Съжалявам — измърмори той толкова тихо, че гласът му бе част от тъмнината. — Не исках да те събудя.

Аз се стегнах, очаквайки яростта — неговата и моята — но имаше само тишина и спокойствие в тъмнината на неговата стая. Почти усещах сладостта от събирането ни във въздуха, уханието от парфюма на дъха му. Празнината на разделението ни оставяше свой собствен горчив привкус, нещо, което не бях усетила, докато не се събрахме.

Нямаше докосване помежду ни. Спокойствието бе миротворно — не като спокойствието преди буря, а като тиха нощ, недокосната от признак на буря. И не ми пукаше, че би трябвало да съм му ядосана. Не ме интересуваше, че трябваше да съм ядосана на всички. Пресегнах се за него и намерих ръцете му в тъмнината. Притеглих се към него. Ръцете му ме обхванаха, притискайки ме до гърдите му. Устните ми започнаха да се движат по врата му, по брадичката и накрая намерих устните му.

Едуард ме целуна за момент и се засмя:

— Бях подготвен за яростта, която щеше да засрами гризлитата и това получавам? Трябва да те ядосвам по-често.

— Дай ми минута, за да поработя над това — подразних го, докато го целувах отново.

— Ще чакам колкото е нужно — прошепна той срещу устните ми. Пръстите му се заплетоха в косата ми. Дишането ми стана неравно:

— Може би сутринта.

Както искаш.

— Добре дошъл у дома — казах, докато студените му устни се притиснаха под челюстта ми. — Радвам се, че се върна.

— Това е много хубаво.

— Ммм — съгласих се и затегнах ръце около врата му.

Ръцете му се извиха около рамото ми, движейки се надолу по ръката ми, по ребрата и около кръста, продължавайки надолу към бедрото ми и надолу по крака до коляното. Спря там, галейки пресеца ми. Издърпа крака ми изведнъж и го качи на бедрото си.

Спах да дишам. Това не беше нещо, което той позволяваше. Въпреки ледените му ръце ми беше горещо. Неговите устни се движеха до дупката в долната част на врата ми.

— Не че искам да паля гнева ти предварително — прошепна той. — Но можеш ли да ми кажеш какво против имаш това легло?

Преди да мога да отговоря, преди да мога да се концентрирам достатъчно, за да доловя смисъла в думите му, той ме спусна на една страна и ме издърпа отгоре си. Държеше лицето ми в ръцете си, така че устните му достигаха гърлото ми. Дишането ми беше прекалено силно — почти неудобно, но ми беше невъзможно да се засрамя в момента.

— Леглото? — попита пак. — Мисля, че е хубаво.

— Ненужно е — успях да издишам.

Той издърпа лицето ми към неговото и устните ни се сляха. Побавно този път, той се извъртя, докато се оказа над мен. Стоеше внимателно, така че изобщо да не усетя теглото му, но аз чувствах студения мрамор на тялото му срещу моето. Сърцето ми така блъскаше, че беше трудно да чуя тихия му смях:

— Тук можем да поспорим — оспори той. — Това ще е трудно на канапето.

Студен като лед, езикът му проследи формата на устните ми. Главата ми се въртеше — въздухът беше празен и идваше прекалено бързо.

— Промени ли си мнението? — попитах без въздух. Може би беше премислил всичките си правила за сигурност. Може би имаше повече значение в това легло, отколкото аз бях видяла. Сърцето ми биеше почти болезнено, докато чаках отговора му.

Той въздъхна и се претърколи, така че бяхме разделени сега:

— Не ставай смешна, Бела — каза той със силно неодобрение в гласа — явно беше разбрал какво исках да кажа. — Просто се опитвам да илюстрирам ползите от леглото, което ти не харесваш. Не се отпускаяй.

— Прекалено късно — отговорих. — И харесвам леглото.

— Добре — можех да усетя усмивката в гласа му, докато ме целуваше по челото. — Аз също го харесвам.

— Но все пак мисля, че е ненужно — продължих. — Щом няма да се отпускате, какъв е смисълът от него?

Той въздъхна отново:

— За хиляден път, Бела — прекалено е опасно.

— Аз харесвам опасностите — настоях.

— Знам — имаше кисел тон в гласа му и аз осъзнах, че е видял мотоциклета в гаража.

— Ще ти кажа какво е опасно — казах бързо, преди да е сменил темата. — Няма да мога да издържа някой от идващите дни и ти те можеш да виниш само себе си.

Той започна да ме отблъсква далеч от себе си:

— Какво правиш? — възпротивих се, прилепвайки се за него.

— Предпазвам те. Ако е прекалено много за теб...

— Мога да се справя — настоях.

Той ме пусна да се стопля сгушена в ръцете му:

— Съжалявам, че ти направих грешно впечатление — каза. — Не исках да те натъжа. Това не беше хубаво.

— Всъщност е много, много хубаво.

Той пое дълбоко въздух:

— Не си ли изморена. Трябва да те оставя да поспиш.

— Не, не съм. Нямам нищо против, ако ми направиш грешно впечатление отново.

— Това е лоша идея. Не си единствената, която се забравя.

— Да, единствената съм — измънках.

Той се изкиска:

— Нямах си никаква представа, Бела. Не помага и това, че толкова надценяваш самоконтрола ми.

— Няма да се извинявам за това.

— Може ли аз да се извиня?

— За какво?

— Беше ми ядосана, забрави ли?

— О, това ли?

— Съжалявам. Грешах. Лесно е да мисля по различен начин, когато си тук — на сигурно — раменете му се стесниха около мен. — Обезумявам, когато се опитвам да те оставя. Не мисля, че ще се отдалеча отново толкова. Не си заслужава.

— Не намери ли планински лъвове? — казах с усмивка.

Да, всъщност намерих. И пак не си струва притеснението. Толкова съжалявам, че накарах Алис да те държи като затворник. Това беше лоша идея.

— Да — съгласих се.

— Няма да го направя отново.

— Добре — казах тихо. Беше му простено. — Но пижамените партита имат своите предимства... — притиснах се по-близо до него, притискайки устните си в вдлъбнатината до ключицата му. — Ти можеш да ме държиш затворник когато си поискаш.

— Ммм — въздъхна той. — Ще ти го припомня.

— Значи сега е мой ред?

— Твой ред? — звучеше объркан.

— Да се извиня.

— За какво имаш да се извиняваш?

— Не си ми ядосан? — попитах неразбиращо.

— Не — звучеше сякаш наистина го мислеше.

Усетих, че веждите ми се повдигнаха в учудване:

— Не видя ли Алис като се прибра?

— Да. Защо?

— Ще ѝ вземеш ли Поршето?

— Разбира се, че не. То е подарък.

Искаше ми се да видя изражението му. Гласът му звучеше сякаш съм го обидила:

— Не искаш ли да знаеш какво направих? — започнах да се обърквам от видимата липса на притеснение. Почувствах как той свива рамене:

— Винаги ме интересува какво правиш — но не е необходимо да ми казваш, ако не искаш.

— Но аз бях в Ла Пуш.

— Знам.

— И избягах от училище.

— Аз също.

Загледах се там, откъдето идваше гласът му и проследих очертанията му със пръсти, опитвайки се да разбере настроението му:

— Откъде дойде цялата тази толерантност? — разпалих се аз.

Той въздъхна:

— Реших, че си права. Проблемът ми беше най-вече в... предубедеността ми към върколаците. Ще се опитам да съм по-справедлив и да вярвам на преценката ти. Ако казваш, че е безопасно — вярвам ти.

— Уау.

— И най-важното, няма да позволя това да е проблем между нас.

Положих глава върху гърдите му и затворих очи, напълно доволна:

— Така че — измърмори той с официален глас. — Имаш ли планове да ходиш до Ла Пуш отново скоро?

Не отговорих. Този въпрос ми припомни думите на Джейкъб и гърлото ми се стесни. Той не успя да разчете правилно мълчанието и сковаността на тялото ми:

— Само, за да мога да си направя собствени планове — обясни бързо. — Не искам да бързаш да се връщаш, защото ще стоя и ще те чакам.

— Не — казах със странен глас. — Нямам планове да ходя.

— О! Не трябва да правиш това за мен.

— Не мисля, че вече съм желана там — прошепнах.

— Да не прегازی нечия котка? — попита закачливо. Знаех, че не иска да ме кара да му разказвам, но чувах любопитството в гласа му.

— Не — поех дълбоко въздух и измърморих обяснението. — Мислех, че Джейкъб ще е осъзнал... Че това няма да го изненада.

Едуард чакаше да продължа.

— Той не очакваше... да е толкова скоро.

— Ах — каза тихо Едуард.

— Той каза, че предпочита да ме види мъртва — гласът ми се пречупи на последната дума.

Едуард остана спокоен за момент, контролирайки реакция, която не искаше да видя. Прегърна ме нежно към гърдите си:

— Толкова съжалявам.

— Мислех, че ще се радваш — прошепнах.

— Да се радвам, че си наранена? — измърмори в ухото ми. — Не мисля така, Бела.

Въздъхнах и се успокоих, притискайки се до каменните му извивки. Но той беше безчувствен отново, стегнат.

— Какво има? — попитах.

— Нищо.

— Можеш да ми кажеш.

Той помълча около минута:

— Ще те ядоса.

— Пак искам да знам.

Той въздъхна:

— Мога да го убия за казването на това. Искане ми се.

— Предполагам е добре, че имаш такъв самоконтрол — засмях се безрадостно.

— Мога да се подхлъзна — каза той замислено.

— Ако ще допуснеш пропуск в контрола си, мога да измисля по-добри цели за него — пресегнах се за лицето му, опитвайки се да го целуна. Той ме стисна по-силно, удържайки ме. Въздъхна:

— Винаги аз ли трябва да съм отговорния?

Аз се засмях в тъмнината:

— Не. Нека аз да отговарям за отговорността за няколко минути... или часове.

— Лека нощ, Бела.

— Чакай! Има още нещо, което искам да те питам.

— Какво?

— Говорих с Розали снощи.

Тялото му се стегна отново:

— Да. Тя мислеше за това, когато се прибрах. Дала ти е много за обмисляне, нали?

Гласът му беше тревожен и осъзнах, че той мисли, че искам да говоря за причините, които Розали ми посочи да остана човек. Но аз се бях заинтересувала от нещо много по-потискащо.

— Тя спомена... за времето, когато семейството ти е живяло в Денали.

Имаше кратка пауза. Това започване го изненада:

— Да.

— Тя спомена и нещо за група женски вампири... и теб.

Той не отговори, въпреки че чаках дълго:

— Не се притеснявай — казах, след като тишината стана неудобна. — Тя каза, че не си показал... някакъв интерес. Но аз се чудих, знаеш, дали някоя от тях е показала. Интерес към теб имам предвид.

Отново не каза нищо.

— Коя? — попитах, опитвайки се да поддържам небрежен тон, не много упорит. — Или бяха повече от една?

Нямаше отговор. Искаше ми се да видя лицето му, за да разгадая какво значеше мълчанието:

— Алис ще ми каже — казах. — Отивам да я питам веднага.

Ръцете му се свиха — не можех да мръдна и на сантиметър.

— Късно е — каза. В гласа му имаше острота и това беше нещо ново. Прозвуча някак нервено, дори малко засрамено. — Освен това, мисля, че Алис излезе...

— Много е лошо — налучках. — Много е лошо, нали? — започнах да се паникьосвам, сърцето ми щеше да се пръсне, докато си представях невероятната безсмъртна съперничка, която имах.

— Успокой се, Бела — каза той и ме целуна по носа. — Ставаш абсурдна.

— Така ли? Тогава защо не ми кажеш?

— Защото няма нищо за казване. Прекалено раздуваш нещата.

— Коя? — настоях. Той въздъхна:

— Таня показва малко интерес. Казах ѝ по много вежлив, джентълменски начин, че не отвърщам на интереса ѝ. Край на историята.

Поддържах гласа си спокоен, доколкото можех:

— Кажи ми нещо — как изглежда Таня?

— Както всички от нас — бяла кожа, златни очи — отговори прекалено бързо.

— И разбира се — невероятно красива.

Усетих, че свива рамене:

— Предполагам, че е така за човешките очи — каза, защитавайки се. — Но ти знаеш, нали?

— Какво? — гласът ми беше сприхав. Той доближи устни до дясното ми ухо и студеният му дъх ме погъделичка:

— Предпочитам брюнетки.

— Тя е блондинка. Представи си.

— Жълтеникаво червена блондинка, изобщо не е мой тип.

Помислих за това за малко, опитвайки да се концентрирам, докато устните му се движеха бавно надолу по бузата, после по врата ми и отново нагоре. Той повтори движението три пъти преди да проговоря:

— Значи всичко е наред тогава — реших аз.

— Ммм — прошепна срещу кожата ми. — Очарователна си, когато ревнуваш. Изненадващо забавно е.

Намръщих се.

— Късно е — повтори той, мъркайки, почти напявайки. Гласът му по-нежен от коприна. — Спи, моя Бела. Сънувай хубави неща. Ти си единствената, която някога е докосвала сърцето ми. То винаги ще е твое. Спи, моя единствена любов.

Той започна да тананика моята приспивна песен и знаех, че е само въпрос на време преди да се поддам на съня, затова затворих очи се гушнах по-близо до гърдите му.

9. МИШЕНА

Алис ме остави сутринта, което отговаряше на плана за партито с преспиване. Нямах да мине много, докато Едуард се върнеше официално от своето „туристическо“ пътуване. Всички тези преструвки вече започваха да ме изнервят. Тази част от човешкия живот нямаше да ми липсва.

Чарли надникна през предния прозорец, когато чу, че хлопнах вратата на колата. Той помахна на Алис и дойде да ми отвори входната врата.

— Забавлява ли се? — попита Чарли.

— Да, беше страхотно. Много... момичешко.

Внесох си багажа, зарязах го пред стълбите и се запътих към кухнята да си взема нещо за ядене.

— Имаш съобщение — извика Чарли след мен.

На кухненския тезгях, поставката за телефонни съобщения беше очевидно подпряна на една тенджера. Чарли беше написал:

Джейкъб се обади,

Каза, че не е имал това предвид и че съжалява. Искане да му се обадиш. Бъди мила и не го пришпорвай. Звучеше разстроен.

Направих гримаса. Чарли обикновено не правеше коментари на съобщенията ми.

Джейкъб може просто да продължава напред и да си бъде разстроен. Не исках да говоря с него. Последно чух, че от там не са големи почитатели на телефонните обаждания от другата страна. Щом Джейкъб предпочиташе да съм мъртва, тогава може би трябваше да свиква с тишината.

Апетитът ми се изпари. Обърнах се кръгом и отидох да си оправям нещата.

— Няма ли да се обадиш на Джейкъб? — попита Чарли. Той се беше подпрял на стената в дневната и наблюдаваше как разопаковам.

— Не.

Тръгнах нагоре по стълбите.

— Това не е много хубаво държание, Бела — каза той. — Божествено е да прощаваш.

— Гледай си работата — промърморих под носа си, прекалено ниско, за да ме чуе. Знаех, че мръсните дрехи са се натрупали, затова след като си оставих пастата за зъби и хвърлих дрехите си в коша за пране, отидох да взема спалното бельо на Чарли. Оставих чаршафите му на купчина пред стълбите и се запътих да взема и моите.

Спрях се до леглото, изкривявайки глава.

Къде ми беше възглавницата? Завъртях се в кръг, сканирайки цялата стая. Нямаше възглавница. Забелязах, че стаята ми изглежда странно подредена. Не беше ли сивият ми пуловер повесен на ниската облегалка на леглото? И можех да се закълна, че имаше чифт мръсни чорапи зад люлеещия се стол, заедно с червената блуза, която пробвах преди две сутрини, но бях решила, че е твърде официална за училище, както виси от ръката. Завъртях се отново. Кошът ми за пране не беше празен, но не беше и преливащ, както си мислех, че е.

Дали Чарли переше? Това не беше в негов стил.

— Татко, пускал ли си пералнята? — провикнах се аз през вратата.

— Ъъм, не — извика той в отговор, звучейки виновно. — Искаше ли да я пусна?

— Не, няма проблем. Търсел ли си нещо в стаята ми?

— Не. Защо?

— Не мога да си намеря... тениска...

— Не съм влизал там.

И тогава си спомних, че Алис е била тук, за да ми вземе пижамата. Също не бях забелязала, че е взела и възглавницата ми — сигурно, защото отбягвах леглото. Изглежда беше почистила, докато е била тук. Изчервих се заради немарливостта ми.

Но тази червена блуза всъщност не беше мръсна, затова отидох да я извадя от коша.

Очаквах да я намеря някъде най-отгоре, но я нямаше. Претърсих цялата купчина и все още не можех да я намеря. Знаех, че сигурно

започвам да се държа като параноичка, но ми се струваше, че още нещо липсва, или може би повече от едно. От дрехите тук нямаше да има дори за половин зареждане на пералнята.

Грабнах чаршафите от пода и се запътих към пералното помещение, вземайки и тези на Чарли по пътя. Пералнята беше празна. Проверих и сушилнята, почти очаквайки да видя изпран багаж — учтивост от страна на Алис. Но нямаше нищо. Смръщих се озадачена.

— Намери ли каквото търсеше? — провикна се Чарли.

— Още не.

Върнах се горе да потърся под леглото си. Нищо, освен прах. Започнах да ровя в дрешника. Може би бях прибрала червената блуза и бях забравила.

Отказах се когато на вратата се позвъни. Сигурно беше Едуард.

— Вратата — каза Чарли от кушетката, докато прескочих през него.

— Не се разтягай така, татко.

Отворих вратата с широка усмивка на лице.

Златните очи на Едуард бяха разширени, ноздрите му също, а устните му оголваха зъбите му.

— Едуард? — гласът ми беше пропит с шок след като видях изражението му. — Какво...?

Той сложи пръст на устните ми.

— Дай ми две секунди — прошепна той. — Не мърдай.

Замръзнах пред вратата и той... изчезна. Той се движеше толкова бързо, че Чарли изобщо не би могъл да го види как минава.

Преди да си бях събрала мислите достатъчно, за да преброя до две, той вече се беше върнал. Той обви с ръка кръста ми и ме придърпа бързо към кухнята. Очите му шареха по стаята и той ме хвана срещу тялото си, сякаш ме защитаваше от нещо. Хвърлих бърз поглед към Чарли, който още беше на кушетката, но той старателно ни игнорираше.

— Някой е бил тук — промърмори той в ухото ми, след като ме издърпа в дъното на кухнята. Гласът му беше напрегнат; беше трудно да го чуя заради силния звук на пералнята.

— Кълна се, че никакви върколаци... — започнах аз.

— Не е един от тях — прекъсна ме той бързо, клатейки глава. — Един от нас е.

Тонът му ясно показваше, че не е член от семейството му.

Усетих как кръвта се дръпва от лицето ми.

— Виктория? — задавих се аз.

— Не е миризма, която познавам.

— Някой от Волтури — предположих аз.

— Вероятно.

— Кога?

— Затова мисля, че са били те, не е било отдавна. По-рано тази сутрин докато Чарли е спял. И който и да е бил, не го е докоснал, значи е имал друга цел.

— Търси мен.

Той не отговори. Тялото му замръзна като статуя.

— За какво си шепнете там вие двамата? — попита Чарли подозрително, заобикаляйки ъгъла с празна купа от пуканки в ръцете.

Почувствах как позеленявам. Вампир беше влизал в къщата, за да ме търси, докато Чарли е спял. Паниката ме завладя и запуши гърлото ми. Не можех да отговоря, просто го гледах с ужас.

Изражението на Чарли се промени. Внезапно той се хилеше.

— Ако вие двамата се карате... е, няма да ви прекъсвам.

Докато все още се хилеше, той остави купата в мивката и спокойно излезе от стаята.

— Да вървим — каза Едуард с нисък твърд глас.

— Но Чарли! — страхът притискаше гърдите ми, като правеше дишането ми трудно.

Той го обмисли за стотна от секундата и изведнъж телефонът беше в ръката му.

— Емет — промърмори той в слушалката. Той започна да говори толкова бързо, че не можех да разбера думите му. Разговорът трая малко повече от минута. После той ме подбутна към вратата.

— Емет и Джаспър са на път — прошепна той, когато почувства съпротивлението ми. — Ще минат през горите. Чарли ще е добре.

Тогава вече го оставих да ме изведе, прекалено паникьосана, за да мисля ясно. Чарли срещна уплашените ми очи със самодоволна усмивка, която бързо се превърна в объркване. Едуард ме изведе навън още преди Чарли да е казал нещо.

— Къде отиваме? — не можех да спра да шептя, дори след като вече бяхме в колата.

— Да говорим с Алис — отвърна ми той, гласът му нормално силен, но мрачен.

— Мислиш, че тя може би е видяла нещо?

Той гледаше пътя с втренчен поглед.

— Може би.

Чакаха ни, както беше казал Едуард по телефона. Беше все едно си в музей, всички бяха като статуи, замръзнали в различни пози на напрежение.

— Какво е станало? — попита Едуард настоятелно веднага щом прекрачихме прага на вратата. Бях изненадана да видя, че той се мръщи на Алис, а ръцете му бяха свити в юмруци.

Алис стоеше с ръце здраво кръстосани пред гърдите ѝ. Само устните ѝ се движеха.

— Нямам представа. Не видях нищо.

— Как е възможно това? — просъска той.

— Едуард — казах аз с тих укор. Не ми харесваше когато говореше така на Алис.

Карлайл прекъсна всичко с успокоителен глас.

— Това не е точна наука, Едуард.

— Той е бил в нейната стая, Алис. Можеше все още да е там — да я чака.

— Щях да го видя.

Едуард хвърли ръцете си нагоре от гняв.

— Наистина? Сигурна си?

Гласът на Алис беше леден, когато тя му отговори.

— Вече ме накара да следя решенията на Волтури, да следя за завръщането на Виктория, да следя всяка стъпка на Бела. Искаш да добавиш още някого ли? Трябва да наблюдавам Чарли или стаята на Бела, или къщата, или цялата улица също ли? Едуард, ако се опитвам да правя прекалено много, нещата ще започнат да ми се изплъзват.

— Изглежда вече са ти се изплъзнали — сопна се Едуард.

— Тя не е била в опасност. Нямало е какво да видя.

— Щом гледаш Италия, защо не си ги видяла да изпращат...?

— Не мисля, че са те — настоя Алис. — Щях да ги видя.

— Кой друг би оставил Чарли жив?

Потреперих.

— Не знам — рече Алис.

— Много полезно.

— Престани, Едуард — прошепнах аз.

Той се обърна към мен, лицето му все още разгневено, зъбите му стиснати. Той ме гледаше така половин секунда и после, изведнъж, изпусна парата. Очите му се разшириха, а челюстта му се отпусна.

— Права си, Бела. Съжалявам. — Той погледна към Алис. — Прости ми, Алис. Не трябваше да си го изкарвам на теб. Това беше непростимо.

— Разбирам — увери го Алис. — Нито съм щастлива от това.

Едуард пое дълбоко дъх.

— Добре, да погледнем на това логически. Какви са възможностите?

Всички веднага се поотпуснаха. Алис се отпусна и се облегна на кушетката. Карлайл тръгна бавно към нея, погледът му беше надалеч. Есме седна на дивана пред Алис, сгъвайки краката си на седалката. Само Розали остана неподвижна, с гръб към нас, гледайки през стъклото, служещо за стена.

Едуард ме придърпа към дивана и седнах до Есме, която се посмести, за да ме прегърне с една ръка. Той задържа ръката ми здраво в двете свои.

— Виктория? — попита Карлайл.

Едуард поклати глава.

— Не. Не познах миризмата. Може да е бил някой от Волтури, някой, който никога не съм срещал...

Алис също поклати глава.

— Аро все още не е казвал на никого да я провери. Ще видя това. Чакам го.

Едуард рязко вдигна глава.

— Гледаш за официално нареждане.

— Мислиш, че някой действа по собствена воля? Защо?

— Идея на Кай — предположи Едуард, лицето му отново напрегнато.

— Или на Джейн... — каза Алис. — Те двамата имат възможността да изпратят непознато лице...

Едуард се намръщи.

— И мотивацията.

— Въпреки всичко, няма никакъв смисъл — рече Есме. — Ако който и да е бил е чакал Бела, Алис щеше да го види. Той — или тя — не е имал намерение да нарани Бела. Или Чарли.

Свих се при изричането на името на баща ми.

— Всичко ще е наред, Бела — прошепна Есме, галейки косата ми.

— Но каква е била целта тогава? — замисли се Карлайл.

— Проверяват дали съм още човек? — предположих аз.

— Възможно е — каза той.

Розали въздъхна достатъчно силно, че да я чуя. Тя се беше размърдала, а лицето ѝ беше обърнато в очакване към кухнята. От друга страна, Едуард изглеждаше обезсърчен.

Емет нахлу в кухнята, с Джаспър точно зад него.

— Отдавна е заминал, преди часове — съобщи Емет разочаровано. — Следата отиде на изток, после на юг и изчезна в един страничен път. Чакал е кола.

— Лош късмет — измърмори Едуард. — Ако беше тръгнал на запад... е, щеше да е добре кучетата да свършат нещо полезно.

Трепнах и Есме разтри рамото ми.

Джаспър погледна Карлайл.

— Никой от нас не го разпозна. Но ето — той протегна ръка, в която държеше нещо зелено и смачкано. Карлайл го взе от него и го задържа пред лицето си. Видях, докато преминаваше от една ръка в друга, че беше счупено листо от папрат. — Може би ти ще познаеш миризмата.

— Не — рече Карлайл. — Не ми е позната. Никой, който някога съм срещал.

— Може би гледаме на това по грешен начин. Може би е съвпадение... — започна Есме, но спря, когато видя скептичните изражения на останалите. — Нямам предвид, че е съвпадение фактът, че непознат е избрал наслуки къщата на Бела и я е посетил. Искях да кажа, че може този някой да е бил просто любопитен. Миризмата ни е навсякъде около нея. Може да се е чудел какво ни привлича там?

— Защо тогава не е дошъл направо тук? Ако е бил любопитен? — настоя Емет.

— Ти би го направил — рече Есме с внезапно мила усмивка. — Ние, останалите обаче не сме толкова директни. Семейството ни е

много голямо — той или тя може би се е уплашил. Но Чарли не е наранен. Тогава не би трябвало да е враг.

Просто любопитен. Както Джеймс и Виктория бяха първоначално? Мисълта за Виктория ме накара да потрепера като лист, макар че едно от нещата, за които бяха сигурни, беше, че не е била тя. Поне не този път. Тя щеше да продължи да спазва собствените си правила. А това беше просто някой друг, някой непознат.

Бавно осъзнах, че вампирите вземат много по-голямо участие в света отколкото си мислех преди. Колко ли пъти средно човек се бе сблъсквал с тях без изобщо да разбере? Колко ли смъртни случаи несъзнателно бяха обявени за престъпления и инциденти, а всъщност се дължаха на тяхната жажда? Колко ли претъпкан щеше да е този нов свят когато най-накрая се присъединях към него?

От забуленото ми бъдеще ме побиха тръпки.

Кълънови размишляваха над думите на Есме с различни изражения. Виждах, че Едуард не беше съгласен с теорията ѝ, а на Карлайл много му се искаше тя да е права.

Алис сви устни.

— Не мисля така. Времетраенето беше съвсем точно... посетителят е бил много внимателен да не осъществи контакт. Почти сякаш той или тя е знаел, че аз ще видя...

— Може да е имал други причини да не осъществи контакт — напомни ѝ Есме.

— Има ли всъщност значение кой е бил? — попитах аз. — Просто възможността някой да ме е търсил... не е ли достатъчна причина? Не бива да чакаме до завършването.

— Не, Бела — бързо каза Едуард. — Не е толкова лошо. Ако наистина си в опасност, ще разберем.

— Помисли за Чарли — напомни ми Карлайл. — Помисли колко болка ще му причиниш, ако изчезнеш.

— Аз мисля за Чарли! Той е този, за когото се тревожа! Ами ако малкият ми гост е бил жаден миналата нощ? Докато съм около Чарли, той също е мишена. Ако нещо му се случи, аз ще съм виновна!

— Едва ли, Бела — каза Есме, като погали отново косата ми. — И нищо няма да се случи на Чарли. Просто ще трябва да бъдем малко по-внимателни.

— По-внимателни? — повторих невярващо.

— Всичко ще е наред, Бела — обеща Алис.

Едуард стисна ръката ми.

И можех да видя по всяко едно от красивите им лица, че нищо, което кажа, няма да промени мнението им.

Возенето до вкъщи беше тихо. Бях много разочарована. Против убеждението си, бях все още човек.

— Няма да бъдеш сама и за секунда — обеща Едуард, докато ме караше към дома на Чарли. — Някой от нас винаги ще бъде там. Емет, Алис, Джаспър...

Въздъгнах.

— Това е глупаво. Ще се отегчат дотолкова, че ще трябва сами да ме убият, колкото да имат какво да правят.

Едуард ме погледна кисело.

— Колко весело, Бела.

Чарли беше в добро настроение, когато се върнахме. Той забелязваше напрежението между мен и Едуард и го разбираше погрешно. Гледаше ме как събирам вечерята му със самодоволна усмивка на лице. Едуард се извини за момент, че отива да провери нещо и аз го извиних, но Чарли почака той да се върне, за да ми предаде съобщенията.

— Джейкъб пак се обади — каза той веднага щом Едуард влезе в стаята. Запазих лицето си безразлично докато сервирах.

— Това престъпление ли е?

Чарли се намръщи.

— Не бъди дребнава, Бела. Той звучеше наистина зле.

— Джейкъб плаща ли ти за всички пиар или си доброволец?

Чарли ми мърмори нещо несвързано докато храната не премахна изкуственото му оплакване.

Макар че не го разбра, той намери границата.

Животът ми сега приличаше много на игра на зарове — дали следващия път като хвърля, няма да ми се паднат „змийски очи“? Ами ако нещо наистина ми се случеше? Изглеждаше по-лошо от дребнавост да оставя Джейкъб да се чувства виновен за това, което ми е казал.

Но не исках да разговарям с него, когато Чарли е наоколо и да слуша всяка моя дума, за да не кажа нещо, което не трябва. Мислейки си за това, започнах да завиждам на отношенията между Джейкъб и

Били. Колко беше лесно да живееш с някого, от когото нямаш тайни. Значи щях да почакам до сутринта. Със сигурност нямаше да умра през нощта, а и все пак нямаше да го заболи много повече, ако се чувства виновен още 12 часа. Дори можеше да е добре за него.

Когато Едуард официално си тръгна за вечерта, се зачудих кой ли е отвън в проливния дъжд, да ни държи под око с Чарли. Почувствах се ужасно при мисълта, че е Алис или който и да е друг, но все пак удобно. Трябваше да призная, че е хубаво, да знам, че не съм сама. А Едуард се върна за рекордно бързо време.

Той ми пя, за да ме приспи отново и — дори в безсъзнание, знаех, че той е там — спях съвсем спокойно, без кошмари.

Сутринта Чарли отиде за риба със заместника си Марк, преди да съм станала. Реших да използвам липсата на зоркия му поглед, за да се проявя като божествена.

— Ще се сдобря с Джейкъб — предупредих Едуард след като закусих.

— Знаех, че ще му простиш — каза той със спокойна усмивка. — Да таиш злоба не е сред многото ти таланти.

Извъртях очи, но бях доволна. Изглежда Едуард наистина беше приключил с това анти-върколашко нещо.

Не бях поглеждала часовника докато той не удари. Беше малко рано за обаждания и се притесних, че може да събудя Били и Джейк, но някой вдигна веднага след второто позвъняване, така че надали е бил много далеч от телефона.

— Ало? — каза мрачен глас.

— Джейкъб?

— Бела! — възкликна той. — О, Бела, толкова съжалявам! — той леко се задави в думите си в бързината си да ги изрече. — Кълна се, нямах това предвид. Просто се държах глупаво. Бях ядосан — но това не е извинение. Това беше най-тъпото нещо, което съм казвал през живота си и съжалявам. Не ми се сърди, моля те. Моля те? Ще си изтеглиш и късметче — роб до живот — трябва само да ми простиш.

— Не съм сърдита. Прощавам ти.

— Благодаря ти — издиша той пламенно. — Не мога да повярвам, че бях такъв кретен.

— Не се тревожи за това — свикнала съм.

Той се засмя, бликащ от облекчение.

— Мини насам да ме видиш — помоли той. — Искам да ти се реванширам.

Смръщих се.

— Как?

— Както поискаш. Гмуркане от скалите — предложи той, смеейки се отново.

— О, това е чудесна идея.

— Ще те пазя — обеща той. — Независимо какво искаш да правим.

Погледнах към Едуард. Лицето му беше много спокойно, но бях убедена, че сега не е моментът.

— Не точно сега.

— Той не е особено развълнуван за това, нали? — гласът на Джейкъб беше засрамен, по-скоро горчив, по изключение.

— Не това е проблемът... Има... ами, има друг проблем, който е много по-тревожещ от досаден тийнейджър върколак... — опитах да запазя тона си шеговит, но не успях да го заблудя.

— Какво не е наред? — настоя той.

— Ам — не бях сигурна какво трябва да му кажа.

Едуард протегна ръка за слушалката. Погледнах внимателно лицето му. Изглеждаше достатъчно спокоен.

— Бела? — попита Джейкъб.

Едуард въздъхна, приближавайки още протегнатата си ръка към слушалката.

— Имаш ли нещо против да говориш с Едуард? — попитах загрижено. — Той иска да говори с теб.

Дълга пауза.

— Добре — съгласи се най-накрая Джейкъб. — Това би трябвало да бъде интересно.

Подадох телефона на Едуард; надявах се, че може да разчете предупреждението в очите ми.

— Здравей, Джейкъб — рече Едуард, съвършено любезен.

Тишина. Прехапах устна, опитвайки се да позная как е отговорил Джейкъб.

— Някой е бил тук — не е миризма, която познавам — обясни Едуард. — Глутницата ви да е попадала на нещо ново?

Нова пауза, Едуард кимаше на себе си, без следа от изненада.

— Ето и проблемът, Джейкъб. Няма да изпускам Бела от поглед докато не се погрижа за това. Нищо лично...

Тогава Джейкъб го прекъсна и можех да чуя бученето от гласа му в слушалката.

Каквото и да казваше, беше много по-напрегнат от преди. Опитвах се неуспешно да разбера думите му.

— Може и да си прав... — започна Едуард, но Джейкъб отново се аргументираше. Поне нито един от двамата не звучеше ядосан.

— Това е интересно предложение. Бихме искали да обновим споразумението. Ако Сам няма нищо против.

Гласът на Джейкъб беше по-тих сега. Започнах да си гриза нокътя на палеца, докато се опитвах да разчета изражението на Едуард.

— Благодаря ти — отговори Едуард.

Тогава Джейкъб каза нещо, което предизвика появата на изненада върху лицето на Едуард.

— Мислех да отида сам, всъщност — отвърна той на неочаквания въпрос. — И да я оставя при другите.

Гласът на Джейкъб се покачи с един тон по-нагоре и ми звучеше, сякаш той се опитва да бъде убедителен.

— Ще се опитам да го обмисля обективно — обеща Едуард. — Толкова обективно колкото ми е възможно.

Паузата беше по-кратка този път.

— Това не е толкова лоша идея. Кога?... Не, така е добре. Така или иначе исках да проследя лично следата. Десет минути... Разбира се — каза Едуард. Той ми подаде телефона.

— Бела?

Взех го бавно, залята от объркване.

— За какво беше всичко това? — попитах Джейкъб кисело. Знам, че беше детинско, но се чувствах игнорирана.

— Временно примирие, предполагам. Ей, направи ми една услуга — предложи Джейкъб. — Опитай се да убедиш твоя кръвопиец, че най-безопасното място за теб — особено когато него го няма — е нашият резерват. Ние наистина сме добре подготвени да се справим с всичко.

— В това ли се опита да го убедиш?

— Да. Има смисъл. Чарли сигурно също ще е по-добре тук. Доколкото е възможно.

— Кажи и на Били — съгласих се аз. Мразех когато поставях Чарли в обсега на неприятностите, които изглежда винаги бяха съсредоточени върху мен. — Какво друго?

— Просто се регрупирахме по границите, така че да хванем всеки, които се приближи до Форкс. Не съм сигурен дали Сам ще одобри, но докато той дойде, аз ще държа под око всичко.

— Какво имаш предвид под „ще държа всичко под око“?

— Имам предвид, ако видиш бягащ вълк около къщата ти, не стреляй по него.

— Разбира се, че няма. Наистина не трябваше да правиш нищо... рисковано, въпреки всичко.

Той изсумтя.

— Не ставай глупава. Мога да се грижа за себе си.

Въздъгнах.

— Също така се опитах да го убедя да те остави да дойдеш. Той има предразсъдъци, така че не го оставяй да ти пробута глупостите с безопасността. Той знае много добре, че тук ще си в безопасност.

— Ще го имам предвид.

— Ще се видим след малко — каза Джейкъб.

— Идваш насам?

— Да, ще дойда да усетя миризмата на посетителя ти, за да можем да го проследим, ако се върне.

— Джейк, наистина не ми харесва идеята да проследяваш...

— О, моля те, Бела — прекъсна ме той. Засмя се и затвори.

10. МИРИЗМА

Всичко това беше много детинско. Защо, за Бога, Едуард трябваше да излезе, за да дойде Джейкъб? Не бяхме ли минали вече през тази незрялост?

— Не че чувствам някаква враждебност към него, Бела, просто така е по-лесно и за двамата ни — ми каза Едуард на вратата. — Няма да съм много далеч. Ще си в безопасност.

— Не това ме тревожи.

Той се усмихна и лукава нотка мина през очите му. Придърпа ме по-близо до себе си и зарови лице в косата ми. Можех да усетя как студеният му дъх се пропива във всеки мой кичур, когато издишваше; космите по врата ми настръхнаха.

— Ще се върна веднага — каза той и се засмя високо, сякаш бях казала много смешен виц.

— Какво е толкова смешно?

Но Едуард само се ухили и избяга сред дърветата, без да ми отговори.

Мърморейки си недоволно, отидох да почистя в кухнята. Още преди да съм напълнила мивката с вода, на вратата си позвъни. Беше трудно да свикна с мисълта колко бърз е Джейкъб без колата си. Колко по-бързи от мен бяха всички...

— Влизай, Джейк! — извиках аз.

Съсредоточавах се върху трупането на чиниите в пенестата вода и забравих, че Джейкъб се движеше като призрак последните дни. Точно затова и подскочих, когато внезапно чух гласа му зад себе си.

— Трябва ли да оставяш отключена входната врата? О, извинявай.

Оплисках се с вода от миялнята, когато той ме стресна.

— Не се тревожа от някой, който може да бъде спрял от заключена врата — рекох аз, докато избърсвах тениската си с кърпата за съдове.

— Добър извод — съгласи се той.

Обърнах се, за да го погледна с критичен поглед.

— Толкова ли ти е невъзможно да носиш дрехи, Джейкъб? — попитах. Джейкъб за пореден път беше с оголени гърди и не носеше нищо, освен чифт стари скъсани дънки. Тайно се чудех дали не е толкова горд с новите си мускули, че да не може да ги покрие с дрехи. Трябваше да призная, че бяха наистина впечатляващи — но никога не съм мислела, че е суетен.

— Имам предвид, знам, че не може да ти е студено, но все пак.

Той прокара ръка през мократа си коса, понеже му влизаше в очите.

— Просто е по-лесно — обясни той.

— Какво е по-лесно?

Той се усмихна снизходително.

— Достатъчно ми е, че си нося дънките с мен, пък какво остава за останалото. На какво ти приличам, на товарно магаре?

Намръщих се.

— За какво говориш, Джейкъб?

Гледаше ме сякаш пропускам нещо очевидно.

— Дрехите ми не се появяват и изчезват с пукот в небитието, когато се преобразявам — трябва да ги нося със себе си като тичам. Извини ме, задето си олекотявам товара.

Промених си изражението.

— Май не бях помислила за това — промърморих аз.

Той се засмя и посочи черната кожена връзка, тънка колкото нишка от прежда, която беше увита три пъти около левия му прасец като гривна за крак. Не бях забелязала преди това, че и краката му бяха боси.

— Това е нещо повече от моден аксесоар — гадно е да си носиш дънките в уста.

Не знаех какво да кажа.

Той се ухили.

— Притеснява ли те това, че съм полугол?

— Не.

Джейкъб отново се засмя и му обърнах гръб, за да се захвана пак с чиниите. Надявах се, че той е разбрал, че изчервяването ми се държи на смущаването ми от собствената ми глупост, и няма нищо общо с въпроса му.

— Е, предполагам трябва да се захвана за работа — въздъхна той. — Не искам да му давам повод да каже, че си гледам работата през пръсти.

— Джейкъб, не е твоя работа...

Той вдигна ръка, и ми показа знак да замълча.

— Работя по собствено желание. Сега, къде миризмата на нахалника е най-силна?

— В спалнята ми, мисля.

Той присви очи. Това не му харесваше, точно както и на Едуард.

— Ще се забавя само минута.

Систематично започнах да търкам чинията, която държах. Единственият звук беше от пластмасовите власинки на четката, чепкаща по керамичната повърхност. Ослушах се за някакъв шум от горе, скърцане на под или щракване от врата. Нищо. Осъзнах, че мия една чиния доста по-дълго от нужното и се опитах да обърна внимание на това, което правех.

— Ух! — каза Джейкъб на сантиметри от мен, при което отново ме уплаши.

— Господи, Джейк, престани с това!

— Извинявай. Ето — Джейкъб хвана кърпата и попи разлятата вода — ще ти се реванширам. Ти мий, аз ще изплаквам и суша.

— Хубаво — подадох му чинията.

— Е, миризмата беше достатъчно силна, за да я усетя. Между другото, стаята ти воня.

— Ще си купя освежител за въздух.

Той се засмя.

Аз миех, а той сушеше в приятна тишина за няколко минути.

— Мога ли да те попитам нещо?

Подадох му следващата чиния.

— Зависи какво искаш да знаеш.

— Няма да се правя на кретен или нещо такова — честно, просто съм любопитен — увери ме Джейкъб.

— Добре. Давай.

Направи пауза за половин секунда.

— Какво е чувството — да имаш за гадже вампир?

Извъртях очи.

— Върха.

— Сериозен съм. Това изобщо ли не те притеснява — никога ли не те плаши?

— Никога.

Той се умълча докато вземаше купата от ръцете ми. Погледнах към лицето му — той се мръщеше, а долната му устна беше леко издадена напред.

— Нещо друго? — попитах.

Той сбръчка нос отново.

— Ами... чудех се... дали... нали знаеш, дали го целуваш?

Засмях се.

— Да.

Той потръпна.

— Ъхх.

— Сама си решавам — промърморих.

— И не се притесняваш от кучешките му зъби?

Ударих го по ръката, същевременно опръсквайки го с пенеста вода.

— Млъквай, Джейкъб! Знаеш, че той няма!

— Почти — промърмори той.

Скръцнах със зъби и започнах да търкам месарския нож с повече от нужната сила.

— Могат ли да те питам още нещо? — попита тихо, като му подавах ножа. — Просто любопитство, отново.

— Хубаво — сопнах се аз.

Той преобръщаше ножа в ръцете си отново и отново под струята вода. Когато заговори, той шептеше.

— Каза, че след няколко седмици... Кога точно...? — той не можеше да довърши.

— След завършването — прошепнах в отговор, гледайки предпазливо лицето му. Дали това отново щеше да го накара да избухне?

— Толкова скоро — издиша той, затваряйки очи. Не звучеше като въпрос. Звучеше по-скоро като негодувание. Мускулите на ръцете му се стегнаха, раменете му се втвърдиха.

— Ау! — извика той; беше станало толкова неподвижно наоколо в стаята, че подскочих като ужилена при кряска му.

Дясната му ръка се беше изкривила в стегнат юмрук около острието на ножа — той разгъна ръката си и ножът изтрака по тезгяха. На дланта му беше зейнала дълга дълбока рана. Кръвта се стичаше по пръстите му и капеше на пода.

— По дяволите! Ауч! — оплака се той.

Главата ми се завъртя и стомахът ми се обърна. Хванах се здраво за тезгяха с една ръка, поех си дълбоко дъх през устата и се усилих да се съвзема, за да се погрижа за него.

— О, не, Джейкъб! Ох, мамка му! Дръж, увий това около раната! — побутнах му кърпата за съдове, протягайки ръка за неговата. Той се отдръпна от мен.

— Няма нищо, Бела, не се тревожи за това.

Стаята започна да потрепва по краищата си.

Поех си дълбоко въздух още веднъж.

— Да не се тревожа?! Ти току-що си срязва ръката!

Той не обърна внимание на кърпата, която му бях подала. Сложи ръката си под чешмата и пусна водата да облива раната. Водата стана червена. Главата ми се завъртя.

— Бела — каза той.

Погледнах встрани от раната, нагоре към лицето му. Той се мръщеше, но изражението му беше спокойно.

— Какво?

— Изглеждаш сякаш всеки момент ще припаднеш и си хапеш устните. Престани. Успокой се. Дишай. Добре съм.

Издишах през устата и спрях да си хапя устните.

— Не бъди толкова смел.

Той завъртя очи.

— Да вървим. Ще те откарам до Бърза помощ. — Бях съвсем сигурна, че съм в състояние да шофирам. Сега поне стените не се движеха.

— Не е нужно — Джейкъб спря водата и взе кърпата от ръката ми. Той я усука хлабаво около дланта си.

— Чакай — възразих аз. — Дай да я погледна. — Хванах се за тезгяха по-здраво, за да успея да се задържа права, ако заради раната отново се замая.

— Да не би да имаш висше по медицина, за което никога не си ми казвала?

— Просто ми дай възможността да разбера дали ще ми се наложи да прибягвам до сила, за да те закарам до болницата.

Той подигравателно се престори на уплашен.

— О, не, не прибягвай до сила!

— Ако не ми дадеш да видя ръката ти, боят ти е гарантиран!

Той вдиша дълбоко и издиша шумно.

— Добре.

Той разви кърпата и когато се протегнах да я взема, той сложи ръката си в моята. Отне ми няколко секунди. Дори преобърнах няколко пъти ръката му, въпреки че бях сигурна, че се е порязал. Обърнах отново ръката му и най-накрая разбрах, че възпалената розова извита линия беше всичко, което остана от раната му.

— Но... ти кървеше... толкова много.

Той издърпа ръката си обратно, очите му — приковани мрачно върху мен.

— Възстановявам се бързо.

— Аз ще кажа — измънках аз.

Съвсем ясно бях видяла дълбоката рана и кръвта, която изтече в мивката. Миризмата на ръжда и сол почти ме беше повалила. Може би дори имаше нужда от шевове. Би отнело дни, за да хване коричка и повече от седмици, за да избледнее до светлорозовия белег, който стоеше на кожата му сега. Той изви устните си в половинчатата усмивка и удари веднъж гърдите си с юмрук.

— Върколак, забрави ли?

Очите му задържаха погледа ми за един неизмерим миг.

— Вярно — казах накрая.

Той се засмя при вида на изражението ми.

— Казвах ти за това. Видя белега на Пол.

Поклатих глава, сякаш за да си проясня мислите.

— Малко по-различно е, да видиш нещата със собствени очи.

Коленичих и извадих белината от шкафа под мивката. После полях малко по един парцал и започнах да трия пода. Парещата миризма на белината изпари и последните признаци за главозамайване.

— Нека почистя — рече Джейкъб.

— Няма проблеми. Би ли хвърлил кърпата за пране?

Когато бях сигурна, че подът мирише само на белина, станах и измих дясната страна на мивката също. После отидох в пералното

помещение покрай килера и изсипах пълна чаша прах за пране преди да пусна пералнята. Джейкъб ме гледа с неодобрителен поглед.

— Да не би да страдаш от маниакална депресия? — попита той когато приключих.

Хах. Може би. Но поне имах добро извинение този път.

— Малко сме чувствителни към кръвта тук. Сигурна съм, че разбираш.

— Оо — той сбърчи нос отново.

— Защо да не го направим възможно най-лесно за него? Това, което прави е достатъчно трудно.

— Разбира се, разбира се. Защо не?

Издърпах запушалката и пуснах мръсната вода да се изтече в мивката.

— Може ли да те питам нещо, Бела?

Въздъгнах.

— Какво е чувството — да имаш върколак за най-добър приятел?

Въпросът ме хвана неподготвена. Изсмях се силно.

— Плаши ли те? — продължи той още преди да съм отвърнала.

— Не. Когато върколакът е мил — казах меко — е върхът.

Той се усмихна широко, зъбите му блестяха на фона на мургавата му кожа.

— Благодаря, Бела — каза и хвана ръката ми и ме дръпна внезапно в една от неговите трошачи костите прегръдка.

Преди да реагирам изобщо, той отпусна ръце и се дръпна от мен.

— Ъгх — каза, сбръчквайки нос. — Косата ти мирише по-лошо и от стаята ти.

— Извинявай — промърморих аз. Изведнъж разбрах на какво се смееше Едуард по-рано, когато издиша върху мен.

— Един от многото проблеми при дружбата с вампири — каза Джейкъб, вдигайки рамене. — Прави те да миришеш лошо. Сравнително малък проблем.

Погледнах го ядосано.

— Мириша лошо само за теб, Джейк.

Той се ухили.

— До скоро, Бела.

— Тръгваш ли си?

— Той чака да си тръгна. Мога да го чуя оттук.

— Оу.

— Ще изляза отзад — каза и направи пауза. — Чакай малко, ей, мислиш ли, че можеш да дойдеш до Ла Пуш довечера? Ще правим купон с огън на открито. Емили ще е там и ще можеш да се запознаеш с Ким... и съм сигурен, че Куил също иска да те види. Той е доста кисел, задето си разбрала преди него.

Ухилих се. Можех да си представя колко му е досаждало това на Куил — дребното момиче — приятелка на Джейкъб, заедно с върколаците, докато той си няма и представа за случващото се. И после въздъхнах.

— Ами, Джейк, не знам. Виждаш, че сме под напрежение точно сега...

— О, хайде, мислиш ли, че някой ще може да се справи с всички нас — с нас шестимата?

Той заекна малко на края на изречението и направи странна пауза. Зачудих се дали има проблем с изричането на думата върколак на глас, точно както и аз с думата вампир.

Големите му тъмни очи бяха безсрамно умолителни.

— Ще попитам — казах колебливо.

Той издаде гърлен звук.

— Сега той ли ти е началник? Нали знаеш, гледах една история по телевизията миналата седмица за контролирането и злоупотребата в тийнейджърските връзки и...

— Добре! — срязах го аз и избутах ръката му. — Време е върколакът да си върви!

Той се ухили.

— Чао, Бела. Увери се, че си поискала позволение.

Той офейка през задната врата преди да съм намерила нещо, с което да го замера. Изръмжах несвързано на празната стая.

Няколко секунди след като той си отиде, Едуард влезе бавно в кухнята, с дъждовни капки, блестящи като диаманти в бронзовата му коса. Погледът му беше внимателен.

— Вие двамата да не би да се скарахте? — попита той.

— Едуард! — извиках и се хвърлих към него.

— Здравей — изсмя се той и обвини ръце около мен. — Да не би да се опитваш да ми отвлечеш вниманието? Действа.

— Не, не се карах с Джейкъб. Много. Защо?

— Просто се чудех защо си го намушкала. Не че възразявам — с брадичката си той посочи ножа на тезгяха.

— По дяволите! Мислех, че съм оправила всичко!

Издърпах се от него и изтичах да сложа ножа в мивката преди да го поля с белина.

— Не съм го намушкала — обясних аз докато оправях. — Забрави, че държи нож в ръцете си.

Едуард се подсмихна.

— Не е чак толкова смешно, колкото си го представях.

— Бъди добър.

Той извади голям пощенски плик от джоба на якето си и го метна на тезгяха.

— Взех ти пощата.

— Нещо добро?

— Така мисля аз.

Очите ми се свиха подозрително при смяната на тона му. Отидох да го проуча.

Той беше сгънал нормален на големина плик през средата. Спокойно го отворих, изненадана от тежестта на скъпата хартия и прочетох адреса на подателя.

— Дартмут? Това шега ли е?

— Сигурен съм, че са те одобрили. Изглежда точно като моя.

— И таз добра, Едуард — какво си направил?

— Просто изпратих и твоята молба.

— Може и да не съм обективна за Дартмут, но не съм достатъчно глупава, за да повярвам на това.

— Дартмут изглежда смята, че си обективна относно Дартмут.

Поех си дълбоко дъх и преброих бавно до десет.

— Много щедро от тяхна страна — казах накрая. — Както и да е, приета или не, таксата все още е от по-малко значение. Не мога да си го позволя и няма да ти позволя да прахосаш още пари, за да си купиш друга спортна кола и то само за да се престоря, че отивам в Дартмут догодина!

— Нямам нужда от нова спортна кола. И няма нужда да се преструваш за нищо — промърмори той. — Една година в колеж не би те убила. Може дори да ти хареса. Просто си помисли, Бела. Представи си колко развълнувани ще бъдат Чарли и Рене...

Каdifеният му глас изрисува картината в главата ми преди да съм го спряла. Разбира се, Чарли щеше да се пръсне от гордост — никой от Форкс не би могъл да избегне частиците от неговата развълнуваност. А Рене щеше да истеряса от радост за постижението ми — макар че щеше да казва, че изобщо не се е и изненадала...

Опитах се да се отърся от картината в главата ми.

— Едуард. Тревожа се за живота ни по време на завършването, какво остава за това лято или другото.

Ръцете му отново се обвиха нежно около мен.

— Никой няма да те нарани. Имаш цялото време на света.

Въздъгнах.

— Ще пратя писмо за банковата ми сметка в Аляска утре. Това е алибито, от което имам нужда. Достатъчно далеч е, че Чарли да не очаква да се върна най-рано преди Коледа. И съм сигурна, че ще измисля някакво извинение дотогава. Нали знаеш — подразних се неохотно — всичката тази секретност и лъжа са един вид болка.

Изражението на Едуард се изопна.

— Става по-лесно. След няколко десетилетия всички, които познаваш са мъртви. Проблемът е решен.

Потреперих.

— Извинявай, това беше грубо.

Зяпах големия бял плик за писмо без да го виждам.

— Но е истина.

— Ако разреши проблема, независимо с какво си имаме работа, би ли си помислила да почакаш, моля те?

— Ммне.

— Винаги си такъв инат.

— Да.

Пералнята издумка и започна да спира.

— Глупава вехтория — промърморих аз, като се измъкнах от прегръдката му. Махнах малката кърпа, която се беше заклецила и се беше оказала причината за проблема, и стартирах пералнята отново.

— Това ми напомня — казах аз — би ли попитал Алис какво е направила с нещата ми, когато ми е чистила стаята? Нищо не мога да намеря.

Той ме погледна объркано.

— Алис ти е чистила стаята?

— Ами, да, предполагам това е направила. Когато е идвала да ми вземе пижамата и възглавницата и разни други неща, за да ме държи за заложенница — хвърлих му един бърз гневен поглед. — Тя е оправила всичко, което е било наоколо — тениските ми, чорапите ми и не знам къде ги е прибрала.

Едуард продължи да гледа объркано за още един кратък момент и после изведнъж се скова.

— Кога забеляза, че ти липсват неща?

— Когато се върнах от псевдо-пижаменото парти. Защо?

— Не мисля, че Алис е взела нещо. Нито дрехите ти, нито възглавницата. Нещата, които ти липсват, са неща, които си носила... и докосвала... и спала върху тях?

— Да. Какво има, Едуард?

Изражението му беше обтегнато.

— Неща с твоята миризма.

— О!

Гледахме се в очите за един дълъг момент.

— Посетителят ми — промърморих аз.

— Събирал е следи... доказателства. За да докаже, че те е намерил?

— Защо? — прошепнах аз.

— Не знам. Но, Бела, кълна се, че ще разбере. Ще разбере.

— Знам — казах аз, отпускаяки глава на гърдите му. Усетих как телефонът му вибрира от джоба на якето му.

Той извади телефона и погледна номера.

— Точно човекът, с кого трябва да говоря — измърмори той и вдигна. — Карлайл, аз... — той спря и заслуша, лицето му изопнато и съсредоточено за няколко минути. — Ще проверя. Слушай...

Той обясни за липсващите ми неща, но от това, което чувах, не звучеше Карлайл да вниква в същинската ни гледна точка.

— Може би ще отида... — каза Едуард, отклонявайки погледа си от мен. — А може би не. Не оставяй Емет да отиде сам, знаеш какъв е. Поне помоли Алис да понаглежда нещата. Ще изясним това по-късно.

Той затвори телефона.

— Къде е вестникът? — попита ме той.

— Ами, не съм сигурна. Защо?

— Трябва да видя нещо. Дали Чарли вече го е изхвърлил?

— Може би...

Едуард изчезна.

Върна се след половин секунда с нови диаманти в косата и мокър вестник в ръцете. Той го разгъна на масата, като очите му бързо минаваха по заглавията. Той се наведе, погълнат от това, което четеше, като проследяваше с пръст пасажите, които го интересуваха най-много.

— Карлайл е прав... да... много лошо. Млади и побъркани? Или смъртно желание? — мърмореше си той.

Отидох да надникна през рамото му.

Заглавието на Сиатъл Таймс гласеше: „Епидемията от убийства продължава — полицията няма нови следи“.

Беше почти същата история, от която Чарли се оплакваше преди няколко седмици — голямото градско насилие, което издигаше Сиатъл нагоре в списъка с национални убийства. Въпреки че не беше точно същата. Броят на убийствата беше много по-голям.

— Става по-зле — промърморих аз.

Той се смръщи.

— Напълно извън контрол. Това не може да е дело само на един новосъздаден вампир. Какво става? Сякаш никога на се чували за Волтури. Кое то предполагам е възможно. Никой не им е обяснил правилата... тогава кой ги създава?

— Волтури? — повторих аз, потрепервайки.

— Това е точно нещо, което те трябва постоянно да ликвидират — безсмъртни, които с държанието си ни разкриват. Оправиха се с подобна бъркотия преди няколко години в Атланта и не беше станало и наполовина толкова зле. Те ще се намесят скоро, съвсем скоро, освен ако не намерим начин да успокоим нещата. Наистина предпочитам да не идват до Сиатъл точно сега. Докато са толкова близо... може да решат да те проверят.

Потреперих отново.

— Какво можем да направим?

— Трябва да научим повече, преди да решим нещо. Може би ако успеем да говорим с тези новосъздадени, да им обясним правилата, всичко ще се разреши мирно. — Той се смръщи, сякаш не мислеше, че шансовете за това са добри. — Ще изчакаме докато Алис разбере какво става... Не искаме да се намесваме преди да е станало наистина

необходимо. Преди всичко, отговорността не е наша. Но е добре, че имаме Джаспър — добави той почти на себе си. — Ако ще се разправяме с новосъздадени той ще ни е полезен.

— Джаспър? Защо?

Едуард се усмихна мрачно.

— Той е нещо като експерт по младите вампири.

— Какво имаш предвид под експерт?

— Ще трябва да питаш него — историята е заплетена.

— Каква каша — смутолевих аз.

— Наистина така изглежда, нали? Сякаш ни идва от всички страни последните дни — въздъхна той. — Мислиш ли, че животът ти би бил по-лесен, ако не беше влюбена в мен?

— Може би. Макар че нямаше да бъде никакъв живот.

— За мен — поправи той тихо. — А сега, мисля — продължи той с принудена усмивка — че има нещо, което искаш да ме питаш?

Погледнах го безизразно.

— Така ли?

— Или може би не — той се ухили. — По-скоро останах с впечатлението, че обеща да питаш за позволението ми да идеш на някакво върколашко събиране довечера.

— Пак ли подслушваш?

Той се ухили пак.

— Само малко, съвсем накрая.

— Е, нямаше да те питам, така или иначе. Разбрах, че имаш достатъчно неща за притеснение.

Той постави ръка под брадичката ми и задържа лицето ми така, че да ме гледа право в очите.

— Искаш ли да отидеш?

— Не е нищо особено. Не се тревожи за това.

— Не трябва да ми искаш разрешение, Бела. Не съм ти баща — слава Богу, че не съм. Макар че може би трябва да питаш Чарли.

— Но знаеш, че Чарли ще каже „да“.

— Наистина имам по-развита интуиция от повечето хора за това, какъв вероятно ще бъде отговорът му.

Просто го зяпнах, опитвайки се да разбера какво иска и да разкарам от главата си силното желание да ида до Ла Пуш, за да не бъда повлияна от собствените си желания. Беше глупаво да искам да се

размотавам с група големи идиотски върколаци точно сега, когато толкова страшни и необясними неща се случваха. Разбира се, точно затова исках да отида. Исках да избягам от смъртните опасности само за няколко часа... да бъда по-малко зрялата, по-неразумната Бела, която може да се смее с Джейкъб, дори само за кратко. Но това не беше от значение.

— Бела — каза Едуард. — Казах ти, че ще бъда благоразумен и ще се доверявам на преценката ти. Наистина го мисля. Ако се доверяваш на върколяците, тогава няма защо да се тревожиш за тях.

— Уау — казах аз, както бях казала и снощи.

— И Джейкъб е прав — във всеки случай, за едно нещо — глутница върколаци би трябвало да са достатъчни да защитят дори теб за една вечер.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Само...

Стегнах се.

— Надявам се, нямаш нищо против да вземеш някои предпазни мерки? Да ми позволиш да те откарам до границата е едната. И да вземеш телефон, за да знам кога да дойда да те взема?

— Това звучи... много благоразумно.

— Чудесно.

Той ми се усмихна и не видях следа от страх и опасения в очите му, блестящи като бижута.

За ничия изненада, Чарли изобщо не се и поколеба да ме пусне до Ла Пуш. Джейкъб неприкрито ликуваше, когато се обадох да му кажа новините и с разтворени обятия прие да спазва предпазните мерки на Едуард. Обеща да ни посрещне на границата в шест.

Реших, след кратко вътрешно разискване, да не продавам мотоциклета си. Щях да го върна обратно в Ла Пуш, където и принадлежеше и когато вече няхах нужда от него... е, щях да настоявам Джейкъб да спечели някак за работата си по него. Поне да го продаде или да го подари на приятел. Нямах значение за мен.

Тази вечер изглежда беше добра възможност да върна мотора в гаража на Джейкъб. Тъй като се чувствах много безрадостна поради случилите се неща, всеки ден ми изглеждаше като последен шанс. Няхах време да отлагам нищо, независимо колко маловажно е то.

Едуард само кимна, когато му обясних какво искам, но мисля, че видях проблясък на загриженост в очите му и разбрах, че той не е пощастлив от Чарли при мисълта за мен на мотор.

Последвах го обратно до къщата му, в гаража, където бях оставила мотора си. Паркирах пикапа вътре и излязох, когато осъзнах, че ужасът можеше да не бъде изцяло за безопасността ми този път.

До малкия ми античен мотор, съвсем засенчващ го, беше друго превозно средство. Да наречеш това друго нещо „мотоциклет“ не изглеждаше съвсем правдоподобно, защото изглежда не принадлежеше на същото семейство, на което принадлежеше и моят внезапно изглеждащ остарял мотор.

Беше голям, лъскав и сребрист и дори съвсем неподвижен изглеждаше бърз.

— Какво е това?

— Нищо — промърмори Едуард.

— Не изглежда като нищо.

Изражението на Едуард беше безразлично; изглеждаше твърдо решен да се изобличи.

— Ами, не знаех дали ще простиш на приятеля си или той на теб, и се почудих дали още ще искаш да караш мотора си след всичко. Изглеждаше като нещо, което ти харесва. Помислих, че бих могъл да дойда с теб, ако ти поискаш. — Той сви рамене.

Зяпнах красивия мотор. До него моторът ми изглеждаше като счупена триколка. Внезапно изпитах тъга когато осъзнах, че това не беше лоша аналогия за начина, по който сигурно изглеждам аз до Едуард.

— Не бих била в състояние да не изоставам от теб — прошепнах аз.

Едуард постави ръката си под брадичката ми и го извъртя така че да ме гледа право в очите. С един пръст той се опита да избуца единия край на устните ми нагоре.

— Ще забавям крачка за теб, Бела.

— Така не би ти било забавно.

— Разбира се, че би било, ако сме заедно.

Прехапах устна и си го представих за момент.

— Едуард, ако мислеше, че карам прекалено бързо или губя контрол над мотора или нещо такова, какво щеше да направиш?

Той се поколеба, очевидно търсейки правилния отговор. Знаех истината: щеше да намери начин да ме спаси преди да съм се разбила.

Тогава той се усмихна. Изглеждаше непринудено и лесно, като изключва тънкото защитно стягане на погледа му.

— Това е нещо, което правиш с Джейкъб. Сега разбирам.

— Просто, ами, не го забавям толкова много, нали разбираш. Бих могла да опитам, предполагам...

Погледнах сребристия мотоциклет несигурно.

— Не се притеснявай за това — каза Едуард и се изсмя тихо. — Джаспър много го харесва. Може би е време за него да открие нов начин за пътуване. Все пак Алис си има Поршето сега.

— Едуард, аз...

Той ме прекъсна с бърза целувка.

— Казах да не се притесняваш. Но би ли направила нещо за мен?

— Каквото искаш — обещах бързо.

Той пусна лицето ми и се наведе през по-далечната страна на големия мотор, изваждайки нещо, което беше скътал там.

Върна се с предмет, който беше черен и безформен и друг, червен и лесен за разпознаване.

— Моля те? — попита той, усмихвайки се с изкривената усмивка, която винаги унищожаваше съпротивата ми.

Взех червената каска, притегляйки я с ръце.

— Ще изглеждам глупаво.

— Не, ще изглеждаш умна. Достатъчно умна, за да не се нараниш. — Той хвърли черното нещо, каквото и да беше то, през ръката си и отново взе лицето ми в ръце. — Това, което държа в ръцете си точно сега, е нещо, без което не мога да живея. Можеш да се грижиш за него.

— Добре, хубаво. Какво е онова другото? — попитах подозрително.

Той се засмя и раздруса нещо като уплътнено яке.

— Това е яке за каране. Чух, че бързото каране е малко неудобно, не че бих могъл да знам.

Той ми го подаде. С дълбока въздишка прибрах косата си и пъхнах глава в каската. После проврях ръце в ръкавите на якето. Той ми закопча ципа с усмивка, напиреща по ъгълчетата на устните му, и се отдръпна крачка назад.

Почувствах се огромна.

— Бъди честен, колко идиотски изглеждам?

Той се отдалечи с още една крачка и сви устни.

— Хъх, толкова зле? — промърморих аз.

— Не, не, Бела. Всъщност... — изглежда търсеше точната дума.

— Изглеждаш... секси.

Изсмях се силно.

— Да бе.

— Наистина много секси.

— Казваш го само, за да го нося — казах аз. — Но няма проблем.

Прав си, по-умно е.

Той обви ръце около мен и ме притисна до гърдите си.

— Такова си глупаче. Предполагам, че това е част от чара ти. Въпреки че трябва да призная, каската наистина има някои недостатъци.

И той махна каската от главата ми, за да ме целуне.

Докато Едуард ме караше към Ла Пуш малко по-късно, осъзнах, че тази невиджана ситуация ми се струва странно позната. Отне ми кратък момент за размисъл, докато определя източника на моето дежавю.

— Знаеш ли за какво ми напомня това? — попитах аз. — Точно както когато бях дете и Рене ме докарваше при Чарли за лятото. Чувствам се като седемгодишна.

Едуард се засмя.

Не го казах на глас, но най-голямата разлика при двете неща беше, че Рене и Чарли бяха в по-добри отношения.

На около половината път за Ла Пуш завихме на ъгъла, където намерихме Джейкб, облегнат на червения Фолксфаген, който си беше направил от стари части. Внимателното и неутрално изражение на Джейкб се разтопи в усмивка, когато му помахаш от предната седалка.

Едуард паркира Волвото на около 30 метра.

— Обади ми се, когато и да си готова да си тръгнеш — каза. — Аз ще съм тук.

— Няма да се бавя много — обещах му.

Едуард разтовари мотора и новите ми придобивки от багажника на колата си — бях малко впечатлена, че всичко се побра там. Но не

беше трудно да се справиш, когато си способен да жонглираш с микробуси с нормални размери, пък какво остава за малки мотори.

Джейкъб наблюдаваше, без да се доближи, усмивката му беше изчезнала, а тъмните му очи — неразгадаеми.

Хванах каската под ръка и метнах якето през седалката.

— Всичко ли взе? — попита Едуард.

— Да — уверих го аз.

Той въздъхна и се наклони към мен. Извърнах лице нагоре за целувка за довиждане, но Едуард ме изненада, заключвайки ръце около мен и целувайки ме с много ентусиазъм, както и в гаража — доста дълго след това се задъхвах.

Едуард се засмя тихо на нещо и ме пусна.

— Довиждане — рече той. — И наистина харесвам якето.

Докато се обръщах с гръб към него, мисля, че видях проблесък от нещо в очите му, който не трябваше да виждам. Не можех да кажа със сигурност какво точно беше. Тревога може би. За секунда си помислих, че е паника. Но сигурно правех от мухата слон, както винаги. Усещах погледа му върху гърба ми, докато бутах мотора си към невидимата граница за вампири и върколаци, за да се срещна с Джейкъб.

— Какво е всичко това? — извика Джейкъб, гласът му беше внимателен, изучаваше мотоциклета с озадачено изражение.

— Помислих си, че трябва да върна това, където му е мястото — рекох му аз.

Той премисли това за една кратка секунда и после широката му усмивка се разля по лицето му. Знаех, че точно на това място бях вече във върколашка територия, защото Джейкъб се изправи от колата си и дойде бързо до мен, скъсявайки разстоянието с три големи крачки. Той взе мотора от мен, закрепил го на стойката му и ме прегърна със силата на менгеме. Чух как двигателят на Волвото изръмжа и се напрегнах да се освободя.

— Престани, Джейк! — задъхах се аз.

Той се засмя и ме пусна. Обърнах се, за да помахам за довиждане, но сребристата кола вече изчезваше покрай завоя по пътя.

— Хубаво — казах аз, позволявайки на гласа ми да прозвучи кисело.

Очите му се разшириха във фалшива невинност.

— Какво?

— По дяволите, той беше доста любезен за това; не трябва да си пришпорваш късмета така.

Той се изсмя отново, по-силно от преди малко — разбира се, че това, което казах му беше смешно. Опитах се да разбера шегата, докато той заобиколи колата, за да ми отвори вратата.

— Бела — накрая каза той, все още подсмивайки се, като затвори вратата след мен — не можеш да пришпорваш нещо, което нямаш.

11. ЛЕГЕНДИ

— Ще ядеш ли този хотдог? — Пол попита Джейкъб с втренчен поглед върху последните остатъци от обилното ядене, което върколаците бяха изяли.

Джейкъб се облегна назад, опирайки се в колената ми като си играеше с парчето хот-дог, което беше изплюл върху една изправена телена закачалка, като пламъците от открития огън опърляха обвивката на хот-дога.

Той въздъхна тежко и потупа стомаха си, който все още беше доста плосък. Бях загубила броя на хот-доците, които той беше изял след десетия. Да не говорим и за огромния пакет чипс или двулитровата бутилка бира.

— Предполагам — Джейк каза бавно. — Така съм се натъпкал, че ще повърна, но мисля, че ще мога да го преглътна. Макар че май няма да му се насладя — той отново въздъхна тъжно.

Независимо от факта, че Пол беше изял поне толкова колкото Джейкъб, той се намръщи и ръцете му се свиха в юмруци.

— Ей — засмя се Джейкъб. — Шегувам се, Пол. Ето.

Той метна домашно направения шиш през кръга. Очаквах той да падне с набодения хот-дог на пясъка, но Пол го хвана умело съвсем накрая без затруднения.

Да излизам с хора, които са изключително сръчни през цялото време, щеше да ми създаде комплекси.

— Благодаря, друже — каза Пол след като ядът му беше бързо преминал.

Огънят пропука, снижавайки се към пясъка. Изведнъж изригнаха искри в ярко оранжево на фона на черното небе. Странно, не бях забелязала, че слънцето вече беше залязло. За първи път се зачудих колко късно беше станало. Напълно бях загубила представа за времето.

Беше много по-лесно с моите Килайетски приятели, отколкото бях очаквала.

Докато Джейкъб и аз оставяхме мотора в гаража — той бе признал печално, че каската е добра идея, за която той лично трябвало да се сети — аз започнах да се притеснявам за това, че бях дошла с него на открития огън, чудейки се дали върколаците щяха да ме сметнат за предател. Щяха ли да са ядосани на Джейкъб за това, че ме е поканил? Щях ли да разваля партито?

Но когато Джейкъб ме издърпа от гората към мястото на срещата на скалистия връх — и където огънят пламтеше по-ярко от закритото от облаци слънце — всичко беше много непринудено и лесно.

— Здравей, вампирско момиче! — поздрави ме Ембри шумно. Куил скочи да ме поздрави и да ме целуне по бузата. Емили стисна ръката ми, когато седнахме на хладния камък до нея и Сам.

След няколко шеговити оплаквания — основно от Пол — за това, че трябваше да се отклони миризмата на кръвопиеца, те се отнасяха с мен сякаш бях една от тях.

Не присъстваха само хлапетата. Били беше тук, инвалидната му количка беше поставена на място, което изглеждаше като главното в кръга. До него на съгваем шезлонг, изглеждайки доста крехък, беше много старият побелял дядо на Куил — Куил Старши. Сю Клиъруотър, вдовицата на приятеля на Чарли — Хари, седеше на стол от другата му страна; двете ѝ деца Лея и Сет също бяха там и седяха на земята като останалите. Това ме изненада, но очевидно и тримата бяха посветени в тайната. От начина, по който Бил и Стария Куил говореха със Сю ми изглеждаше сякаш тя бе взела мястото на Хари в съвета. Това правеше ли автоматично децата ѝ членове на най-тайнствената общност на Ла Пуш?

Чудех се колко ужасно беше за Лея да седи в кръга срещу Сам и Емили. Прекрасното ѝ лице не издаваше никакви чувства, но тя изобщо не отклони поглед от огъня. Наблюдавайки изяществото на нейните черти, не можех да не ги сравня с обезобразеното лице на Емили. Какво ли мислеше Лея за белезите на Емили сега, когато вече знаеше каква истина се крие зад тях? Дали изглеждаше като справедливост в нейните очи?

Малкият Сет Клиъруотър вече не беше толкова малък. С широката си щастлива усмивка и високата кльощава фигура, той ми напомняше много за един по-млад Джейкъб. Приликата ме накара да се усмихна и след това да въздъхна. Дали Сет беше обречен да

промени живота си драстично, както и останалите от момчетата? Беше ли това бъдеще причината той и неговото семейство да са допуснати тук? Цялата глутница беше там: Сам с Емили, Пол, Ембри, Куил и Джаред с Ким, момичето, в което той беше намерил отражението си.

Първото ми впечатление от Ким беше, че тя е хубаво момиче, малко стеснително и потайно. Тя имаше широко лице, най-вече заради скулите ѝ, с очи твърде малки, за да балансират. Носът и устата ѝ бяха твърде широки за традиционната красота. Правата ѝ черна коса беше съвсем тъничка и вятърът, който сякаш никога не напускаше скалистото място, я развяваше леко.

Това беше първото ми впечатление. Но след като няколко часа гледах как Джаред гледа Ким, не можех повече да открия нищо друго в момичето.

Начинът, по който той я гледаше! Беше като слепец, виждащ слънцето за пръв път. Като колекционер, намерил неоткриваем експонат на Да Винчи, като майка, гледаща към лицето на новороденото си дете.

Неговите учудващи очи ме накараха да видя нови неща в нея — как кожата ѝ изглеждаше като червеникавокафява коприна на светлината на огъня, как формата на устните ѝ беше перфектна двойна извивка, колко бели бяха зъбите ѝ срещу тях, колко дълги бяха миглите ѝ, докосващи бузите ѝ, когато погледнеше надолу.

Кожата на Ким понякога потъмняваше, когато срещаше благоговеещия поглед на Джаред, очите ѝ поглеждаха надолу засрамени, но ѝ бе доста трудно да отдели поглед от него дори за малко.

Гледайки ги, аз почувствах по-добре това, което Джейкъб ми беше казал за отпечатването преди — трудно е да устоиш на такова ниво на обвързване и обожание.

Ким заспиваше сега срещу гърдите на Джаред, ръцете му бяха обвити около нея. Представих си, че там сигурно ѝ бе много топло.

— Става късно — промърморих на Джейкъб.

— Не започвай с това още — прошепна ми Джейкъб в отговор, въпреки че несъмнено половината група имаха достатъчно чувствителен слух, за да чуят каквото и да е. — Най-хубавата част предстои.

— Каква е най-хубавата част? Да глътнеш цяла крава наведнъж?

Джейкъб се засмя ниско и гърлено.

— Не. Това е за финал. Не се срещаме само да ядем така през седмицата. Това технически е среща на съвета. На Куил му е за първи път, така че той не е чувал историите досега. Е, чувал ги е, но това ще бъде първият път, от който той ще разбере, че са истина. Идеята на това е новите да обърнат по-голямо внимание. И на Ким, Сет и Лея също им е за първи път.

— Историите?

Джейкъб се облегна отново назад до мен, където седях облегната на ниското било на камъка. Той сложи ръка върху рамото ми и заговори в ухото ми дори по-ниско.

— Историите, които винаги сме смятали за легенди — каза той. — Историите са за произхода ни. Първата история е за духовете-воини.

Мекият шепот на Джейкъб беше нещо като въведение. Атмосферата рязко се промени около ниско горящия огън. Пол и Ембри седяха по-изправени. Джаред побутна Ким и я издърпа внимателно да се изправи.

Емили извади тетрадка със спирала и писалка, изглеждаща точно като студентка, чакаща началото на важна лекция. Сам се обви леко около нея, така че да е точно срещу Стария Куил, който бе от другата му страна — и внезапно осъзнах, че старейшините на съвета тук не бяха трима, а четирима.

Лея Клиъруотър, чието лице още бе като красива и безчувствена маска, затвори очите си — не сякаш бе уморена, а сякаш опитваше да се концентрира. Брат ѝ се наклони с нетърпение към старейшините.

Огънят прашеше, изпращайки експлозии от искри, които блещукаха на фона на нощта. Били прочисти гърлото си и без никакво въведение, освен шепота на сина му, започна да разказва историята с мекия си плътен глас. Думите се изливаха с такава точност сякаш той си знаеше наизуст, но също с чувство и ритмично звучене. Като поезия сътворена от своя автор.

— Килайетите са били малоброен народ от самото начало — каза Били. — И ние все още сме малобройни, но никога не сме изчезвали. Това е, защото винаги е имало магия в нашата кръв. Тази магия не винаги е била способна да променя вида ни — това е станало по-късно. Отначало ние сме били духове-воини.

Никога преди не бях долавяла тази тържественост в гласа на Били Блек, въпреки че сега осъзнах, че тази власт винаги е била там.

Писалката на Емили се плъзгаше бързо по листовете хартия, докато тя се опитваше де не изостава от него.

— Още в началото племето се заселило на това пристанище и членовете му станали опитни корабостроители и рибари. Но племето ни беше малко, а на пристанището изобилстваше от риба. Имаше и други, които желаеха земята ни, а ние бяхме твърде малобройни, за да я защитим. Едно по-голямо племе ни нападна и ние се качихме на корабите си за да им избягаме.

— Каелеха не е бил първият дух-войн, но ние не помним историите, които го предхождат. Не помним и кой бил първият, който е открил тази сила или как е била използвана преди това бедствие. Каелеха е бил първият велик Дух-Вожд в нашата история. В тази бедствена ситуация, Каелеха използвал магията, за да защити земята ни.

— Той и всичките му войни напуснали кораба — не телом, а чрез духовете си. Жените им наблюдавали телата им и вълните, а душите на мъжете се върнали обратно в нашето пристанище. Те не могли физически да докоснат вражеското племе, но имали други начини. Историите ни разказват, че те могли да изпращат силни ветрове в лагерите на своите врагове; могли да крещят силно с вятъра, което ужасявало противниците им. Разказите ни описват също, че животните могли да виждат духовете-воини, а също и да ги разбират; животните дори изпълнявали техни заповеди.

— Каелеха повел армията си от духове и поразил нашествениците. Другото племе имало глутница от големи рунтави кучета, които използвали, за да теглят шейните им в замръзналите северни страни. Духовете-воини настроили кучетата против господарите им и след това докарали огромно ято прилепи от скалните пещери. Те използвали пищящия вятър да подпомогне на кучетата и да обърка мъжете. Кучетата и прилепите победили. Оцелелите се разбягали и нарекли нашето пристанище прокълнато място. Кучетата заживели на свобода като духовете-воини ги освободили. Килайетите се завърнали в телата си и при жените си с победа.

— Другите съседни племена, Хохи и Макаа, се споразумели с Килайетите. Те не искали да имат нищо общо с нашата магия.

Живеехме в мир с тях. Когато срещу нас се изправяли врагове, духовете-воини ги прогонвали.

— Минали много поколения. Тогава дошъл последния велик вожд на духа Таха Аки. Той бил известен със своята мъдрост и миролюбие. Хората живели добре и спокойно под неговите грижи. Но имало един мъж, Утлапа, който не бил доволен.

Около огънят се чу изсъскване. Не бях достатъчно бърза, за да видя откъде дойде. Били не обърна внимание е продължи с легендата.

— Утлапа бил един от най-силните духове-воини на вождата Таха Аки — много силен мъж, но същевременно и много алчен. Той мислел, че хората трябва да използват своята магия, за да разширяват земите си, да поробят племената Хохи и Макаа и да създадат империя.

— Е, когато войните били във формата на духове, те могли да четат мислите си. Таха Аки видял за какво копнее Утлапа и много му се разгневил. На Утлапа било наредено да напусне племето си и никога да не използва способността си да се превръща в дух. Утлапа бил силен мъж, но войните на вождата го превъзхождали по численост. Той нямал друг избор, освен да си тръгне. Разгневеният и прокуден Утлапа се скрил в близката гора, чакайки подходящ момент, за да си отмъсти на вождата.

— Дори и във времена на мир, Духът-Вожд бил бдителен в това да предпазва племето си. Често ходел до тайно свещено място в планините. Той оставял тялото си и преминавал надолу покрай горите и крайбрежието, грижейки се никаква заплаха да не доближи. Един ден когато Таха Аки отишъл да изпълни това задължение, Утлапа го проследил. Първоначално Утлапа планирал просто да убие Вождата, но този план имал своите недостатъци. Със сигурност духовете-воини щяха да го преследват, за да го унищожат, а те можеха да го последват по-бързо отколкото той можеше да избяга. Докато се криел сред скалите, наблюдавайки как Вождът се приготвя да напусне тялото си, му хрумнал друг план.

— Таха Аки оставил тялото си на тайно място и отлетял с ветровете, за да продължи да наглежда племето си. Утлапа изчакал докато не се уверил, че вождът е на достатъчно разстояние със своя дух.

— Таха Аки узнал веднага щом Утлапа се присъединил към него в света на духовете и също така узнал смъртоносния му план. Той

бързал да се върне на тайното си място, но дори и ветровете не били достатъчно бързи, за да го спасят. Когато се върнал неговото тяло вече го нямало. Тялото на Утлапа лежало изоставено, но Утлапа не бил оставил на Таха Аки шанс да се измъкне — той бил прерязал собственото си гърло с ръцете на Таха Аки.

— Таха Аки последвал тялото си надолу по планината. Той крещял по Утлапа, но Утлапа не му обръщал внимание, сякаш той бил обикновен вятър.

— Таха Аки гледал с отчаяние как неговото място като вожд на Килайетите било заето от Утлапа. За няколко седмици Утлапа не правел нищо, освен, че се погрижил за това всеки да повярва, че той бил Таха Аки. Тогава промените започнали — първият указ на Утлапа бил да се забрани на всеки войн да влиза в света на духовете. Той твърдял, че съществува опасност, но истината била, че той се страхувал. Знаел, че Таха Аки ще чака възможност, за да разкаже историята. Също така Утлапа се страхувал сам да влезе в света на духовете, тъй като знаел, че Таха Аки бързо ще си върне тялото. Така неговите мечти за завладяване чрез армия от духове-воини станали невъзможни и се наложило да се задоволи с управлението на племето. Той се превърнал в бреме — търсел привилегии, които Таха Аки не бил поискал никога, отказвал да работи заедно с неговите войни, взел си по-млада втора жена и след това трета, въпреки че жената на Таха Аки не била умряла — нещо нечувано в племето. Таха Аки наблюдавал в безпомощна ярост.

— Накрая Таха Аки се опитал да убие тялото си, за да запази племето си от крайностите на Утлапа. Той довел от планините свиреп вълк, но Утлапа се скрил зад своите войни. Когато вълкът убил едно младо момче, което защитавало лъжливия си вожд, Таха Аки се почувствал ужасно. Той изпратил вълка надалеч.

— Всичките тези истории ни казват, че не е никак лесно да бъдеш дух-войн. Било е по-скоро ужасяващо, отколкото забавно да си освободен от тялото си. Затова те използвали магията си само когато се нуждаели от нея. Самотните пътувания на вожда, който наблюдавал, били бреме и жертва. Да бъдеш без тяло било дезориентиращо, неудобно, ужасяващо. Таха Аки бил далеч от тялото си за дълго и това било причината за неговата агония. Той смятал, че е обречен — никога

да не премине към финалната страна, където неговите предшественици чакали, останали в това болезнено небитие завинаги.

— Големият вълк следвал духа на Таха Аки, който обикалял и виел от агония през гората. Вълкът бил много голям за вида си и красив. Таха Аки неочаквано започнал да завижда на глупавото животно. То поне имало тяло. Поне имало живот. Дори и живот като на животно бил по-добре от това ужасно празно и само съзнателно съществуване.

— И тогава на Таха Аки му хрумнала идея, която щяла да промени всичко. Той помолил големия вълк да създаде място, което да сподели с него. Вълкът се съгласил. Таха Аки влязъл в тялото на вълка, облекчен и признателен. Не било неговото човешко тяло, но било по-добре от празнотата в света на духовете.

— Като един, човекът и вълкът се завърнали в селото на пристанището. Хората бягали от страх, викайки, за да може войните да дойдат. Войните тръгнали към животното, за да го срещнат с копията си. Утлапа, разбира се, останал скрит в безопасност.

— Таха Аки не нападнал войните си. Той отстъпил бавно от тях, говорейки с очите си, опитвайки се да изскимти песните на своя народ. Войните започнали да осъзнават, че вълкът не бил някакво обикновено животно, имал дух, който му влияел. Един от по-старите войни на име Ют, решил да пренебрегне решението на лъжливия им вожд и да опита да поговори с вълка.

— Веднага след като Ют преминал към света на духовете, Таха Аки напуснал вълка — животното чакало кротко той да се върне — за да говори с него. Ют разбрал истината незабавно и приветствал своя истински вожд у дома.

— По това време Утлапа отишъл да види дали вълкът бил победен. Когато видял Ют да лежи безжизнен на земята, заобиколен от войните, той разбрал какво е станало.

Извадил ножа си и забързал напред, за да убие Ют преди той да се завърне към тялото си.

— Предател — крещял той и войните не знаели какво да правят. Вождът бил забранил пътешествията чрез духовете им и само вождът решавал как да се накаже, онзи който нарушал това.

— Ют се върнал обратно в тялото си, но Утлапа бил опрел нож в гърлото му като с ръката си покривал уста му. Тялото на Таха Аки било

по-силно, а Ют бил слаб от възрастта си. Ют не могъл да каже и една дума, за да предупреди другите преди Утлапа да го накара да замлъкне завинаги.

— Таха Аки гледал как духа на Ют се пренася към крайните страни, които бяха затворили Таха Аки за цяла вечност. Той почувствал голяма ярост, по-силна от всичко, което бил чувствал преди. Той влязъл в големия вълк отново, възнамерявайки да разкъса гърлото на Утлапа. Но когато се присъединил към вълка, най-великата магия станала.

— Гневът на Таха Аки бил гневът на човек. Любовта, която той изпитвал към своя народ и омразата, която изпитвал към техния потисник били твърде големи за тялото на един вълк, прекалено човешки. Вълкът потреперил — и пред шокираните очи на войните и Утлапа — се превърнал в мъж.

— Новият мъж не изглеждал така, както тялото на Таха Аки. Той бил далеч по-великолепен. Бил телесна интерпретация на духа на Таха Аки. Войните го разпознали веднага, защото те били летели с духа му.

— Утлапа се опитал да избяга, но Таха Аки имал силата на вълк в неговото ново тяло. Той хванал крадеца и унищожил духа му преди да може да се завърне в откраднатото тяло.

— Хората се радвали, когато разбрали какво било станало. Таха Аки бързо поставил всичко на мястото, работейки отново със своето племе и върнал младите жени обратно на техните семейства. Единствената промяна, която той задържал, била крайт на пътуващия дух. Той знаел, че това било твърде опасно сега, че идеята да крадеш живот била още жива. Те вече не бяха духове-воини.

— От тази гледна точка, Таха Аки не бил нито животно, нито човек. Те го нарекли Таха Аки — Великият Вълк или Таха Аки Духът-Човек. Той водил племето много, много години, защото не остарявал. Когато надвиснела опасност, той възобновявал своята форма на вълк, за да се бори или за да уплаши врага. Хората живеели в мир. Таха Аки създал много синове и някои от тях разбрали, след като били достигнали възраст на мъжество, че също можели да се превръщат във вълци. Вълците били изцяло различни, защото били духове на вълците и отразявали човека, който били отвътре.

— Значи затова Сам е целият черен — Куил прошепна изпод дъха си, хилейки се. — Черно сърце, черна кожа.

Аз бях толкова въввлечена в историята, че беше като шок да се върна в настоящето, кръга около гаснещия огън. Шокирана отново, аз осъзнах, че кръгът беше съставен от, до голяма степен, пра-синовете на Таха Аки.

Огънят изстреля искри към небето, те трепереха и танцуваха, правейки форми, които бяха почти неразгадаеми.

— А твоята шоколадова кожа отразява какво? — Сам прошепна в отговор към Куил. — Колко си сладък?

Били игнорира техните подигравки.

— Някои от синовете станали войни с Таха Аки и те не остарявали. Други, които не харесвали преобразяването, отказали да се присъединят към групата хора-вълци. Те започнали да остаряват отново и племето открило, че хората-вълци можели да станат стари само ако се откажат от техния дух на вълци. Таха Аки беше живял колкото са живеят трима души. Той се беше оженил за трети път след смъртта на първите си две жени и открил в нея своята истинска духовна съпруга. Въпреки че обичал и другите, това било нещо друго. Той решил да се откаже от своя вълчи дух, така че да умре заедно с нея.

— Ето как магията е дошла при нас, но това не е края на историята...

Той погледна към стария Куил Атеара, който се намести в стола си, изправяйки своите слаби рамене. Били отпи от една бутилка с вода и изтри челото си. Писалката на Емили не се поколеба и за миг, докато тя пишеше упорито на хартията.

— Това беше историята за духовете-воини — Започна Стария Куил със слаб глас тенор. — А това е историята за жертвата на третата жена.

— Много години след като Таха Аки се бил отказал от своя вълчи дух, когато бил вече стар човек, проблемите започнали от север с Макаа. Няколко млади жени от тяхното племе били изчезнали и те обвинили съседното племе-вълци, които подозирали и от които се страхували. Вълкът-човек можел още да чете всички мисли на останалите докато са във форма на вълк, точно както предшествениците им докато са в човешките тела с техния дух. Те знаели, че никой от тях не е виновен. Таха Аки се опитал да успокои вождя на Макаа, но страхът бил прекалено голям. Таха Аки не искал да

има война от негова страна. Той не беше вече войнът, който води хората си. Той заръчал на най-големия си син-вълк, Таха Уи, да намери истинския виновник преди враждебността да започне.

— Таха Уи повел в групата си други пет вълка, търсейки през планината, гледайки за каквато и да е улика от изчезналите от Макаа. Те преминали през неща, каквито никога досега не били срещали — странен, сладък мирис в горите, който изгарял до болка носовете им.

Свих се малко по-близо до страната на Джейкъб и видях ъгълчето на устата му да трепва в лека усмивка и той обвини ръката си около мен като ме притисна към себе си.

— Те не знаели какво създание би могло да оставя такъв мирис, но го последвали — продължи Стария Куил. Неговият треперещ глас нямаше величие, както гласа на Били, но имаше странна, яростна нотка на настойчивост в него. Пулсът ми скочи като думите му се забързаха.

— Те открили слаби следи от човешки мирис и човешка кръв по следите. Били сигурни, че това бил врага, който търсели.

— Пътуването им ги отвело доста на север, така че Таха Уи изпратил половината група от по-млади да се върнат до пристанището и да докладват на Таха Аки.

— Таха Уи и двамата му братя не се завърнали.

— По-младите братя търсили по-големите си братя, но намерили само тишина. Таха Аки скърбял за синовете си. Той искал да отмъсти за смъртта на синовете си, но бил стар. Той посетил вожда на Макаа в траурните си дрехи и му казал всичко, което се било случило. Вожда Макаа вярвал на скръбта му и напрежението между племената свършило.

— Година по-късно, две девойки на Макаа изчезнали от домовете си в една и съща нощ. Хората от Макаа повикали Килайетските вълци веднага, които намерили същата сладка воня, разнасяща се през цялото село Макаа. Вълците отишли да търсят отново.

— Само един се завърнал. Бил Яха Ута, най-големият син на Таха Аки и третата му жена, и най-младият в групата. Той бил донесъл нещо със себе си, което никога не било виждано до този ден от Килайетите — странен, студен каменен труп, който той носел на парчета.

Всички, които били от кръвта на Таха Аки, дори и тези, които никога не са били вълци, можели да помиришат острата миризма на

мъртвото създание. Това бил врага на Макаа.

— Яха Ута описал това, което било станало; той и неговите братя открили създанието, което приличало на човек, но било твърдо като гранитен камък, с двете дъщери от Макаа. Едното момиче било вече мъртво, бяло и безкръвно на земята. Другото било в ръцете на създанието, допряло уста в гърлото ѝ. Тя можела да е още жива, когато те наближили до неприятната сцена, но създанието бързо захапало шията ѝ и захвърлило безжизненото ѝ тяло на земята. Белите му устни били покрити с кръвта ѝ и очите му пламтели в червено.

— Яха Ута описал голямата сила и бързината на това създание. Един от неговите братя, който подценил тази сила, бързо се превърнал в жертва. Тази твар го разкъсала на парчета като парцалена кукла. Яха Ута и другите му братя били по-внимателни. Те нападнали заедно създанието от двете му страни и били по-бързи от него. Осъзнали, че са достигнали до предела на тяхната вълча сила и бързина, а това никога преди не се било случвало. Създанието било твърдо като камък и студено като лед. Осъзнали, че само зъбите им могат да го унищожат. Започнали да откъсват малки парчета от плътта му, докато то се борело с тях.

— Но създанието бързо разбрало какво целят и започнало да отвръща на техните нападения. Успяло да хване брата на Яха Ута. Яха Ута видял, че гърлото на създанието не е защитено и го нападнал. Впивайки зъбите си, той откъснал главата на създанието, чийто ръце обаче продължили да осакатяват брат му. Яха Ута разкъсал създанието на неразпознаваеми парчета в отчаян опит да спаси брат си. Не успял, но в края на краищата създанието било унищожено. Или поне така си мислели. Яха Ута положил вонящите останки, за да бъдат разгледани от старейшините. Една откъсната длан лежала близо до парче от твърдата ръка на това създание. Двете парчета се докоснали, когато старейшините ги побутнали с пръчка и дланта се протегнала към ръката, опитвайки се да се съедини. Ужасени, старейшините подпалили останките. Огромен облак от задушаващ зловонен дим замърсил въздуха. Когато не останало нищо освен пепел, те я насипали в много малки торбички и ги разпръснали на дълж и шир. Някои в океана, други в скалните пещери. Таха Аки окачил една торбичка на врата си, за да бъде предупреден, ако създанието отново се опита да стане едно цяло.

Стария Куил замълча и погледна Били. Били издърпа една кожена връв, която висеше на врата му. Накрая на тази връв имаше една малка торбичка почерняла от времето. Няколко човека възкликнаха. Може би и аз бях една от тях.

— Те го нарекоха Студеният, Кръвопиецът и живееха в страх, че не е бил единствен. Имали само един вълк защитник — младият Яха Ута.

— Не трябвало да чакат дълго. Създанието имало спътник, друг кръвопиец, който дошъл при Килайетите, търсейки отмъщение.

— Историите разказват, че Студената Жена била най-красивото нещо, което човешките очи някога били виждали. Тя изглеждала като богиня на зората, когато влязла в селото онази утрин; слънцето блестяло и се отразявало от бялата ѝ кожа и пламтяло в златистата ѝ коса, която стигала до коленете ѝ. Лицето ѝ било с моминска красота, а черните ѝ очи блестели на бледото ѝ лице. Някои паднали на колене, за да я боготворят.

— Тя попитала нещо с висок пронизителен глас на език, който никой не бил чувал. Хората били озадачени и не знаели какво да ѝ отговорят. Нямащо от кръвта на Таха Аки сред хората, които я видели, с изключение на едно малко момченце. То се вкопчило в майка си, пицейки, че от миризмата го боли носа. Един от старейшините, който бил на път за съвета, чул момченцето и осъзнал какво е дошло сред тях. Той изкрещал на хората да бягат. Тя го убила първи.

— Имало двадесет човека свидетели на пристигането на Студената Жена. Двама оцелели, само защото тя се разсеяла от кръвта и спряла да засити жаждата си. Те изтичали при Таха Аки, който бил в съвета заедно с другите старейшини, синовете си и третата си жена.

— Яха Ута се превърнал в своя дух-вълк веднага щом чул какво става и потеглил сам да унищожи пиещото кръв създание. Таха Аки, третата му съпруга и старейшините го последвали.

— Отначало те не могли да намерят тази твар, а само следи от нея. Навсякъде имало смазани тела, някои с напълно източена кръв — разпилени по целия път, откъдето тя била дошла. Тогава те чули писъци и побързали към пристанището.

— Няколко Килайети били побягнали към корабите си за убежище. Тя плувала след тях като акула, разбила носа на лодката им с

невероятната си сила. Когато корабът потънал, тя хванала онези, които се опитвали да отплуват далеч и също ги унищожила.

— Тя видяла великия вълк на брега и забравила за бягащите плувци. Плувала толкова бързо, че била като замъглено очертание, което идвало, мокра и величествена, за да застане пред Яха Ута. Тя се насочила към него с един бял пръст и задала друг неразбираем въпрос. Яха Ута чакал.

— Била една почти равна борба. Тя не била войн, както нейният партньор бил всъщност. Но Яха Ута бил сам — нямало никой, които да отклони нейната ярост от него.

— Когато Яха Ута изгубил, Таха Аки изкрещял в открито неподчинение. Той закуцукнал бързо напред, като се променил в древен вълк с бяла муцуна. Вълкът бил стар, но това било Таха Аки — Духът-Човек — и неговата ярост го направила силен. Борбата започнала отново.

— Третата жена на Таха Аки току-що била видяла как синът ѝ умира пред очите ѝ. А след него и нейният съпруг бил паднал и тя нямала никаква надежда, че той може да победи. Тя била чула всяка дума, която свидетелите на клането били казали на съвета. Била чула историята на първата победа на Яха Ута и знаела, че неговият брат отклонил вниманието, за да го спаси.

— Третата жена сграбчила един нож от колана на синовете си, които стояли до нея. Всички те били млади синове, не все още мъже и тя знаела, че те щели да умрат, когато баща им бъде победен.

— Третата съпруга се затичала към Студената Жена с високо вдигнат кинжал. Студената Жена се усмихнала, но това не я отклонило от борбата със стария вълк. Тя не се бояла от слабата човешка жена или от ножа, който дори нямало да одраска кожата ѝ. Готвела се да нанесе смъртоносния удар на Таха Аки.

— И тогава третата съпруга направила това, което Студената Жена не очаквала. Тя паднала на колене в краката на кръвопийцата и забила ножа в собственото си сърце.

— Кръвта избликнала през пръстите на третата съпруга и оплискала Студената Жена. Кръвопийцата не могла да устои на прясната кръв, която изтичала от тялото на третата съпруга. Инстинктивно, тя се обърнала към умиращата жена, за един миг

погълната от жаждата за кръв, и тогава зъбите на Таха Аки се забили във врата ѝ.

— Това не било краят на битката, но Таха Аки вече не бил сам. Виждайки как майка им умира, двамата млади сина почувствали такъв гняв, че скочили напред, приемайки образа на вълци, въпреки че те все още не били станали мъже. Заедно с баща си те унищожили създаването.

— Таха Аки никога не се върнал в племето си. Той вече никога не приел човешкия си образ. Лежал до тялото на жена си в продължение на един цял ден и ръмжал, когато някой се опитвал да я докосне, след което отишъл в гората и никога не се завърнал.

— Оттогава насетне рядко имало неприятности със студентите. Синовете на Таха Аки, пазели племето, докато техните синове възмъжали и заели техните места. Никога нямало повече от три вълка по едно и също време. И това било достатъчно. Понякога по един кръвопиец минавал през тези земи, но те всички били изненадани, защото не очаквали вълците. Понякога един вълк умираше, но те никога вече не били покосявани така, както първия път. Били се научили как да се бият със студентите и предавали това знание на бъдещите си поколения. От вълчо съзнание на вълчо съзнание, от дух на дух, от баща на син.

— Минавало време и потомците на Таха Аки вече не се превръщали във вълци, когато достигали зрялост. Много рядко, ако наблизко се появявал един от студентите, вълците се завръщали. Студентите винаги идвали сами или по двама и така глутницата оставала малобройна.

— По-голяма група дошла и вашите собствени велики прадядовци се приготвили да ги отблъснат. Но водачът заговори пред Ефраим Блек, сякаш беше човек и обеща да не наранява Килайетите. Неговите странно жълти очи дадоха някакво доказателство на твърденията му, че те не били като другите кръвопийци. Вълците бяха превъзхождани числено и нямаше никаква причина вампирите да предложат договор, когато те биха могли да спечелят битката. Ефраим приел. Те останали верни от своя страна, въпреки че тяхното присъствие имало склонност да привлече и други.

— Техният брой нараснал и се превърнали в по-голяма група, отколкото някога племето бе виждало — каза Стария Куил и за един

момент черните му, очи заровени от набръчканата му кожа, се сгънаха под тях, изглежда да си починат на мен. — Освен, разбира се по времето на Таха Аки — каза той и тогава въздъхна.

— И така синовете от нашето племе отново се грижеха за нашето бreme на жертвоприношение на техните бащи преди тях.

Всичко беше тихо за един дълъг момент. Оцелелите потомци на магията и легендата се бяха втренчили един през друг в огъня с тъжни очи. Всички освен един.

— Бремето — каза той, подсмивайки се с нисък глас. — Мисля, че това е готино.

Пълната долна устна на Куил се намуси мъничко.

Срещу гаснещия огън, Сет Клиъруотър — очите му се бяха разширили от уважение към братството на племето защитници — кимна в съгласие.

Били се подсмихна, ниско и дълго и магията сякаш увехна в пламенен жар. Изведнъж отново бяхме просто кръг от приятели. Джаред замери с малък камък Куил и всички се засмяхме, когато той подскочи. Ниските разговори звучаха мърморецо около нас, съвсем обикновени и закачливи.

Очите на Лея Клиъруотър не се отвориха. Помислих си, че съм видяла нещо блещукащо на бузата ѝ, но когато погледнах миг по-късно, то беше изчезнало.

Нито аз, нито Джейкъб говорехме. Той беше всъщност още до мен, дишането му беше толкова дълбоко и помислих, че може би е заспал.

Съзнанието ми беше хиляда години назад. Не мислех за Яха Ута, другите вълци, или красивата Студена Жена — можех да си я представя твърде лесно. Не, мислех за някой напълно извън магията. Опитвах се да си представя лицето на безименната жена, която беше запазила цялото племе, третата съпруга.

Обикновена човешка жена без специални дарби или сила. Физически по-слаба и по-бавна от всяко чудовище в историята. Но тя беше ключът, решението. Тя спасяваше своя съпруг, младите си синове, племето си.

Щеше ми се да бяха запомнили името ѝ...

Нещо разтърси ръката ми.

— Хайде, Бела — Джейкъб каза в ухото ми. — Пристигнахме.

Мигнах объркана, защото огънят изглежда бе изчезнал. Загледах се в неочакваната тъмнина, опитвайки се да осъзная заобикалящата ме среда. Отне ми минута, за да разбера, че вече не бях на скалата. Джейкъб и аз бяхме сами. Аз все още бях под ръката му, но вече не бях на земята.

Как се озовах в колата на Джейкъб?

— Ох, по дяволите! — ахнах аз, когато осъзнах, че съм била заспала. — Колко късно е? По дяволите, къде е онзи глупав телефон? — Опипах джобовете си обезумяла и напипвайки празното.

— Спокойно. Още не е полунощ. И аз вече му се обадох вместо теб. Виж — той те чака там.

— Полунощ? — повторих глупаво, все още дезориентирана. Зяпнах в тъмнината и пулсът ми се вдигна, когато очите ми различаха формата на Волвото, трийсет ярда по-далеч. Хванах дръжката на врата.

— Ето — Джейкъб каза, и сложи нещо малко в другата ми ръка. Телефонът.

— Обадил си се на Едуард вместо мен?

Очите ми се бяха приспособили достатъчно, за да видят светлите отблясъци на усмивката на Джейкъб.

— Реших, че ако играя добре, ще получа повече време с теб.

— Благодаря, Джейк — казах аз трогната. — Наистина, благодаря ти. И благодаря, че ме покани тази вечер. Това беше... — нямах думи. — Уоу. Това беше нещо друго.

— Ти дори не остана будна, за да ме видиш как гълтам цяла крава. — Той се засмя. — Не, радвам се, че ти хареса. Беше... хубаво за мен. Да бъдеш там.

Появи се движение в тъмната далечина — нещо призрачно бледо на фона на черните дървета. Крачещо?

— Мхм, той не е особено търпелив, нали? — Джейкъб каза, забелязвайки разсейването ми. — Хайде, върви. Но се върни скоро, става ли?

— Разбира се, Джейк — обещах аз като затварях вратата на колата. Студеният въздух премина през краката ми като ме накара да потрепера.

— Спи спокойно, Бела. Не се безпокой за нищо — ще те наглеждам тази вечер.

Спрях с единия крак на земята.

— Не, Джейк. Почини си, аз ще се оправя.

— Разбира се, разбира се — каза той, но звучеше понизходителен, отколкото съгласен.

— Лека, Джейк. Благодаря ти.

— Лека, Бела — прошепна той, докато аз бързах в тъмнината.

Едуард ме хвана на границата.

— Бела — каза той със силно облекчение в гласа си; ръцете му се увиха здраво около мен.

— Здравей. Съжалявам, че закъснях толкова. Бях заспала и...

— Знам. Джейкъб ми обясни. — Той се запъти към колата и се заклатушках тромаво след него.

— Уморена ли си? Мога да те нося.

— Добре съм.

— Нека да те заведа у дома и в леглото ти. Добре ли си прекара?

— Да, беше невероятно, Едуард. Искаше ми се да беше дошъл. Дори не мога да го обясня. Таткото на Джейк ни разказа старите легенди и беше като... като магия.

— Трябва да ми разкажеш за тях. Но след като се напиш.

— Няма да го направя правилно — казах аз и се прозях широко.

Едуард се подсмихна. Той ми отвори вратата, помагайки ми да вляза вътре и закопча колана около мен.

Ярките светлини премигнаха напред покрай нас. Махнах към фаровете на колата на Джейкъб, но не бях сигурна дали той го видя.

Тази нощ — след като успях да се разбера с Чарли, който не ми създаде толкова проблеми колкото очаквах, защото Джейкъб също му се беше обадил — вместо да се срина на леглото си веднага, аз се облегнах на отворения прозорец, чакайки Едуард да се върне. Нощта беше изненадващо студена, почти мразовита. Изобщо не го бях забелязала на ветровитите стръмни скали; помислих си, че това не беше толкова от огъня, колкото от това, че седях до Джейкъб.

Ледените капчици заръмяха срещу лицето ми, когато дъждът заваля.

Беше твърде тъмно, за да се види нещо зад черните триъгълници на смърчовете, навеждани и разтърсвани от вятъра. Но все пак напрегнах очи, търсейки други форми в бурята. Блед силует, движещ се като призрак в тъмното... или може би сенчестото очертание на огромен вълк... Очите ми бяха твърде слаби.

Тогава усетих движение в нощта, точно до мен. Едуард се промъкна през отворения ми прозорец, ръцете му бяха по-студени от дъжда.

— Джейкъб там ли е? — попитах аз, треперейки когато Едуард ме придърпа в оформен от ръцете му кръг.

— Да... някъде. И Есме е на път към къщи.

Въздъгнах.

— Толкова е мокро и студено. Това е глупаво. — Потреперих отново.

Той се подсмихна.

— Само на теб ти е студено, Бела.

И в съня ми тази нощ бе студено, може би защото спях в ръцете на Едуард. Но сънувах, че съм навън в бурята, вятърът биеше косата ми в лицето и заслепяваше очите ми. Стоях върху скалния полумесец на Първия Плаж, опитвайки се да различа движещите се бързо форми, които можех да видя неясно в тъмнината при границата на брега. Отначало нямаше нищо, освен бели и черни блясъци, леко докосващи се и танцуващи заедно на всички страни. И тогава, сякаш изведнъж луната бе разбила облаците, можех да видя всичко.

Розали, с коса модно мокра и златна, спускаща се надолу до задната част на коленете ѝ, беше нападнала огромен вълк — муцуната му беше като оцапана със сребристо — и веднага разпознах Били Блек.

Започнах да бягам, но разбрах, че движенията ми са бавни като в сънища. Опитах да викам по тях, за да им кажа де спрат, но гласът ми сякаш бе откраднат от вятъра и не можех да издам звук. Размахвах ръцете си, надявайки се да привлека вниманието им. Нещо проблесна в ръката ми и аз забелязах за първи път, че дясната ми ръка не бе празна. Държах дълго острие, старо и сребърно, покрито със засъхнала почерняла кръв. Свих се от страх при вида на ножа и очите ми се отвориха рязко в обстановката на тихата ми и тъмна стая. Първото нещо, което осъзнах беше, че не бях сама и се обърнах, за да заровя лицето си в гърдите на Едуард, знаейки, че сладкият мирис на кожата му щеше да прогони кошмара далеч по-ефикасно от всичко друго.

— Събудих ли те? — прошепна той. Чувах звук на хартия, като разлистване на страници и едно тихо тупване, сякаш нещо леко падна на дървения под.

— Не — измънках аз, въздишайки със задоволство като неговите ръце се стегнаха около мен. — Сънувах лош сън.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Поклатих глава.

— Твърде уморена съм. Може би на сутринта, ако си го спомням.

Усетих как през него преминава тих смях.

— На сутринта — съгласи се той.

— Какво четеше? — Промърморих, не съвсем будна.

— „Брулени хълмове“ — каза той.

Смръщих се сънено.

— Мислех, че не харесваш тази книга.

— Ти я остави — измънка той, мекият му глас ме приспиваше почти до безсъзнание. — Освен това... колкото повече време прекарвам с теб, толкова по-човешки емоции ми изглеждат разбираеми. Откривам, че мога да съчувствам на Хийтклиф по начин, по който не мислех, че е възможен преди.

— Ммм — въздъгнах аз.

Той каза и нещо друго, нещо тихо, но аз вече бях заспала.

На следващата сутрин зората беше перлено сива и спокойна. Едуард ме попита за съня ми, но аз не можах да си го спомня. Единствено си спомних, че беше студено и че се зарадвах, че той беше там, когато се събудих. Той ме целуна, достатъчно дълго, за да ускори пулса ми и после си тръгна към къщи, за да се преоблече и да вземе колата си.

Аз се облякох бързо, с не особено голям избор. Който и да бе претърсил коша ми за пране, съвсем бе разбил целия ми багаж. Ако всъщност не беше толкова ужасяващо, щеше да бъде сериозно неприятно.

Докато се отправях надолу за закуска, забелязах смачкания ми екземпляр на „Брулени хълмове“, лежащ отворен на пода, където Едуард го беше изпуснал през нощта, привличайки вниманието ми.

Вдигнах го любопитно, опитвайки се да си спомня какво беше казал той. Нещо за съчувствие към чувствата на Хийтклиф, на всички хора. Това не можеше да бъде така; трябваше да съм сънувала тази част. Няколко думи на отворената страница хванаха окото ми и наведох

глава, за да прочета параграфа по-внимателно. Говореше Хийтклиф и аз познах пасажа веднага.

И ето сега виждаш различията между нашите чувства; ако е бил на мое място, а аз на негово, въпреки че го ненавиждах с омраза, която само озлобяваше живота ми, никога не бих вдигнал ръка срещу него. Да, може и да не повярваш, ако така ти се иска! Никога не бих го прогонил от нейната компания, докато тя желаше присъствието му. В момента, в който нейните чувства изчезнеха, щях да изтръгна сърцето му и да изпия кръвта му! Но, дотогава — ако не ми вярваш, значи не ме познаваш — дотогава щях да умирам хиляди пъти преди дори да откъсна косъм от главата му.

Думите, които привлякоха вниманието ми, бяха „да изпия кръвта му“.

Потреперих.

Да, със сигурност трябва да съм сънувала, че Едуард беше казал нещо добро за Хийтклиф. И тази страница вероятно не беше същата, която той бе чел. Книгата можеше да падне и да се отвори на която и да е друга страница.

12. ВРЕМЕ

— Имах видение... — започна Алис със зловещ тон.

Едуард се опита да я сръга в ребрата с лакът, но тя спокойно го избегна.

— Хубаво — измърмори тя недоволно. — Едуард ме кара да го направя. Но наистина имах видение, че ще бъдеш много по-трудна, ако те изненадам.

Вървахме към колата след училище и изобщо си нямах представа за какво говори тя.

— Превод? — попитах аз.

— Не се прави на бебе за това. Без внезапни избухвания.

— Сега вече съм уплашена.

— Значи ти, исках да кажа ние, ще правим парти за завършването. Не е нещо особено. Нищо, заради което да откачиш. Но видях, че щеше да откачиш, ако те бях изненадала — тя се отклони танцувално от пътя, след като Едуард се протегна да ѝ разроши косата — и Едуард каза, че трябва да ти кажа. Но няма да е нищо особено. Обещавам.

Въздъгнах тежко.

— Има ли някакъв смисъл изобщо да споря?

— Никакъв.

— Добре, Алис. Ще бъда там. И ще мразя всяка минута от това парти. Обещавам.

— Това е смисълът! Между другото, подаръкът много ми харесва. Наистина не трябваше.

— Алис, не съм го купила!

— О, знам. Но ще го купиш.

Напрегнах панически мозъка си, опитвайки се да си спомня какво изобщо бях решила да ѝ взема за завършването, че тя да го е видяла.

— Невероятно — промърмори Едуард. — Как може някой толкова дребен да бъде толкова досаден?

Алис се засмя.

— Талант!

— Не можа ли да изчакаш няколко седмици, за да ми кажеш? — попитах кисело. — Сега само ще се притеснявам по-дълго.

Алис ми се намръщи.

— Бела — каза бавно тя. — Знаеш ли кой ден е днес?

— Понеделник?

Тя извъртя очи.

— Да. Понеделник е... четвърти. — Тя ме хвана за лакътя, завъртя ме наполовина обратно по пътя и посочи към голям жълт плакат, залепен на вратата на салона. Там, с ясни черни букви, беше датата на завършването. Точно една седмица от днес.

— Четвърти? Четвърти юни? Сигурни ли сте?

Нито един от двамата не отговори. Алис само поклати тъжно глава, правейки се на разочарована, а веждите на Едуард се повдигнаха.

— Не може да бъде! Как е станало това? — опитах се да преброя обратно в главата си, но не можех да разбера къде бяха изчезнали тези дни.

Почувствах се сякаш някой ми беше огънал краката. Седмиците на напрежение, тревоги... някак по средата между всичките ми обсебености за времето, самото то беше изчезнало. Времето ми за разясняване, за планове, просто се изпари. Нямах време. А не бях готова.

Не знаех как да го направя. Как да се сбогувам с Чарли и Рене... с Джейкъб... с човешкия живот.

Знаех точно какво искам, но внезапно бях ужасена да си го получа.

На теория, бях неспокойна, дори нетърпелива, да заменя смъртността с безсмъртност. Все пак, това беше ключът към вечния живот с Едуард. Но от друга страна беше фактът, че бях преследвана от знайни и незнайни личности. Предпочитах да не стоя така безпомощна и вкусна, чакайки някой от тях да ме хване.

На теория, всичко това имаше смисъл.

Но на практика... да бъда човек беше всичко, което познавах. Бъдещето зад това беше голяма тъмна бездна, която нямаше да познавам докато не се хвърлех в нея.

Това обикновено знание, днешната дата — която беше толкова очевидна, че би трябвало да съм я потискала подсъзнателно — направи крайния срок, от който нетърпеливо отброявах оставащите дни, да изглежда като дата за стрелба на открит огън.

По неясен начин, усещах само как Едуард ми отваря вратата на колата, как Алис говори от задната седалка, как дъждът барабани по предното стъкло. Едуард изглежда осъзна, че съм там само телом, но не опита да ме извади от разсеяния ми унес. Или може би опита, но аз просто пропуснах да забележа.

Пристигнахме пред къщата ми, където Едуард се излегна на дивана и ме придърпа до себе си. Гледах през прозореца, през светлата сива мъгла и се опитвах да открия къде беше избягала решителността ми. Защо се паникьосвах сега? Знаех, че наближава. Защо трябваше да ме плаши, когато почти беше дошло?

Не знам колко дълго ме остави Едуард да гледам мълчаливо през прозореца. Но дъждът изчезваше в тъмнина, когато той вече не издържа.

Постави студените си ръце върху двете страни на лицето ми и фиксира златните си очи върху моите.

— Би ли ми казала, моля те, какво си мислиш? Преди да полудея?

Какво можех да му кажа? Че съм страхливка? Затърсих се за думите.

— Устните ти са бели. Говори ми, Бела.

Издишах тежко. Колко ли дълго си задържах дъха?

— Датата ме свари неподготвена — прошепнах. — Това е всичко.

Той изчака, лицето му изразяваше тревога и скептицизъм.

Опитах се да обясня.

— Не съм сигурна какво да правя... какво да кажа на Чарли... какво да кажа... как да... — гласът ми се изгуби.

— Не е заради партито?

Смръщих се.

— Не. Но благодаря, че ми напомни.

Дъждът се усиливаше, докато той разгадаваше лицето ми.

— Не си готова — прошепна той.

— Готова съм — излъгах незабавно, рефлексна реакция. Знаех, че той не ми е повярвал, затова поех дълбоко въздух и казах истината. — Трябва да съм.

— Не трябва да си нищо.

Можех да усетя паниката, изплуваща в очите ми, когато назовах причините.

— Виктория, Джейн, Кай, който и да е бил в стаята ми...!

— И всички са причини да почакаш.

— Но в това няма смисъл, Едуард!

Той притисна ръцете си по-силно в лицето ми и заговори бавно и предпазливо.

— Бела. Не всеки от нас е имал избор. Видяла си какво е причинило това... особено на Розали. Всички сме се борили, опитвайки да се помирим със себе си, с нещо, над което вече нямахме контрол. Няма да допусна това да се случи и с теб. Ти ще имаш избор.

— Вече съм направила избора си.

— Няма да преминеш през това само защото над главата ти тегне опасност. Ние ще се погрижим за проблемите и ще се погрижим за теб — обеща той. — Когато преминем през това, когато нищо не те насилва, тогава можеш да решиш да се присъединиш към мен, ако все още искаш. Но не и защото си уплашена. Няма да направиш това насила.

— Карлайл обеща — промърморих, противно на навиците си. — След завършването.

— Не и докато не си готова — каза той със сигурен глас. — Определено не и докато се чувстваш застрашена.

Не отговорих. Нямах сили да споря, изглежда не можех да намеря задължението си в този момент.

— Ето — той ме целуна по челото. — Няма за какво да се тревожиш.

Засмях се с треперещ смях.

— Нищо, освен неизбежна гибел.

— Довери ми се.

— Вярвам ти.

Все още гледаше лицето ми и чакаше да се успокоя.

— Може ли да те питам нещо? — попитах.

— Каквото и да е.

Поколебах се, хапейки устна и после зададох различен въпрос от този, който ме тревожеше.

— Какво ще купя на Алис за завършването?

Той се подсмихна.

— Изглежда щеше да ни вземеш и на двамата концертни билети...

— Вярно! — бях толкова облекчена, че почти се усмихнах. — Концертът в Такома. Видях обява във вестника миналата седмица и си помислих, че ще би ви харесало, понеже казахте, че дискът е бил добър.

— Чудесна идея. Благодаря.

— Надявам се, че билетите не са продадени.

— Важно е, че си помислила. Би трябвало да знам.

Въздъхнах.

— Нещо друго искаше да ме питаш — рече той.

Намръщих се.

— Добър си.

— Упражнявах се да разчитам по лицето ти. Питай ме.

Затворих очи и се облекнах на него, скривайки лицето си в гърдите му.

— Ти не искаш да бъда вампир.

— Не, не искам — каза меко той и почака за още. — Това не е въпрос — напомни той след миг.

— Ами... безпокоях се за... защо мислиш така.

— Безпокояла си се? — каза той с изненада.

— Би ли ми казал защо? Цялата истина, без да щадиш чувствата ми?

Той се поколеба за минута.

— Ако отговоря, ще ми обясниш ли после въпроса си?

Кимнах, лицето ми все още скрито.

Той си пое дълбоко въздух преди да отговори.

— Можеше да живееш много по-добре, Бела. Знам, че вярваш, че имам душа, но аз не съм изцяло убеден в това и да рискувам твоята... — той поклати бавно глава. — За мен да позволя това — да те оставя да станеш такава, какъвто съм аз, за да не те загубя никога — е най-егоистичното нещо, което мога да си представя. Искам го повече от всичко, но за себе си. За теб, искам много повече. Да те оставя да го

направиш, това си е чисто престъпление. Това би било най-егоистичното нещо, което ще направя, дори да живея вечно. Ако имаше някакъв начин да стана човек заради теб, на каквато и да е цена, бих го направил.

Стоях неподвижна, асимилирайки това.

Едуард смяташе, че е егоист.

Усетих как усмивката бавно се разтяга по лицето ми.

— Значи... не е защото се страхуваш, че няма... да ме харесваш толкова, когато се променя — когато не съм мека и топла и не мириша така? Наистина ли искаш да останеш с мен, независимо в какво се превърна?

Той издиша остро.

— Тревожеше се, че нямаше да те харесвам? — попита той. И още преди да отговоря, той се смееше. — Бела, за сравнително интуитивен човек можеш да си толкова глупава!

Знаех, че той ще го помисли за глупаво, но все пак бях облекчена. Ако той наистина ме искаше, щях да мина през всичко... някак. Егоист изведнъж ми започна да ми звучи като много красива дума.

— Не мисля, че осъзнаваш колко по-лесно би било за мен, Бела — каза той, хумористичната нотка все още звучеше в гласа му — когато не трябва да се концентрирам непрекъснато над това да не те убия. Разбира се, ще има неща, които ще ми липсват. Това например...

Той ме погледна в очите като помилва бузата ми и почувствах как кръвта ми внезапно оцвети кожата ми.

Той се засмя нежно.

— И звукът на сърцето ти — продължи той, по-сериозен, но още леко усмихнат. — Това е най-важният звук в живота ми. Толкова съм свикнал с него сега, че кълна се, бих го разпознал от километри. Но нито едно от тези неща няма значение. Това — каза той, вземайки лицето ми в ръце. — Ти. Това искам да запазя. Винаги ще бъдеш моята Бела, просто ще бъдеш малко по-здрава.

Въздъхнах и затворих очи от задоволство, подпряна на ръцете му.

— Сега ще ми отговориш ли ти на един въпрос? Цялата истина, без да щадиш чувствата ми? — попита той.

— Разбира се — отговорих веднага, очите ми се отвориха в изненада. Какво ли би искал да знае?

Той каза бавно думите.

— Не искаш да ми бъдеш съпруга.

Сърцето ми спря и после задумка като след спринт. Студена пот изби на врата ми и ръцете ми се вледениха.

Той чакаше, гледайки и слушайки реакцията ми.

— Това не е въпрос — прошепнах най-накрая.

Той погледна надолу, миглите му оставяха дълги сенки по скулите му и пусна лицето ми, за да вдигне ледената ми лява ръка. Игра си с пръстите ми докато заговори.

— Безпокоях се защо се чувстваш така относно това.

Опитах се да преглътна.

— И това не е въпрос — прошепнах.

— Моля те, Бела?

— Истината? — попитах, изговаряйки беззвучно думите.

— Разбира се. Мога да я понеса, каквато и да е.

Поех си дълбоко дъх.

— Ще ми се смееш.

Очите му светнаха срещу моите учудено.

— Ще се смея? Това не мога да си го представя.

— Ще видиш — промърморих аз и въздъхнах. Лицето ми премина от бяло в алено при внезапния пламък на огорчение. — Добре, хубаво! Сигурна съм, че това ще ти прозвучи като някаква голяма шега, но наистина! Просто е толкова... толкова... толкова неудобно! — признах аз и отново скрих лице в гърдите му.

Настъпи кратка пауза.

— Не те разбирам.

Вдигнах глава и го погледнах, смущението ме караше да се бунтувам.

— Не съм такова момиче, Едуард! Такова, което се жени веднага след като завърши гимназия като някоя малка провинциалистка, която е забременяла от приятеля си! Знаеш ли какво биха си помислили хората? Осъзнаваш ли кой век е? Хората не се женят просто на 18! Не и умните хора, отговорните и зрелите! Няма да съм това момиче! Просто това не съм аз... — изгубих си мисълта, губейки енергия.

Лицето на Едуард беше невъзможно за разгадаване, докато той мислеше над отговора ми.

— Това ли е всичко? — попита той накрая.

Премигах.

— Не е ли достатъчно?

— Значи не си... изгаряла от желание толкова за самото безсмъртие, колкото за мен?

И тогава, въпреки че предполагах, че той ще се засмее, изведнъж аз бях тази, която изпадаше в истерия.

— Едуард! — казах със задъхване между пристъпите на истеричния смях. — Боже... винаги... съм си мислела... че си... толкова много... по-умен от мен!

Той ме взе в ръцете си и усещах, че и той се смее с мен.

— Едуард — казах, напрягайки се да говоря по-ясно с малко усилие — няма смисъл да живея вечно без теб. Не бих искала и един ден без теб.

— Е, това е облекчение — каза той.

— Все пак... не променя нищо.

— Макар че е хубаво да разбера. И разбирам целите ти, Бела, наистина. Но бих ги харесал много повече, ако опитах да премислиш и моите.

Бях се успокоила дотогава, затова кимнах и се опитах да запазя несмръщеното си лице.

Течно-златните му очи станаха хипнотизиращи докато ми задържаха погледа.

— Виждаш ли, Бела, аз винаги съм бил такова момче. В моя свят бях вече мъж. Не търсех любов — не, прекалено много исках да съм войник; не мислех за нищо друго, освен за славата от войната, за която набираха бъдещи войници — но ако бях намерил... — той направи пауза, изкривявайки глава настрани. — Щях да кажа, ако бях намерил някого, но не. Ако бях намерил теб, нямам съмнения как бих продължил живота си. Бях това момче, което би — веднага след като откриех, че ти си това, което търся — паднало на колене и би ти поискало ръката. Щях да те искам за цяла вечност, макар че тогава думите нямаше да имат точно същото значение.

Той ми се усмихна с кривата си усмивка.

Гледах го със замръзнали и широко отворени очи.

— Дишай, Бела — напомни ми той усмихнат.

Издишах.

— Можеш ли да видиш през моите очи, Бела, поне малко?

И за една секунда, наистина можех. Видях се в дълга пола и дантелена блуза с висока яка, косата ми стегната на тила ми. Видях Едуард, изглеждащ елегантно в светъл костюм и с букет диви цветя в ръка, седящ до мен на люлка на веранда.

Разклатих глава и преглътнах. Току-що получих ретроспективно видение стил Ан от Грийн Гейбълс.

— Работата е там, Едуард — казах с разтреперан глас, отбягвайки въпроса — че за мен бракът и вечността не са взаимно свързани или взаимно обхващащи се понятия. И тъй като живеем в моя свят за момента, може би трябва да живеем според времето, ако разбираш какво имам предвид.

— Но от друга страна — възрази той — скоро ще оставиш времето зад себе си напълно. Защо трябва моментните обичаи на една местна култура да влияят на решението ти толкова много?

Свих устни.

— Кога в Рим?

Той ми се засмя.

— Не трябва да казваш да или не днес, Бела. Макар че е добре да разбереш и двете страна, не мислиш ли?

— Значи условието ти...?

— Все още е в сила. Разбирам гледната ти точка, Бела, но ако искаш аз да те променя...

— Та-да-тада... — изтананиках изпод дъха си. Започнах сватбения марш, но прозвуча малко като погребална песен.

Времето продължаваше да лети.

Тази нощ отлетя без сънища и после дойде сутринта и завършването ме зяпаше право в лицето. Имах да уча купчини за изпитите, от които знаех, че няма да взема и половината през няколкото дни, които ми оставаха.

Когато слязох долу за закуска, Чарли вече беше излязъл. Беше оставил вестника на масата, което ми напомни, че имам да пазарувам. Надявах се, че обявата за концерта все още беше в сила. Трябваше ми телефонният номер, за да взема глупавите билети. Не изглеждаше

много като подарък сега, когато нямаше да е изненада. Разбира се, да се опитам да изненадам Алис не беше най-добрият план, с който да започна.

Щях да отгърна направо на страницата за забавление, но удебеленото черно заглавие грабна вниманието ми. Усетих нотка на страх като се наведох по-близо, за да прочета историята на първата страница.

СИАТЪЛ ТЕРОРИЗИРАН ОТ УБИЙЦИ

Изминало е повече от десетилетие, откакто Сиатъл бе място за подвизаване на най-опасните серийни убийци в историята на САЩ. Гари Риджуей, убиецът от Грийн Ривър, беше заловен за убийствата на 48 жени.

И сега обкръженият Сиатъл трябва да се изправи пред възможността да подслонява дори по-ужасяващо чудовище в този момент.

Полицията не отговаря за скорошните масови убийства и изчезвания, работа на сериен убиец. Поне не още. Те не са склонни да повярват, че такова клане би могло да е работа на един. Този убиец — всъщност ако е един — тогава щеше да е отговорен за 39 свързани убийства и изчезвания през последните три месеца. За сравнение, 48-те убийства на Риджуей са били извършени в период от над 21 години. Ако тези смъртни случаи можеха да се свържат с един човек, то тогава това е най-бруталното буйстване на серийни убийства в американската история. Полицията не вярва на теорията, че в това е замесена цяла група. Тази теория се подкрепя от очевидния брой жертви и от факта, че изглежда няма никаква връзка в избора на жертвите.

От Джак Изкормвача до Тед Бънди, мишените на серийни убийства са свързани по прилики във възрастта, пола, расата или комбинация и от трите. Жертвите на това престъпление влизат в диапазон от 15-годишната студентка Аманда Рийд до 67-годишния пенсиониран пощальон

Омар Дженкс. Свързаните убийства включват приблизително 18 жени и 21 мъже. Жертвите са от различна раса: бели, афроамериканци, евреи и азиатци.

Изглежда изборът е случаен. Мотивът изглежда не е никакъв друг, освен просто за убийство.

Затова защо изобщо се обмисля варианта за сериен убиец?

Има достатъчно прилики в начина на извършване на престъплението, които би трябвало да изключат несвързаните убийства. Всяка открита жертва е била изгорена, за което са били нужни дентални сведения за идентификация. Употребата на нещо като катализатор, като бензин или алкохол, изглежда предизвиква мощното изгаряне. Както и да е, не са били открити следи от такава употреба. Всичките тела са били просто зарязани, без никакви старания да бъдат скрити.

Сега още по-ужасно, повечето от останките показват, че е извършено брутално насилие — потрошаване на кости, причинено от някакъв огромен натиск, който съдебните лекари смятат, че е бил извършен преди времето на смъртта, макар че е трудно да бъдат сигурни за това, вземайки под внимание състоянието на уликите.

Друга прилика, поради която се спират на сериен убиец е, че всяко убийство е перфектно почистено от останали доказателства, освен от останките на жертвите. Нито един отпечатък, нито следи от гуми или чужд косъм е бил оставен. Няма видени заподозрени при отвлеченията.

И ето че се стига и до самите изчезвания — наистина много добре прикрити от извършителите. Нито една от жертвите не е изглеждала като лесни мишени. Нито един не е беглец или бездомен, които биха могли да изчезнат незабелязано и рядко да бъдат обявени за изчезнали. Жертвите са изчезнали от домовете си, от апартамент на четвърти етаж, от болница, от рецепцията в сватбена агенция. Може би най-поразителното: 30-годишния боксьор-любител Робърт Уолш влязъл в кино за среща; след няколко минути от филма, жената разбрала, че той не

е на мястото си. Тялото му било открито три часа по-късно, когато пожарникарите били повикани на горящото място, в Дъмпстър Траш, на около 20 километра.

Друга прилика, която е присъща за убийствата е, че всички жертви са изчезнали през нощта. А най-обезпокоителната прилика? Скорост. Шест от убийствата са били извършени през първия месец, единадесет — през втория. Двадесет и две са се появили в последните десет дни. А полицията все още не е напреднала в намирането на отговорниците за това.

Доказателствата са противоречиви, а парчетата от пъзела — ужасяващи. Ужасна нова банда или подивял неспирен сериен убиец? Или нещо друго, до което полицията още не беше стигнала?

Едно нещо беше неоспоримо: нещо отвратително дебне в Сиатъл.

Отне ми три опита да прочета последното изречение и осъзнах, че проблемът беше в треперенето на ръцете ми.

— Бела?

Така както се бях съсредоточила, гласът на Едуард, макар че беше тих и не съвсем неочакван, ме накара да се задъхам и да се завъртя бързо.

Той се беше подпрял на вратата, веждите му склучени в една. И тогава изведнъж той вече беше до мен, хванал ръката ми.

— Стреснах ли те? Извинявай. Почуках, но...

— Не, не — казах бързо аз. — Видял ли си това? — посочих вестника.

На челото му се намести смръщена бръчица.

— Още не бях видял днешните новини. Но знаех, че става по-зле. Ще трябва да направим нещо... бързо.

Това не ми харесваше. Мразех, когато някой от тях да взема такива решения, а каквото или който и да беше в Сиатъл, сериозно започваше да ме плаши. Но идеята за идването на Волтури тук беше също толкова плашеща.

— Какво казва Алис?

— Точно там е проблема. — Той се смръщи още повече. — Не може да види нищо... макар че вземахме решения дузина пъти да проверим какво става. Тя започва да губи увереност. Чувства се сякаш пропуска много неща тези дни, че може би нещо се е объркало. Че може би виденията вече изчезват.

Очите ми се разшириха.

— Това може ли да се случи?

— Кой знае? Никой никога не е правил проучвания... но всъщност се съмнявам. Тези неща имат склонността да се усилват и подобряват с времето. Виж за пример Аро и Джейн.

— Тогава какво не е наред?

— Мисля, че пророчеството е самоизявително. Все още чакаме Алис да види нещо, за да можем да отидем... а тя не вижда нищо, понеже ние няма да тръгнем докато тя не види. Затова тя не ни вижда там. Може би ще трябва да действаме на сляпо.

Потреперих.

— Не.

— Много ли ти се ходи на училище днес? Остават ни още само няколко дни до завършването, мисля, че няма да ни предават нещо ново.

— Мисля, че мога да преживея един ден без училище. Какво ще правим?

— Искам да говоря с Джаспър.

Джаспър отново. Беше странно. В семейство Кълън Джаспър беше винаги малко накрая, част от нещата, но никога в центъра им. Безсловесно бях приела, че той просто е там заради Алис. Имах чувството, че ще я последва навсякъде, но че начинът му на живот не е първият му избор. Фактът, че той се справяше по-трудно с него отколкото другите може би обясняваше защо той се затрудняваше със спазването му.

Във всеки случай, никога не бях виждала Едуард да има нужда от Джаспър. Отново се зачудих в какво точно беше експерт Джаспър. Наистина не знаех много за историите на Джаспър, само че е дошъл от някъде от юг преди Алис да го намери. По някаква причина Едуард винаги беше доста резервиран към всякакви въпроси относно най-новия си брат. А и винаги бях леко уплашена от високия рус вампир, който изглеждаше като мрачна кинозвезда, за да го попитам откровено.

Когато пристигнахме в къщата, там заварихме Карлайл, Есме и Джаспър да гледат съсредоточено новини, макар че звукът беше толкова намален, че аз не можех да разбера нищо. Алис се беше разположила на най-долното стъпало от главното стълбище, лицето ѝ в двете ѝ ръце, а изражението ѝ беше обезкуражено. Като влязохме, Емет излезе бавно от кухнята, изглеждаше напълно спокоен. Нищо никога не тревожеше Емет.

— Здравсти, Едуард. Бягаш от училище ли, Бела? — ухили ми се той.

— И двамата бягаме — напомни му Едуард.

Емет се засмя.

— Да, но на нея ѝ е за пръв път по време на гимназията. Може да пропусне нещо.

Едуард завъртя очи, но иначе пренебрегна любимия си брат. Той метна вестника на Карлайл.

— Видя ли, че сега обмислят възможността за сериен убиец? — попита той.

Карлайл въздъхна.

— Тази сутрин по CNN двама специалисти обсъждаха тази възможност.

— Не можем да оставим това да продължава.

— Да вървим — каза Емет с внезапен ентусиазъм. — Умирам от скука.

Тихо съскане отекна от стъпалата.

— Тя е такава песимистка — промърмори Емет на себе си.

Едуард се съгласи с него.

— Ще трябва да отидем някога.

Розали се появи на стълбите и заслиза бавно надолу. Лицето ѝ беше спокойно и безизразно.

Карлайл клатеше глава.

— Притеснявам се. Никога не сме се замесвали в подобно нещо. Не е наша работа. Не сме Волтури.

— Не искам на Волтури да им се налага да идват тук — каза Едуард. — Това ще ни остави много по-малко време за реагиране.

— И всички тези невинни хора в Сиатъл — промърмори Есме. — Не е редно да ги оставим да умират по този начин.

— Знам — въздъхна Карлайл.

— Оу — каза остро Едуард, обръщайки леко глава да погледне Джаспър. — Не помислих за това. Разбирам. Прав си, това трябва да е. Е, това променя всичко.

Не бях единствената, която го зяпаше объркано, но сигурно бях единствената, която не изглеждаше леко раздразнена.

— Мисля, че е по-добре да обясниш на останалите — каза Едуард на Джаспър. — Каква може да е целта на това? — Едуард започна да се разхожда, забил поглед в пода и загубен в мислите си.

Не я бях видяла да става, но Алис беше застанала до мен.

— За какво говори той? — попита тя Джаспър. — Какво си мислиш?

Изглежда Джаспър не обичаше да е център на вниманието. Той се поколеба, докато разгадаваше всяко лице от кръга, в който всички се бяха събрали, за да чуят какво ще каже, и после очите му се спряха на моето лице.

— Объркана си — каза ми той с дълбок много тих глас.

Нямаше въпросителна нотка в това негово предположение. Джаспър знаеше какво чувствам, какво чувстват всички.

— Всички сме объркани — измърмори Емет.

— Можеш да си позволиш време за търпеливост — каза му Джаспър. — Бела също трябва да разбере това. Сега тя е една от нас.

Думите му ме изненадаха. Тъй като правех много малко неща в компанията на Джаспър, особено след последния ми рожден ден, когато се опита да ме убие, не бях разбрала, че той мисли така за мен.

— Колко знаеш за мен, Бела? — попита Джаспър.

Емет въздъхна театрално и се стовари на канапето, за да чака с преувеличено нетърпение.

— Не много — признах си аз.

Джаспър погледна към Едуард, който погледна нагоре, за да срещне погледа му.

— Не — отговори Едуард на мисълта му. — Сигурен съм, че можеш да разбереш защо не съм й разказвал тази история. Но предполагам, че тя трябва да я чуе сега.

Джаспър кимна замислено и после започна да навива ръкава на пуловера си с цвят слонова кост. Гледах любопитна и объркана, опитвайки се да разбере какво прави. Той протегна китката си под

лампата до него, близо до светлината на електрическата крушка и проследи с пръст белег с форма на полумесец върху бледата си кожа.

Отне ми минута да разбере защо формата ми изглеждаше така странно позната.

— Оу — издишах аз когато осъзнах причината. — Джаспър, имаш белег точно като моя.

Протегнах ръка, белегът със сърповидна форма изпъкваше повече на кремавата ми кожа, отколкото върху неговата алабастрова.

Джаспър се усмихна леко.

— Имам много белези като твоя, Бела.

Лицето му беше неразгадаемо, докато той дръпваше ръкава на тънкия си пуловер още по-нагоре по ръката си. Първоначално очите ми не можеха да различат структурите, напластени дебело по кожата му. Изкривени полумесеци се пресичаха в рехава шарка, която беше видима само, бяло на бяло както беше, защото ярката светлина от лампата до него правеше леките изпъкналости в релефни, с леки сенки, подчертаващи формите. И тогава разбрах, че шарките бяха направени от отделни полумесеци като този на китката му... като този на ръката ми.

Погледнах пак към моя малък единствен белег и си спомних как го бях получила. Гледах към формата на зъбите на Джеймс, щамповани завинаги на кожата ми.

И после ахнах, гледайки обратно към него.

— Джаспър, какво ти се е случило?

13. НОВОСЪЗДАДЕНИ

— Същото, което и с ръката ти — отговори Джаспър с тих глас. — Повторено хиляди пъти. — Той се засмя малко печално и докосна леко ръката си. — Отровата ни е единственото нещо, което оставя белези.

— Защо? — издишах аз в ужас, усещайки, че съм груба, но неспособна да спра да зяпам едва доловимо обезобразената му кожа.

— Не съм... отгледан по съвсем същия начин, по който са и осиновените ми братя и сестри тук. Началото ми беше нещо изцяло различно. — Гласът му стана твърд като завърши изречението.

Зяпнах го с изумление и ужас.

— Преди да ти разкажа историята си — каза Джаспър — трябва да разбереш, че има места в нашия свят, Бела, където продължителността на живота на никога неостаряващите е не повече от няколко седмици, а не векове.

Другите бяха чували това и преди. Карлайл и Емет отново насочиха вниманието си към телевизора. Алис се премести тихо, за да седне в краката на Есме. Но Едуард беше точно толкова погълнат, колкото бях и аз — можех да усетя очите му върху лицето си, четящи всяко потрепване на емоция.

— За да разбереш наистина защо, трябва да погледнеш на света от друга гледна точка. Трябва да си представиш как изглежда през погледа на силните, на алчните... на вечно жадните. Разбираш ли, има места в този свят, които някои желаят повече от други. Места където ние можем да сме по-малко сдържани, но и все пак да избягваме разобличаване. Представи си, например, карта на западното полукуълбо. Представи си, че всеки човешки живот на него е отбелязан с червена точица. Колкото по-дебело е червеното, толкова по-лесно можем — е, тези, които съществуват по този начин — да се храним, без да ни забележат.

Потреперих от картината в главата ми, от думата храним се. Но Джаспър не се притесняваше, че ще ме уплаши, не беше прекалено

покровителствен, какъвто Едуард беше винаги. Той продължи без да спира.

— Не че групите от Юга много ги е грижа какво забелязват хората и какво — не. Само Волтури се интересуват. Те са единствените, от които южните групи се страхуват. Ако не бяха Волтури, много от нас щяха да бъдат бързо разкрити.

Смръщих се на начина, по който той произнасяше името — с респект, почит и признателност. Идеята за Волтури в ролята на добрите, в какъвто и да е случай, беше доста трудна за възприемане.

— В сравнение с Южните, Северните групи са много цивилизовани. Повечето сме номади, които се радват на деня, както и на нощта, което ни позволява да живеем сред хората незабелязано — анонимността е важна за всички нас. Светът на юг е по-различен. Безсмъртните там излизат само нощем. Те прекарват деня в планове за следващите си стъпки или очаквайки тези на враговете си. Това е така, защото в Юга имаше война, непрекъсната в продължение на векове с нито един момент на временно помирение. Групите там едва забелязвали съществуването на хора, както и войниците забелязват стадо крави по пътя — просто храна. Те само се криели от погледите на стадото заради Волтури.

— Но за какво се бият? — попитах аз.

Джаспър се усмихна.

— Помниш ли картата с червените точки?

Той изчака, затова кимнах.

— Бият се за контрол над най-плътното червено. Разбираш ли, на някого някога му хрумнало, че ако е бил единственият вампир в, да речем, Мексико сити, тогава той можел да се храни по два-три пъти на вечер и никой никога не би забелязал. Той измислял начини да се отърве от конкуренцията. Други имали същата идея. Някои имали подобри тактики от други. Но най-ефективната тактика била на сравнително младия вампир Бенито. Първият път, когато някой изобщо чул за него, бил когато той дошъл някъде северно от Далас и избил двете малки групи, които заемали територията близо до Хюстън. Две нощи по-късно, той се заел с много по-силните кланове от долините, които владеели Монтерей, северен Мексико. И отново победил.

— Как? — попитах с внимателно любопитство.

— Бенито бил създал армия от новосъздадени вампири. Той бил първият, помислил за това и в началото никой не можел да го спре. Много от младите вампири са опасни, диви и почти невъзможни за контролиране. С един новосъздаден може да се разбереш, да го научиш да се въздържа, но 10–15 заедно са кошмар. Те могат да се обърнат един срещу друг така лесно, както и срещу врага, който им посочиш. Бенито трябвало да създава още, тъй като те се избивали един друг, а и групите, с които той се биел, избивали поне половината му войска преди да загубят. Разбираш ли, макар че новосъздадените са опасни, все пак е възможно да ги победиш, ако знаеш какво правиш. Те са невероятно силни физически, поне през първата си година, и ако им е позволено да използват сила, могат да смачкат по-стар вампир с лекота. Но те се доверяват само на инстинктите си, което ги прави предсказуеми. Обикновено нямат опит и умения в битки, имат само мускули и жестокост. И в този случай са изумително много. Вампирите от южен Мексико разбрали какво ги чака и направили единственото нещо, което могли да измислят, за да се противопоставят на Бенито. Направили си собствени армии... и Адът дошъл на земята — това го казвам по-буквално и отколкото можеш да си представиш. И ние безсмъртните си имаме наши истории и тази война никога няма да бъде забравена. Разбира се не е било хубаво да си и човек в Мексико.

Потреперих.

— Когато броят на телата достигнал размерите на епидемия — всъщност, историите ви отдават причината за намаляването на популацията на зараза — Волтури най-накрая се намесили. Цялата охрана дошла и издирила всеки един новосъздаден в долната половина на Северна Америка. Бенито се бил укрепил в Пуебла, събирайки армия възможно най-бързо с цел да си вземе наградата — Мексико сити. Волтури започнали с него и после се заели с другите. Всеки, заловен с новосъздадените, бил екзекутиран незабавно и понеже всички се опитвали да се защитят от Бенито, Мексико бил опразнен от вампири за известно време. Волтури разчистили всичко за почти година. Това е друга страница от историята ни, която винаги ще бъде помнена, макар че са останали много малко свидетели, които да разкажат какво е било. Веднъж говорих с някой, който от разстояние, е наблюдавал какво се е случило когато са посетили Кулякан.

Джаспър потрепери. Осъзнах, че никога преди не го бях виждала нито уплашен, нито ужасен. Това беше за пръв път.

— Било достатъчно, че тази епидемия за хората не се разпространила от Юга. Останалият свят останал непокътнат. Дължим на Волтури днешния си начин на живот.

Но когато Волтури се върнали в Италия, оцелелите бързо си възвърнали границите в Юга. Не отнело много време групите да започнат отново да се противопоставят. Зародила се голяма омраза между тях, извинявай за израза. Преобладавали вендети. Идеята за новосъздадени отново се появила и някои не били способни да устоят.

Както и да е, Волтури не били забравени и южняшките групи били по-внимателни този път. Новосъздадените били подбирани сред хората и обучавани повече. Те били използвани внимателно и хората оставали в неведение в много от случаите. Създателите им не дали на Волтури причина да се върнат. Войните се подновили, но на по-малък мащаб. Понякога, ако някой прекалявал, появявали се теории по човешките вестници, Волтури се връщали и разчиствали града. Но те оставяли другите, внимателните, да продължат...

Джаспър зяпаше някъде в пространството.

— И ето как си бил променен — изказах откритието си шепнешком.

— Да — потвърди той. — Когато бях човек, живеех в Хюстън, Тексас. Бях почти седемнадесет годишен, когато се присъединих към Конфедеративната армия през 1861. Излъгах като се записвах и казах, че съм на двадесет. Бях достатъчно висок, за да мина за тази възраст.

Военната ми кариера беше кратка, но многообещаваща. Хората винаги... ме харесваха, слушаха какво казвам. Баща ми каза, че съм имал талант. Разбира се, сега знам, че вероятно е било нещо повече. Но, каквато и да е била причината, бях бързо повишен, задминавайки мъже, по-стари и по-опитни от мен. Конфедеративната армия беше млада и много разхвърляна, за да може да се организира сама, което също така доставяше някои възможности. По време на първата битка в Галвестън — е, всъщност беше по-скоро престрелка — бях най-младият майор в Тексас, без дори да се знае истинската ми възраст.

Бях преместен да отговарям за евакуацията на жените и децата от града, когато минохвъргачните лодки на Съюза достигнаха

пристанището. Отне ден да ги подготвим и после тръгнах с първата колона цивилни, за да ги преместим в Хюстън.

Спомням си много ясно тази нощ.

Пристигнахме в града след като се беше смрачило. Останах само толкова, колкото беше нужно, за да се уверя, че цялата група и в безопасност. Веднага щом това беше свършено, яхнах свеж кон и се отправих обратно в Галвестън. Нямаше време за почивка.

Само на миля от границите на града, намерих три жени, ходещи пеша. Реших, че са изостанали от групата и веднага слязох от коня, за да им предложа помощта си. Но когато видях лицата им на слабата светлина на луната, се смаях в тишината. Те бяха, иска ли питане, трите най-красиви жени, които някога бях виждал.

Имаха толкова бледа кожа, спомням си как се възхищавах на това. Дори малкото чернокосо момиче, чиито черти бяха безсъмнено мексикански, беше като порцеланово на лунната светлина. Всичките изглеждаха млади, достатъчно млади, че да бъдат наричани момичета. Знаех, че не са изгубени от групата ни. Щях да си спомня, ако ги бях виждал.

„— Той е онемял,“ каза най-високото момиче с прекрасен нежен глас — беше като камбанен звън. Имаше светла коса и кожата ѝ беше снежнобяла.

— Другата беше още по-руса, кожата ѝ бе бледа като тебешир. Лицето ѝ бе като на ангел. Тя се наведе по-близо към мен с полупритворени очи и вдиша дълбоко.

„— Мм, въздъхна тя, великолепно.“

Малката, слабичката брюнетка, сложи ръка на рамото на момичето и заговори бързо. Гласът ѝ бе прекалено мек и музикален, за да бъде остър, но изглежда тя очакваше такъв резултат.

„— Концентрирай се, Нети“, каза тя.

— Винаги съм имал добро чувство за отношенията на хората един към друг и веднага ми стана ясно, че брюнетката някак беше над другите две. Ако бяха войници, бих казал, че тя беше техният главнокомандващ.

„— Той изглежда точно — млад, силен, офицер...“ — брюнетката направи пауза и се опита безуспешно да заговори — „Но има още нещо... усещате ли го?“ — попита тя другите две — „Той е... неустоим.“

„— О, да,“ — съгласи се бързо Нети, навеждайки се към мен.

„— Търпение — предупреди я брюнетката — този искам да го запазим.“

Неги се смръщи — изглеждаше раздразнена.

„— По-добре ти го направи, Мария — заговори отново по-високата блондинка. — Щом е важен за теб. Аз ги убивам два пъти по-често отколкото ги запазвам.“

„— Да, ще го направя — съгласи се Мария. — Този наистина го харесвам. Дръж Нети настрана, става ли? Не искам да ми се налага да си пазя гърба, докато се опитвам да се концентрирам.“

— Косата на врата ми беше настръхнала, въпреки че не разбирах значението на нещо от това, което казваха красивите създания. Инстинктите ми казваха, че те са опасни, че ангелът е говорел сериозно, когато заговори за убиване, но преценката ми надделя над инстинктите. Бях учен не да се страхувам от жените, а да ги защитавам.

„— Да ловуваме!“ — съгласи се Нети ентусиазирано, протягайки се да хване ръката на високото момиче. Те се завъртяха — бяха толкова величествени! — и препуснаха към града. Бяха толкова бързи, че изглеждаше сякаш летят — белите им рокли се вееха зад тях като криле. Премигах в изумление и те бяха изчезнали.

— Обърнах се, за да погледна Мария, която ме гледаше любопитно.

Никога не съм бил суеверен през живота си. Допреди секунда не бях вярвал никога в духове или други подобни безсмислици. Внезапно не бях съвсем сигурен.

„— Как се каваш, войнико?“ — попита ме Мария.

„— Майор Джаспър Уитлок, мадам,“ — заекнах аз, неспособен на неучтивост към жена, дори и да беше призрак.

„— Наистина се надявам да оцелееш, Джаспър — каза тя с нежен глас. — Имам добро предчувствие за теб.“

— Тя пристъпи по-близо и наклони глава, сякаш щеше да ме целуне. Замръзнах на място, въпреки че инстинктите ми крещяха да бягам.

Джаспър направи пауза, лицето му бе замислено.

— Няколко дни по-късно — рече той най-накрая и не бях сигурна дали е преправил историята заради мен или защото така

отвърщаше на напрежението, което дори аз усещах да струи от Едуард — живеех вече нов живот.

Имената им бяха Мария, Нети и Луси. Не бяха заедно от много дълго време — Мария бе събрала другите две — и трите бяха оцелели от наскоро загубените битки. Съучастничеството им беше изгодно и за трите. Мария искаше отмъщение и искаше да си възвърне териториите. Другите искаха да увеличат своите... пасища, предполагам е подходяща дума. Те събираха армия и го правеха по-внимателно от обикновено. Беше идея на Мария. Тя искаше изключителна армия, затова издирила особените хора, които имали потенциал. После тя ни отдаде много повече внимание, тренираше ни много повече, отколкото някой друг би. Тя ни научи да се бием и да бъдем невидими за хората. Когато се справяхме добре, бяхме възнаграждавани...

Той направи нова пауза, редактирайки отново.

— Тя бързаше. Мария знаеше, че огромната сила на новосъздадените започваше да изчезва към края на годината и искаше да действаме докато бяхме още силни.

Бяха шестима, когато се присъединих към групата на Мария. Тя доведе още четирима след две седмици. Всички бяхме мъже — Мария искаше войници — затова беше малко по-трудно да не се бием помежду си. В първите си боеве се биех с другарите си от армията. Бях по-бърз от другите, по-добър в боя. Мария беше доволна от мен, въпреки че й костваше усилия да заменя тези, които унищожавах. Често бях възнаграждаван и това ме направи по-силен.

Мария беше добра познавачка на характери. Тя реши да ме направи началник на другите — сякаш ме повишаваше. Това пасна на природата ми. Ранените станаха драстично по-малко, а броят ни нарастваше на близо двадесет.

Това беше значително за внимателните времена, в които живеехме. Способността ми, все още неопределена, да контролирам емоционалната атмосфера около мен беше наистина ефективна. Скоро започнахме да работим заедно по начин, по който новосъздадените никога не си бяха сътрудничили преди. Дори Мария, Нети и Луси можеха да работят заедно по-лесно.

Мария се привърза към мен — започна да разчита на мен. И по някакви причини аз боготворях земята, по която тя стъпваше. Не

вярвах, че някакъв друг живот бе възможен. Мария ни каза, че така стоят нещата и ние ѝ повярвахме.

Тя ме помоли да ѝ кажа кога аз и братята ми сме готови за битка и аз изпитвах силно желание да се докажа. Накрая събрах армия от двадесет и трима — двадесет и трима невероятно силни новосъздадени вампири, организирани и способни като никои други досега. Мария изпадна във възторг.

Тръгнахме бавно към Монтерей, някогашния ѝ дом и тя ни пусна на враговете си. Те имаха само девет новосъздадени и двама по-стари вампири, които ги контролираха. Надвихме ги по-лесно, отколкото Мария си бе представяла, като загубихме само четирима. Това беше нечуван резултат на победа.

Бяхме и добре обучени. Направихме всичко без да привлечем внимание. Градът премина в други ръце без хората изобщо да го съзнаваха.

Успехът направи Мария алчна. Не мина много време преди тя да започне да хвърля око и на други градове. През тази първа година тя разпростря контрола си над почти цял Тексас и северен Мексико. Тогава другите дойдоха от Юга, за да я изместят.

Той докосна леко с два пръста бледите следи от белезите по ръката си.

— Битката беше напрегната. Много започнаха да се притесняват, че Волтури ще се върнат. От първоначалните двадесет и трима, аз бях единственият, оцелял първите осемнадесет месеца. И двете групи загубихме и спечелихме. Нети и Луси се обърнаха срещу Мария — но тази битка я спечелихме.

Мария и аз можехме да удържим Монтерей. Нещата малко се успокоиха, въпреки че войната продължаваше. Идеята за завоевание умираше — сега почти всичко бе отмъщение и кръвна вражда. Много бяха загубили партньорите си, а това е нещо, което нашият вид не прощава... Мария и аз винаги пазехме около дузина готови новосъздадени. Те не значеха много за нас — те бяха просто пионки за действие. Когато надрастваха полезността си ги ликвидирахме. Животът ми продължи в същата насилствена посока, а годините минаваха. Отдавна ми беше омръзнало всичко това, преди нещо изобщо да се промени...

Десет години по-късно завързах приятелство с новосъздаден, който продължаваше да бъде полезен и оцеля през първите си три години въпреки всичко. Казваше се Питър. Харесвах Питър — беше... цивилизован — предполагам това е правилната дума. Не се наслаждаваше на битките, макар че беше добър в тях. Беше назначен да се разправя с новосъздадените — можем да кажем, че беше нещо като бавачка. Беше непрекъсната работа.

И после дойде време да въстанем отново. Новосъздадените надрастваха силите си; трябваше да бъдат заменени. Питър трябваше да ми помогне да ги ликвидирам. Отстранявахме ги настрана, нали разбираш, един по един... Винаги беше много дълга нощ. Този път, той се опита да ме убеди, че няколко имали потенциал, но Мария беше казала да се отървем от всички. Отказах му.

Бяхме почти на половината път и усещах, че това е огромна жертва за Питър. Опитвах се да реша дали да го отпратя или не и да свърша работата сам, като повиках следващата жертва. За моя изненада, внезапно той беше ядосан, разярен. Пригответих се за каквото и да предстоеше от настроението му — той беше добър боец, но никога не беше мой достоен противник.

Новосъздадения, когото повиках, беше жена, току-що минала границата на силите си. Казваше се Шарлот. Той се промени, когато тя се появи; отказа се от битката. Той ѝ изкрещя да бяга и хукна след нея. Можех да ги последвам, но не го направих. Почувствах... че не съм способен да го унищожа.

Мария ми беше ядосана за това...

Пет години по-късно Питър се върна за мен. Избра добър ден за пристигане.

Мария бе озадачена от вечно развалящите ми се настроения. Тя никога не бе усещала моментно униние и аз се зачудих защо бях различен. Започнах да забелязвам промяната в емоциите ѝ, когато беше близо до мен — понякога имаше страх... и злоба — същите чувства, които ми бяха дали предварително предупреждение, когато Нети и Луси нападнаха. Подготвих се да унищожа единствения си съюзник, същността на съществуването ми, когато Питър се върна.

Питър ми разказа за новия си живот с Шарлот, разказа ми за възможности, каквито не съм и сънувал, че има. През тези пет години, те никога не бяха водили битка, макар че срещнали много други на

север. Други, които можели да съжителстват без постоянни осакатявания.

В един разговор той успя да ме убеди. Бях готов да тръгна и до известна степен бях облекчен, че не бе нужно да убивам Мария. Бях й другар толкова време, колкото и Карлайл и Едуард са били заедно, макар че връзката между нас не бе и близко до силата на тази, която те са имали. Когато живееш за войната, за кръвта, отношенията, които създаваш са слаби и лесно разрушими. Тръгнах си без да поглеждам назад.

Пътувах с Питър и Шарлот няколко години, възприемайки усещането за този нов по-спокоен живот. Но депресията ми не изчезна. Не разбирах какво не беше наред с мен, докато Питър не забеляза, че винаги ставаше по-зле след като ловувах.

Размишлявах над това. За толкова години на масово клане и избиване, бях изгубил почти всичко от човечността си. Безспорно бях кошмар, чудовище от най-ужасния вид. Все още всеки път, когато откривах друга човешка жертва, усещах слабото убождане на спомена за онзи друг живот.

Гледайки очите им, разширени от учудване при вида на красотата ми, виждах и Мария и останалите в главата си, как ми изглеждаха през последната нощ, когато бях Джаспър Уитлок. Беше по-силно за мен — този заимстван спомен — отколкото беше за всеки друг, защото можех да усетя всичко, което чувстваше жертвата ми. И преживявах чувствата им когато ги убивах.

— Усещала си как мога да манипулирам емоциите около себе си, Бела, но се чудя дали разбираш как чувствата в стаята ми влияят. Всеки ден живея в климата на емоциите. Първия век от живота си, живях в свят пълен с кръвожадност и отмъщение. Омразата ми беше постоянен придружител. Изчезна малко когато напуснах Мария, но все още трябваше да изпитвам ужаса и страха на жертвите ми.

Започна да става прекалено много.

Депресията ставаше по-лоша и аз напуснах Питър и Шарлот. Те бяха цивилизовани и не изпитваха същото отвращение, което аз започвах да изпитвам. Те просто искаха мир. Бях толкова изморен от убиването — убиването на всеки, дори на случайни хора.

И все пак трябваше да продължа да убивам. Имах ли избор? Опитах се да убивам по-рядко, но ожаднявах прекалено и се предавах.

След век кратко удовлетворение, открих самодисциплината... предизвиквайки се. Все още не бях усъвършенствал това.

Джаспър беше изгубен в историята си, както бях изгубена и аз. Изненадах се, когато мрачният му вид премина в спокойна усмивка.

— Бях във Филадельфия. Имаше буря и бях навън през деня — нещо, което още не ми беше напълно удобно. Знаех, че като стоя в дъжда ще предизвикам внимание, затова се вмъкнах в едно малко полупразно крайпътно ресторантче. Очите ми бяха достатъчно жълти и никой нямаше да ги забележи, макар че това значеше, че съм жаден и ме тревожеше малко.

— Тя беше там — очакваше ме естествено. — Той се подсмихна. — Тя стана от високия стол на тезгяха веднага щом влязох и тръгна право към мен. Бях шокиран. Не знаех дали има намерения да атакува. Това беше единственото тълкуване на поведението ѝ, на което бях способен заради миналото си. Но тя се усмихваше. И емоциите, които излъчваше не можеха да се сравнят с нищо, което бях изпитвал дотогава.

„— Остави ме да чакам доста дълго време“ — каза тя.

Не бях осъзнала, че Алис отново е застанала зад мен.

— И ти наведе глава като добър южняшки джентълмен и каза, „Съжалявам, мадам“.

Алис се засмя на спомена.

Джаспър ѝ се усмихна.

— Ти протегна ръка и аз я хванах без да спирам, за да осъзная какво правех. За пръв път от почти един век почувствах надежда.

Джаспър хвана Алис за ръка докато говореше.

Алис се ухили.

— Бях облекчена. Мислех, че никога няма да се появиш.

Те се усмихваха един на друг за дълъг миг и после Джаспър погледна отново към мен, все още с меко изражение.

— Алис ми разказа какво е видяла от Карлайл и семейството му. Трудно можех да повярвам, че подобно съществуване е възможно. Но Алис ме накара да вярвам. Затова отидохме да ги намерим.

— И също да ги изплашите до смърт — каза Едуард, извъртявайки очи към Джаспър преди да се обърне към мен и да ми обясни. — Емет и аз бяхме на лов. Джаспър се появи, покрит с бойни белези, теглейки със себе си тази малка откачалка — той побутна

игриво Алис с лакът — която ни поздравява всички по имена, знае всичко за нас и иска да знае в коя стая може да се нанесе.

Алис и Джаспър се засмяха в хармония, сопрано и бас.

— Когато се прибрах вкъщи, всичките ми неща бяха в гаража — завърши Едуард.

Алис сви рамене.

— Стаята ти имаше най-хубав изглед.

Сега всички се засмяха заедно.

— Това е хубава история — казах аз.

Три чифта очи ме погледнаха сякаш ме питаха дали съм нормална.

— Имам предвид последната част — защитих се аз. — Щастливият край с Алис.

— Алис направи всичко различно — съгласи се Джаспър. — Това е климатът, на който се радвам.

Но моментната пауза в напрежението не можеше да продължи.

— Армия — прошепна Алис. — Защо не ми каза?

Другите отново бяха напрегнати, очите им заковани върху Джаспър.

— Мислех, че може да разчитам погрешно знаците. Защото къде е мотивът? Защо някой би създал армия в Сиатъл? Тук няма история, няма вендета. Няма смисъл и ако споменем завоеванието; никой не изразява право на собственост. Номадите минават оттук, но никой не се бие за града. Няма от кого да бъде защитаван. Но съм виждал това и преди и нямам друго обяснение. Има армия от новосъздадени вампири в Сиатъл. По-малко от двадесет, бих предположил. Трудната част е, че те изобщо не са обучавани. Който и да ги е създал, просто ги е оставил на свобода. Само ще стане по-зле и няма да мине много време до намесването на Волтури. Всъщност съм изненадан, че са оставили това да стигне дотук.

— Какво можем да направим? — попита Карлайл.

— Ако искаме да избегнем намесата на Волтури, ще трябва да унищожим новосъздадените и ще трябва да го направим много скоро. — Лицето на Джаспър беше сурово. Сега, след като знаех историята му, можех да предположа как това оцеляване го притеснява. — Мога да ви науча как. Няма да е лесно в града. Младите не са загрижени за

потайността, но ние трябва да сме. Това ще ни ограничи по начин, по който те не са ограничени. Може би можем да ги примамим.

— Може би няма да се наложи — гласът на Едуард бе мрачен. — Някой друг осъзнава ли, че единствената заплаха в областта, която би предизвикала създаването на армия сме... ние?

Очите на Джаспър се свиха; тези на Карлайл се разшириха в шок.

— Семейството на Таня също е близо — каза Есме бавно, нежелаейки да приеме думите на Едуард.

— Новосъздадените не опустошават Анкоридж, Есме. Мисля, че трябва да обмислим възможността ние да сме мишената.

— Те не идват заради нас — настоя Алис и после се спря. — Или... не знаят, че идват. Поне не още.

— Какво е това? — попита Едуард, любопитен и напрегнат. — Какво си спомняш?

— Проблясъци — рече Алис. — Не мога да видя ясно, когато се опитвам да видя какво става, нищо конкретно. Но получавам тези странни проблясъци. Не са достатъчни, за да разбере. Сякаш някой си променя планове, преминава от един план за действие на друг толкова бързо, че не получавам хубаво видение...

— Колебливост? — попита невярващо Джаспър.

— Не знам...

— Не колебливост — изръмжа Едуард. — Знание. Някой, който знае, че не можеш да видиш нищо, докато решението не е взето. Някой, който се крие от нас. Играе си с недостатъците на дарбата ти.

— Кой би могъл да знае това? — прошепна Алис.

Очите на Едуард бяха ледени.

— Аро те познава така добре, както ти се познаваш.

— Но щях да видя, ако бяха решили да дойдат...

— Освен ако не са искали да си цапат ръцете.

— Услуга — предположи Розали, проговаряйки за пръв път. — Някой от Юга... някой, който вече е имал проблеми с правилата. Някой, който би трябвало да е унищожен, е получил втори шанс — ако той се погрижи за този малък проблем... Това би обяснило мудната реакция на Волтури.

— Защо? — попита Карлайл, все още шокиран. — Волтури нямат причина да...

— Беше там — не се съгласи Едуард тихо — изненадан съм, че се стигна до това толкова скоро, защото другите мисли бяха по-силни. В главата си, Аро ме видя да стоя от едната му страна, а Алис от другата. Настоящото и бъдещето, виртуално всезнание. Силата на тази идея го е опиянила. Мислех, че ще му отнеме много повече време, преди да се предаде на този план — искаше го прекалено много. Но също така беше и мисълта за теб, Карлайл, за семейството ти, растящо по-силно и по-голямо. Завистта и страха: ти, да имаш... не повече от това, което той има, но все пак неща, които той иска. Идеята да изкорени конкуренцията беше там; освен тях, ние сме най-голямата група, която те някога са намирали...

Зяпнах лицето му в ужас. Никога не беше казвал това, но предполагам знаех защо. Можех да го видя в главата си сега, мечтата на Аро. Едуард и Алис в черни диплещи се роби, носещи се отстрани на Аро, а очите им студени и кървавочервени...

Карлайл прекъсна безсънния ми кошмар.

— Те са прекалено отдадени на мисията си. Те никога не биха нарушили собствените си правила. Това е срещу всичко, върху което са работили.

— Те ще разчистят след това. Двойно предателство — каза Едуард със зловещ глас. — Нищо лошо не е станало.

Джаспър се наклони напред, клатейки глава.

— Не, Карлайл е прав. Волтури не нарушават правила. Освен това е прекалено небрежно. Този... човек, тази заплаха — нямат представа какво правят. Някой, на който му е за пръв път, бих се заклел. Не мога да повярвам Волтури да се замесени. Но ще бъдат.

Всички се гледаха един друг, замръзнали в напрежение.

— Тогава да вървим — почти изръмжа Емет. — Какво чакаме?

Карлайл и Едуард дълго си размениха погледи. Едуард кимна веднъж.

— Ще трябва да ни научиш, Джаспър — каза Карлайл накрая. — Как да ги унищожим — челюстта му бе твърда, но можех да видя болката в очите му като изговаряше думите. Никой не мразеше насието повече от Карлайл.

Нещо ме тревожеше, но не можех да разбера какво. Бях вцепенена, ужасена, смъртно уплашена. И все пак, под всички тези

чувства, усещах, че изпусках нещо важно. Нещо, което би разрешило хаоса. Което би го обяснило.

— Ще ни трябва помощ — рече Джаспър. — Мислите ли, че семейството на Таня ще иска...? Други пет зрели вампири биха направили разликата голяма. А и Кейт и Елесар ще да бъдат добро предимство на наша страна. Би било почти лесно с тяхната помощ.

— Ще попитаме — отвърна Карлайл.

Джаспър подаде телефон.

— Ще трябва да побързаме.

Никога не бях виждала вроденото спокойствие на Карлайл да се разклаща. Той взе телефона и пристъпи към прозореца. Той набра номер, постави телефона до ухото си и постави другата си ръка на стъклото. Той гледаше навън към мъгливата сутрин с болезнено и противоречиво изражение.

Едуард ме хвана за ръка и ме придърпа към бялото двуместно канапе. Седнах до него, гледайки лицето му, докато той гледаше това на Карлайл.

Гласът на Карлайл бе нисък и бърз, трудно се чуваше. Чух го да поздравява Таня и после разказа бързо ситуацията, прекалено бързо за мен, за да разбере много, макар че можех да кажа, че вампирите от Аляска не бяха неосведомени за случващото се в Сиатъл.

Тогава нещо се промени в гласа на Карлайл.

— О — каза той с остра изненада. — Не знаехме... че Ирина се чувства така.

Едуард простена до мен и затвори очи.

— По дяволите. Дано Лорън гние в Ада, където му е мястото.

— Лорън? — прошепнах аз, като кръвта се отдръпна от лицето ми, но Едуард не отговори, беше съсредоточен върху мислите на Карлайл.

Случайната ми кратка среща с Лорън, рано тази пролет, не беше нещо, което бе избледняло или изчезнало от ума ми. Все още помнех всяка дума, която ми каза, преди Джейкъб и глутницата му да ни бяха прекъснали.

Всъщност дойдох тук, за да й направя услуга...

Виктория. Лорън беше първият ѝ ход — тя го беше изпратила да наблюдава, да види колко трудно би било да ме хване. Но той не оцеля след хватката с вълците, за да докладва.

Макар че беше запазил старите си връзки с Виктория след смъртта на Джеймс, той бе създал нови връзки и нови приятелства. Той беше отишъл да живее със семейството на Таня в Аляска — Таня, ягдовата блондинка — най-близките приятели, които Кълънови имаха на света, всъщност продължение на семейството. Лорън беше с тях почти година преди да умре.

Карлайл все още говореше, гласът му бе леко умолителен. Убедителен, но остър. После остротата бързо надделя над убедителността.

— Не става въпрос за това — каза Карлайл със суров глас. — Ние имаме мирен договор. Те не са го нарушили, и ние няма да го нарушим. Съжалявам да чуя това... Разбира се. Просто ще трябва да се справим сами.

Карлайл затръшна телефона без да чака отговор. Той продължаваше да гледа мъглата.

— Какъв е проблемът? — промърмори Емет на Едуард.

— Ирина се е замесила повече с приятеля ни Лорън, отколкото знаехме. Тя е ядосана на вълците, защото са го унищожили, за да спасят Бела. Тя иска... — той се спря, поглеждайки надолу към мен.

— Продължавай — казах аз равно, колкото можах.

Очите му се напрегнаха.

— Тя иска да отмъсти. Да унищожи глутницата. Те биха ни помогнали в замяна на разрешението ни.

— Не! — ахнах аз.

— Не се безпокой — каза ми той с равен глас. — Карлайл никога не би се съгласил. — Той се поколеба и после въздъхна. — Нито пък аз. Лорън си го е заслужил — това беше почти ръмжене — и все още съм длъжник на вълците за това.

— Това не е добре — каза Джаспър. — Това е прекалено равна битка. Можем да сме по-добри в уменията, но не сме повече. Можем да спечелим, но на каква цена? — напрегнатите му очи светнаха към лицето на Алис и после настрани.

Искаше ми се да изкрещя силно, когато проумях какво казваше Джаспър.

Щяхме да спечелим, но щяхме и да загубим. Някои нямаше да оцелеят.

Погледнах в стаята лицата им — Джаспър, Алис, Емет, Розали,
Есме, Карлайл...

Едуард — лицата на моето семейство.

14. ИЗЯВЛЕНИЕ

— Не може да си сериозна! — казах в сряда следобед. — Ти напълно си полудяла!

— Говори каквото си искаш за мен! Партито ще се състои!

Взирах се в Алис, очите ми бяха пълни с безверие, сякаш щяха да изскочат и да паднат на обедната ми табла.

— О, успокой се, Бела! Няма причина защо да не го преживееш! Освен това, поканите са вече изпратени!

— Но... ти... аз... лудост! — казах объркано.

— Ти вече си ми купила подарък — напомни ми тя — Не трябва да правиш нищо освен да се появиш!

Направих усилие, за да се успокоя.

— След всичко, което се случва в момента, партито не е уместно.

— Завършването е най-важно в момента, а партито е толкова подходящо, че не може без него!

— Алис!!!

Алис въздъхна и се опита да бъде сериозна.

— Има няколко неща, които трябва да си дойдат на мястото, а това ще отнеме малко време. Докато седим тук, чакайки, можем да отпразнуваме хубавите неща. Ти единствено ще завършиш гимназия — за първи път — веднъж. Не можеш да си човек отново, Бела. Това се случва веднъж в живота.

Едуард, следейки тихо нашия разговор, хвърли предупредителен поглед на Алис. Тя му се изплези. Тя беше права — нейния мек глас никога нямаше да изкара разговора от ресторанта. И никой нямаше да разбере смисъла на думите ѝ в никакъв случай.

— Кои неща трябва да оправим? — попитах аз, отказвайки да стоя настрана.

Едуард отговори тихо.

— Джаспър мисли, че може да използваме малко помощ. Семейството на Таня не е единствения избор, който имаме. Карлайл се опитва да се свърже с някои стари приятели, а Джаспър търси Питър и

Шарлот. Той се колебае дали да не говори с Мария, но никой не иска да намесва южняците!

Алис потръпна незабележимо.

— Не би трябвало да е толкова трудно да ги убедим да помогнат — продължи той. — Никой не иска посещение от Италия.

— Но тези приятели — те няма да бъдат... вегетарианци, нали? — Използвах неискрения псевдоним на Кълън за тях самите.

— Не — Едуард отговори безизразно.

— Тук? Във Форкс?

— Те са приятели — увери ме Алис. — Всичко ще бъде наред. Не се притеснявай. А след това, Джаспър ще трябва да ни научи на няколко курса за новородено елиминиране.

Очите на Едуард оживиха и кратка усмивка се появи на лицето му. Изведнъж се почувствах сякаш стомаха ми беше пълен с малки остри късчета лед.

— Кога ще тръгнеш? — попитах с празен глас. Не можех да понеса това — идеята, че някой може и да не се върне. Ами ако беше Емет — толкова смел и неразумен, че никога не е бил ни най-малко предпазлив? Или Есме — толкова нежна и майчински настроена, че не можех да си я представя да се бие? Или Алис, толкова малка и чуплива? Или... но не можех дори и да си помисля името, обмисляйки възможността.

— След седмица. Това трябва да ни даде малко време — каза Едуард небрежно.

Ледените късчета в стомаха ми се завъртяха. Изведнъж започна да ми се повдига.

— Изглеждаш пребледняла, Бела! — коментира Алис.

— Всичко ще бъде наред, Бела. Повярвай ми! — Едуард ме прегърна и ме придърпа към него.

Разбира се, си казах. Вярвай му. Той не беше човека, който щеше да седи отстрани и да се чуди дали причината за съществуването му щеше да се върне или не.

И изведнъж ми просветна. Може би не трябваше да седя отстрани. Една седмица беше достатъчна.

— Ти търсиш помощ — казах бавно.

— Да! — главата на Алис се изправи, докато анализираше промяната в гласа ми.

Гледах към само към нея, когато отговорих. Гласът ми беше малко по-висок от шепот.

— Аз мога да помогна!

Едуард се скова, неговата ръка ме притисна. Той издиша, а звука беше като изсъскване.

Но Алис, все така спокойна, беше тази, която отговори.

— Това наистина няма да помогне.

— Защо не? — започнах да споря, като чух отчаянието в гласа ми. — Осем е по-добре от седем. Има достатъчно време.

— Няма достатъчно време да те направим полезна, Бела. Помниш ли как Джаспър описа новите? Няма да бъдеш добра в боя. Няма да можеш да контролираш инстинктите си и това ще те направи лесна мишена. А освен това Едуард ще пострада, опитвайки се да те защити. — Тя скръсти ръце пред гърдите си, доволна от нейната неоспорима логика.

А аз знаех, че е права, когато правеше така. Отпуснах се на мястото си, моята внезапна надежда беше победена. Освен мен, Едуард също се успокои.

— Не е защото се страхуваш! — прошепна той в ухото ми.

— О! — празен поглед премина пред лицето на Алис. След което нейното лице стана навъсено.

— Мразя когато се отказват в последната минута. Това прави само 65 гости...

— Шейсет и пет! — очите ми се разшириха отново. Аз нямах толкова приятели. А дали въобще познавам толкова хора?

— Кой се отказа? — Едуард попита, игнорирайки ме.

— Рене!

— Какво? — издишах тежко.

— Тя щеше да те изненада за бала ти, но нещо се е объркало. Ще получиш съобщение, когато се прибереш.

За момент оставих себе си да се насладя на облекчението. Каквото и да се беше объркало за майка ми, аз бях напълно доволна от това. Ако беше дошла във Форкс сега... не исках да мисля за това. Главата ми щеше да експлодира.

Лампичката за съобщения светеше, когато се прибрах у дома. Чувствата на удовлетворение се появиха отново, докато слушах майка ми да описва инцидента с Фил на бейзболното игрище. Докато

демонстрирал замахване, Фил се заплел и счупил бедрената си кост, сега той бил напълно зависим от нея и поради това нямало никакъв начин да го остави. Мама все още се извиняваше, когато съобщението спря.

— Е, това е един! — въздъгнах.

— Един какво? — попита Едуард.

— Един човек, за когото няма да се тревожа, че може да умре тази седмица.

Едуард отмести очите си.

— Защо ти и Алис не вземете това на сериозно? — попитах аз.
— Това е сериозно.

— Имай вяра — той се усмихна.

— Чудесно! — измърморих. Вдигнах телефонната слушалка и набрах номера на Рене. Знаех, че ще бъде дълъг разговор, но също знаех, че нямаше нужда да говоря много. Слушах я, и я успокоявах всеки път, когато можех да взема думата — не бях разочарована, не бях бясна, не бях наранена. Тя трябваше да се концентрира върху подобряването на Фил. Изпратих моето „оправяй се бързо“ на Фил и обещах на мама да ѝ се обадя с всеки детайл по общия гимназиален бал на Форкс. Накрая, трябваше да използвам моята отчаяна нужда да уча за изпитите, за да прекратя разговора.

Търпението на Едуард беше безкрайно. Той чакаше учтиво през целия разговор, играейки си с косата ми и усмихвайки ми се, когато и да го погледнех. Сигурно беше много повърхностно да забелязвам такива неща, когато имаше много по-важни, за които да мисля, но неговата усмивка все още спираше дъха ми. Беше толкова красив, че понякога беше трудно да мислиш за нещо друго, трудно да се концентрираш върху проблемите на Фил, извиненията на Рене или враждебна армия вампири. Аз бях просто човек.

След като затворих, надигнах се на пръсти, за да го целуна. Той сложи ръцете си на кръста ми и ме сложи на кухненския плот, така че нямаше нужда да се вдигам толкова много. Това ми вършеше работа. Твърде скоро, както обикновено, той се дръпна. Почувствах как лицето ми се превръща в цупеща се физиономия. Той се засмя на изражението ми, когато се изплъзна от ръцете и краката ми. Едуард се приближи към плота точно до мен и постави нежно ръката си около раменете ми.

— Знам, че си мислиш че имам един вид перфектен, непоклатим контрол върху себе си, но това не е вярно.

— Искаше ми се! — въздъхнах, същото направи и той.

— Утре след училище — каза той, като промени темата — ще ходя да ловувам с Карлайл, Есме и Розали. Само за няколко часа — ще стоим близо един до друг. Алис, Джаспър и Емет би трябвало да те опазят.

— Уф! — измърмрих. Утре беше първи ден от изпитите, а и беше само половин ден. Имах само математика и история — единствените два предмета в моята графа — така че трябваше да прекарам почти цял ден без него, и нищо за правене, освен да се тревожа. — Мразя да бъда под надзор!

— Временно е! — обеща ми той.

— Джаспър ще бъде отегчен, а Емет ще ми се присмива.

— Те ще се държат много добре.

— Разбира се! — промърморих.

След това се сетих, че имам още една опция освен детегледачките.

— Знаеш ли, не съм била в Ла Пуш от партито.

Гледах лицето му внимателно за някаква промяна в изражението му. Очите му се свиха възможно най-много.

— Ще бъда в безопасност там! — му напомних.

Той помисли за няколко секунди.

— Вероятно си права!

Неговото лице не беше спокойно, по-скоро уравновесено. Почти го бях попитала дали не иска да остана тук, но когато си помислих за Емет, който без съмнение да се радва, смених темата.

— Жаден ли си вече? — попитах, приближавайки се, за да погала сянката под очите му. Ирисите му все още бяха тъмно злато.

— Не съм. — Не изглеждаше склонен да отговори, и това ме учуди. Чаках обяснение. — Искаме да бъдем, колкото се може по-силни — обясни той, все още несклонен. — Вероятно ще ловуваме отново по пътя, търсейки нещо добро.

— И това ви прави по-силни?

Той претърси лицето ми за нещо, но не откри нищо освен любопитство.

— Да! — най-накрая каза той. — Човешката кръв ни прави най-силни, отчасти. Джаспър си мислеше относно маменето — той е против идеята, но не е нищо повече от практичен. Обаче знае какво ще каже Карлайл.

— Това ще помогне ли? — попитах тихо.

— Няма значение. Нямаме намерение да променим това, което сме.

Намръщих се. Ако нещо щеше да помогне, дори шансовете... Потръпнах, осъзнавайки че исках някой непознат да умре, за да го защита. Бях ужасена от себе си, но не достатъчно, за да го отрека.

Той промени темата отново.

— Разбира се, за това те са толкова силни. Новородените са пълни с човешка кръв — тяхната собствена кръв, реагирайки на промяната. Тя се забавя в тъканта и ги поддържа силни. Тялото им я използва, както казва Джаспър, и силата им започва бавно да намалява след година.

— Колко силна ще бъда аз?

— Колкото мен! — той се ухили.

— Силна колкото Емет?

Усмивката му стана по-голяма.

— Да! Направи ми услуга и го предизвикай на канадска борба. Ще бъде добро преживяване за него.

Засмях се. Звучеше толкова абсурдно.

След това въздъхнах и слязох от плота, защото не можех да го отлагам повече. Трябваше да уча, да уча усърдно. За щастие имах Едуард, а той беше отличен учител — понеже знаеше абсолютно всичко. Разбрах, че най-големия ми проблем ще бъде концентрирането върху тестовете. Ако не внимавах, щях да умра, пишейки есето си по история, наред с вампирските войни от Юга.

Взех почивка, за да се обадя на Джейкъб. Едуард изглеждаше толкова спокоен, колкото и когато говорех с Рене. Той отново си играеше с косата ми.

Въпреки че беше след обяд, обаждането ми събуди Джейкъб, и от началото беше нацупен. Той се развесели, когато го попитах дали мога да намина утре. Килайетското училище беше затворено през лятото, за това ми каза да отида, колкото се може по-рано. Бях доволна, че имам

опция, освен да бъде под надзор. Имаше малко повече достойнство в това да прекарам деня с Джейкъб.

Част от това достойнство се изгуби, когато Едуард продължи да настоява да ме изпрати на границата като дете, което е дадено на попечители.

— Та, как мислиш, че се справи на изпита? — попита Едуард по пътя, опитвайки се да започне някакъв разговор.

— Историята беше лесна, но не съм сигурна за математиката. Изглеждаше, че има смисъл, което означава, че съм се провалила!

Той се изсмя.

— Убеден съм, че си се справила добре. Или, ако наистина се притесняваш, мога да подкупя г-н Варбър да ти пише отличен.

— Благодаря, но не мерси.

Той се засмя отново, но изведнъж спря, когато завихме и видяхме червена кола. Той се намръщи в съсредоточаване, а след това, докато паркираше колата, въздъхна.

— Какво не е наред?

— Нищо! — той поклати глава. Очите му бяха свити, докато се взираше през предното стъкло на колата пред нас. Виждах с този поглед и преди.

— Няма да изслушаш Джейкъб, нали?

— Не е лесно да игнорираш някого, който само крещи!

— О! — помислих си за секунда. — Защо крещи?

— Напълно съм убеден, че той сам ще го спомене — каза Едуард с кисел тон.

Щях да го притисна, но тогава Джейкъб натисна клаксона — два бързи нетърпеливи сигнала.

— Това е невъзпитано! — Едуард промърмори.

— Това е Джейкъб! — въздъхнах и побързах преди Джейкъб да направи нещо, което да ядоса Едуард. Помахах на Едуард преди да се кача във Фолксфагена, от такова разстояние, изглеждаше все едно той е наистина разстроен от случката с клаксона... или каквото и да си мислеше Джейкъб. Но очите ми бяха слаби и бяха склонни да си правят грешни изводи.

Исках Едуард да дойде с мен. Исках да накарам и двамата да излязат от колите си и да си стиснат ръце като приятели — да бъдат повече Едуард и Джейкъб, отколкото вампир и върколак. Сякаш имах

тези два отблъскващи се магнита в ръцете си и ги държах заедно, опитвайки се да накарам природата да се промени...

Въздъхнах и се качих в колата на Джейкъб.

— Здравсти, Бела! — тонът на Джейк беше весел, но гласът му беше дрезгав. Проучих лицето му, докато пътувахме надолу, той караше по-бързо от мен, но по-бавно от Едуард, по пътя за Ла Пуш.

Джейкъб изглеждаше различен, дори болен. Клепачите му се спуснаха, а лицето му беше измъчено. Неговата рошава коса, разпиляна на всички страни, беше до брадичката му на някои места.

— Добре ли си, Джейк?

— Просто съм уморен — успя да произнесе преди да се появи огромно прозяване. — Какво искаш да правиш днес?

Погледнах го за момент.

— Нека се помотаем у вас за сега! — предложих. Не изглеждаше способен на повече от това. — Можем да покараме моторите по-късно.

— Да, разбира се — той каза, прозявайки се отново.

Къщата на Джейкъб беше празна и това ми се стори странно. Осъзнах, че съм мислела Били за незаменима част от къщата.

— Къде е баща ти?

— При Клиъруотър. Той често ходи там, откакто Хари почина. Сю се чувства самотна.

Джейкъб седна на старото канапе, което беше голямо колкото любовно кресло, и се сблъска от към края, за да ми направи място.

— О! Това е хубаво! Горката Сю!

— Да, тя има малко проблеми... — Джейкъб се поколеба — ... с децата си.

— Разбира се, сигурно не им е лесно на Сет и Лея да загубят баща си.

— Аха — съгласи се той, изгубен в мислите си. Той вдигна дистанционното и пусна телевизора без да мисли, след това се прозя.

— Какво ти има, Джейк? Изглеждаш като зомби!

— Спах два часа тази нощ и четири миналата! — той бавно изпъна ръце и чух как ставите му изпукаха, когато се изпъна. Джейкъб постави ръката си на облегалката зад мен и свлече главата си назад срещу стената. — Изморен съм.

— Защо не спиш?

Той направи физиономия.

— Сам напоследък е малко труден. Той не вярва на твоите кръвопийци. Последните две седмици тичам двойно повече и никой не ме е докоснал, но той все още не вярва. Така че за сега съм сам.

— Двойно повече? И това защото се опитваш да ме наблюдаваш? Джейк, това не е добре! Трябва да поспиш! Аз ще се оправя!

— Не е голяма работа! — очите му внезапно станаха побдителни. — Хей, разбра ли кой е бил в стаята ти? Има ли нещо ново?

Игнорирах втория въпрос.

— Не, не открихме нищо за моя посетител.

— Тогава ще бъда наоколо. — Той отговори и очите му се затвориха леко.

— Джейк... — започнах да хленча!

— Хей, това е най-малкото, което мога да направя — предложих ти вечна служба, помниш ли? Сега съм ти роб до живот.

— Не искам роб! — очите му не се отвориха.

— Какво искаш, Бела?

— Искам моя приятел Джейкъб — и не го искам наполовина мъртъв, наранявайки се в някакъв погрешен опит...

Той ме прекъсна:

— Погледни го от тази страна — надявам се да мога да проследя вампир, който да ми е позволено да убия, става ли?

Не отговорих. Той ме погледна, очаквайки реакцията ми.

— Шегувам се, Бела!

Взирах се в телевизора.

— Та, никакви по-специални планове за следващата седмица? Ти се дипломираш! Уоу! Това е яко! — неговия глас се изравни, а лицето му, вече измъчено, погледна надолу неопитомено, когато очите му се затвориха отново — този път не от изтощение, а от отричане. Осъзнах, че дипломирането все още имаше ужасно значение за него, макар че моите намерения вече бяха разрушени.

— Никакви специални планове — казах внимателно, надявайки се да чуе несигурността в гласа ми без повече детайлни обяснения. Не исках да се сещам за това сега. Първо, той не изглеждаше настроен за никакви задълбочени разкази. Второ, знаех, че може да разчете повече в моето безпокойство.

— Ами, трябва да ида на парти по случай завършването. Моето! — направих ужасен звук. — Алис обича партитата, и тя е поканила

целия град у тях в нощта на завършването. Ще бъде ужасно.

Очите му се отвориха, когато проговорих, и усмивка от облекчение накара лицето му да изглежда по-малко изморен.

— Аз не съм получил покана! Обиден съм! — пошегува се той.

— Смятай се за поканен! Би трябвало да е мое парти, за това мога да каня когото си поискам!

— Благодаря! — каза той саркастично, очите му се затвориха още веднъж!

— Искаше ми се да можеш да дойдеш! — казах без никаква надежда. — Щеше бъде по-забавно. За мен, имам предвид.

— Разбира се! — промърмори той. — Това ще бъде много... умно... — гласът му се провлачи.

Няколко секунди по-късно той вече хъркаше.

Горкият Джейкъб. Изучавах спящото му лице, и това, което видях, ми хареса. Докато спеше, всяка следа от неговата отбранителност и горчивина бяха изчезнали и изведнъж той беше момчето, който беше моя най-добър приятел преди нещата с върколаците да застанат на пътя ни. Той изглеждаше по-млад. Той изглеждаше като моя Джейкъб.

Настаних се на канапето и зачаках да се събуди, надявайки се да подремне малко и да възстанови това, което беше изгубил. Превключвах каналите, но нямаше нищо интересно. Спрях на готварско предаване, знаейки, докато гледам, че никога нямаше да вложя толкова усилие в вечерята на Чарли. Джейкъб продължи да хърка по-силно. Изключих телевизора.

Бях странно отпусната, почти сънлива. Тази къща изглеждаше по-безопасна и от моята, вероятно защото никой не бе идвал да ме търси тук. Извих се на дивана, мислейки да поспя малко. Може би щях, но хъркането на Джейкъб беше трудно за игнориране. Така че, наместо да спя, оставих ума си да се лута.

Изпитите свършиха, а повечето от тях бяха лесни. Математика, единственото изключение, беше зад мен, взет или не. Моето гимназиално обучение беше свършило. А дори не знаех как се чувствам относно това. Не можех да погледна на него обективно, свързано с човешкия ми живот бяха отминали.

Чудех се колко дълго Едуард щеше да използва извинението „Не е защото си уплашена“. Явно ще трябваше да тропна крак понякога.

Ако мислех практично, знаех че имаше повече смисъл да помоля Карлайл да ме промени, минути след като завърших. Форкс ставаше толкова опасен, колкото военна зона. Не, Форкс беше военна зона. Но да не споменавам, това ще бъде добро извинение да пропусна партито. Усмихнах се на себе си, когато си помислих най-незначителната от всички причини за промяна. Глупаво, все още неудържимо.

Но Едуард беше прав — все още не бях достатъчно подготвена. А не исках да бъде обикновено. Исках Едуард да го направи. Не беше разумно желание. Бях сигурна за това — около две секунди след като някой ме ухапе и отровата започне да гори във вените ми — наистина нямаше да ми пука кой го е направил за това не би трябвало да има разлика.

Беше трудно да се определи, дори на мен, защо имаше значение. Имаше нещо в него, да бъде единствения, който да направи избор — да ме задържи достатъчно, така че не само да ми позволи да бъда променена, ще постъпи така, за да ме запази. Беше детинско, но ми харесваше идеята, че тези устни ще бъдат последното, което ще усетя. Дори повече от притеснително, нещо което нямаше да кажа на глас, исках тази отрова да повреди системата ми. Щях да му принадлежа по определен, осезаем начин.

Но знаех, че щеше да се залепи за неговата брачна схема като лепило — защото закъснението, за което работеше той, беше в действие и сега. Опитах се да си представя как казвам на нашите, че това лято се омъжвам. Да кажа на Анджеला и Бен и Майк. Не можех. Не можех да измисля думите, които щях да кажа. Беше по-лесно да им кажа, че ще стана вампир. И бях убедена, че ако кажех истината на майка ми, щеше да е повече против да се омъжа, отколкото да стана вампир. Направих гримаса, когато си представих нейното ужасено изражение.

Тогава, само за секунда, видях същата странна картинка на мен и Едуард на верандна люлка, носейки дрехи от друг свят. Свят, където никой нямаше да се учуди, че нося негов пръстен. Просто място, където любовта беше обяснена по по-прости начини. Едно плюс, в който едно е равно на две.

Джейкъб хъркаше и се обърна на другата страна. Ръката му падна от гърба на канапето и ме притисна срещу него.

Боже Господи, та той беше тежък! И горещ! Беше жега само след няколко секунди. Опитах се да се изплъзна от ръката му без да го будя, но трябваше да бутна повече и когато ръката му падна, очите му се отвориха. Той стана на крака, оглеждайки се загрижено.

— Какво? Какво? — попита дезориентиран.

— Аз съм, Джейк. Съжалявам, че те събудих.

Той се обърна да ме погледне, примигвайки и объркан.

— Бела?

— Здравей, поспаланко.

— О, боже! Да не би да съм заспал? Съжалявам! Колко дълго съм спал?

— Само няколко минути. Загубих им бройката.

Той седна на канапето до мен.

— Уоу! Съжалявам, наистина!

Погалих косата му, опитвайки се да оправя бъркотията.

— Не се чувствай зле. Радвам се, че поспа малко.

Той се прозя и се протегна.

— Безполезен съм тия дни. Няма съмнение защо Били е постоянно навън. Толкова съм скучен.

— Ти си добре! — уверих го.

— Нека се излезем! Имам нужда от разходка или ще отцепя отново!

— Джейк, връщай се веднага да спиш. Аз съм добре! Ще се обадя на Едуард да дойде да ме вземе. — Пребърках джобовете си и осъзнах, че са празни. — Господи, ще трябва да използвам твоя телефон. Сигурно съм оставил неговия в колата.

— Не! — Джейкъб настоя, хващайки ръката ми. — Не! Остани! Не мога да повярвам, че пропилях всичкото това време.

Той ме издърпа от дивана докато говореше, и след това тръгна към пътя, навеждайки се докато минаваше през вратата. Беше станало по-студено, докато Джейкъб спеше — студът беше ужасно студен — сигурно приближаваше буря. Сякаш беше февруари, а не май.

Мразовитият въздух събуди Джейкъб. Той се обърна и се запъти назад към къщата, влачейки ме.

— Аз съм идиот! — промърмори той тихо.

— Какво има, Джейк? Значи си заспал!

— Искях да говоря с теб. Не мога да повярвам.

— Говори ми сега!

Джейкъб срещна погледа ми за секунда, а после погледна бързо към дърветата. Изглеждаше сякаш се изчервява, но не можеше да се каже, поради тъмната му кожа. Изведнъж се сетих какво ми каза Едуард, когато ме остави — че Джейкъб щеше да ми каже какво кръстеше в главата си. Започнах да гриза устните си.

— Виж — каза Джейкъб — мислех да го направя малко по-различно — той се засмя, явно на себе си. — По-нежно — добави той. — Щях да поработя малко върху него — той погледна към облаците, полумрачно като следобеда. — Нямах време да поработя.

Той се засмя нервно. Все още вървахме бавно.

— За какво говориш? — настоях аз.

Той си пое дълбоко въздух.

— Искам да ти кажа нещо. Ти вече го знаеш, но мисля, че трябва да го кажа на глас, така или иначе. За да няма повече обърквания.

Забих крака, спрях и той дойде до мен. Отдалечих си ръката и я скръстих с другата пред гърдите си. Изведнъж бях убедена, че не искам да чувам това, което щеше да ми каже. Веждите му се свиха и хвърлиха сянка върху очите му. Бяха катранено черни, когато се втренчиха в моите.

— Влюбен съм в теб, Бела — каза Джейкъб със силен, уверен глас. — Бела, обичам те. И искам да избереш мен пред него. Знам, че не чувстваш същото, но исках да ти кажа истината, за да си наясно с възможностите си. Не искам да има никакви недоразумения между нас.

15. ЗАЛОГ

Спрях и го гледах около минута, безмълвна. Не можех да измисля какво да му кажа.

Както гледаше как се вцепенявам от вълнение, сериозността напусна лицето му.

— Добре — каза той, смеейки се. — Това е всичко.

— Джейк — усетих, че имаше нещо голямо — буца — в гърлото ми. Опитах се да премахна пречката. — Не мога. Имам предвид... аз не... Трябва да тръгна. — Обърнах се, но той ме хвана за рамото.

— Не, чакай. Знам това, Бела. Но, виж, отговори ми на този въпрос, става ли? Искаш ли да си отида и да не си видим повече? Бъди честна.

Беше трудно да се концентрирам върху този въпрос, затова ми отне минута докато отговоря.

— Не, не желая това — най-накрая признах.

Джейкб се ухили отново.

— Видя ли?

— Но аз не те искам около мен поради същата причина заради която ти ме искаш край себе си — възразих веднага.

— Кажи ми тогава защо точно ме искаш наоколо?

Обмислих това внимателно.

— Липсваш ми когато те няма. Когато си щастлив... — ограничих внимателно. — Това ме прави щастлива. Но мога да кажа същите неща и за Чарли, Джейкб. Ти си ми като семейство. Обичам те, но не съм влюбена в теб.

Той кимна, спокойно.

— Но ме искаш наоколо?

— Да — казах аз. Беше невъзможно да го накарам да загуби кураж.

— Тогава ще съм.

— Ти си лакомник, който трябва да бъде наказан — изроптах аз.

— Да — той погали дясната ми буза с върха на пръстите си. Избутах ръката му.

— Мислиш ли, че можеш да се държиш малко по-добре, поне малко? — попитах, раздразнена.

— Не. Ти решаваш, Бела. Можеш да ме имаш такъв, какъвто съм — с лошо поведение — или да ме нямаш изобщо.

Погледнах го обезсърчено.

— Това е гадно.

— Значи и ти си.

За кратко това ме отрезви, машинално отстъпих назад.

Той беше прав. Ако не бях гадна — и алчна — трябваше да му кажа, че не искам да сме приятели и да се отдръпна. Беше грешно да се опитвам да го запазя като приятел щом това щеше да го нарани. Не знаех какво правя тук, но бях напълно сигурна, че това не беше добре.

— Прав си — прошепнах аз.

Той се засмя.

— Прощавам ти. Просто опитай да не ми се ядосваш много, защото наскоро реших, че няма да се предавам. Наистина има нещо неустойимо в загубата на кауза.

— Джейкъб — вгледах се в неговите тъмни очи, опитвайки се да го накарам да ме вземе насериозно. — Обичам го, Джейкъб. Той е целият ми живот.

— Обичаш и мен също — напомни ми. Той вдигна ръката си, когато започнах да протестирам. — Не по същия начин, знам. Но той не е целият ти живот. Вече не. Може би той беше, но те остави. И сега той просто ще трябва да се съгласи със следствието от това решение — аз.

Разтърсих глава.

— Ти си невъзможен.

Изведнъж той стана сериозен. Той взе брадичката ми в ръката си, държейки китката ми така че не можех да погледна встрани от неговия решителен, втренчен поглед.

— Докато сърцето ти спре да бие — каза той — аз ще съм тук, борейки се. Не забравяй, че имаш възможности.

— Не ги искам — не се съгласих аз, опитвайки се да изтръгна брадичката си от хватката му, но неуспешно. — И ударите на сърцето ми са преброени, Джейкъб. Времето почти свърши.

Очите му се стесниха.

— Още една причина да се боря — ще се боря по-силно сега, докато мога — прошепна той.

Той все още държеше китката ми — пръстите му я държаха прекалено здраво, докато ме заболя и видях внезапната решимост в очите му.

— Н... — започнах да протестирам, но беше прекалено късно.

Неговите устни докоснаха моите спирайки протеста ми. Той ме целуна ядосано, грубо, другата му ръка стискаше здраво врата ми отзад, правейки бягството невъзможно. Забутах гърдите му с цялата си сила, но той дори не направи признак, че го забелязва. Устата му беше мека, въпреки гнева, устните му се плъзгаха по моите по един топъл, непознат начин.

Сграбчих лицето му, опитвайки се да го избутам, отново без ефект. Той изглежда го забеляза този път и това го смути. Устните му принудиха моите да се отворят и можех да усетя горещия му дъх в устата ми.

Инстинктивно, оставих ръцете си настрана и спрях. Отворих очите си и не се борех, не чувствах... просто го чаках да спре.

Проработи. Гневът изглежда се изпари и той се изтегли обратно за да ме погледне. Той притисна устните си меко на моите отново, веднъж, за втори път... за трети път.

Преструвах се на статуя и чаках.

Най-накрая той се махна от лицето ми и се облегна.

— Приключи ли сега? — попитах безразлично аз.

— Да — отговори той. Започна да се усмихва, затваряйки очите си.

Издърпах ръката си обратно и тогава му залепих шамар, удряйки го в устата толкова силно колкото сила можех да изкарам от тялото си.

Чу се звук от счупване.

— Оу! ОУ! — извиках аз лудо, изпадайки в агония докато притисках ръката си до гърдите.

Беше счупена, можех да го усетя.

Джейкъб ме изгледа ужасен.

— Добре ли си?

— Не, по дяволите! Счупи ми ръката!

— Бела, ти си счупи ръката. Сега престани да танцуваш наоколо и ми дай да я погледна.

— Не ме докосвай! Отивам си вкъщи веднага!

— Ще взема колата — каза той спокойно. Той дори не помръдна челюстта си както правеха по филмите. Колко трогателно.

— Не, благодаря — отказах. — По-добре да вървя.

Обърнах се към улицата. Имаше само няколко мили до границата. Колкото по-скоро се махнех от него, Алис щеше да може да ме види. Тя щеше да прати някой да ме вземе.

— Позволи ми да те прибера вкъщи — настоя Джейкъб.

Невероятно, той обгърна с ръка кръста ми.

Дръпнах се далеч от него.

— Добре! — озъбих се аз. — Хайде! Не мога да дочакам да видя какво ще ти направи Едуард! Надявам се, че ще ти счупи врата, нахакано, гнусно, малоумно КУЧЕ!

Джейкъб завъртя очи. Той ме заведе до пасажерското място на колата му и ми помогна да вляза. Когато седна на шофьорското, той си подсвиркуваше.

— Не те ли нараних изобщо? — Попитах необуздано и ядосано.

— Шегуваш ли се? Ако не беше започнала на пициш, нямаше да разбера, че се опитваш да ме удариш. Може да не съм направен от камък, но не съм толкова мек.

— Мразя те, Джейкъб Блек.

— Това е добре. Омразата е страстна емоция.

— Ще ти дам една страст — промърморих под носа си. — Убийство, основното провинение на страстта.

— О, хайде! — каза той с приповдигнато настроение и сякаш пак щеше да започне. — Това би трябвало да е по-добре отколкото да целуваш скала?

— Дори не се доближава — казах му студено.

Той сви устните си.

— Може да го казваш просто така.

— Но не го казвам просто така.

Изглежда, че това го притесни за секунда, но след това той отново се развесели.

— Ти си просто ядосана. Нямам опит с тези неща, но си мислех, че беше приятно неправдоподобно.

— Ъгх — изроптах аз.

— Ще си мислиш за това довечера. Когато той мисли, че си заспала, ти ще си мислиш за твоите възможности.

— Ако мисля за теб довечера, ще е защото имам кошмар.

Той намали скоростта на колата, после ме погледна с тъмните си диви очи.

— Просто помисли за това как може да бъде — каза той с мек глас. — Не трябва да променяш нищо заради мен. Знаеш, Чарли ще се радва ако избереш мен. Мога да те защитавам толкова добре, колкото и един вампир може — може би и по-добре. И ще те правя щастлива, Бела. Има толкова много неща, които мога да ти дам, а той не. Ще се обзаложа, че той дори не те е целувал така, защото може да те нарани. Аз никога, никога няма да те нараня, Бела.

Показах му пострадалата си ръка.

Той отвърна.

— Не беше моя вина. Знаеш го добре.

— Джейкъб, не мога да бъда щастлива без него.

— Ти никога не си и опитвала — не се съгласи той. — Когато напусна, ти изразходваше цялата си енергия, мислейки, страдайки за него. Можеш да бъдеш щастлива, ако го оставиш да си отиде. Можеш да си щастлива с мен.

— Не искам да бъда щастлива с някой, а с него — настоявах аз.

— Никога няма да бъдеш толкова сигурна с него, отколкото си с мен. Той те остави веднъж, може да го направи отново.

— Не, няма да го направи — казах през зъби аз.

Болката от спомена остана в мен като белег от камшик. Това ме накара да искам да го нараня пак.

— Ти също ме остави ме един път — напомних му със студен глас, мислейки за седмиците, кривейки се от мен, думите, които ми каза и дърветата пред дома му.

— Никога не съм те оставял — отрече той разгорещено. — Те ми казаха да не ти казвам, че не е безопасно за теб. Но никога не си тръгнах, никога! Бягах около къщата ти всяка вечер, както правя сега. Само за да се уверя, че си добре.

Нямаше да позволя да ме накара да се чувствам зле заради него.

— Заведи ме вкъщи. Боли ме ръката.

Той въздъхна и започна да кара с нормална скорост, гледайки в пътя.

— Просто си помисли, Бела.

— Не — отвърнах аз упорито.

— Да. Тази вечер. И аз ще мисля за теб, докато ти мислиш за мен.

— Както казах, кошмар.

Той се засмя:

— Ти отвърна на целувката ми.

Ахнах, несъзнателно свивайки пръстите си в юмрук, изсъсках, когато болката от счупената ми ръка се обади.

— Добре ли си? — попита той.

— Не съм.

— Мисля, че мога да ти кажа разликата.

— Очевидно не можеш — не отвърнах на целувката ти, това беше опит да те разкарам от себе си, идиот.

Той се изсмя гърлено.

— Обидно. Почти твърде отбранително, бих казал.

Дълбоко си поех дъх. Нямаше смисъл да споря с него; щеше да оспори всяка моя дума.

Концентрирайки се върху ръката си, се опитах да размърдам пръстите си, за да установя къде са счупените части.

Остра болка проряза ръката ми. Изстенах.

— Наистина съжалявам за ръката ти — каза Джейкъб, звучейки почти искрено. — Следващия път, когато искаш да ме удариш, използвай бейзболна бухалка или железен лост, става ли?

— Не си мисли, че ще го забравя — промърморих аз.

Не осъзнавах накъде отиваме, докато не видях, че бяхме на моята улица.

— Защо ме водиш тук? — попитах.

Той ме погледна, а погледът му беше празен.

— Мисля, че каза, че се прибираш у вас?

— Ъгх. Предполагам не можеш да ме закараш до къщата на Едуард, нали?

Болка премина през лицето му и можех да видя, че това му повлия повече от всичко останало, което казах.

— Това е домът ти, Бела — отвърна тихо той.

— Да, но живеят ли някакви доктори тук? — попитах, държейки ръката си отново.

— Ох. — Той обмисли това за това за минута. — Ще те закарам до болницата. Или Чарли може да го направи.

— Не искам да ходя в болницата. Срамно и ненужно е.

Остави колата пред къщата, все още колебаейки се. Колата на Чарли беше на пътя.

Въздъгнах.

— Върви си вкъщи, Джейкъб.

Излязох от колата несръчно, отправяйки се към вкъщи. Моторът изръмжа зад мен и аз бях по-малко учудена, отколкото раздразнена да открия Джейкъб зад себе си.

— Какво ще правиш? — попита той.

— Ще взема лед за ръката ми, после ще се обадя на Едуард да му кажа да дойде и да ме заведе при Карлайл да ми оправи ръката.

Той не отговори. Отвори вратата и я задържа за мен.

Влязохме в стаята повече от тихо, където Чарли лежеше на дивана.

— Здравейте, деца — каза той, седейки в очакване. — Радвам се да те видя тук, Джейк.

— Здравсти, Чарли. — Отговори Джейкъб небрежно.

Отидох в кухнята.

— Какво не ѝ е наред? — зачуди се Чарли.

— Мисли, че си е счупила ръката. — Чух Джейкъб да му отговаря. Отидох до фризера и извадих ледени кубчета.

— Как го е направила? — като мой баща, предполагах, че Чарли ще покаже повече загриженост, отколкото пренебрежение.

Джейкъб се засмя.

— Удари ме.

Чарли се засмя също и аз се смръщих, докато удрях ваничката с леда в ръба на мивката. Ледът се разпръсна в нея, взех със здравата си ръка една шепа от него и обвих кубчетата в кърпата на тезгяха.

— Защо те удари?

— Защото я целунах — каза Джейкъб безочливо.

— Браво на теб, хлапе — отвърна Чарли поздравително.

Стиснах зъби и отидох до телефона. Набрах номера на Едуард.

— Бела? — отговори той още на първото позвъняване. Звучеше повече от успокоен — олекна му. Можех да чуя Волвото му — той вече беше в колата, което беше добре.

— Ти си остави телефона... съжалявам, Джейкъб ли те докара в къщи?

— Да — измърморих. — Ще дойдеш ли да ме вземеш, моля те?

— Вече пътувам — каза той веднага. — Какво не е наред?

— Искам Карлайл да погледне ръката ми. Мисля, че е счупена.

Беше настъпила тишина в другата стая и се зачудих кога Джейкъб щеше да се разкара. Усмихнах се злобно, представяйки си безпокойството му.

— Какво стана? — Едуард попита, гласът му се понижи.

— Ударих Джейкъб — признах аз.

— Добре — каза безрадостно Едуард. — Съжалявам, че си ранена.

Засмях се, защото той звучеше по-приятно от колкото Чарли.

— Искан ми се да го бях наранила — въздъхнах разочаровано. — Не му нанесох абсолютно никакви щети.

— Мога да поправам това — предложи той.

— Надявах се да го кажеш.

Имаше малка пауза.

— Не звучеше, сякаш си го казала ти — каза той внимателно. — Какво направи той?

— Целуна ме — промърморих.

Всичко, което чувах от другата страна на линията, бе усиливащия се шум от двигателя.

В другата стая Чарли проговори отново.

— Може би трябва да тръгваш, Джейк — подметна.

— Мисля, че мога да поостана, ако не възразяваш.

— Погребението е твое — измърмори Чарли.

— Кучето още ли е там? — Едуард най-накрая проговори отново.

— Да.

— На ъгъла съм — каза той мрачно и връзката прекъсна.

Като затворих телефона, усмихвайки се, чух звука на колата носеща се по улицата. Спирачките изпротестираха шумно, когато той рязко спря отпред. Отидох да отворя вратата.

— Как е ръката ти? — попита Чарли като влязох. Той изглежда се чувстваше неловко. Джейкъб се излегна на дивана до него в перфектно спокойствие.

Махнах пакета с ледчета, за да я покажа.

— Подува се.

— Може би трябва да налиташ на бой на хора с твоите размери — предложи ми Чарли.

— Може би — съгласих се аз. Отидох да отворя вратата. Едуард чакаше.

— Дай да погледна — промърмори той.

Той нежно изследва ръката ми, толкова внимателно, за да не ми причини никаква болка. Ръцете му бяха почти толкова студени колкото и леда и при допир с ръката ми усещането беше приятно.

— Мисля, че си права за счупването — каза той. — Гордея се с теб. Трябваше да приложиш повече сила.

— Толкова колкото имах. — Отвърнах. — Но очевидно недостатъчно.

Той целуна ръката ми леко.

— Ще се погрижа за това — обеща той. И после повика. — Джейкъб — като гласът му все още беше тих и спокоен.

— Сега, сега — предупреди Чарли.

Чух Чарли да се отмества от дивана. Джейкъб дойде пръв в антрето и то много тихо, но Чарли не беше много далеч зад него. Джейкъб изглеждаше нетърпелив и напрегнат.

— Не искам никакъв бой, разбираш ли? — Чарли погледна само към Едуард, когато заговори. — Мога да отида и да си сложа значката, ако това ще направи молбата ми по-официална.

— Няма да е необходимо — каза Едуард в сдържан тон.

— Защо не ме арестуващ, татко? — предложих аз. — Аз съм тази, която раздава шамари.

Чарли повдигна една вежда:

— Искаш ли да повдигнеш обвинения, Джейк?

— Не — ухили се Джейкъб непоправимо. — Ще се възползвам някой друг ден.

Едуард направи гримаса.

— Татко, нямаш ли някъде в стаята ти бейзболна бухалка? Искам да я взема за малко.

Чарли ме погледна спокойно.

— Достатъчно, Бела.

— Да идем при Карлайл да погледне ръката ти преди да си се озовала в затворническа килия — каза Едуард, сложи ръката си около мен и ме прибути към вратата.

— Добре — казах, навеждайки се срещу него. Вече не бях толкова ядосана, сега, когато Едуард беше с мен. Чувствах се удобно и ръката ми не беше болеше толкова много.

Вървахме надолу към тротоара, когато чух Чарли да шепти притеснено зад гърба ми.

— Какво правиш? Луд ли си?

— Дай ми една минутка, Чарли — отговори Джейкъб. — Не се притеснявай, веднага се връщам.

Обърнах се и Джейкъб ни беше последвал, спирайки да затвори вратата пред изненаданото и смутено лице на Чарли.

Едуард не му обърна внимание първоначално, водейки ме към колата. Помогна ми да вляза, затвори вратата и тогава се обърна с лице към Джейкъб на тротоара.

Наклоних се през прозореца притеснена. Чарли се виждаше в къщата, надзъртайки през завесите в стаята.

Позата на Джейкъб беше непринудена, ръцете му бяха сгънати около гърдите му, но мускулите на челюстта му бяха стегнати.

Едуард проговори с глас толкова спокоен и любезен, което направи думите странно повече заплашителни.

— Няма да те убия сега, защото това би разстроило Бела.

— Хмх — измънках аз.

Едуард се обърна леко, за да ме дари с бърза усмивка. Лицето му все още беше спокойно.

— За това може да се тревожиш на сутринта — каза той, докосвайки леко с пръстите си бузата ми.

После се обърна обратно към Джейкъб.

— Но ако я върнеш ранена отново — не ме интересува кой е виновен, не ме интересува, дори тя просто се е спънала или метеор да е паднал от небето и да я е ударил по главата — ако ми я върнеш в по-различно състояние от перфектното, в което съм я оставил, ще тичаш с три крака. Разбра ли, мелез?

Джейкъб завъртя очи.

— Кой се завърна? — натъртих аз.

Едуард продължи сякаш не ме беше чул.

— И ако някога я целунеш отново, ще ти счупя челюстта заради нея — обеща той, като гласът му все още беше любезен и кадифен и... убийствен.

— Ами ако тя иска? — проговори Джейкъб арогантно.

— Хах! — изсумтах аз.

— Ако тя го желае, тогава няма да възразявам. — Едуард сви рамене, без грам притеснение. — Можеш просто да изчакаш тя да ти каже, че иска, вместо да се доверяваш на тълкуването ти на езика на тялото, но лицето си е твое.

Джейкъб се озъби.

— Мечтай си — изроптах аз.

— Да, мечтае си — промърмори Едуард.

— Е, ако си приключил с претърсването на мислите в главата ми — Джейкъб каза с подчертано раздражение — защо не се погрижиш за ръката й?

— Още едно нещо — каза бавно Едуард. — И аз ще се бия за нея. Трябва да знаеш това. Не приемам нищо за даденост, и ще се боря два пъти по-здравно от теб.

— Хубаво — каза Джейкъб. — Не е забавно да победиш някой, който се отказва.

— Тя е моя — ниският глас на Едуард беше внезапно тъмен, не толкова спокоен колкото преди. — Не съм казвал, че ще се боря честно.

— Нито пък аз.

— Късмет.

Джейкъб кимна.

— Да, нека най-добрия човек спечели.

— Това звучи доста правилно, пале.

Джейкъб направи гримаса за кратко, след което успокои лицето си и заобиколи Едуард, за да ми се усмихне. Аз му се смръщих.

— Надявам се ръката ти да се оправи скоро. Наистина съжалявам за нараняването.

Като малките деца, вирнах нос и се обърнах.

Не вдигнах поглед отново докато Едуард не заобиколи колата и не влезе на шофьорското място, така че не знаех дали Джейкъб се беше

върнал в къщата или продължаваше да стои там, гледайки ме.

— Как се чувстваш? — попита Едуард докато се отдалечавахме с колата.

— Раздразнена.

Той сподави смеха си.

— Говорех за ръката ти.

Свих рамене.

— Била съм и по-зле.

— Така е — съгласи се той, и се намръщи.

Едуард караше около къщата до гаража. Емет и Розали бяха там. Перфектните крака на Розали се разпознаваха, дори да бяха прикрити под дънки, подавайки се изпод дъното на големия джип на Емет.

Емет стоеше точно до нея, едната му ръка се простря под джипа пред нея.

Отне ми момент да осъзная, че той играеше ролята на крик.

Емет гледаше учудено, докато Едуард ми помагаше внимателно да изляза от колата.

Очите му се фокусираха върху ръката, която притисках до гърдите си.

Емет се ухили.

— Пак ли падна, Бела?

Изглеждах го свирепо.

— Не, Емет. Ударих върколак в лицето. — Емет се опули и после избухна в ръмжащ смях.

Докато Едуард ме преведе да минем покрай тях, Розали проговори изпод колата.

— Джаспър ще спечели залога — каза тя самодоволно.

Смехът на Емет спря изведнъж и той ме изучи с оценителни очи.

— Какъв залог? — попитах аз, правейки пауза.

— Хайде да те заведа при Карлайл — побутна ме Едуард. Той гледаше към Емет. Главата му се поклати леко.

— Какъв залог? — настоях и се обърнах към него.

— Благодаря, Розали — промърмори той, стегна ръката си около кръста ми и ме придърпа към къщата.

— Едуард... — заекнах аз.

— Инфантилно е — отвърна той. — Емет и Джаспър обичат да залагат.

— Емет ще ми каже — опитах се да се обърна, но ръката му беше като стомана около мен.

Той въздъхна.

— Залагат колко пъти ще... сгрешиш през първата си година.

— Оо — направих гримаса, опитвайки се да скрия внезапния страх когато осъзнах какво има в предвид. — Обзаложили са се колко хора ще убия?

— Да — призна той безрадостно. — Розали мисли, че характерът ти ще наклони везните в полза на Джаспър.

Почувствах се малко по-добре.

— Джаспър залага по-високо.

— Той ще се почувства по-добре, ако имаш затруднения с приспособяването. Писнало му е да бъде най-слабият.

— Да. Разбира се, ще се почувства по-добре. Предполагам, че може да направя няколко извънредни убийства, ако това ще направи Джаспър щастлив. Защо не? — говорех безсмислици, гласът ми беше празен и монотонен. В главата си виждах заглавия на вестници, списъци с имена...

Той ме стисна.

— Няма нужда да се притесняваш за това. Всъщност, няма нужда да се притесняваш за това изобщо, ако не искаш.

Аз изохках и Едуард, мислейки си, че е от болката в ръката, ме придърпа по здраво към къщата.

Ръката ми беше счупена, но нямаше никакви сериозни щети, просто мъничка пукнатина на една от ставите. Не исках гипс и Карлайл каза, че ще се оправя, ако ме стегне със скоба и обеща да не я махам. Обещах.

Едуард можеше да каже, че се бях изолирала, докато Карлайл внимателно стягаше ръката ми. Той се притесняваше на глас няколко минути затова, че ме болеше, но го убедих, че не беше това.

Сякаш имах нужда — или място в себе си изобщо — за още едно нещо, за което да се тревожа.

Всичките истории на Джаспър за новосъздадени вампири преминаваха през главата ми откакто ми беше обяснил миналото си.

Сега тези истории се въртяха в остър фокус с новините за облога му с Емет.

Зачудих се, неволно, на какво са бяха обзаложили? Каква беше мотивиращата награда когато имаш всичко?

Винаги съм знаела, че ще съм различна. Надявах се, че ще бъда толкова силна колкото Едуард казваше, че ще съм. Силна и бърза и най-вече красива. Че ще бъда някоя, която може да застане до Едуард и да се чувства така, сякаш принадлежи там.

Опитвах се да не мисля много за останалите неща, които щях да бъда. Дива. Кръвожадна. Може би нямаше да съм способна да се спра да убивам хора. Непознатите, хората, които никога не са ме наранявали. Хора, като тези от увеличаващия се брой жертви в Сиатъл, хора, които са имали семейства, приятели и бъдеще. Хора, които са имали живот.

И аз може да съм чудовището, което ще им го отнеме.

Но всъщност аз можех да се справя с тази част — защото вярвах на Едуард, доверявах му се абсолютно, че ще ме предпази от неща, за което после щях да съжалявам.

Знаех, че ще ме заведе и на Антарктика на лов за пингвини, ако го помолех. А аз щях да направя всичко, за да бъда добър човек. Добър вампир. Тази мисъл трябваше да ме развесели, за да не го тревожа отново.

Защото, ако наистина бях нещо като това — като кошмарните картини на новосъздадени, които Джаспър беше оставил в главата ми — можех ли аз изобщо да бъда себе си? И ако всичко, което исках, беше да убивам хора, какво щеше да стане с нещата, които исках сега?

Едуард беше толкова вманиачен да не пропусна нищо докато съм човек. Обикновено това ми звучеше някак глупаво. Нямаше много човешки неща, за които се притеснявах, че ще пропусна. Докато имах възможност да бъда с Едуард, какво друго можех да искам?

Вгледах се в лицето му, докато той гледаше как Карлайл оправя ръката ми. Нямаше нищо на света, което да исках повече от него. Щеше ли, можеше ли това да се промени?

Имаше ли някакво човешко преживяване, от което не исках да се откажа?

16. ЕПОХА

— Нямам какво да облека — изстенах на себе си.

Всички дрехи, които притежавах бяха пръснати по леглото ми; шкафовете и чекмеджетата ми бяха празни. Втренчих се в празното пространство, сякаш очаквах нещо подходящо да се появи.

Сиво-кафявата ми пола висеше на гърба на люлеещия се стол, очакваща да открия нещо с което да си подхождат добре. Нещо, в което да изглеждам красива и пораснала. Нещо което да казва специален случай. Изчерпах се.

Беше почти време да тръгвам, а аз още носех любимия ми стар пуловер. Освен ако не успеях да открия нещо по-добро тук — а шансовете към момента не бяха големи — щях да се дипломирам в него.

Намръщих се на купа дрехи върху леглото ми.

Изнервящото беше, че знаех точно какво щях да нося, ако все още бе налично — откраднатата ми червена блуза. Ударих стената с здравата си ръка.

— Глупав, дразнец и крадлив вампир! — изръмжах.

— Какво направих? — учуди се Алис.

Тя се бе облегнала толкова спокойно на отворения прозорец, все едно през цялото време е била там. — Чук-чук — добави тя с усмивка.

— Наистина ли е толкова трудно да ме изчакаш да стигна до вратата?

Тя хвърли плоска, бяла кутия на леглото ми.

— Просто минавам. Мислех, че може да имаш нужда от нещо което да облечеш.

Погледнах големия пакет върху незадоволителния ми гардероб и направих гримаса.

— Признай го — каза Алис — Спасявам ти живота.

— Спасяваш ми живота — промърморих — Благодаря.

— Хубаво е да имаш нещо подходящо за смяна. Не знаеш колко дразнещо е да си губиш нещата, така както аз го правя. Чувствам се

безполезна. Толкова... нормална?! — сви се от страх като изрече думата.

— Не мога да си представя колко ужасно трябва да е чувството. Да бъдеш нормален? Ъгх...

Тя се засмя.

— Е, поне това реваншира за твоя дразнещ крадец — Сега само трябва да разбере какво не мога да видя в Сиатъл.

Когато изрече думите по този начин — поставяйки двете ситуации заедно в едно изречение — точно тогава си пасна. Това което ми убягваше и ме безпокоеше със дни, важната връзка която не успях напълно да намеря, внезапно се изясни. Втренчих се в нея, лицето ми се вкамени.

— Няма ли да го отвориш? — попита. Тя забеляза, когато не помръднах веднага и махна капака на кутията. Извади нещо и го задържа, но аз не успях да се концентрирам върху това, какво е.

— Красиво не мислиш ли? Избрах синьо, защото знам, че е любимия цвят, в който Едуард обича да те вижда облечена.

Не слушах.

— Същия е — прошепнах.

— Какво има? — учуди се тя — Нямах нищо такова. За съжаление имаш само една пола.

— Не, Алис! Забрави дрехите, слушай!

— Не ти ли хареса?! — лицето на Алис се изпълни с разочарование.

— Слушай Алис, не виждаш ли? Едно и също е! Този, който нахълта и открадна нещата ми и новите вампири в Сиатъл. Те са заедно!

Дрехите се изплъзнаха от пръстите ѝ и паднаха обратно в кутията.

Алис се съсредоточи, гласа ѝ внезапно се изостри.

— Защо мислиш така?

— Спомняш ли си какво каза Едуард? За това, че някой използва дупките във виденията ти, за да не разбереш за новосъздадените? И това, което каза преди за избирането на подходящи момент — как предпазливо моят крадец не е установил контакт, знаейки че ти ще видиш това. Мисля, че беше права Алис, мисля, че е знаел. И мисля също, че е използвал тези дупки. И какви са шансовете тези двама

различни човека не само да знаят достатъчно за теб, за да направят това, но също и да решат да го извършат точно по едно и също време? Няма начин. Един човек е. Един и същ. Този, който събира армията е този, който взел миризмата ми.

Алис не бе свикнала да бъде изненадвана. Тя се вцепени и то за толкова дълго, че започнах да броя на ум, докато чаках. Не помръдна за около две минути. Тогава очите ѝ се фокусираха върху мен.

— Права си — каза тя с неясен тон — Разбира се, че си права. И като го изложи по този начин...

— Едуард е сгрешил — прошепнах — Било е тест... да види дали ще проработи. Ако е можел да влезе и да излезе безопасно, докато не е направил нещо, за което ти наблюдаваш, като да опита да ме убие, например. Не е взел нещата ми, за да ми докаже, че ме е открил. Взел е миризмата ми... за да може другите да ме открият.

Очите ѝ бяха широко отворени, изпълнени с шок. Бях права и можех да видя, че тя също го знае.

— О, не — измънка тя.

Вече очаквах емоциите ми да имат смисъл. Имайки предвид факта, че някой бе създал армия от вампири — армия, която страховито бе убила десетки хора в Сиатъл — с главната цел да унищожи мен, почувствах спазъм на облекчение.

Част от него бе окончателното изчезване на това дразнещо усещане, че липсва нещо жизнено важно.

Но по-голямата част бе нещо напълно различно.

— Е... — прошепнах аз — Всички могат да се успокоят. Все пак никой не се опитва да унищожи Кълън...

— Ако мислиш че едно нещо се е променило, много грешиш — каза Алис през зъби. — Ако някой иска един от нас, трябва да мине през останалите за да се добере до него.

— Благодаря Алис. Поне знаем какви са те наистина. Това трябва да помогне.

— Може би — измърмори тя и започна да обикаля напред-назад из стаята ми.

Чук, Чук — нечий юмрук почука на вратата ми.

Подскочих. Алис като че ли не забеляза.

— Още ли не си готова? Ще закъснеем — жалваше се Чарли с остър тон. Той мразеше тези събития почти колкото мен. В неговия

случай, голяма част от проблема бе, че се налага да се облича прилежно.

— Почти. Дай ми минутка — казах дрезгаво.

Утихна за около половин секунда.

— Плачеш ли?

— Не. Нервна съм. Върви си.

Чух го как слиза по стълбите.

— Трябва да тръгвам — прошепна Алис.

— Защо?

— Едуард идва. Ако разбере това...

— Върви, тръгвай... — съгласих се внезапно. Едуард щеше да обезумее като узнае. Не можех да го крия от него дълго, но може би церемонията по дипломирането не бе перфектния момент за неговата реакция.

— Облечи го — изкомандва ме Алис и се побягна през прозореца.

Направих каквото ми каза, облякох се замаяна.

Бях планирала да направя нещо по-изискано с косата си, но времето напредваше, така че я пуснах скучно надолу, както правех всеки друг ден. Нямаше значение. Не си направих труда да видя как изглеждам в огледалото, и няхах идея как стоят пуловерът и полата от Алис. Това също нямаше значение. Метнах грозната жълта, полиестерна роба за дипломирането през ръката си и забързах надолу по стълбите.

— Изглеждаш добре — каза Чарли сърдит, без да показва емоции. — Ново ли е?

— Да — смутолевих, опитвайки се да се концентрирам — Алис ми го даде. Благодаря.

Едуард пристигна точно няколко минути след като сестра му напусна. Това не бе достатъчно време за мен да придобия спокойна физиономия. Но докато се возихме в крайцера с Чарли, той нямаше възможност да ме попита какво не е наред.

Чарли се бе заинатил миналата седмица, когато научи, че възнамерявам да пътувам с Едуард към церемонията по дипломирането. И го разбихах — родителите имаха право да дойдат в деня на дипломирането. Отстъпих на драго сърце и Едуард предложи да отидем всички заедно. Тъй като Карлайл и Есме няхаха проблем с

това, Чарли не можеше да възрази и се съгласи с неохота. И сега Едуард се взе на задната седалка на полицейската кола на баща ми, зад разделителното стъкло, с весела физиономия — вероятно дължаща се на радостното изражение на баща ми, което рязко се променяше всеки път, в който Чарли поглеждаше Едуард в стъклото за обратно виждане. Почти несъмнено това означаваше, че Чарли си представя неща, които ако изрече гласно, щяха да му навлекат проблеми с мен.

— Добре ли си? — прошепна Едуард, когато спряхме на училищния паркинг.

— Нервна съм — отговорих и това дори не беше лъжа.

— Толкова си красива — каза той.

Погледна ме сякаш искаше да каже още нещо, но Чарли с ясна маневра, определено коварна, се плъзна между нас и сложи ръката си около раменете ми.

— Вълнуваш ли се? — попита ме той.

— Не особено — признах.

— Това е голяма работа. Завършваш гимназията. Сега предстои истинския свят за теб. Колежът. Да живееш самостоятелно... Не си малкото ми момиче вече. — Чарли понижи тон накрая.

— Татко — простенах — Недей да се размекваш толкова.

— Кой се размеква! — изръмжа той — Сега, защо не си развълнувана?

— Не знам татко. Предполагам, че още не съм го осъзнала съвсем.

— Хубаво е, че Алис организира този купон. Имаш нужда от нещо, което да те развесели.

— Със сигурност партито е точно това, от което се нуждая.

Чарли се засмя на тона ми и стисна раменете ми. Едуард погледна към облаците, лицето му бе замислено. Баща ми трябваше да ни остави на задния вход на гимназията и да заобиколи до главния вход с останалите родители.

Беше ад за госпожица Коуп от главния офис и господин Варнър, учителя по математика, които се опитваха да подредят всички по азбучен ред.

— Минете отпред, господин Кълън — изръмжа господин Варнър на Едуард.

— Хей, Бела — погледнах нагоре и видях Джесика Стенли да ми маха от най-задната редица с усмивка.

Едуард ме целуна бързо, огледа се и отиде да застане до останалите, чийто фамилии започваха с „К“. Алис не беше там. Какво ли щеше да прави? Да пропусне дипломирането? Какъв неподходящ момент бях избрала. Трябваше да изчакам с историята си до приключването на церемонията.

— Тук долу Бела — извика отново Джесика.

Вървах надолу по редицата, за да заема мястото си зад Джесика, умерено любопитна защо изведнъж тя бе станала толкова приятелски настроена. Когато се приближих видях Анджеа, пет човека по назад, наблюдаваща Джесика със същото любопитство. Джес започна да бърбори още преди да бях достатъчно близо до нея, за да я чуя.

— ... Толкова удивително. Искам да кажа, все едно тъкмо се запознахме и сега вече се дипломираме заедно — възкликна тя. — Можеш ли да повярваш че това е край? Искан ми се да крещя.

— И аз — измънках.

— Това е толкова невероятно. Помниш ли първия си ден тук, станахме приятелки веднага. От първия момент, в който се видяхме. Удивително. И сега аз заминавам за Калифорния, а ти ще бъдеш в Аляска. И ще ми липсваш толкова много. Трябва да ми обещаеш, че ще видим някой път. Толкова се радвам, че ще имаш парти. Това е идеално. Защото наистина не сме прекарвали много време заедно напоследък, а сега всички напускаме...

Тя говореше и говореше, а аз бях сигурна че внезапното възвръщане на нашето приятелство се дължеше на носталгията от дипломирането и признателността от поканата за партито, не че имах нещо общо с това. Внимавах толкова, доколкото да облека мантията си и бях радостна, че нещата с Джесика щяха да завършат добре.

Защото това беше край, независимо от това че Ерик, който изнасяше прощалното слово, говореше за „начало“ и за всички останали банални безсмислици. Може би повече аз от всички останали, но днес всички оставяхме нещо зад себе си.

Мина толкова бързо. Чувствах се сякаш съм натиснала бутон за бързо превъртане. Трябваше ли да си отидем толкова бързо?

Ерик беше много притеснен и говореше с такава скорост, че думите и фразите се изливаха от устата му и нямаха никакъв смисъл.

Директор Грийн започна да назовава имена, едно след друго, без достатъчно дълга пауза помежду им; предната редица на гимназията се втурна да вземе дипломите си. Бедната госпожица Коуп прелистваше трескаво и се опитваше да подаде на директора правилната диплома за всеки ученик.

Видях как Алис внезапно се появи танцувайки по сцената да вземе своята, с дълбоко и концентрирано изражение. Едуард я последва с поглед, изглеждаше объркан, но не и разстроен. Само те двамата можеха да са облечени в тези ужасни жълти роби и пак да изглеждат така, както изглеждаха. Те застанаха встрани на останалите от тълпата, красотата и изяществото им бяха сякаш не от този свят. Зачудих се как съм могла някога да вярвам, че са просто хора. Няколко ангела, стоящи там с непокътнати криле, щяха да са по-малко забележими.

Чух господин Грийн да произнася името ми, станах от стола и зачаках редицата пред мен да се раздвижи. Съвзех се от поздравителните викове в задната част на салона и се огледах виждайки как Джейкъб дърпа Чарли да стане на крака. Можех да видя горната част на главата на Били до лакътя на Джейк. Успях да им се усмихна. Господин Грийн свърши списъка с имената и продължи да раздава дипломите със смутена усмивка докато дефилирахме около него.

— Поздравления госпожице Стенли — измънка когато Джесика взе нейната.

— Поздравления госпожице Суон — смънка на мен, слагайки дипломата в здравата ми ръка.

— Благодаря — измърморих.

И това беше.

Застанах до Джесика и останалите завършващи. Очите на Джес бяха зачервени. Тя избърса лицето си с ръкава на мантията. Отне ми секунда, за да разбера че плаче. Господин Грийн каза нещо, което не чух и всички около мен се разпищяха. Жълти шапки заваляха надолу. Свалих моята твърде късно, затова просто я оставих да падне на пода.

— О, Бела! — похълцаше Джес на фона на гръмогласните разговори. — Не мога да повярвам, че приключи.

— Не мога да повярвам че това е краят — смутолевих.

Тя усука ръце около врата ми.

— Трябва да обещаеш, че няма да губим връзка.

Потупах я по гърба, чувствайки се малко неловко заради отбягването на молбата ѝ.

— Толкова се радвам, че те познавам Джесика. Бяха две хубави години.

— Бяха — въздъхна подсмърчайки. Тогава махна ръцете си. — Лорън — изпищя махайки над главата си и разбута скупчените жълти мантии. Семействата бяха започнали да се приближават, притискайки ни заедно.

Засякох с поглед Анджела и Бен, но те бяха обградени от техните семейства. Щях да ги поздравя по-късно. Протегнах главата си оглеждайки се за Алис.

— Поздравления — прошепна Едуард в ухото ми, ръцете му се извиха около кръста ми. Гласът му беше тих.

— Ъм, благодаря.

— Все още изглеждаш нервна — отбеляза той.

— Може би малко.

— За какво се тревожиш? Партието? Няма да е толкова ужасно.

— Вероятно си прав.

— Кого търсиш?

Търсенето ми не бе толкова незабележимо, за колкото го мислех.

— Алис, къде е тя?

— Тя тръгна веднага след като си взе дипломата.

Гласът му придоби нов тон. Погледнах, за да видя неговото объркано изражение, когато се загледа в задната врата на гимназията. Направих решение — беше от тези, които първо трябваше да обмисля няколко пъти, но рядко го правех.

— Тревожиш се за Алис? — попитах.

— Ъм — той не искаше да отговори на това.

— Така или иначе какво си мислеше тя? Имам предвид, за да те държи далеч.

Очите му проблеснаха надолу към лицето ми и се свиха в подозрение.

— Всъщност тя превеждаше бойния химн на републиката на арабски, а когато свърши с това премина на корейския език на знаците.

Засмях се нервно.

— Предполагам това би държало главата ѝ доста заета.

— Ти знаеш какво крие от мен — обвини ме той.

— Със сигурност — усмихнах се безсилно — Аз съм тази, с която е свързано.

Той изчака, притеснен. Огледах се. Сега Чарли трябваше да е на път през тълпата.

— Знаеш Алис — прошепнах набързо — Вероятно се опитва да го пази от теб докато партито не свърши. Но тъй като аз съм изцяло „за“ да отменим партито — въпреки всичко не обезумявай, става ли? Ще е по-добре да знаем колкото се може повече. Това ще помогне някак си...

— За какво говориш?

Видях главата на Чарли да се подава над останалите глави, за да ме открие. Забеляза ме и помахаше.

— Просто бъди спокоен, става ли? — той поклати глава веднъж, свивайки сурово устни.

Шепнейки бързо му обясних причината.

— Мисля, че грешиш за нещата които ни предстоят от всички страни. Мисля, че най-вече ни предстои от една страна... всъщност мисля че от моя страна. Всичко е свързано, трябва да е. Само един човек се бърка във виденията на Алис. Непознатият в стаята ми бе изпитание, за да се разбере може ли някой да се доближи до мен. Трябва да е същият, който продължава да променя решението си и новородените, и кражбата на дрехите ми — всичко е свързано. Взел е миризмата ми за тях.

Лицето му стана толкова бяло, че ми бе трудно да довърша.

— Но никой не идва за теб, виждаш ли? Това е добре — Есме и Алис и Карлайл, никой не иска да нарани тях!

Очите му бяха огромни, изпълнени с паника, смаяни и ужасени. Той успя да види че съм права, така както Алис. Поставих ръка на бузата му.

— Спокойно — помолих.

— Бела! — ликуваше Чарли, проправяйки си път между стадата от семейства около нас. — Поздравления мила! — викаше все още, въпреки че бе до ухото ми. Уви ръцете си около мен, тогава прокрадвайки се Едуард махна своите.

— Благодаря — измънках, разсеяна от изражението изписано по лицето на Едуард. Все още не бе запазил самообладание. Ръцете му

бяха наполовина около мен, сякаш щеше да ме сграбчи и да побегне. В известна степен, влиянието му върху мен правеше побягването да изглежда не чак толкова ужасна идея.

— Джейкъб и Били трябваше да тръгват — видя ли че бяха тук? — попита Чарли, като пристъпи назад държейки ръцете си на раменете ми. Бе обърнал гръб на Едуард — вероятно опит да го държи настрана, но това беше идеално за момента. Устата на Едуард бе отворена, очите му все още пълни със страх.

— Да — уверих баща си, опитвайки се да привлека достатъчно внимание — Също така ги чух.

— Беше хубаво да се покажат — каза Чарли.

— Мхмм.

Добре, да кажа на Едуард се оказа наистина лоша идея. Алис бе права да държи мислите си замъглени. Трябваше да изчакам докато не останехме сами някъде, може би с останалите от семейството му. Където нямаше нищо чупливо — като прозорци... коли... училищни сгради.

Лицето му ми върна целия ми страх че и повече. Изражението му преодоля страха — сега бе изцяло разярено, като внезапно изясни неговите черти.

— Е, къде би искала да вечеряме? — попита Чарли — Само кажи, няма граници.

— Мога да готвя.

— Не ставай глупава. Искаш ли да идем в „The Lodge“? — попита с нетърпелива усмивка.

Аз лично не се наслаждавах на любимия ресторант на Чарли, но на този етап, каква бе разликата? Така или иначе не бях в състояние да ям.

— Да, „The Lodge“, страхотно — казах.

Чарли се усмихна широко и въздъхна. Обърна главата си наполовина към Едуард, без наистина да го поглежда.

— Идваш ли Едуард?

Втренчих се в него, умолявайки го с очи. Едуард успя да промени изражението си, точно преди Чарли да се обърне да види дали е схванал въпроса.

— Не благодаря — каза Едуард твърдо, лицето му безмилостно и студено.

— Имаш ли планове с родителите си? — попита Чарли, мръщейки се. Едуард винаги е бил по-любезен отколкото Чарли заслужаваше; внезапната неприязън го изненада.

— Да, ако ме извините... — Едуард се обърна рязко и закрачи из смаляващата се тълпа. Движеше се малко по-бързо, бе прекалено смутен за да запази обичайната си перфектна походка.

— Какво казах? — попита Чарли с виновно изражение.

— Не се тревожи татко — успокоих го — Не мисля че си ти.

— Отново ли се карате?

— Никой не се кара. Гледай си работата.

— Ти си моята работа.

Извъртях очи.

— Да отидем да хапнем.

„The Lodge“ бе претъпкан. Мястото според мен бе надценено и натруфено, но бе единственото нещо доближаващо се до официален ресторант в града, затова бе популярен за важни събития. Гледах втренчено и мрачно към унило изглеждащата отвратителна глава на лос на стената, докато Чарли ядеше първокачествено месо от ребро и говореше, към гърба на стола, с родителите на Тейлър Кроули. Беше шумно — всички точно се връщаха от дипломирането и повечето бърбеха, преминавайки през залата покрай бюфета подобно на Чарли. Бях обърнала гръб на предните прозорци и едва устоях на копнежа да се обърна и да потърся очите които усещах върху себе си. Знаех, че не бях способна да видя нещо. Както знаех и, че няма шанс той да ме остави незащитена дори и за секунда. Не и след това, което му казах.

Вечерята се проточи. Чарли зает да общува, ядеше бавно. Едва докоснах бургера си, пхвайки парченца от него в салфетката, когато бях сигурна че вниманието на баща ми бе насочено другаде. Струваше ми се, че бе минало доста време, но когато погледнах часовника си — което правех повече от колкото бе необходимо — стрелките не бяха помръднали много. Най-накрая Чарли взе рестото си и остави бакшиш на масата. Станах.

— Бързаш ли? — попита ме той.

— Искам да помогна на Алис с подготовката на нещата — заявих.

— Добре.

Той се отдръпна от мен за да каже довиждане на всички. Излязох навън, за да изчакам до крайцера. На паркинга бе почти тъмно, облаците бяха толкова черни, че не можех да кажа дали слънцето залязва или не. Въздухът бе влажен сякаш щеше да вали.

Нещо се движеше в сенките.

Ахването ми премина в въздишка, когато Едуард се появи от мрака.

Без думи, той ме придърпа здраво към гърдите си. Една студена ръка докосна брадичката ми и повдигна лицето ми нагоре, така устните му се впиха в моите. Можех да усетя напрежението в челюстта му.

— Как си? — попитах скоро след като ме остави да дишам.

— Не толкова страхотно — промърмори. — Но се владее. Съжалявам, че се губех там отзад.

— Вината е моя. Трябваше да изчакам преди да ти кажа.

— Не — не се съгласи той — Това е нещо, което трябваше да знам. Не мога да повярвам че не съм го видял.

— Имаш много на ум.

— А ти нямаш?

Той внезапно ме целуна отново, без да ми остави възможност да отговоря. Дръпна се настрани след около секунда.

— Чарли идва.

— Ще му кажа да ме остави пред вашата къща.

— Ще те следват до там.

— Не е необходимо — опитах се да кажа, но него вече го нямаше.

— Бела? — Чарли извика от вратата, присвивайки очи в тъмнината.

— Тук отвън съм.

Чарли се приближаваше до колата мърморейки раздразнително.

— Е, как се чувстваш? — попита ме, докато карахме на север по магистралата.

— Чувствам се добре — излъгах.

Този път той не забеляза.

— Никога не си била „за“ партита.

— Чудя се откъде ли съм го наследила — измънках.

Чарли се подсмихна.

— Е, наистина изглеждаш добре. Искаше ми се да ти бях взел нещо. Съжалявам.

— Не ставай глупав, татко.

— Не е глупаво. Чувствам се сякаш никога не правя всичко което трябва за теб.

— Това е абсурдно. Свърши фантастична работа. Най-добрия баща на света. И... — не бе лесно да говоря за чувства с Чарли, но упорствах след като преглътнах. — И наистина се радвам, че дойдох да живея с теб, татко. Това беше най-добрата идея, която съм имала. Така че не се тревожи — просто изпитваш след-дипломиращ песимизъм.

Той изсумтя.

— Може би, но съм сигурен, че се издъних на няколко пъти. Имам предвид — виж си ръката!

Лявата ми ръка се отпусна леко на тъмната шина. Рядко мислех за това. Счупената ми става вече не болеше толкова.

— Никога не съм си мислел, че ще трябва да те уча как да удриш с юмрук. Явно съм сгрешил.

— Мислех, че си на страната на Джейкъб?

— Няма значение на коя страна съм, ако някой те целуне без твое съгласие, би трябвало да си способна да изясниш чувствата си без да се нараниш. Не задържа палеца си в юмрука нали?

— Не татко. Това е някак си сладко по необясним начин, но не мисля че уроците биха помогнали. Главата на Джейкъб е наистина твърда.

Чарли се засмя.

— Следващия път го удари в стомаха.

— Следващия път? — попитах недоумяващо.

— Не бъди толкова строга към детето. Той е млад.

— Той е неприятен.

— Той все още ти е приятел.

— Знам — въздъхнах — Наистина не знам как да постъпя за да е правилно, татко.

Чарли кимна бавно.

— Да. Правилното нещо не винаги е наистина очевидно. Понякога правилното нещо за един човек е грешното за някой друг. Така че... успех в проумяването.

— Мерси — измърморих студено.

Чарли отново се засмя и тогава се намръщи.

— Ако партито стане прекалено диво... — започна той.

— Не се тревожи татко. Карлайл и Есме ще са там. Сигурна съм, че ти също можеш да дойдеш ако искаш.

Чарли изкриви физиономия и присви очи към предното стъкло. Той се наслаждаваше на добрите партита точно колкото и аз.

— Къде е разклона? — отново попита той — Би трябвало да изяснят пътя си — невъзможно е да се открие в тъмното.

— Точно след следващия завой, мисля — присвих устни — Знаеш ли прав си, невъзможно е да се види нещо. Алис каза, че е сложила карта в поканите, но въпреки това може би всички ще се изгубят — обнадеждих се при идеята.

— Може би — каза Чарли, когато пътя се отклоняваше на изток. — Или пък не.

Черната кадифена тъмнина бе прекъсната, точно където трябваше да бъде пътя към семейство Кълън.

Някои бе увил дърветата до едно с хиляди блещукащи светлини, невъзможни за изпускане.

Всеки двадесет крачки още един светец фенер ни водеше напред към голямата бяла къща. Навсякъде по пътя — цели три мили от него.

— Не оставя нещата на половина, нали? — измънка Чарли в благоговение.

— Сигурен ли си, че не искаш да влезеш?

— Крайно сигурен. Забавлявай се дете.

— Благодаря ти много, татко.

Той се ухили на себе си, докато излизах и затварях вратата. Наблюдавах го как отпътува все още усмихвайки се.

С въздишка изкачих стълбите, за да изтърпя партито си.

17. СЪЮЗ

— Бела?

Нежният глас на Едуард идваше зад мен. Обърнах се да го видя, подскачайки весело на стълбите на верандата, косата му разпиляна от тичането. Той ме придърпа в ръцете си отново, също като на паркинга и ме целуна.

Тази целувка ме уплаши. Твърде много напрежение, твърде силен край на начина по който неговите устни се сблъскаха с моите — сякаш се страхуваше, че толкова малко време е останало за нас.

Не можех да си позволя да мисля за това. Не и ако трябваше да се държа като човек последните няколко часа. Дръпнах се от него.

— Нека да приключваме с това парти! — промърморих без да срещна очите му.

Той постави ръце от двете страни на лицето ми, чакайки да го погледна.

— Няма да позволя нищо да ти се случи!

Докоснах устните му със здравата си ръка.

— Не се тревожа за себе си толкова много!

— Защо ли не съм изненадан? — промърмори той на себе си. Той си пое дълбоко въздух и се усмихна слабо. — Готова ли си да празнуваш?

Изстенах. Той задържа вратата за мен, държейки ръката си около кръста ми. Замръзнах за около минута, после бавно поклатих глава.

— Абсолютно!

Едуард сви рамене.

— Алис си е Алис!

Интериора на къщата се беше превърнал в нощен клуб — от типа, който не се среща често в реалния живот, само по телевизията.

— Едуард! — Алис се обади от гигантска колона — Имам нужда от съвета ти! — Тя се размахва близко до голяма купчина CD-та. — Да им дадем познато и успокоително? Или — тя посочи друга колона — да образуваме вкусът им за музика?

— Продължавай с познатата! — препоръча Едуард. — Можеш да водиш коня само до водата.

Алис кимна сериозно и започна да хвърля всички обучителни дискове в кутия. Забелязах, че се беше пременила в потник на пайети и червен кожен панталон. Голата ѝ кожа реагираше странно на яркото червено и лилавите светлини.

— Мисля, че съм облечена неподходящо!

— Перфектна си! — Едуард не се съгласи с мен.

— Ще бъдеш! — Алис вметна.

— Благодаря! — въздъхнах. — Наистина ли мислиш, че хората ще дойдат? — всеки можеше да чуе надеждата в гласа ми. Алис направи физиономия.

— Ще дойдат! — каза Едуард. — Всички умират да видят отвътре усамотената мистериозна къща на Кълънови.

— Страхотно! — оплаках се аз!

Нямаше с какво да помогна. Съмнявах се в това — дори и след като няхах нужда от сън и се движех по-бързо — ще мога ли някога да правя неща по начина, по който Алис ги правеше. Едуард отказа да ме пусне за секунда, влачейки ме навсякъде с него, издирваше Джаспър, а след това и Карлайл, за да им разкаже за моето богоявление. Слушах с скрит ужас докато обсъждаха атаката си върху армията от Сиатъл. Можех да кажа, че Джаспър не беше доволен от това как стоят нещата, но те не можеха да се свържат с никой освен с неохотното семейство на Таня. Джаспър не се опита да скрие отчаянието си, както бе направил Едуард. Беше лесно да се види, че не обичаше да играе с толкова големи залози. Не можех да седя отстрани, чакайки да се приберат вкъщи. Нямаше. Щях да полудея.

На вратата се звънна.

Всичко наведнъж стана нормално. Перфектна усмивка, истинска и топла, заместваща стреса, се появи върху лицето на Карлайл. Алис увеличи музиката и след това затанцува, за да отвори вратата.

Бяха моите приятели от предградията, едновременно много нервни или много уплашени, че са пристигнали сами. Джесика беше първа на вратата с Майк точно зад нея. Тайлър, Конър, Остън, Лий, Саманта... дори Лорън влачейки се последна, нейните критични очи се разшириха от любопитство, както и на всички останали, след като влязоха в огромната стая украсена като за изискано парти. Стаята не

беше празна — всички от семейство Кълън бяха заели местата си, готови да сложат маските си на обикновени хора. Тази вечер имах чувството, че се държа като тях. Отидох да поздравя Джес и Майк, надявайки се че тонът ми беше от типа на вълнение. Преди да мога да стигна до някого другого, вратата звънна отново. Приветствах Анджеа и Бен и оставих вратата широко отворена, защото Ерик и Кати приближаваха стълбите.

Нямах възможност да се паникьосам отново. Трябваше да говоря с всички, съсредоточена върху това да бъде весела, гостоприемна. Макар че партито беше обявено за съвместно празненство за Алис, Едуард и мен, нямаше съмнение, че аз бях най-популярната мишена за поздравления и благодарности. Може би защото Кълънови изглеждаха малко погрешно под светлините на партито. Може би защото тези светлини превръщаха стаята в мрачна и мистериозна. Дори и атмосферата не можеше да накара обикновения човек да се чувства спокоен, когато седи до някой като Емет. Видях Емет да се усмихва на Майк зад масата, червените светлини отразявайки се в зъбите му, и как Майк направи крачка назад.

Вероятно Алис беше направила това с цел, да бъде в центъра на вниманието — място, където тя би мислила, че ще се забавлявам повече. Тя винаги се опитваше да ме направи човек по начина, по който тя мислеше, че хората трябва да бъдат.

Партито беше пълен успех, въпреки инстинктивното въздействие, причинено от присъствието на Кълън — или може би това просто добавяше тръпка към атмосферата. Музиката беше заразителна, светлините почти хипнотизиращи. Начина, по който храната изчезваше, също трябваше да е хубаво. Саята скоро беше препълнена, но не и задъхваща. Целият ми стар клас като че ли, бе там, заедно с по-малките. Телата се движеха в ритъм, който тътнеше под краката им, партито често беше на ръба да се счупи от танци.

Не беше толкова трудно, колкото си мислех, че ще е. Следвах напътствията на Алис, общувайки с всеки за около минута. Бях достатъчно спокойни, за да се забавляват. Бях убедена, че това парти беше далеч по-готино от всичко, което се случило във Форкс. Алис беше почти истинска — никой тук нямаше да забрави тази нощ.

Обиколих саята веднъж и се върнах при Джесика. Тя бърбореше развълнувано, и не беше нужно да обръщаш много внимание, защото

скоро нямаше да се нуждае от отзива ми по всяко време. Едуард беше до мен — все още отказваше да ме пусне. Той държеше ръката си около талията ми, придърпвайки ме по-близо от време на време в отговор на мисли, които вероятно не исках да чуя.

За това бях внезапно съмнителна, когато ме пусна и се отдалечи от мен.

— Остани тук! — той промърмори. — Ще се върна!

Той премина грациозно през тълпата без да докосва нито едно тяло, отиде си твърде бързо, за да го попитам защо. Гледах след него с строги очи, докато Джесика се провикна по-силно от музиката, дръпвайки се ме за лакътя, очевидно да ме разсее.

Гледах го как доближава сянката на кухненската врата, където светлините грееха слабо. Той се облегна до някого, но от всичките глави между нас не можах да видя.

Повдигнах се на пръсти, изпъвайки врат. Точно тогава червена светлина блесна зад гърба му и се отрази в червената на пайети риза на Алис. Светлината докосна лицето ѝ само за половин секунда, но беше достатъчно.

— Извини ме за малко, Джес! — промърморих, дръпвайки ръката си. Не дочаках реакцията ѝ, дори да видя, че нараних чувствата ѝ с грубост.

Проправях си път между телата, бивайки блъскана понякога. Малко хора танцуваха в момента. Побързах към кухненската врата.

Едуард го нямаше. Но Алис все още беше в тъмното, лицето ѝ празно — от тези безизразни погледи, които виждаш върху лицето на някой, който току-що е станал свидетел на ужасен инцидент. Едната ѝ ръка беше на рамката на вратата сякаш имаше нужда от подкрепа.

— Какво, Алис, какво? Какво видя? — ръцете ми бяха стиснати здраво пред мен — умолявайки. Тя не ме погледна, взираше се някъде далеч. Проследих погледа ѝ и гледах, когато срещна очите на Едуард през стаята. Лицето му беше студено като камък. Той се обърна и изчезна в сянката под стълбите.

Точно тогава се звънна на вратата, часове след последния звън, и Алис погледна с объркано изражение, което бързо се превърна в отвращение.

— Кой покани върколаците?

— Виновна! — намръщих се.

Мислех, че бях отменила тази покана — не че някога съм мечтала Джейкъб да дойде тук!

— Добре, ти отиди да се погрижиш за тях, аз трябва да говоря с Карлайл!

— Не, Алис, чакай! — опитах се да достигна ръката ѝ, но нея я нямаше и ръката ми сграбчи празния въздух.

— По дяволите!

Знаех си, че е това. Алис беше видяла това, което очакваше, и честно, не мислех, че ще издържа достатъчно дълго на напрежението да отворя вратата. Звънеца изписка отново, твърде дълго, някой държеше бутона. Обърнах се преди да отворя и огледах стаята за Алис. Не можах да видя нищо. Започнах да тропам по стълбите.

— Здравей, Бела!

Дълбокият глас на Джейкъб затихна в музиката, и аз погледнах въпреки изговора на името ми. Направих гримаса. Не беше само един върколак, бяха три. Джейкъб влезе, заобиколен от двете му страни от Куил и Ембри. Двамата изглеждаха ужасно напрегнати, техните очи мъждееха около стаята сякаш са влезли в обитавана гробница. Треперещата ръка на Ембри все още държеше вратата, тялото му наполовина извърнато готов да побегне.

Джейкъб ми махаше, по-спокоен от другите, макар че носят му беше сбръчкан от отвращение. Аз също помахих — помахих за довиждане — и се обърнах да видя Алис. Промъкнах се през място между гърбовете на Майк и Лорън.

Той изникна от някъде, ръката му върху рамото ми дърпайки ме назад към сянката на кухнята. Измъкнах се от хватката му, но той грабна здравата ми китка и се провикна през тълпата.

— Добро посрещане!

Освободих ръката си и му се намръщих.

— Какво правиш тук?

— Ти ме покани, не помниш ли?

— В случай, че си се хванал на въдицата, нека ти поясня — поканих те от любезност.

— Не се дръж така. Донесох ти подарък и всичко останало.

Скръстих ръце, не исках да се карам с Джейкъб точно сега. Исках да знам какво е видяла Алис и какво обсъждаха Едуард и Карлайл. Протегнах главата си около Джейкъб, търсейки ги.

— Върни го в магазина, Джейкъб. Трябва да свърша нещо...

Той застана пред мен, отвличайки вниманието ми.

— Не мога да го върна. Не го взех от магазина — направих го сам. Отне много време.

Промъкнах се покрай него, но не можах да видя никой от Кълънови. Къде са отишли? Очите ми изследваха тъмната стая.

— О, стига, Бел! Не се дръж сякаш не съм тук!

— Не! — не можех да ги видя никъде. — Виж, Джейк! Имам доста неща наум сега.

Той сложи ръка под брадичката ми и повдигна главата ми.

— Мога ли да отнема само няколко секунди от пълното Ви внимание, Мис Суон?

Дръпнах се далеч от ръцете му.

— Дръж ръцете си далеч, Джейкъб! — изсъсках.

— Извинявай! — каза изведнъж той. — Аз наистина съжалявам! За онзи ден, имах предвид. Не трябваше да те целувам. Беше грешно. Предполагам... Добре. Предполагам, че съм се заблудил, че ти е искаш също.

— Заблуден — какво перфектно описание!

— Бъди мила. Можеш да приемеш извиненията ми, знаеш.

— Добре! Извинението е прието. Сега, ако можеш да ме извиниш за момент...

— Добре! — промърмори той и гласът му беше различен от преди, така че спрях да търся Алис и разгледах лицето му. Той гледаше към пода, криейки очите си. Неговата долна устна изпъкна малко повече.

— Предполагам, че предпочиташ да си с истинските си приятели! — каза той със същия пораженски тон. — Разбрах!

— О, Джейк, знаеш, че не е честно! — изстенах.

— А дали?

— Трябва! — облегнах се напред, взирайки се, опитвайки се да гледам очите му. Той погледна над главата ми, избягвайки погледа ми.

— Джейк? — той отказа да ме погледне. — Хей, ти каза, че си направил нещо за мен, нали? Беше ли само празни приказки? Къде ми е подаръка? — моя опит да имитирам ентусиазъм беше жалък, но проработи. Той извърна очи и направи гримаса. Продължавах с моята куца преструвка, държейки ръцете си отворени пред мен. — Чакам!

— Вярно! — той измърмори саркастично. Той бръкна в задния джоб на дънките си и извади малка торбичка от свободно изтъкана, многоцветна материя. Беше завързана с кожени връзки. Той я постави в дланта ми.

— Хей, това е красиво, Джейк! Благодаря!

— Подаръка е вътре! — въздъхна той!

— О!

Имах малко проблеми с връвта. Джейкъб въздъхна отново и взе торбичката, плъзгайки връзките само с едно просто дръпване на дясното въженце. Протегнах ръката си за него, но той обърна торбичката наобратно и нещо сребърно падна в ръката ми. Метална верижка иззвънтя тихо.

— Не съм направил гривната! — призна той. — Само медальона!

Закрепена за една от връзките на сребърната гривна беше дървена резба. Държах я между пръстите си, за да я разгледам отблизо. Беше невероятен броя на детайлите изгравирани в малката фигурка — миниатюрният вълк беше съвършено реалистичен. Беше дори изгравирано от червеникавокафяво дърво, което съвпадаше с цвета на кожата му.

— Красиво е! — прошепнах аз. — Ти ли го направи? Как?

Той сви рамене.

— Това е нещо, на което Били ме научи. Той е по-добър от мен!

— Трудно е да се повярва! — промърморих, обръщайки вълка отново и отново в ръцете си.

— Харесва ли ти?

— Да! Невероятно е, Джейк!

Той се усмихна, щастлив за първи път, но след това изражението му стана кисело.

— Е, реших, че това ще те накара да се сещаш за мен от време на време. Нали знаеш как е, отстрани, извън мислите.

Игнорирах отношението му.

— Помогни ми да я сложа!

Вдигнах лявата си ръка, след като дясната беше със скоба. Той закопча гривната лесно, въпреки че изглеждаше твърде деликатно за неговите пръсти да успее.

— Ще я носиш ли?

— Разбира се, че да!

Той се ухили — беше щастливата усмивка, която обичах да виждам. Обърнах се за момент, за да видя някакъв знак от Едуард или Алис.

— Защо си толко объркана? — Джейкъб се почуди.

— Нищо не е — излъгах, опитвайки се да се съсредоточа. — Благодаря за подаръка, наистина. Обичам го!

— Бела? — Веждите му се сляха, хвърляйки сянка върху очите му. — Нещо става, нали?

— Джейк, аз... не... няма нищо.

— Не ме лъжи, не те бива. Трябва да ми кажеш какво става. Ние искаме да знаем тези неща!

Вероятно беше прав — вълците със сигурност биха били заинтересовани от това което се случва.

Само дето аз все още не знаех какво е. Не можех да знам със сигурност докато не намеря Алис.

— Джейкъб, ще ти кажа. Само ми позволи да разбера какво става? Трябва да говоря с Алис.

Разбирането промени изражението му.

— Медиума е видял нещо!

— Да, точно когато ти се появи!

— За кръвопиеца в стаята ти ли става въпрос? — промърмори той, тонът му се повиши под барабаненето на музиката!

— Свързано е! — Признах си.

Той се замисли за секунда, отпускаяки глава на една страна, докато четеше лицето ми.

— Ти знаеш нещо, но не ми казваш... нещо голямо!

Какъв е смисълът да лъжа отново? Той ме познаваше твърде добре.

— Да!

Джейкъб ме погледна за един кратък момент, а след това се обърна да улови погледите на братята му, които стояха в антрето, неловко и некомфортно. Когато видяха изражението му, започнаха да се движат, проправяйки си оживено път сред купонджиите, все едно и те танцуваха. За половин минута те стояха от двете страни на Джейкъб, извисявайки се над мен.

— Сега! Обясни! — поиска Джейкъб. Ембри и Куил погледнаха напред и назад между лицата ни, объркани и бдителни.

— Джейкъб, не знам всичко! — започнах пак да претърсвам стаята, този път за спасение. Те ме бяха притиснали в ъгъла във всякакъв смисъл.

— Каквото знаеш тогава!

Те всички скръстиха ръце пред гърдите си в един и същи момент. Беше малко забавно, но по-скоро заплашително.

— Алис! — изписуках с облекчение.

Тя ме погледна точно, когато извиках името ѝ, въпреки баса, който би трябвало да е заглушил гласа ми. Помахах ѝ пламенно и наблюдавах лицето ѝ, когато премина покрай трите върколака. Очите ѝ бяха строги, но преди реакцията, лицето ѝ беше пълно със напрежение и страх.

Джейкъб, Куил и Ембри се дръпнаха далеч от нея с неспокойни изражения. То постави ръката си около китката ми.

— Трябва да поговорим! — тя прошепна в ухото ми.

— Ъ, Джейк, ще се видим по-късно... — казах, докато минавахме покрай тях.

Джейкъб протегна дългата си ръка за да блокира пътя ни, поставяйки ръката си на стената.

— Хей, не толкова бързо!

Алис го погледна, очите ѝ бяха широко отворени и скептични.

— Извини ме?

— Кажете ни какво става? — поиска той.

Джаспър се появи внезапно от нищото. За една секунда Алис и аз бяхме срещу стената, Джейкъб който блокираше пътя ни, а след това Джаспър, който седеше от едната страна на Джейкъб с уплашено лице.

Джейкъб бавно прибра ръката си. Изглеждаше най-доброто движение, ако приеме, че искаше да си запази ръката.

— Имаме правото да знаем. — Джейкъб промърмори, все още взирайки се в Алис.

Джаспър застана между тях, и трите върколака се събраха.

— Хей — казах аз, добавяйки малко истерично кикотене. — Това е парти, нали?

Никой не ми обърна никакво внимание. Джейкъб гледаше Алис, докато Джаспър гледаше гневно към Джейкъб. Лицето на Алис изведнъж стана замислено.

— Всичко е наред, Джаспър. Той всъщност има право.

Джаспър не се успокои. Бях сигурна, че напрежението щеше да накара главата ми да експлодира само за секунда.

— Какво видя, Алис?

Тя погледна Джейкъб за секунда, а след това се обърна към мен, убедена, че и те трябва да чуят.

— Решението е взето.

— Отиваш в Сиатъл?

— Не!

Усетих как лицето ми пребледня. Стомахът ми се преобърна.

— Те ще дойдат тук! — казах със сподавен глас.

— Да!

— Във Форкс? — прошепнах.

— Да!

— За?

Тя кимна, разбирайки въпроса ми.

— Един от тях носи червената ти риза.

Опитах се да преглътна. Изражението на Джаспър беше неодобрително. Можех да кажа, че не му харесваше да обсъждаме това пред върколаците, но той искаше да каже нещо.

— Не можем да им позволим да се приближат толкова. Няма достатъчно от нас да предпазим града.

— Знам! — каза Алис, а лицето ѝ внезапно беше пусто. — Но няма значение къде ще ги спрем, все още няма да има достатъчно от нас и някои от тях ще дойдат да търсят.

— Не! — прошепнах аз.

Шума от партито заглуши моето отрицание. Всички около нас, моите приятели, моите съседи и няколко врагове хапваха и се смяха и танцуваха на музиката, без да подозират, че ще се изправят с ужаса, опасността, и може би смъртта. И то заради мен.

— Алис! — произнесох името ѝ. — Трябва да тръгвам, трябва да се махна далеч от тук.

— Това няма да помогне. Не е сякаш да заблудим преследвач. Те пак ще дойдат да търсят тук първо.

— Тогава трябва да ида да се срещна с тях. — Ако гласът ми не беше толкова пресипнал и обтегнат, може би щеше да бъде крясък. — Ако открият това, което търсят, може би ще си отидат и няма да наранят никого.

— Бела! — протестира Алис.
— Чакайте малко — Джейкъб нареди, лицето му беше твърдо. —
Какво идва?
Алис обърна ледения си поглед към него.
— Нашия вид! Много от него.
— Защо?
— За Бела! Само това знаем.
— Те са твърде много за вас?
Джаспър се сдържа.
— Имаме няколко преимущества, куче. Ще настане дори бой.
— Не! — каза Джейкъб и странна, свирепа усмивка се появи на
лицето му. — Няма да е дори...
— Отлично! — Алис изсъска.
Взирах се, все още скована от ужас, в новото изражение на Алис.
Нейното лице беше изпълнено в тържественост, всички следи на
отчаяние бяха изчезнали от перфектните ѝ черти.
Тя се усмихна на Джейкъб, и той ѝ отвърна.
— Всичко просто изчезна, разбира се! — тя му отвърна
самодоволно. — Неприятно е, но всички неща са обмислени. Ще се
заема!
— Трябва да се съгласуваме — каза Джейкъб. — Няма да ние
лесно. Все пак, това е повече наша работа, отколкото ваша.
— Не бих отишла толкова далеч, но се нуждаем от помощ. Няма
да бъдем придирчиви.
— Чакайте, чакайте, чакайте, чакайте... — прекъснах ги аз.
Алис беше на палците си, Джейкъб се наклони към нея, двете им
лица изпълнени с вълнение, носовите им сбръчкани от миризмата. Те
ме погледнаха нетърпеливо.
— Да се съгласуваме? — повторих през зъби.
— Ти не мислеше, че ще ни държиш далеч от това, нали? —
попита Джейкъб.
— Ще стоите далеч от това!
— Твоя медиум не мисли така.
— Алис — кажи им не! — настоях аз. — Те могат да умрат.
Джейкъб, Куил и Ембри се изсмяха високо.
— Бела — Алис каза с достоверен, успокоителен глас. —
Разделени всички можем да бъдем убити. Заедно...

— Няма да има никакъв проблем! — Джейкъб довърши изречението й. Куил се засмя отново.

— Колко са? — Куил попита нетърпеливо.

— Не! — извиках аз. Алис дори не ме погледна.

— Променя се — днес бяха 21, но намаляват.

— Защо? — попита Джейкъб любопитно.

— Дълга история — Алис каза, изведнъж оглеждайки стаята. — И тук не е мястото за това.

— По-късно тази нощ?

— Да! — Джаспър отговори. — Ние вече планираме... стратегическа среща. Ако ще се биете с нас, ще ви трябват няколко инструкции.

Вълците направиха недоволни физиономии на последната част.

— Не! — оплаках се аз.

— Това ще е странно! — Джаспър каза замислен. — Никога не съм мисли, че ще работим заедно! Все някога трябва да има първи път.

— Няма съмнение! — Джейкъб се съгласи. Сега той бързаше. — Трябва да се върнем при Сам. По кое време?

— Колко е най-късно за вас?

И тримата обърнаха очи.

— По кое време? — Джейкъб повтори.

— Три часа?

— Къде?

— Около три мили на север от станцията на горските надзиратели. Елате от запад и ще можете да проследите миризмата ни.

— Ще бъдем там!

Те се обърнаха да тръгват.

— Чакай, Джейк! — извиках след него. — Моля те! Не прави това!

Той се спря, обърна се и ми се ухили, докато Куил и Ембри вървяха нетърпеливо към вратата.

— Не ставай смешна, Бела! Ти ми даваш много по-добър подарък, отколкото този, който ти дадох аз.

— Не! — извиках отново. Звукът на електрическа китара приглуши риданието ми. Той не отговори, побърза да настигне приятелите си, които вече бяха заминали. Гледах безпомощно как Джейкъб изчезна.

18. ИНСТРУКЦИИ

— Това беше най-дългото парти в световната история — оплаквах се аз по пътя за вкъщи.

Едуард изглежда беше съгласен.

— Вече свърши — каза той, разтривайки ръката ми утешително.

Защото бях единствената, нуждаеща се от утешение. Сега Едуард беше добре — всички Кълънови бяха добре.

Всички те ме успокоиха — Алис се протегна и ме помилва по главата като си тръгвах, гледайки Джаспър многозначително, докато внезапно преливащо спокойствие не се обви около мен; Есме ме целуна по челото и ми обеща, че всичко ще е наред; Емет се смееше шумно и ме попита защо единствено на мен беше позволено да се бия с върколаци... отговорът на Джейкб бе успокоил всички, почти ги беше развеселил след дългите седмици изпълнени с напрежение. Несигурността бе изместена от увереност. Купонът бе завършил с истинско празнуване.

Не и за мен.

Достатъчно лошо — ужасно — беше, че Кълънови щяха да се бият заради мен. Беше прекалено много дори фактът, че трябваше да позволя това. Вече чувствах, че става повече, отколкото можех да понеса.

Не и Джейкб също. Не и глупавите му, изгарящи от желание братя — повечето бяха дори по-малки от мен. Те просто бяха много едри, мускулести деца и гледаха на това като на пикник на плажа. Не можех да изложа и тях на опасност. Усещах нервите си изтъркани и изтощени. Не знаех колко още щях да удържам желанието да се разкрещя.

Сега шептах, за да държа гласа си под контрол.

— Ще ме вземеш с теб тази вечер.

— Бела, изморена си.

— Мислиш, че ще мога да заспя?

Той се смръщи.

— Това е само опит. Не съм сигурен дали ще е възможно всички да си... съдействаме. Не искам да присъстваш на това.

Сякаш това ме притесни още повече и ме тласна към отиването.

— Ако не ме вземеш, ще се обадя на Джейкъб.

Очите му се присвиха. Това беше удар под кръста и го знаех. Но нямаше начин да ме оставят.

Той не отговори; вече бяхме пред къщата на Чарли. Лампата светеше.

— Ще се видим горе — промърморих аз.

Отидох на пръсти до входната врата. Чарли беше заспал в хола, изпадаше от прекалено малкия диван и хъркаше толкова силно, че и да включех резачка нямаше да се събуди.

Разтресох рамото му силно.

— Татко! Чарли!

Той измърмори с все още затворени очи.

— Вече съм си вкъщи — ще си изкривиш гръбнака като спиш така. Хайде, време е за преместване.

Бяха нужни още няколко разтърсвания, а очите му не се отвориха изобщо през целия път, но успях да го вдигна от канапето. Помогнах му да си легне в леглото, където се срути върху завивките облечен и отново започна да хърка.

Нямаше да ме търси в скоро време.

Едуард чакаше в стаята ми, докато аз си измих лицето и се преоблякох в дънки и тениска. Той ме гледаше безрадостно от люлеещия се стол като окачвах комплекта, който Алис ми беше подарила в дрешника.

— Ела тук — казах аз, хващайки го за ръка и издърпвайки го на леглото ми.

Побутнах го да легне на леглото и после се свих срещу гърдите му. Може би той беше прав, че бях достатъчно уморена, за да заспя. Нямаше да го оставя да се измъкне без мен.

Той ме зави с одеялото и после ме придърпа близо до себе си.

— Моля те, успокой се.

— Разбира се.

— Това ще проработи, Бела. Чувствам го.

Стиснах зъби.

Той все още изглеждаше успокоен. Никой, освен мен, не се интересуваше дали Джейкб и приятелите му щяха да пострадат. Дори Джейкб и приятелите му. Особено те.

Той можеше да каже, че почти съм изгубила битката си.

— Чуй ме, Бела. Това ще бъде лесно. Новосъздадените ще бъдат напълно изненадани. Дори нямат представа, че върколаците съществуват. Виждал съм как се държат на групи, когато Джаспър си го спомня. Наистина вярвам, че ловните способности на върколаците ще работят безупречно срещу тях. А когато са разделени и объркани, няма да има какво да правят останалите от нас. Някой може дори да пропусне — пошегува се той.

— Лесна работа — измърморих беззвучно срещу гърдите му.

— Шшш — той ме погали по бузата. — Ще видиш. Не се тревожи сега.

Той започна да тананика приспивната ми песен, но за пръв път това не ме успокои.

Хора — е, вампири и върколаци, всъщност, но все пак — хора, които обичах можеха да пострадат. Заради мен. Отново. Щеше ми се лошият ми късмет да се насочваше по-внимателно. Чувствах се сякаш крещях на празното небе: Нали мен искаш — ето ме тук! Само мен!

Опитах се да измисля начин да направя точно това — да насоча лошия си късмет само към мен. Нямах да е лесно. Трябваше да изчакам, да изчакам удобен момент...

Не заспах. Минутите минаваха бързо, за мое учудване, и аз все още бях будна и напрегната, когато Едуард се изправи заедно с мен в седнало положение.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш и да поспиш?

Погледнах го кисело.

Той въздъхна и ме грабна на ръце преди да скочи през прозореца ми.

Той препускаше през черната мълчалива гора, носейки ме на гърба си и дори в тичането му можех да доловя повишеното настроение. Той тичаше по начина, по който тичаше когато бяхме само двамата, само за забавление, само за да почувства вятъра в косата си. Беше от нещата, които, в по-малко притеснителни времена, биха ме зарадвали.

Когато стигнахме до голямото открито поле, семейството му беше там, говореха си небрежно, бяха спокойни. Бумтящият смях на Емет отекваше в огромното пространство от време на време. Едуард ме пусна долу и се отправихме ръка за ръка към тях.

Отне ми известно време, защото беше много тъмно, луната се беше скрила зад облаците, но осъзнах, че бяхме на бейзболното игрище. Беше същото място, където, преди повече от година, на онази първа прекрасна вечер със семейство Кълън, бяхме прекъснати от Джеймс и неговата група. Беше странно да бъда тук отново — сякаш това събиране нямаше да бъде нормално, докато Джеймс, Лорън и Виктория не се присъединяха към нас. Но Джеймс и Лорън никога нямаше да се върнат. Това нещо нямаше да бъде повторено. Може би тази закономерност вече бе нарушена.

Да, някой беше нарушил тази тяхна закономерност. Дали беше възможно Волтури да са се съобразили с този фактор?

Съмнявах се.

Виктория винаги ми беше приличала на някаква природна сила — като ураган, приближаващ се към брега в права линия — неизбежна, непреклонна, но предсказуема. Може би беше грешно да я ограничавам така. Тя би трябвало да е способна да се приспособява.

— Знаеш ли какво си мисля? — попитах Едуард.

Той се засмя.

— Не.

И аз почти се усмихнах.

— Какво си мислиш?

— Мисля, че всичко е свързано. Не само двете, а даже и трите.

— Не те разбирам.

— Откакто ти се върна се случиха три лоши неща. — Започнах да ги изброявам на пръсти. — Новосъздадените в Сиатъл. Непознатият в стаята ми. И — на първо място от всичките — Виктория се върна да ме търси.

Очите му се присвиха, докато обмисляше казаното.

— Защо мислиш така?

— Защото съм съгласна с Джаспър — Волтури обичат правилата си. А и те биха свършили работата по-добре. — Щях да съм вече мъртва, ако такава ме искаха, добавих наум. — Помниш ли когато преследваше Виктория миналата година?

— Да — той се смръщи. — Не се справих много добре с това.

— Алис каза, че си бил в Тексас. Последва ли я там?

Веждите му се събраха в една.

— Да. Хмм...

— Разбираш ли, тя може да е взела идеята оттам. Но не знае какво прави и затова новосъздадените са извън контрол.

Той започна да клати глава.

— Само Аро знае как точно действат виденията на Алис.

— Аро знае най-добре, но няма ли Таня и Ирина и останалите от приятелите ви Денали да знаят достатъчно? Лорън е живял с тях доста време. И щом още е бил достатъчно приятелски настроен към Виктория, за да ѝ прави услуги, защо да не е могъл да ѝ каже всичко, което знае?

Едуард се намръщи.

— Виктория не е била в стаята ти.

— Тя не може ли да завързва нови приятелства? Помисли, Едуард. Ако Виктория е тази, която прави всичко това в Сиатъл, тогава е завързала доста нови приятелства. Създаде ги е.

Той го обмисли, на челото му се бе появила бръчка от концентрацията.

— Хмм — каза накрая той — възможно е. Все още мисля, че най-вероятно са Волтури... Но теорията ти — има нещо в нея. Характерът на Виктория. Теорията ти отговаря напълно на нейния характер. Тя ни показва забележителната дарба за самоопазване още от самото начало — може би това е талантът ѝ. Във всеки случай, това не бе я поставило в никаква опасност от нас, ако стои в сянка и остави новосъздадените да опустошат всичко тук. Нито пък в малка опасност от Волтури. Може би разчита на това ние да победим накрая, макар и със сигурност със тежки жертви от наша страна. Но да не останат оцелели от малката ѝ армия, които да свидетелстват срещу нея. Всъщност — продължи той, премисляйки нещата — ако има оцелели, бих се обзаложил, че планира да ги унищожи собственоръчно... Хмм. Все пак трябва да е имала поне един приятел, който да е бил малко по-зрял. Нито един новосъздаден не би оставил баща ти жив...

Той се мръщеше напосоки за един дълъг миг и после внезапно ми се усмихна, връщайки се от унеса си.

— Определено е възможно. Въпреки това трябва да сме подготвени за всичко, докато не узнаем със сигурност. Днес си доста проницателна — добави той. — Впечатляващо.

Въздъгнах.

— Може би е просто резултат от реагирането ми на това място. Чувствам се сякаш тя е съвсем близо... сякаш сега ме вижда.

Мускулите на челюстта му се стегнаха при мисълта.

— Тя никога няма да те докосне, Бела — каза той.

Въпреки думите му, очите му се плъзнаха внимателно по тъмните дървета. Докато претърсваше в сенките им, по лицето му премина най-странното изражение. Устните му се отдръпнаха и оголиха зъбите му, а очите му светнаха със странна светлина — дива, свирепа надежда.

— Дотогава няма да ѝ позволя дори да те приближи — промърмори той. — Виктория или който и да е друг, който иска да ти навреди. Бих искал сам да сложа край на това. Да приключа собственоръчно с това този път.

Потреперих при свирепото желание в гласа му и стиснах пръстите му още по-здраво, като ми се искаше да съм достатъчно силна, че да задържа ръцете ни така завинаги.

Почти бяхме стигнали до семейството му и забелязах за първи път, че Алис не изглеждаше толкова оптимистично настроена като другите. Тя стоеше малко настрана, гледаше как Джаспър разтяга ръцете си, сякаш загряваше с някакво упражнение, устните ѝ се бяха свили нацупено.

— Нещо не е наред с Алис ли? — прошепнах аз.

Едуард се подсмихна, беше отново себе си.

— Върколаците са на път и тя не може да види нищо, което може да се случи сега. Чувства се некомфортно, когато е „сляпа“.

Алис, макар че бе най-далече от нас, чу ниския му глас. Тя погледна нагоре и му се изплези. Той се засмя отново.

— Здравсти, Едуард — поздрави го Емет. — Хей, Бела. Той ще те остави ли да се упражняваш и ти?

Едуард изохка.

— Моля те, Емет, не ѝ давай такива идеи.

— Кога ще дойдат гостите ни? — Карлайл попита Едуард.

Едуард се съсредоточи за момент и после въздъгна.

— След минута и половина. Но ще трябва да превеждам. Не ни се доверяват достатъчно, че да преминат в човешката си форма.

Карлайл кимна.

— Това е трудно за тях. Благодарен съм, че идват изобщо.

Зяпнах Едуард с ококорени очи.

— Идват като вълци?

Той кимна, предпазлив заради реакцията ми. Преглътнах веднъж, спомняйки си двата пъти, когато бях виждала Джейкъб във върколашката му форма — първия път на поляната с Лорън, втория — на горската пътека, когато Пол ми се ядоса... И двата спомена бяха страшни. Странен блясък се появи в очите на Едуард, като че ли нещо му бе хрумнало, нещо, което не беше съвсем неприятно. Той бързо се обърна, преди да съм видяла нещо друго, към Карлайл и останалите.

— Подгответе се — те се крият от нас.

— Какво имаш предвид? — попита Алис.

— Шшт — предупреди той и загледа през нея в тъмнината.

Непринуденият кръг от Кълънови изведнъж премина в свободна линия, с Джаспър и Емет в средата. От начина, по който Едуард се наведе напред до мен, разбрах, че на него му се щеше да е до тях. Стегнах ръката си около неговата.

Очите ми обходиха бързо гората, без да виждам нищо.

— По дяволите — промърмори Емет изпод нос. — Виждали ли сте някога нещо такова?

Есме и Розали размениха ококорени погледи.

— Какво има? — прошепнах аз колкото тихо можах. — Не виждам нищо.

— Глутницата е нараснала — промърмори Едуард в ухото ми.

Не му ли бях казала, че Куил се е присъединил? Напрегнах се, за да видя шестте вълка в мрака. Най-накрая, нещо просветна в чернотата — очите им, на по-високо, отколкото трябваше да бъдат. Бях забравила колко много високи бяха вълците. Като коне, само че с по-дебели мускули и козина, и със зъби като ножове, невъзможни да бъдат пропуснати.

Можех да видя само очите. И докато преглеждах навсякъде, напрягайки се да видя повече, ми дойде на ум, че повече от шест чифта стояха срещу нас. Един, два, три... Преброих чифтовете наум набързо. Два пъти.

Бяха десет.

— Очарователно — промърмори Едуард почти тихо.

Карлайл направи бавна и решителна стъпка напред. Беше внимателно движение, направено, за да вдъхва увереност.

— Добре дошли — приветства той невидимите вълци.

— Благодаря — отвърна Едуард със странен равен тон и аз веднага разбрах, че това са думи на Сам. Погледнах към очите, светещи в центъра на редицата им, по на високо, най-високо от всички останали. Беше невъзможно да отделиш формата на големия черен вълк от мрака.

Едуард проговори отново със същия неутрален глас, произнасяйки думите на Сам.

— Ще гледаме и слушаме, но не повече. Това е повече от възможно за нашия самоконтрол.

— Това е повече от достатъчно — отговори Карлайл. — Синът ми Джаспър — той посочи мястото, където стоеше Джаспър, напрегнат и готов — има опит в тази област. Той ще ни научи как се бият те, как можем да ги победим. Сигурен съм, че можете да изпробвате това в собствения си начин на ловуване.

— Те са различни от вас? — попита Едуард от името на Сам.

Карлайл кимна.

— Те всички са много млади — само на един месец, поне в този живот. Един вид деца. Няма да имат умения или стратегия, само огромна сила. Тази вечер са около двадесет. Десет за нас, десет за вас — не би трябвало да е трудно. Броят им може и да намалее. Новосъздадените се бият помежду си.

Мърморене премина по сенчестата редица на върколаците — ниско ръмжащо мърморене, което някак изглежда звучеше ентусиазирано.

— Бихме желали да поемем повече отколкото ни възлагате, ако се наложи — преведе Едуард с тон не по-малко различен от преди малко.

Карлайл се усмихна.

— Ще видим как ще се развият събитията.

— Знаете ли кога и как ще се появят те?

— Ще дойдат откъм планините след четири дни, късно сутринта. Когато приближат, Алис ще ни помогне, за да им препречим пътя.

— Благодаря ви за информацията. Ще гледаме.

Със звук на въздишки, очите потънаха надолу към земята едновременно.

Беше тихо за две секунди и после Джаспър направи крачка напред към празното пространство между вампири и вълци. За мен не бе трудно да го видя — кожата му на фона на тъмнината бе толкова блестяща, колкото очите на вълците. Той хвърли предпазлив поглед на Едуард, който кимна, и после се обърна с гръб към върколаците. Той въздъхна, чувствайки се очевидно неудобно.

— Карлайл е прав — заговори Джаспър само на нас; изглежда се опитваше да игнорира публиката зад него. — Те ще се бият като деца. Двете най-важни неща, които трябва да запомните са, първо, да не ги оставяте да обвият ръце около вас и второ, не убивайте по стандартния начин. Точно за него ще са подготвени. Докато ако им идвате от различни страни и се движите непрекъснато, те ще са прекалено объркани, за да отвърнат сполучливо. Емет?

Емет пристъпи напред извън линията, в която се бяхме наредили, с широка усмивка.

Джаспър се обърна с гръб към северния край на разстоянието между сега съюзилите се врагове. Той помахна на Емет да се приближи.

— Добре, Емет ще е пръв. Той е най-добрия пример за атаката на един новосъздаден.

Очите на Емет се присвиха.

— Ще се опитам да не троша нищо — промърмори той.

Джаспър се ухили.

— Имам предвид, че Емет разчита на силата си. Той е доста открит в атаката си. И новосъздадените няма да внасят финес в атаката си. Просто давай с лесното убиване, Емет.

Джаспър направи още няколко крачки назад, като тялото му се напругаше.

— Добре, Емет — опитай да ме хванеш.

И изведнъж вече не можех да видя Джаспър — той беше като размазано петно, докато Емет го нападаше като мечка, като едновременно се хилеше и ръмжеше. Емет също беше невъзможно бърз, но не като Джаспър. Изглеждаше сякаш Джаспър е с плътността на призрак — всеки път когато големите ръце на Емет изглежда го бяха хванали със сигурност, пръстите му хващаха само въздух. До мен

Едуард се бе наклонил внимателно напред, очите му съсредоточени върху схватката. Изведнъж Емет замръзна.

Джаспър го беше хванал отзад, зъбите му на милиметри от врата на брат му.

Емет изруга.

Оценяващо мърморене се разнесе откъм редицата на наблюдаващите вълци.

— Още веднъж — настоя Емет, усмивката му вече бе изчезнала.

— Мой ред е — запротестира Едуард. Пръстите ми се стегнаха около неговите.

— След минута — ухили се Джаспър, отстъпвайки назад. — Първо искам да покажа нещо на Бела.

Гледах загрижено, докато той помахна на Алис да дойде при него.

— Знам, че се тревожиш за нея — обясни той, докато тя се приближаваше танцувално и игриво. — Искам да ти покажа защо притеснението ти не е необходимо.

Въпреки че знаех, че Джаспър никога няма да позволи на Алис да ѝ се случи нещо, все пак ми беше трудно да гледам как той се навежда нападателно срещу нея. Алис стоеше неподвижно, изглеждайки слабичка като кукла в сравнение с Емет, усмихвайки се. Джаспър тръгна напред и после се прокрадна от лявата ѝ страна.

Алис затвори очи.

Сърцето ми задумка неравно, когато Джаспър скочи там, където беше Алис.

Той подскочи и отново изчезна. Изведнъж беше от другата страна на Алис. Тя изглеждаше сякаш не се е помръдвала.

Джаспър се завъртя и отново се хвърли към нея, но само за да се приземи приведен зад нея като първия път; през цялото време Алис стоеше със затворени очи, усмихвайки се.

Сега вече гледах Алис по-внимателно.

Тя се движеше — аз просто пропусках да го видя, разсеяна от атаките на Джаспър. Тя правеше малки крачки съвсем леко напред точно в секундата, когато Джаспър прелиташе и се приземяваше на мястото, където тя бе стояла. Тя правеше друга крачка, когато грабещите ръце на Джаспър просвистяваха във въздуха точно там, където бе кръста ѝ.

Джаспър стесни кръга на атака и Алис започна да се движи побързо. Тя танцуваше — въртеше се и въртеше около себе си. Джаспър сякаш ѝ беше партньор, подскачаше, повтаряйки красивите ѝ движения и изобщо не можеше да я докосне, сякаш всяко движение бе от някаква хореография. Най-накрая Алис се засмя.

Сякаш отникъде, тя бе върху гърба на Джаспър, устните ѝ върху врата му.

— Хванах те — каза тя и го целуна по шията.

Джаспър се подсмихна, клатейки глава.

— Ти наистина си едно плашещо малко чудовище.

Вълците отново започнаха да мърморят. Този път звукът беше предпазлив.

— Добре е да се научат на малко уважение — промърмори Едуард развеселено. После заговори по-силно. — Мой ред е.

Той стисна ръката ми преди да я пусне.

Алис дойде до мен, заемайки мястото му.

— Страхотно, нали? — попита тя самодоволно.

— Да — съгласих се аз, без да откъсвам поглед от Едуард, докато той се приближаваше безшумно към Джаспър, движенията му бяха гъвкави и бдителни като на пантера.

— Държа те под око, Бела — прошепна внезапно тя, тонът на гласа ѝ бе толкова нисък, че едва я чувах, макар че устните ѝ бяха до ухото ми.

Погледът ми блесна към нея и после обратно към Едуард. Той беше изцяло съсредоточен върху Джаспър, като и двамата маневрираха при скъсяването на дистанцията.

Изражението на Алис беше изпълнено с укор.

— Ще го предупредя, ако плановете ти внезапно изчезнат — заплаши тя със същия нисък шепот. — Не би ни помогнала като се поставиш сама в опасност. Мислиш ли, че някой от тях би се отказал, ако ти умреш? Те все пак биха се били, всички бихме се били. Не можеш да промениш нищо, затова просто бъди добра, става ли?

Направих гримаса и се опитах да я игнорирам.

— Наблюдавам — повтори тя.

Сега Едуард беше близо до Джаспър, а тази битка бе поеднообразна и от другите. Джаспър имаше векове опит, който му даваше преднина, и се опитваше да действа инстинктивно колкото

може, но мислите му винаги му отнемаха частица от секундата преди да действа. Едуард бе малко по-бърз, но движенията, които Джаспър използваше, му бяха непознати. Те се приближаваха един към друг отново и отново, но нито един не можеше да вземе предимство, инстинктивно ръмжене избухваше от време на време. Беше трудно да гледаш, но още по-трудно да погледнеш встрани. Движеха се прекалено бързо, за да мога наистина да разбера какво правят. От време на време ярките очи на вълците грабваха вниманието ми. Имах чувството, че вълците разбираха това повече от мен — може би повече отколкото трябваше.

Накрая, Карлайл прочисти гърлото си.

Джаспър се засмя и отстъпи назад. Едуард се изправи и му се ухили.

— Обратно на работа — съгласи се Джаспър. — Ще теглим жребий.

Всички опитаха по ред, Карлайл, после Розали, Есме и отново Емет. Гледах разгледано през миглите си, свита от страх, когато Джаспър атакува Есме. Тази схватка бе най-трудната за гледане. После той намали скоростта си, макар и все още не достатъчно, за да мога аз да разбера движенията му, и даде повече инструкции.

— Виждате ли какво правя тук? — питаше той. — Да, точно така — окуражаваше ги. — Концентрирайте се върху страните им. Не забравяйте къде ще бъде целта им. Продължавайте да се движите.

Едуард винаги беше съсредоточен, наблюдаваше и слушаше това, което другите не можеха да чуят и видят. Очите ми натежаха и стана по-трудно да ги следя. От известно време не можех да спя добре и сега вече се натрупваха дългите 24 часа от последния път, когато бях спала. Наклоних се срещу Едуард и притворих очи.

— Почти приключваме — прошепна той.

Джаспър потвърди това, обръщайки се за пръв път към вълците, изражението му отново показваше, че му е неудобно.

— И утре ще правим това. Моля, чувствайте се добре дошли да наблюдавате отново.

— Да — отговори Едуард с хладния глас на Сам. — Ще бъдем тук.

После Едуард въздъхна, помилва ме по ръката и се отдалечи от мен. Той се обърна към семейството си.

— Глутницата смята, че ще е хубаво да бъдат запознати с миризмите ни, за да не направят грешка по-късно. Ако можем да стоим неподвижно, за тях би било по-лесно.

— Разбира се — каза Карлайл на Сам. — От каквото имате нужда.

Навъсен и гърлен тътен се разнесе от глутницата, когато всички те станаха на крака.

Очите ми отново бяха отворени широко, а изтощението — забравено.

Дълбокото черно на нощта току-що бе започнало да изчезва — слънцето огряваше леко облаците, макар че хоризонтът още не бе ясен, бе все още далеч зад планините. Когато вълците се приближиха, вече бе възможно да различа форми... цветове.

Сам стоеше на лидерското място, разбира се. Невероятно огромен, черен като непрогледен мрак, той беше като чудовище, излязло от кошмарите ми — буквално; след първия път, когато бях видяла Сам и другите на поляната, те бяха участвали в лошите ми сънища повече от един път.

Сега, когато можех да ги видя всички, да сравня широките тела с всеки чифт очи, ми изглеждаше, че бяха повече от десет. Глутницата ставаше непреодолима.

С периферното си зрение видях, че Едуард ме наблюдаваше, като внимателно изучаваше реакцията ми.

Сам се приближи до Карлайл, отпред, където той стоеше, а огромната глутница беше плътно зад него. Джаспър се напрегна, но Емет, от другата страна на Карлайл, се усмихваше спокойно.

Сам подуши Карлайл, изглежда потрепна, когато го направи. После премина към Джаспър. Очите ми пробягаха по бдителния полукръг от вълци. Бях сигурна, че мога да позная някои от новите попълнения. Имаше един светлосив вълк, който беше много по-малък от другите, козината отзад по врата му бе щръкнала от отвращение. Имаше и още един, с цвят на пустинен пясък, който изглеждаше дългнест и некоординиран до другите. Пясъчният вълк нададе нисък вой, когато придвижващият се Сам го остави изолиран между Карлайл и Джаспър.

Спрях се на вълка точно зад Сам. Козината му беше червеникавокафява и по-дълга от на другите, рунтава в сравнение с

тях. Той беше висок почти колкото Сам, което го правеше втория по големина в групата. Позата му беше случайна, някак изразяваща безгрижие над това, което другите очевидно смятаха за истинско мъчение.

Огромният червеникавокафяв вълк изглежда усети, че го гледам и погледна към мен с познати черни очи.

И аз го погледнах, опитвайки се да повярвам на това, което вече знаех. Усещах как учудването и очарованието се изписват на лицето ми.

Муцуната на вълка зейна, оголвайки зъбите му. Това може би трябваше да е плашещо изражение, като изключи това, че езикът му се провесил от едната страна на устата, изкривила се във вълча усмивка.

Изкикотих се.

Ухилената усмивка на Джейкъб, ограждаща остриите му зъби. Той напусна мястото си в редицата, пренебрегвайки погледите на глутницата му, които го проследиха. Той притича пред Едуард и Алис, за да застане на около две крачки от мен. Спря там, а погледът му светкаше към Едуард.

Едуард остана неподвижен като статуя, очите му все още преценяваха реакцията ми.

Джейкъб се приведе напред и наклони главата си, така че лицето му да не е по-високо от моето и ме гледаше преценяващо точно като Едуард.

— Джейкъб? — ахнах аз.

Ръмжащият отговор, излизащ от огромните му гърди, прозвуча като кикот.

Протегнах ръка с леко треперещи пръсти и докоснах червеникавокафявата козина по лицето му.

Черните очи се затвориха и Джейкъб положи огромната си глава в ръката ми. От гърлото му се разнесе вибриращо бучене.

Козината му беше едновременно мека, груба и топла на допир. Прокарах любопитно пръсти през нея, проучвайки я и поглаждайки я по врата му там, където цветът ставаше по-тъмен. Не бях осъзнала колко се бях приближила и без предупреждение, внезапно Джейкъб облиза лицето ми от брадичката до челото.

— Ииих! Отвратително, Джейк! — оплаках се аз, като отскочих от него и го зашлевих точно както бих направила, ако беше човек. Той

се отдръпна от мен и задавеният му лай очевидно беше смях.

Избърсах лицето си с ръкава на блузата си, неспособна да не се смея с него.

Точно тогава осъзнах, че всички ни гледаха — Кълънови и върколаците — Кълънови бяха с объркани и някак отвратени изражения. Беше трудно да разчета израженията на вълците. Помислих си, че Сам изглежда нещастен.

И ето че стигнах и до Едуард, настръхнал и очевидно разочарован. Разбрах, че е очаквал напълно различна реакция от моя страна. Например да изпищя и да избягам ужасена.

Джейкъб отново издаде приличащия на смях звук.

Останалите вълци се отдръпваха, без да свалят очи от Кълънови, докато си отиваха. Джейкъб застана до мен, наблюдавайки ги как си тръгват. Съвсем скоро, те изчезнаха в мрачната гора. Само двама се поколебаха между дърветата, гледайки Джейкъб, стойките им излъчваха загриженост. Едуард въздъхна и, игнорирайки Джейкъб, дойде и застана от другата ми страна, хващайки ръката ми.

— Готова ли си за тръгване? — попита ме той.

Преди изобщо да съм отговорила, той вече гледаше към Джейкъб през мен.

— Още не съм проучил всички детайли — каза той, отговаряйки на въпрос от мислите на Джейкъб.

Вълкът-Джейкъб издаде сърдит звук.

— По-сложно е от това — каза Едуард. — Не се тревожи; ще се погрижа да е в безопасност.

— За какво говорите? — попитах аз.

— Просто обсъждаме стратегия — рече Едуард.

Главата на Джейкъб се извъртя и повдигна, гледайки лицата ни. И изведнъж той хукна към гората. Докато се отдалечаваше, забелязах за пръв път квадратно парче сгънат черен плат, вързан за задния му крак.

— Почакай — повиках аз, ръката ми се протегна автоматично, за да го хвана. Но той изчезна сред дърветата за секунди, а другите двама го последваха.

— Защо си тръгна? — попитах аз засегната.

— Ще се върне — каза Едуард. Той въздъхна. — Искан да може сам да говори.

Гледах края на гората, където Джейкъб беше изчезнал, отново подпряна на Едуард. Бях на ръба на сгромолясването от умора, но се борех.

Джейкъб отново изникна, този път на два крака. Широките му гърди бяха голи, косата му — сплътсена и рошава. Носеше само чифт черни износени дънки, ходеше бос по студената земя. Сега беше сам, но подозирах, че приятелите му се мотаеха някъде сред дърветата, невидими.

Не му отне много да прекоси полето, макар че заобиколи Кълънови отдалеч, които стояха в полукръг и си говореха тихо.

— Добре, кръвопице — каза Джейкъб, когато беше на няколко крачки от нас, очевидно продължаваше разговора, който бях пропуснала. — Какво му е толкова сложното?

— Трябва да обмисля всяка възможност — каза Едуард невъзмутим. — Ами ако някой се отърве от теб?

Джейкъб изсумтя при мисълта.

— Добре, тогава я остави в резервата. Ще накараме Колин и Брейди да останат. Ще бъде в безопасност там.

Намръщих се.

— За мен ли говорите?

— Просто искам да знам какво мисли да прави той с теб по време на битката — обясни Джейкъб.

— Да прави с мен?

— Не можеш да останеш във Форкс, Бела — гласът на Едуард бе успокояващ. — Те знаят къде да те търсят там. Ами ако някой ни се изплъзне и се промъкне?

Стомахът ми се сви и кръвта се отдръпна от лицето ми.

— Чарли? — задавих се аз.

— Ще бъде с Били — бързо ме увери Джейкъб. — Ако трябва, баща ми ще убие, за да го докара там. Може би няма да е нужно чак толкова. Ще бъде тази събота, нали? Има мач.

— Тази събота? — попитах аз, а главата ми се завъртя. Не бях на себе си, за да контролирам случайните си мисли. Смръщих се на Едуард. — Е, по дяволите! Подаръкът ти за завършването отива на вятъра!

Едуард се засмя.

— Важен е жестът — напомни ми той. — Можеш да дадеш билетите на някой друг.

Вдъхновението дойде бързо.

— Анджела и Бен — реших веднага. — Това поне ще ги държи далеч от града.

Той ме помилва по бузата.

— Не можеш да евакуираш всички — каза той с нежен глас. — Скриването ти е просто предпазна мярка. Казах ти — няма да имаме проблем сега. Те няма да са достатъчно, че да ни оставят заети дълго време.

— А какво за скриването ѝ в Ла Пуш? — прекъсна ни Джейкъб нетърпеливо.

— Била е на прекалено много места — каза Едуард. — Оставила е много следи там. Алис вижда само млади вампири, дошли да ловуват, но очевидно някой ги е създал. Някой много по-опитен стои зад това. Който и да е той... — Едуард направи пауза, за да ме погледне — ... или тя, всичко това би могло да действа само като отвличане на вниманието. Алис ще види, ако той реши да се появи, но може и да сме заети, когато вземе това решение. Може би някой разчита на това. Не мога да я оставя някъде, където е била често. Тя трябва да бъде трудна за намиране, просто за всеки случай. Ще бъде далеч от обсега на битката, но няма да рискувам.

Гледах Едуард, докато той обясняваше, а на челото ми се появи бръчица. Той потупа леко ръката ми.

— Просто съм прекалено предпазлив — обеща той.

Джейкъб посочи към дълбоката гора на изток от нас, към огромните широки Олимпийски планини.

— Тогава я скрий тук — предложи той. — Има милиони възможности — все места, в които някой от нас би могъл да пристигне за броени минути, ако има нужда.

Едуард поклати глава.

— Миризмата ѝ е прекалено силна, а комбинирана с моята, определено ще е съвсем ясно доловима. Дори и да я нося, пак ще оставим следи. Нашите следи са навсякъде в района, но в съединение с миризмата на Бела, ще привлече вниманието им. Не сме съвсем сигурни по кой път ще поемат, защото и те не знаят още. Ако попаднат на миризмата ѝ преди да са ни открили...

И двамата направиха физиономии едновременно, а веждите им се смръщиха.

— Виждаш трудностите.

— Трябва да има начин това да проработи — промърмори Джейкъб. Той хвърли поглед на гората, свивайки устни.

Олюлях се на краката си. Едуард ме хвана с ръка през кръста, придърпвайки ме по-близо до себе си и поемайки част от теглото ми.

— Трябва да те заведе у вас — изтощена си. А и Чарли ще се събуди скоро...

— Почакай малко — каза Джейкъб, завъртайки се обратно към нас със светнали очи. — Миризмата ми ви отвращава, нали?

— Хмм, не е зле — Едуард бе направил две крачки напред. — Възможно е. — Той се обърна към семейството си. — Джаспър?

Джаспър погледна любопитно. Той се приближи заедно с Алис, ходеща на една крачка зад него. Лицето ѝ отново беше обезсърчено.

— Добре, Джейкъб — кимна му Едуард.

Джейкъб се обърна към мен със странна смесица от чувства, изразени по лицето му. Той беше много развълнуван от каквото и да беше планът, но също така беше тревожно близо до враговете-съюзници. И ето че беше мой ред да се притесня, когато той протегна ръце към мен. Едуард пое дълбоко дъх.

— Ще проверим дали ще успея да объркам миризмата ти достатъчно, че да скрием следите ти — обясни Джейкъб.

Погледнах подозрително към разтворените му ръце.

— Ще трябва да го оставиш да те носи, Бела — рече ми Едуард. Гласът му беше спокоен, но можех да доловя потиснатата антипатия.

Намръщих се.

Джейкъб завъртя очи, нетърпелив, и се протегна да ме издърпа в ръцете си.

— Не бъди такова бебе — промърмори той.

Но очите му просветнаха към Едуард, точно както и моите. Лицето на Едуард бе спокойно и гладко. Той заговори на Джаспър.

— Миризмата на Бела е много по-силна за мен — мисля, че ще бъде по-безпристрастно ако някой друг опита.

Джейкъб се отдалечи от тях и се отправи към гората. Не казах нищо, когато мракът ни обгърна. Бях нацупена и се чувствах неудобно в ръцете му. Изглеждаше ми прекалено интимно — разбира се, нямаше

нужда да ме държи чак толкова здраво — но не можех да направя нищо, освен да се чудя как ли се чувства той сега. Спомних си за последния ми следобед в Ла Пуш и не исках да си мисля вече за това. Скръстих ръце раздразнена, когато гипсът на ръката ми усили спомена.

Не отидохме много далеч — той направи огромна дъга и се върна обратно на полето, но от друга посока, може би на половин футболно игрище от мястото, където бяхме тръгнали. Едуард стоеше там сам и Джейкъб се отправи към него.

— Можеш да ме пуснеш вече.

— Не искам да объркам нещо в експеримента ни — той забави крачка и затегна ръцете си около мен.

— Толкова си досаден — промърморих аз.

— Благодаря.

Сякаш от никъде, Алис и Джаспър стояха до Едуард. Джейкъб направи още една крачка и после ме пусна на около дузина крачки от Едуард. Без да поглеждам назад към Джейкъб, се отправих към Едуард и го хванах за ръка.

— Е? — попитах аз.

— Докато не докосваш нищо, Бела, не мога и да си представя някой да подуши някак следата и да я проследи — каза Джаспър, правейки гримаса. — Беше напълно недоловима.

— Определено опитът е успешен — съгласи се Алис, сбръчвайки нос.

— И ми хрумна една идея.

— Която ще проработи — добави Алис уверено.

— Умно — съгласи се Едуард.

— Как търпиш това? — промърмори ми Джейкъб.

Едуард го игнорира и ме погледна, докато обясняваше.

— Ние, е вие, ще оставите фалшива следа на полето, Бела. Новосъздадените ще ловуват, миризмата ти ще ги развълнува и те ще дойдат точно където ние искаме, без да се налагат предпазни мерки. Алис вече вижда, че това ще проработи. Когато усетят миризмите ни, те ще се разделят на групи и ще опитат да ни изненадат от две страни. Половината ще минат през гората, където видението ѝ внезапно изчезна...

— Да! — изсвистя Джейкъб.

Едуард му се усмихна с истински приятелска усмивка.

Прилоша ми. Как можеха да горят от нетърпение за това? Как можех да понеса и двамата да са в опасност? Не можех.

Не трябваше.

— В никакъв случай — каза изведнъж Едуард, гласът му възмутен. Накара ме направо да подскоча, разтревожена, че някак е чул решението ми, но очите му гледаха Джаспър.

— Знам, знам — каза Джаспър бързо. — Дори не го и обмислих, съвсем не.

Алис го настъпи.

— Ако Бела всъщност беше на полето — обясни ѝ Джаспър — това би ги побъркало. Не биха могли да се концентрират върху нищо, освен върху нея. Това би направило ликвидирането им наистина лесно...

Погледът на Едуард го накара да отстъпи назад.

— Но, разбира се, това е прекалено опасно за нея. Беше просто случайна мисъл — бързо каза той. Но ме погледна с ъгълчето на окото си и погледът му бе изпълнен с желание.

— Не — каза Едуард. Гласът му извъня решително.

— Прав си — рече Джаспър. Той хвана ръката на Алис и погледна останалите. — Най-добре две от три, а? — чух го аз да я пита, докато отиваха отново да се упражняват.

Джейкъб зяпаше след него отвратено.

— Джаспър гледа на нещата от военна гледна точка — Едуард защити тихо брат си. — Той преценява всички възможности — прави го от загриженост, не от грубост.

Джейкъб изсумтя.

Той се бе приближил несъзнателно, погълнат от задълбочеността си в плановете. Сега стоеше само на три крачки от Едуард и стоейки там между тях, усещах физическото напрежение във въздуха. Беше като постоянен електрически заряд.

Едуард се захвана отново за работа.

— Ще я доведа тук в петък следобед, за да остави фалшивата следа. Може да ни срещнеш по-късно и да я занесеш до място, което знам. Напълно извън обсега и лесно защитимо, не че ще се стигне дотам. Ще поема по друг път оттам.

— И после какво? Ще я оставиш с мобилен телефон? — попита Джейкъб критично.

— Имаш ли по-добра идея?

Внезапно Джейкъб беше самодоволен.

— Всъщност да.

— Оу... куче, отново никак не е зле.

Джейкъб се обърна бързо към мен, сякаш бе твърдо решен да играе доброто момче като ме държи в течение на разговора.

— Опитавме се да накараме Сет да остане с другите двама помлади. Той още е млад, но е инат и ще устои. Затова си помислих, че тази нова служба ще му пасне — ще играе ролята на телефон.

Опитах се да изглеждам така, сякаш съм схванала. Не успях да заблудя никого.

— Докато Сет Клиъруотър е във вълчата си форма, той ще има връзка с глутницата — каза Едуард. — Разстоянието не е проблем, нали? — добави той към Джейкъб.

— Не.

— Триста километра? — попита Едуард. — Впечатляващо.

Джейкъб отново беше доброто момче.

— До толкова далеч сме експериментирали — каза ми той. — И все още се чувахме ясно.

Кимнах разсеяно — прилошаваше ми при мисълта, че малкият Сет Клиъруотър също беше вече върколак и ми стана трудно да се концентрирам. Можех да видя блестящата му усмивка в главата си — приличаше толкова на по-младия Джейкъб; не можеше да е на повече от петнадесет, ако това беше той. Ентусиазмът му на срещата на съвета пред огъня внезапно прие ново значение...

— Добра идея е — Едуард изглежда призна това неохотно. — Ще се чувствам по-добре, ако Сет е тук, макар и без незабавна връзка. Не знам дали изобщо съм способен да оставя Бела там сама. Макар че като си помисля, че стигнахме до това. Да се доверяваме на върколаци!

— Да се бием заедно с вампири, вместо срещу тях! — отвърна Джейкъб на Едуард с отвратен тон.

— Е, все пак ще трябва да се биете срещу някои от тях — рече Едуард.

Джейкъб се усмихна.

— Точно за това сме тук.

19. ЕГОИЗЪМ

Едуард ме отнесе вкъщи на ръце, очаквайки, че няма да мога да се издържа. Вероятно съм заспала по пътя.

Когато се събудих, бях в леглото си, а слабата светлина, която идваше от прозореца ми, се спускаше под странен ъгъл. Сякаш беше следобед.

Прозях се и се протегнах, пръстите ми го търсиха, но не го намериха.

— Едуард? — промърморих аз.

Моите търсеци пръсти попаднаха на нещо студено и гладко. Неговата ръка.

— Наистина ли си будна този път? — прошепна той.

— Мхм! — простенах в съгласие. — Имало ли е много фалшиви аларми?

— Беше много неспокойна — говореше през целия ден.

— Цял ден? — премигнах и погледнах към прозореца отново.

— Имаше дълга нощ — каза той неуверено. — Прекара един ден в леглото.

Седнах, а главата ми се замая. Светлината през прозореца ми идваше от запад.

— Уоу!

— Може би си гладна? — предположи той. — Искаш ли закуска в леглото?

— Сама ще си я взема! — простенах, като се изпънах отново. — Имам нужда да стана и да се раздвижа.

Той държеше ръката ми по пътя към кухнята, наблюдавайки ме внимателно, все едно ще падна всеки момент. Или може би си мислеше, че ходя насън.

Направих бързо закуската си, като метнах няколко сандвича в тостера. Хвърлих поглед на себе си върху отразяващата боя по повърхността.

— Уф! Изглеждам ужасно.

— Беше дълга нощ — каза той отново. — Трябваше да останеш и да се напиш.

— Да! И да изпусна всичко. Трябва да започнеш да приемаш факта, че сега съм част от семейството.

— Да, трябва да свиквам с идеята — той се усмихна.

Седнах със закуската си, а той седна до мен. Когато вдигнах сандвича, за да отхапя, забелязах, че се взира в ръката ми. Погледнах надолу и видях, че все още нося подаръка от Джейкъб.

— Може ли? — той попита и се пресегна към малкия дървен вълк.

Преглътнах шумно.

— Ъ, разбира се!

Той премести ръката си под гривната и хвана малката фигурка в снежната си длан. За един кратък момент бях уплашена. Само лек натиск и той можеше да го счупи на парчета.

Но, разбира се, Едуард не би го направил. Срамувах се, че съм си го помислила. Той само претегли вълка в ръката си за момент, а след това го пусна. Вълкът се поклати леко на китката ми.

Опитах се да разгадая изражението в очите му. Всичко, което можех да видя, беше замисленост — той криеше всичко друго, ако въобще имаше друго.

— Джейкъб Блек може да ти подарява неща.

Това не беше въпрос, нито обвинение. Просто факт. Но знаех, че той си спомняше последния ми рожден ден и забраната ми за подаръци — не исках никакви. Особено от Едуард. Не беше напълно логично и, разбира се, никой не ме послуша...

— И ти си ми давал подаръци — припомних му аз. — Знаеш, че обичам ръчно направени неща.

Той сви устни за момент.

— Ами готови неща? Те приемливи ли са?

— Какво имаш предвид?

— Тази гривна! — пръстите му направиха кръг около китката ми. — Ще я носиш дълго, нали?

Свих рамене.

— Защото не искаш да нараниш чувствата му? — предположи той заядливо.

— Разбира се, предполагам.

— Тогава мислиш ли, че е честно? — попита той, гледайки към ръката ми, докато говореше. Той обърна дланта си и прокара пръсти по вените ми. — Ако имаш малък символ?

— Символ?

— Талисман — нещо да ти напомня за мен.

— Ти си във всяка моя мисъл, не са ми нужни такива неща.

— Ако ти дам нещо, ще го носиш ли? — продължи той.

— Ръчно направено?

— Да, нещо, което имам от известно време! — той се усмихна с ангелска усмивка.

Ако беше единствената реакция към подаръка на Джейкъб, щях да я приема с удоволствие.

— Ако това ще те направи щастлив.

— Забелязала ли си разликата? — попита той, а гласът му стана укорителен. — Защото аз съм.

— Каква разлика?

Очите му се свиха.

— Всички могат да ти подаряват неща. Всички освен мен. С удоволствие бих ти взел подарък по случай завършването, но не го направих. Знаех, че ще те разстрои повече, отколкото ако някой друг би го направил. Това е напълно нечестно. Как си го обясняваш?

— Лесно! — свих рамене. — Ти си по-важен от всички останали. А ти си ми подарил себе си. Това е повече, отколкото заслужавам, а всичко друго, което ми дадеш ни дебалансира.

Той се замисли за момент, а след това извъртя очи.

— Начинът, по който гледаш на мен, е нелеп.

Дъвчех закуската си спокойно. Знаех, че няма да слуша, ако му кажа, че не е схванал.

Телефона на Едуард извибрира. Той погледна номера преди да вдигне.

— Какво има, Алис?

Той слушаше, а аз чаках реакцията му, изведнъж под напрежение. Но каквото и да е казала, не го е изненадало. Той изстена за момент.

— Предположих до накъде — каза ѝ той, взирайки се в очите ми, веждите му се бяха наклонили в разочарование. — Тя говореше насън.

Изчервих се. Какво ли толкова съм казала?

— Ще се погрижа — обеща той.

Той ме погледна, когато затвори.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Почудих се за момент. След предупреждението на Алис миналата вечер, предполагах защо се е обадила. А след това се сетих за кошмарите, които сънувах през деня — сънища, в които преследвах Джаспър, опитвайки се да го последвам и намирам сечището в лабиринта — като дървета, знаейки, че ще намеря Едуард там... Едуард и чудовищата, които искаха да ме убият, но не ми пукаше за тях, защото вече бях взела решение — можех да се досетя какво е чул Едуард, докато съм спала.

Свих устни за момент, неспособна да срещна погледа му. Той чакаше.

— Харесвам идеята на Джаспър! — накрая казах аз. Той изстена.

— Искам да помогна! Трябва да направя нещо! — настоях аз.

— Няма да помогне, ако си в беда.

— Джаспър мисли, че ще помогне. Това е в неговата област.

Едуард ме гледаше намръщено.

— Не можеш да ме държиш настрана! — заплаших аз. — Няма да се крия в гората, докато всички вие рискувате живота си за мен.

Внезапно той се усмихна.

— Бела, Алис не те вижда в сечището. Тя те вижда как се препъваш загубена в гората. Няма да можеш да ни намериш, ти просто ще го направиш по-трудно да те открия след това.

Опитах се да бъда толкова спокойна, колкото него.

— Защото Алис не се е договорила с него — казах любезно. — Ако го беше направила, нямаше да види нищо. Но изглежда, че и Сет иска да е там, колкото и аз. Не би трябвало да е трудно да го убедя да ми покаже пътя.

Гняв премина по лицето му, след това той си пое дълбоко въздух и се успокои.

— Това можеше и да проработи... ако не ми беше казала. Сега просто ще помоля Сам да даде точни заповеди на Сет. Колкото и да иска, Сет не може да наруши заповедите.

Запазих доволната си усмивка.

— Но защо му е на Сам да дава такива заповеди? Ако му кажа колко ще съм полезна там? На бас, че ще направи услуга на мен,

вместо на теб.

Той трябваше да се успокоява отново.

— Може би си права. Но съм сигурен, че Джейкъб също е навит да даде същите заповеди!

— Джейкъб? — намръщих се аз.

— Джейкъб е втори в групата. Казвал ли ти е някога? Неговите заповеди също трябва да се следват.

Беше ме хванал на тясно и по неговата усмивка разбрах, че и той го знае. Челото ми се сбръчка. Джейкъб щеше да е на негова страна в този случай и аз бях сигурна в това. А Джейкъб никога не ми го бе казал.

Едуард се възползва от факта, че бях безмълвна за момент, продължавайки с равен и успокояващ глас.

— Имах интересна възможност да погледна в умовете на групата миналата нощ. Беше по-добре от сапунена опера. Нямах си и на идея колко объркано е всичко в такава голяма глутница. Натиска на индивидуалните срещу психиката на множеството... Напълно завладяващо.

Очевидно той се опитваше да ме разсее. Наблюдавах го.

— Джейкъб пази доста тайни — каза Едуард с усмивка.

Не отговорих, просто продължих да го гледам, придържайки се към довода ми и чакайки удобния момент.

— Като например, забеляза ли по-малкия сив вълк?

Кимнах веднъж. Той се засмя.

— Те взимат на сериозно много от легендите си. Излиза, че има неща, за които историите им не са ги подготвили.

Изстенах.

— Добре, стига. Накъде биеш?

— Те винаги са мислили, че само пряк наследник на истински вълк има способността да се трансформира.

— Значи някой се е променил, а не е пряк наследник?

— Не, тя е пряк наследник.

Премигнах, а очите ми се разшириха.

— Тя?

Той кимна.

— Тя те познава. Името ѝ е Лея Клиъруотър.

— Лея е върколак! — изкрещях. — Какво? От кога? Защо Джейкъб не ми е казал?

— Има неща, които не му е позволено да споделя — като например тяхната бройка. Както казах и преди, когато Сам даде нареждания, глутницата не е способна да ги игнорира. Джейкъб беше много внимателен да мисли за други неща, докато беше близо до мен. Разбира се, след миналата нощ това е всичко, което знам.

— Не мога да повярвам. Лея Клиъруотър.

Внезапно се сетих как Джейкъб говореше за Лея и Сам, и начина, по който реагираше сякаш е казал твърде много — след като каза, че Сам трябва да я гледа всеки ден и да знае, че е нарушил всички обещания... Лея на скалата, сълза проблесна по бузата ѝ, когато Стария Куил заговори за бремето и саможертвата, които синовете на Килайетите споделят... И Били, прекарващ времето си със Сю, защото е имала проблеми с децата си... а проблемът беше, че и двамата бяха върколаци!

Не съм се замисляла много за Лея Клиъруотър, просто за да оплача загубата ѝ, когато Хари почина, а след това да я съжаляя отново, когато Джейкъб ми разказа историята ѝ, за това как връзката между Сам и братовчедка ѝ Емили ѝ е разбила сърцето.

И това как сега тя е част от глутницата, чувайки мислите им... и неспособна да скрие своите собствени.

Наистина мразя частта, в която Джейкъб ми каза, че всичко, от което се срамуваш, може да се види от другите.

— Горката Лея! — прошепнах аз.

Едуард изсумтя.

— Тя прави живота на другите извънредно неприятен. Не съм сигурен, че заслужава симпатията ти.

— Какво имаш предвид?

— Достатъчно трудно е за всички, че трябва да споделят мислите си. Повечето от тях се опитват да си съдействат, да го направят по-лесно. Когато дори един член е злонамерен, това е болезнено за всички.

— Тя има достатъчно причини — промърморих, все още на нейна страна.

— О, да, знам! Принудителната връзка е едно от най-странните неща, на които някога съм бил свидетел, а съм виждал по-странни

неща. — Той поклати глава учудено. — Начинът, по който Сам е свързан с Емили е невъзможен за описване — или трябва да кажа нейния Сам. Той наистина няма избор. Напомня ми за „Сън в лятна нощ“ с цялата бъркотия, породена от заклинания за любов на феите... като магия. — Той се усмихна. — Почти толкова силно, колкото се чувствам аз към теб.

— Горката Лея — казах отново. — Но какво имаш предвид под злонамерен?

— Тя постоянно припомня неща, които другите предпочитат да не мислят. Като Ембри.

— Какво за Ембри? — попитах изненадана.

— Неговата майка се преместила от резервата на Макаа преди седемнадесет години, когато е била бременна с него. Тя не е от Килайетите. Всички смятали, че баща му е останал при Макаа. Но след това той се присъединил към глутницата.

— Значи?

— Значи главните кандидати за баща му са Куил Атеара Старши, Джошуа Ълий или Били Блек, всички по това време женени, разбира се.

— Не! — ахнах аз. Както Едуард каза — точно като сапунена опера.

— Сега Сам, Джейкъб и Куил се чудят кой от тях има полубрат. Всички предполагат, че е Сам, след като баща му не се е държал много като баща. Но винаги се съмняват. Джейкъб никога не е имал възможност да пита Били за това.

— Уоу! Как разбра толкова много за една нощ?

— Умът на глутницата е междинен. Всички мислят заедно и по отделно по едно и също време. Има толкова много неща, да се разчетат.

Звучеше малко съжалително, като някой, който трябва да остави хубава книга точно преди кулминацията. Аз се засмях.

— Глутницата наистина е очарователна — съгласих се аз. — Почти колкото теб, когато искаш да ме разсееш.

Изражението му стана вежливо отново — перфектното безизразно лице.

— Трябва да бъда там, Едуард.

— Не! — той каза с решаващ тон.

Един сигурен път се появи пред мен в този момент.

Не беше толкова наложително да съм в сечището, просто трябваше да бъда там, където е и Едуард. Жестока, обвиних себе си. Егоистична, егоистична, егоистична. Не го прави!

Игнорирах инстинктите си. Не можех да го погледна, докато говорех. Вината ме караше да не отлепвам очи то масата.

— Добре, Едуард, виж. Ето... вече веднъж съм полудявала. Знам къде са ми границите. И няма да мога да го понеса, ако ме напуснеш отново.

Не вдигнах очи, за да видя реакцията му, уплашена да узная колко болка съм причинила. Чух внезапното му вдишване и тишината, която последва. Взирах се в тъмната дървена маса, исках да върна думите си обратно. Но сигурно нямаше да го направя. Не и ако проработи.

Изведнъж ръцете му бяха около мен, после погали лицето ми и ръцете ми. Той ме успокояваше. Вината се движеше спираловидно. Но инстинктите за оцеляване бяха по-силни. Нямаше спор, че той е съществена част за моето оцеляване.

— Знаеш, че не е така, Бела! — измънка той. — Няма да бъда далеч, а и всичко ще свърши толкова бързо.

— Няма да мога да го преживея — настоях, все още взирайки се надолу. — Да не знам дали ще се върнеш или не! Как да живея през това време, без значение дали ще свърши бързо или не?

Той изстена.

— Ще бъде лесно, Бела! Няма причина да се страхуваш.

— Нито една?

— Не!

— И всички ще бъдат добре?

— Всички! — обеща той.

— Значи няма нужда да бъда в сечището.

— Разбира се, че не. Алис току-що ми каза, че ще бъдат деветнадесет. Лесно ще можем да се оправим с тях.

— Точно така — ти каза, че ще е толкова лесно, че някой може да седи отстрани — повторих думите му от миналата нощ. — Наистина ли го мислеше?

— Да!

Беше толкова просто — той трябваше да го види.

— Толкова лесно, че можеш да седиш отстрани?

След дълъг момент на безмълвност, аз вдигнах глава. Безизразното лице се беше върнало. Поех дълбоко въздух.

— Значи, ще е единия начин или другия. В първия има повече опасност, за която ти не искаш да знам, в такъв случай е по-добре да бъда там, за да помогна с каквото мога. Или... или ще бъде толкова лесно, че те могат да се справят без теб. Кое избираш?

Той не отговори. Знаех за какво си мисли — за същото, което и аз. Карлайл. Есме. Емет. Розали. Джаспър. И... принудих себе си да помисля за последното име. И Алис.

Зачудих се дали не съм чудовище. Не типа, за който той се смяташе, а за истинския. Типът, който наранява другите. Типът, за който няма граници, когато стане въпрос за неговите желания.

Това, което исках, е да е в безопасност с мен. Дали имаше граници, за това, което щях да направя, което щях да пожертвам за него? Не бях сигурна.

— Молиш ме да им позволя да се бият без мен? — той попита с тих глас.

— Да — бях изненадана, че гласът ми беше спокоен, когато се презирах отвътре. — Или да ми позволиш да бъда там. И в двата случая ще съм с теб.

Той си пое дълбоко въздух, а след това издиша. Постави ръце на двете страни на лицето ми, принуждавайки ме да срещна погледа му. Той гледаше в очите ми дълго време. Чудех се какво ли търси и беше ли това, което намери. Лицето ми изразяваше ли вината, която се беше прокраднала в стомаха ми — отвращавах ли го?

Очите му се свиха срещу емоции, които не можех да разчета, и пусна ръката си, за да извади мобилния си.

— Алис? — той изстена. — Можеш ли да дойдеш да наглеждаш Бела? — той повдигна едната си вежда, предизвиквайки ме да се противопоставя. — Трябва да говоря с Джаспър.

Тя очевидно се съгласи. Той остави телефона си и погледна лицето ми.

— Какво ще кажеш на Джаспър? — прошепнах аз.

— Ще обсъдим... това да седя отстрани.

Можех да прочета по лицето му, колко трудно му беше да изговори думите.

— Съжалявам.

Съжалявах, мразех да го карам да прави такива неща. Недостатъчно, за да имитирам усмивка и да му кажа да продължава без мен. Определено не толкова много.

— Не се извинявай! — каза той и се усмихна леко. — Никога не се страхувай да ми казваш как се чувстваш, Бела! Ако това е, от което се нуждаеш... — той сви рамене. — Ти си ми първия приоритет.

— Не исках да прозвучи така — да избираш между мен и семейството ти.

— Знам това. Освен това, това не е, за което молиш. Ти ми даде две алтернативи, с които можеш да живееш. Предполага се, че така компромиса действа.

Наведох се напред и отпуснах глава на гърдите му.

— Благодаря ти! — прошепнах аз.

— По всяко време — отговори той, целувайки косата ми. — Всичко!

Не помръднахме дълго време. Криех лицето си, притисната към ризата му. Два гласа се бореха вътре в мен. Единият, който иска да бъде добра и смела, а другият, който казва на първия да си затваря устата.

— Коя е третата съпруга? — той ме попита внезапно.

— А? — казах аз, запъвайки се. Не помнех да съм сънувала това отново.

— Мърмореше нещо за „третата съпруга“ миналата нощ. Останалото имаше някакъв смисъл, но там се изгубих.

— О! Ъ, да! Това е просто една от историите, които чух при огъня онази вечер. — Свих рамене. — Предполагам е останало в съзнанието ми.

Едуард се отдръпна от мен и отпусна глава на една страна, вероятно объркан от неприятната нотка в гласа ми.

Преди да може да попита, Алис се появи пред кухненската врата с кисела физиономия.

— Ще пропуснеш цялата забава — измърмори тя.

— Здравей, Алис! — поздрави я той. Той повдигна брадичката ми с един пръст, за да ме целуна за довиждане.

— Ще се върна по-късно! — обеща ми той. — Ще ида да го изясня с другите и да подредим нещата.

— Добре.

— Няма какво да се оправя — каза Алис. — Вече им казах. Емет е доволен.

Едуард простена.

— Разбира се, че е!

Той излезе през вратата, оставяйки ме с Алис. Тя ме гледаше.

— Съжалявам! — извиних се отново. — Мислиш ли, че това ще го направи по-опасно за вас?

Тя изсумтя.

— Твърде много се притесняваш, Бела! Ще ти побелее косата преждевременно.

— Тогава защо си разстроена?

— Едуард е такъв мърморко, когато не става по неговия начин. Просто очаквам да живееш с него няколко месеца. Предполагам, ако си здравомислещ, си заслужава. Но ми се иска да можеш да контролираш песимизма, Бела! Толкова е ненужен.

— Ще пуснеш ли Джаспър да отиде без теб?

Алис се нацупи.

— Това е различно!

— Разбира се, че е!

— Отиди да се оправиш малко! — нареди ми тя. — Чарли ще се прибере след петнадесет минути, а ако те види в този вид, няма да те пусне никога повече.

Уоу, аз вече бях загубила цял ден. Изглеждаше такава загуба. Доволна бях, че няма винаги да прекарвам времето си в спане.

Бях напълно изрядна, когато Чарли се прибра — добре облечена, косата прибрана, а в кухнята на масата бях оставила вечерята му. Алис седна на обичайното място на Едуард и това изглежда запълваше деня на Чарли.

— Какво правиш, Алис? Как си?

— Добре съм, Чарли! Благодаря.

— Виждам, че най-накрая си станала от леглото, поспаланке! — той ми каза, когато седнах до него, преди да се обърне пак към Алис. — Всички говорят за партито, което родителите ти са спретнали снощи. Обзалагам се, че сте имали доста за чистене.

Алис сви рамене. Като я знам, всичко вече бе готово.

— Струваше си! Беше страхотно парти! — каза тя.

— Къде е Едуард? — Чарли попита малко неохотно. — Помага в чистенето ли?

Алис въздъхна, а лицето ѝ стана трагично. Вероятно беше сцена, но беше твърде перфектно за мен да бъде положително.

— Не! Той подготвя уикенда с Емет и Карлайл!

— Ще се катерят отново?

Алис кимна, а лицето ѝ изведнъж стана отчаяно.

— Да! Всички отиват, освен мен. Всички винаги отиваме на излет в края на годината, един вид празнуване, но тази година реших, че е по-добре да пазарувам, отколкото да се катеря, а никой от тях няма да остане с мен, изоставена съм.

Тя се намръщи, изражението ѝ толкова опустошено, че Чарли се наведе към нея, протягайки ръка, търсейки начин да помогне. Гледах я съмнително! Какво правеше?

— Алис, скъпа, защо не останеш с нас? — предложи Чарли. — Мразя да те мисля сама в тази голяма къща!

Тя въздъхна. Нещо ме настъпи по крака под масата.

— Ау! — протестирах аз.

— Какво? — Чарли се обърна към мен.

Алис ми хвърли разочарован поглед. Можех да кажа, че тя си мисли колко съм бавна тази вечер.

— Ударих си крака! — промърморих аз.

— О! — той погледна пак към Алис. — Та, какво мислиш?

Тя ме настъпи пак, но този път по-леко.

— Ъ, тате, знаеш, че нямаме друго помещение. Обзалагам се, че Алис не иска да спи на пода ми...

Чарли сви устни. Алис направи разочарованото изражение отново.

— Може би Бела може да остане с теб! — предложи той. — Преди твоите хората да се върнат.

— О, ще дойдеш ли, Бела? — Алис ми се усмихна лъчезарно. — Нямах нищо против да пазаруваш с мен, нали?

— Разбира се! — съгласих се аз. — Пазаруване. Добре.

— Кога тръгват? — попита Чарли.

Алис направи друга гримаса.

— Утре.

— Кога ме искаш?

— След вечеря, предполагам — каза тя, а след това сложи пръст под брадичката си, замислена. — Нямах планове за събота, нали? Искам да излезем извън града да пазаруваме, а ще отнеме цял ден!

— Не в Сиатъл! — Чарли прекъсна, а веждите му се събраха.

— Разбира се, че не! — Алис се съгласи веднага, макар да знаехме, че Сиатъл е безопасен в събота. — Мислех си за Олимпия, например...

— Ще ти хареса, Бела! — Чарли беше изпълнен с облекчение. — Отиди да се забавляваш!

— Да, татко. Ще бъде страхотно!

С един лесен разговор, Алис беше изчистила списъка за войната.

Едуард се върна не толкова късно. Той прие пожеланията на Чарли за приятно пътуване без изненада. Той каза, че тръгват рано сутринта и каза „лека нощ“ преди обичайното време. Алис тръгна с него.

Аз се измъкнах скоро след като те си тръгнаха.

— Не може да си изморена! — Чарли възрази.

— Малко! — излъгах аз.

— Няма съмнение защо обичаш да пропускаш партитата — измънка той. — Отнема ти толкова много време да се възстановиш.

Горе Едуард вече лежеше на леглото ми.

— Кога ще се срещнем с вълците? — промърморих аз, когато отидох да легна до него.

— След час.

— Това е добре. Джейк и приятелите му имат нужда от сън.

— На тях не им е толкова нужен, колкото на теб! — той подчерта.

Смених темата, допускайки, че Едуард ще се опита да ме убеди да си остана вкъщи.

— Алис каза ли ти, че ме отвлича отново?

Той се ухили.

— Всъщност не те отвлича.

Взирах се в него объркана, а той тихо се засмя на изражението ми.

— Аз съм единственият, който има правото да те държи насила, помниш ли? — каза той. — Алис отива да ловува с останалите! — той въздъхна. — Предполагам, че нямам нужда от това сега.

— Ти ме отвличаш?

Той кимна. Обмислих го за кратко. Без Чарли, който да подслушва, проверявайки ме често. И без къща пълна с напълно будни вампири с обезпокоително чувствителен слух... само аз и той — напълно сами.

— Всичко наред ли е? — попита той, обезпокоен от мълчанието ми.

— Е... разбира се, освен едно!

— Какво? — очите му бяха разтревожени. Беше изумително, но някак си той все още изглеждаше несигурен за „задържането“ ми. Може би имаше нужда да се поправа.

— Защо Алис не каза на Чарли, че тръгваш тази вечер? — попитах аз.

Той се засмя успокоен.

Наслаждавах се на пътуването до сечището повече от предишната нощ. Все още се чувствах виновна, уплашена, но не бях ужасена. Можех да се движа. Можех да видя какво се задаваше и почти повярвах, че може би всичко ще е наред. Едуард очевидно беше доволен от идеята да пропусне битката... и това правеше доста трудно да се съмнявам, че ще бъде лесно. Той нямаше да остави семейството си, ако не го вярваше. Може би Алис беше права, че се тревожа твърде много.

Отидохме до сечището последни.

Джаспър и Емет вече се биеха — просто загряваха, съдейки по смеха им. Алис и Розали се бяха излегнали на земята наблюдавайки. Есме и Карлайл си говореха на няколко метра от нас, главите им бяха сближени, пръстите преплетени и не обръщаха никакво внимание. Тази нощ беше по-светла, луната светеше през тънките облаци, а аз лесно можех да видя трите вълка, които седяха в кръг, разделени, за да виждат от всеки ъгъл.

Беше лесно да разпозная Джейкъб, щях да го позная веднага, дори и да не беше погледнал, когато приближавахме.

— Къде са останалите? — зачудих се аз.

— Не е нужно всички да бъдат тук. Един ще свърши работата, но Сам не ни вярва достатъчно, за да прати Джейкъб сам, макар че

Джейкъб изгаряше от желание. Куил и Ембри са неговите обичайни... предполагам, че можеш да ги наречеш закрилници.

— Джейкъб ти вярва.

Едуард кимна.

— Той ни вярва, за да не го убием. Това е всичко.

— Ще участваш ли тази вечер? — попитах аз колебливо. Знаех, че на него ще му бъде толкова по-трудно да седи отстрани, отколкото на мен. Може би и повече.

— Ще помогна на Джаспър, когато има нужда. Той иска да опита някои неравни групи, да ги научи как да се справят с множество нападатели.

Той сви рамене.

И нова вълна от паника разтърси моя краткотраен миг на доверие.

Те все още ни превъзхождаха. А аз го правех по-лошо.

Взирях се в полето, опитвайки се да скрия реакцията ми.

Беше грешното място да гледам, опитвайки се да излъжа себе си, да се убедя, че всичко ще проработи. Защото когато отделях очи от Кълънови — далеч от картината на тяхната игра на битка, която ще бъде истинска и смъртоносна след няколко дни — Джейкъб срещна погледна ми и ми се усмихна.

Беше същата вълча усмивка както преди, очите му се присвиваха по начина, както когато беше човек.

Трудно е да повярваш, че не много отдавна намирах върколаците за страшни — сънувах толкова кошмари за тях.

Знаех, без да питам, кой от останалите беше Ембри и кой беше Куил. Защото Ембри определено беше по-слабият сив вълк с тъмни петна по гърба си, който седеше толкова спокойно, наблюдавайки, докато Куил — тъмно шоколадово-кафяв, по-светъл около лицето си, трепвайки постоянно, сякаш умираше да се присъедини към фалшивия бой. Те не бяха чудовища, макар да изглеждаха така. Те бяха приятели.

Приятели, които не изглеждаха толкова неразрушими, колкото Емет и Джаспър, по-бързи и от ударите на кобра, докато лунната светлина проблясваше върху гранитната им кожа.приятели, които не изглежда, че са разбрали опасността тук.приятели, които са смъртни, приятели, които могат да кървят, приятели, които могат да умрат...

Вярата на Едуард беше успокоителна, защото беше ясно, че той не се тревожи за семейството си. Но щеше ли да го заболи, ако нещо стане с вълците? Имаше ли някаква причина да бъде загрижен, ако тази вероятност не го притесняваше? Вярата на Едуард се отнасяше само за една част от страха ми.

Опитах се да се усмихна на Джейкъб, преглъщайки бучката в гърлото си. Изглежда, че не се справих добре.

Джейкъб скочи леко на крака, с разликата между пъргавостта му и очевидното му тегло, и дотича до покрайнините, където бяхме аз и Едуард.

— Джейкъб! — Едуард го поздрави учтиво.

Джейкъб го игнорира, тъмните му очи ме гледаха. Той сведе глава на моето ниво, както вчера, навеждайки се на една страна. Тихо скимтене излезе от муцуната му.

— Добре съм! — отговорих аз, без да се нуждая от превода, който Едуард щеше да ми даде. — Просто се тревожа, нали знаеш.

Джейкъб продължи да ме гледа.

— Той иска да знае защо — измънка Едуард.

Джейкъб изръмжа — не заплашителен звук, а ядосан — и устните на Едуард трепнаха.

— Какво? — попитах аз.

— Той мисли, че превода ми пропуска нещо желано. Това, което всъщност си помисли, бе: „Това е наистина глупаво. Има ли за какво да се тревожиш?“ Промених го, защото си помислих, че е грубо.

Усмихнах се наполовина, твърде загрижена, за да се чувствам наистина развеселена.

— Има доста неща, за които да се тревожа — казах на Джейкъб. — Като група глупави вълци, които се опитват да се наранят.

Джейкъб се засмя с задавящия си лай.

Едуард въздъхна.

— Джаспър иска малко помощ. Ще се справиш ли без преводач?

— Ще успея.

Едуард ме погледна тъжно за минута, изражението му трудно да се разбере, след това се обърна и се запъти към Джаспър.

Седнах там, където бях. Земята беше студена и неудобна.

Джейкъб направи крачка напред, след това погледна пак към мен и тихо скимтене се надигна от гърлото му. Той направи още половин

крачка.

— Върви без мен — казах му аз. — Не искам да гледам.

Джейкъб наклони глава на една страна отново за момент, а след това се сви на земята до мен.

— Наистина, можеш да отидеш — уверих го. Той не отговори, просто постави глава на лапите си.

Взирах се в светлите сиви облаци, не желаейки да гледам борбата. Въображението ми беше достатъчно богато. Бриз премина през сечището, а аз потрепнах.

Джейкъб се премести по-близо до мен, притискайки топлатата си козина до лявата ми страна.

— Ъ, мерси — промърморих аз.

След няколко минути се облегнах на широкото му рамо. Така беше доста по-удобно.

Облаците се движеха бавно, избледняващи и разведряващи като тъмни парченца, пресекли луната и изчезнали.

Разсеяно започнах да прокарявам пръсти през козината на врата му. Същото странно мънкане, което направи и вчера, излезе от гърлото му. Беше груб вариант на звук. По-груб, по-див от мъркането на котка, но носещ същото чувство на задоволство.

— Знаеш ли, никога не съм имала куче — намръщих се аз. — Винаги съм искала, но Рене е алергична.

Джейкъб се засмя, тялото му потрепна под мен.

— Въобще ли не се тревожиш за събота? — попитах аз.

Той обърна огромната си глава към мен, така че да видя как едното му око се завъртя.

— Искаше ми се да се чувствам толкова позитивна.

Той наведе глава срещу краката ми и започна да мърка отново. И това ме накара да се чувствам малко по-добре.

— Та, утре ще се поскитаме малко, предполагам.

Той измънка отново, звука беше ентусиазиращ.

— Може би ще бъде дълго — предупредих го. — Едуард не съди дистанцията така, както нормалния човек би го сторил.

Джейкъб се засмя отново.

Наместих се по-надълбоко в козината му и отпуснах глава на врата му.

Беше странно. Макар да беше в тази особена форма, изглеждаше повече на начина, по който Джейк и аз бяхме преди — лесното, безусловното приятелство, което беше естествено като дишането — отколкото последните няколко пъти, които прекарах с Джейкъб, докато беше човек. Странно е, че намирам това тук, когато си мислех, че всички вълчи неща го провалят.

Игрите в сечището приключиха, а аз се взирах в мъглявата луна.

20. КОМПРОМИС

Всичко беше готово.

Бях си приготвила багажа за двудневното посещение „при Алис“, чантата ми ме чакаше на пасажерското място на колата ми. Бях дала концертните билети на Анжела, Бен и Майк. Майк щеше да вземе Джесика, стана точно така, както се надявах. Били беше заел лодката на Стария Куил Атеара и беше поканил Чарли да ловят риба преди следобедната игра да започне. Колин и Брадли, двамата най-малки върколаци, защитаваха Ла Пуш — въпреки че бяха просто деца, и двамата само на 13 — все пак Чарли щеше да бъде на по-безопасно място, отколкото всеки във Форкс.

Направих всичко по силите си. Опитах се да приема това, да оставя всички неща, които не са под мой контрол извън мислите ми, поне за нощта. По един или друг начин, всичко това щеше свърши след 48 часа. Мислите ми бяха почти приятни.

Едуард искаше да се отпусна и аз щях да дам всичко от себе си.

— За тази нощ можем ли да се опитаме да забравим всичко? Всичко освен мен и теб — помоли ме той, пускайки в действие цялата сила на погледа си върху мен. — Изглежда сякаш никога нямам достатъчно време като това. Нуждая се да бъда с теб. Само с теб.

Това не беше молба, с която не бих се съгласила, въпреки че знаех, че да забравя моите страхове ще бъде много по-лесно казано отколкото направено. Други грижи бяха в главата ми сега, знанието че имаме тази нощ да бъдем сами и това щеше да помогне.

Имаше някои неща, които се промениха.

Например, аз бях готова.

Аз бях готова да се присъединя към неговото семейство и неговия свят. Страхът, вината, мъката ми бяха казали толкова много. Имах шанс да се концентрирам над това — да се взирам в луната през облаците и да лежа срещу вълците — и знаех че няма да се паникьосвам пак. Следващият път, когато нещо застане между нас аз щях да съм готова. Актив, а не отговорност. Той никога нямаше да има

нужда да избира между мен и семейството си отново. Щяхме да бъдем партньори като Алис и Джаспър. Следващия път щях да дам моя принос.

Щях да чакам сабята да се махне от главата ми, за да бъде Едуард задоволен. Но това не беше нужно. Аз бях готова.

Имаше само едно липсващо парче.

Едно парче, защото още имаше някои неща, които не се бяха променили, включваха отчаяния начин, по който го обичах. Имах много време да мисля за последиците от облога на Джаспър и Емет — за да разбера нещата, исках да загубя човечността си и частта, от която не исках да се откажа. Знаех за кой човешкия опит щях да настоявам преди да стана нечовек.

Така че, имяхме неща за изглеждане. След всичко, което бях видяла последните две години, вече не вярвах с думата „невъзможно“. Щеше да отнеме повече от това, да ме спре сега.

Е, честно, вероятно щеше да бъде много по-сложно. Но щях да опитам.

Колкото и решена да бях, не се учудих, че все още съм нервна, изминавайки дългия път до къщата му. Не знаех как да направя това, което се опитвах да направя и това ми гарантираше сериозни притеснения. Той седеше на пасажерското място, борещ се с усмивка заради бавното ми темпо. Бях изненадана, че не настоява да седне зад волана, но тази вечер изглеждаше, че ще се съобрази с моята скорост.

Беше преди залез когато стигнахме до къщата. Ливадата беше ярка от светлината, идваща от всеки прозорец.

Веднага след като спрях двигателя той бе пред моята врата, отваряйки ми я. Той ме повдигна от кабината с една ръка, като държеше гърба ми над раменете си с другата. Устните му намериха моите, когато чух как затваря вратата на колата зад мен.

Без да прекъсва целувката, ме занесе в къщата.

Беше ли предната врата отворена? Не знаех. Ние бяхме вътре, въпреки че бях замаяна. Трябваше да си напомня да дишам.

Това целуване не ме уплаши. Не беше като преди, когато аз усещах страх и паника, пропуснати през неговия контрол. Неговите устни не бяха разтревожени, а ентусиазирани — той изглеждаше развълнуван колкото мен, заради това че имаме цялата нощ да се концентрираме над това, да бъдем заедно. Той продължи да ме целува

за няколко минути, стоейки там на входа, той изглеждаше по-малко въоръжен от обикновено, неговата уста студена и възискателна бе върху моята.

Аз започнах да се чувствам предпазливо оптимистична. Може би да получа това, което исках нямаше да е толкова трудно, колкото очаквах да бъде.

Не, разбира се, щеше да бъде точно толкова трудно, колкото си мислех.

С подсмиване той ме остави, държейки ръката ми.

— Добре дошла вкъщи — каза той. Очите му бяха навлажнени и топли.

— Това звучи приятно — казах аз без дъх.

Той ме постави нежно на краката ми. Аз увих и двете си ръце около него, отказвайки да позволя да има празно място между нас.

— Имам нещо за теб — каза той с разговорен глас.

— Ох?

— Каза, че ако е направено от мен е позволено, помниш ли?

— Да, предполагам че го казах.

Той се подсмихна на моята неохота.

— То е горе в стаята ми. Да отида ли да го взема?

Стаята му?

— Разбира се — съгласих се.

— Да тръгваме.

Той явно бе нетърпелив да ми даде моя не-подарък, защото човешката скорост не беше достатъчно бърза за него. Той ме вдигна отново и почти полетяхме нагоре по стълбите към неговата стая. Той ме пусна пред вратата и хукна към килера му.

Върна се преди да бях направила и стъпка, но аз го игнорирах и отидох към голямото златно легло. Аз седнах в края и се плъзнах към центъра му, свих се на топка, ръцете ми се увиха около коленете.

— Добре — измърморих аз. Сега, когато бях там където исках да бъда, аз можех да позволя малко неохота. — Дай ми го.

Едуард се засмя.

Той се покатери по леглото, за да седне до мен, и моето сърце затупка неравно. Надявах се, че ще припише реакцията ми на вълнение заради подаръка.

— Ръчно направено — напомни ми той сурово, освободи лявата ми китка от крака ми, и докосна сивата гривна за момент. След това ми върна ръката.

Проучих го предпазливо. На отсрещната страна на верижката с вълка се имаше кристал във формата на сърце. Беше нарязано на много парчета, така че дори и на лека светлина от лампата то сияеше. Вдишах леко.

— Беше на майка ми — той се сви. — Наследих неща като това. Дадох няколко на Есме и Алис. Така че, ясно е, че не е голяма работа във всеки случай.

Аз се усмихнах.

— Но си помислих, че е добро представяне — той продължи. — То е твърдо и студено. — Засмя се. — И хвърля дъги на слънчева светлина.

— Забрави най-важната прилика — казах. — Красиво е.

— Моето сърце е просто тишина — премисли той — И също е твое.

Увъртях си китките за да може сърцето ми да мъждука.

— Благодаря ти. И за двете.

— Не, аз ти благодаря. Облекчаващо е да приемеш подаръка толкова лесно. Добра тренировка също — той се ухили, озъбвайки се.

Аз се надвесих над него, поставяйки главата си в ръцете му и се гушнах в него. Вероятно бе същото като да се опреш в картината на Микеланджело — Давид — само че перфектното мраморно същество уви ръцете си около мен и ме издърпа по-близо до него. Изглеждаше добро място за начало.

— Може ли да обсъдим нещо? Ще съм благодарна ако започнеш да бъдеш откровен.

Той спря за момент.

— Ще положа най-доброто си усилие — съгласи се той предпазливо.

— Не нарушавам никакви правила — обещах — това е точно за теб и мен — изясних. — Е... Бях впечатлена колко добре можехме да отстъпваме миналата нощ. Мислех си, че ще искам да използвам същите принципи в друга ситуация — чудех се защо се държах толкова официално. Сигурно беше от нервите.

— Какво ще искаш да преговаряме? — попита той с усмивка в тона на гласа си.

Борех се, опитвайки да намеря точните думи, с които да започна.

— Вслушай се в сърцето си — изропта той. — То полита като колибри. Добре ли си?

— Чудесно се чувствам.

— Моля те, продължи тогава — окуражи ме той.

— Е, предполагам, първо искам да поговорим за цялата работа с абсурдния брак.

— Той е абсурден само за теб. Та какво за него?

— Чудех се дали е отворен за преговори?

Едуард се намръщи сериозно.

— Аз вече направих най-големия компромис. Съгласих се да отнема живота ти въпреки моята по-добра оценка.

— Не — разтърсих глава, фокусирайки се над лицето си. — Тази част е вече уговорена. Не обсъждаме моите... обновления сега. Искам да обсъдим други детайли.

Той ме погледна подозрително.

— Кои детайли имаш в предвид?

Аз успях.

— Нека да изясним твоите предпоставки първо.

— Ти знаеш какво искам.

— Брак — направих думата да звучи като мръсна дума.

— Да — той се усмихна диво. — Като за начало.

Шокът развали моят внимателно съставен израз.

— Има още?

— Е — каза той и направи замислена физиономия. — Ако си моя жена, тогава каквото е мое е и твое... като пари за обучение. Така че, няма да има проблеми с Дартмут.

— Нещо друго? Докато си още абсурден?

— Не бих възразил понякога.

— Не. Няма време. Това е нарушаване на сделката, точно тук.

Той въздъхна копнеещо.

— Просто година или две?

Разтърсих главата си, устните ми се намръщиха.

— Продължи нататък.

— Това е. Освен ако не искаш да говорим за коли...

Той се ухили широко, когато аз се нацупих, тогава взе главата ми и започна да си играе с пръстите ми.

— Не знаех, че няма нищо друго, което да искаш, освен да се трансформираш в чудовище. Наистина съм любопитен — гласът му беше нисък и сух.

Спрях за момент, зяпайки неговата ръка върху моята. Все още не знаех как да започна. Чувствах, че ме гледа и се изплаших да направя същото. Кръвта започна да гори в лицето ми.

Неговите студени пръсти изчеткаха бузата ми.

— Ти се изчервяваш? — попита той с изненада. Продължих да гледам надолу. — Моля те, Бела, незнанието е болезнено.

Прехапах устна.

— Бела. — Неговият тон ме изхока, напомняйки ми, че е трудно за него като пазя мислите си за себе си.

— Е, малко съм притеснена... за след това — признах, най-накрая поглеждайки го.

Усетих тялото му обтегнато, но гласът му беше лек и кадифен.

— За какво се притесняваш?

— Всичко в теб изглежда толкова убедено, че единственото нещо, от което ще бъда заинтересована след това е избиването на всеки в града — признах аз, докато той трепна от избора ми на думи. — И се боя, че аз ще бъда толкова погълната с безредицата, че няма да съм себе си повече... и това, че няма... няма да искам теб по същия начин както те искам сега.

— Бела тази част не трае завинаги — увери ме той.

Той губеше смисъла.

— Едуард — казах аз нервно, зяпайки луничките по китката ми. — Има нещо, което исках да направя преди да не съм човек повече.

Той изчака, за да продължа. Аз не продължих. Цялото ми лице гореше.

— Каквото поискаш — окуражи ме той, разтревожен.

— Обещавах ли? — прошепнах, знаейки, че моя опит да го хвана с неговите думи няма да проработи, но неспособен да се противопостави.

— Да — каза той. Погледнах, за да видя, че неговите очи бяха объркани. — Кажи ми какво искаш и може да го имаш.

Не можех да повярвам колко неудобно и идиотски се почувствах. Бях толкова невинна. Нямах никаква идея как да бъда съблазнителна.

— Теб — измънках почти несвързано.

— Аз съм твой — той се усмихна, все още забравящ, опитвайки се да задържи моя поглед, докато погледна настрани пак.

Поех си дълбоко дъх и се изправих на колене на леглото. Тогава увих ръцете си около врата му и го целунах.

Той ми отвърна на целувката, решаващ но желаещ. Неговите устни бяха нежни срещу моите, и аз можех да кажа, че умът му беше другаде, опитвайки се да разбере за какво си мисля. Реших, че има нужда от помощ.

Ръцете ми бяха леко разклатени, докато освобождавах врата му от ръцете си. Пръстите ми се спуснаха по ризата му. Трептенето не помогна, докато се опитвах да побързам с копчетата преди да ме е спрял.

Замръзнали му устни, и аз почти можех да чуя щракването на главата му, докато сложи в ред думите ми и действията ми.

Той ме отблъсна в началото, неговото лице беше силно неодобрително.

— Бъди отговорна, Бела.

— Ти обеща — каквото поискам — припомних му безнадеждно.

— Не сме го обсъдили. — Той се отрази в мен, докато закопчаваше копчетата, който се опитах да разкопчея.

Зъбите ми се притиснаха.

— Казвам, че сме — изкрещях. Придвижих ръцете си до горното копче на блузата ми, за да го отворя.

Той сграбчи китките ми и ги забодe към мен.

— Казвам, че не сме — каза той твърдо.

Кресяхме си.

— Искаше да знаеш — отбелязах аз.

— Мислех си, че ще бъде нещо поне малко реално.

— Значи, ти можеш да поискаш всякакви тъпи и абсурдни неща, които желаеш — като да се оженим — но на мен не ми е позволено дори да обсъждам това, което аз... — Докато декларирах той събра моите ръце заедно, за да ги събере само в едната своя, а другата постави на устата ми.

— Не — лицето му бе твърдо.

Поех си дълбоко въздух, за да се стабилизирам. И докато гнева започна да изчезва почувствах нещо друго.

Отне ми минута, за да разпозная чувството, защо гледах отново на долу, изчервяването се появи пак — защо моя стомах се чувства неспокоен, защо имаше толкова много влага в очите ми, защо аз внезапно исках да избягам от стаята.

Отхвърлянето мина през мен инстинктивно и силно.

Знаех, че бях нерационална. Той беше много ясен в друг случай, че моята безопасност беше единствения фактор. Не бях правила себе си толкова уязвима преди. Намръщих се на златния утешител, което съвпаднаше с неговите очи и се опитах за изгоня рефлекс, че ми каза, че бях нежелана и неспособна.

Едуард въздъхна. Ръката над моята уста се премести под моята брадичка и той дръпна моето лице нагоре, трябваше да погледна в него.

— Какво сега?

— Нищо — измънках.

Той прецени лицето ми за дълъг момент, докато се опитвах безуспешно да се извия далеч от погледа му. Неговата вежда се набръчка, и изражението му стана тревожно.

— Нараних ли чувствата ти? — попита той шокиран.

— Не — излъгах аз.

Толкова бързо, че дори не бях сигурна как се случи, аз бях в неговите ръце, люлеех се между неговото рамо и неговата глава, докато неговия палец галеше бузата ми.

— Знаеш, защо трябва да кажа не — измънка той. — Знаеш, че и аз те искам.

— Така ли? — шептах аз, гласът ми пълен със съмнение.

— Разбира се, че те искам, ти глупаво, красиво, свръхчувствително момиче — той се засмя веднъж и после неговия глас беше мрачен. — А не те ли искат всички? Имам чувството, че има опашка зад мен, състезаваща се за позиция, чакаща ме да направя огромна грешка. Ти си толкова желана за твое собствено добро.

— Кой е глупавият сега? — усъмних се аз.

— Трябва ли да пратя петиция за да повярваш? Да ти кажа ли имената, които ще бъдат на върха на листа? Знаеш някои от тях, но някои ще те изненадат.

Разтресох главата си срещу гърдите му.

— Ти просто се опитваш да ме притесниш. Нека да се върнем на темата.

Той въздъхна.

— Кажи ми, ако някъде сгреша — опитах се да звуча неангажираща. — Твоите искания са брак — не можах да кажа думата без да направя физиономия — плащане на моето обучение, повече време и ти няма да имаш нищо против, ако моето превозно средство е малко по-бързо — Повдигнах веждите си. — Всичко ли съм разбрала? Това е тежък списък.

— Само първото е искане. Другите са само изисквания.

— И моето искане е...

— Искане? — той стана внезапно сериозен отново.

— Да, искане.

Неговите очи се стесниха.

— Жененето е мое право. Няма да дам, освен ако не получа нещо в замяна.

Той се наведе, за да шепне в ухото ми.

— Не — измънка той нежно. — Не е възможно сега. По-късно, когато не си толкова чуплива. Бъди търпелива, Бела.

Опитах се да държа гласа си стабилен и разумен.

— Но там е проблема. Няма да съм същата, когато съм по-малко чуплива. Няма да съм същата. Не знам коя ще съм тогава.

— Все още ще си Бела — обеща той.

Намръщих се.

— Ако стигна толкова далеч, че да искам да убия Чарли, да искам да пия кръвта на Джейкъб или на Анджеला, ако имам шанс — как може това да е истина?

— Това ще отmine. И се съмнявам, че ще искаш да пиеш кучешка кръв — престори се, че трепери при мисълта. — Дори и като новородена ще имаш по-добър вкус от това.

Игнорирах опита му да ме отклони.

— Но винаги ще искам това най-много, нали? — предизвиках го — Кръв, кръв и още кръв! — Дори след 80 години — припомних му. Знаех, че ще бъда себе си... след време. Но аз винаги щях да бъда жадна, повече от всичко останало.

Той не отговори.

— Така че, аз ще съм различна — отклоних аз. — Защото сега, физически, няма нищо друго, което да искам повече от теб. Повече от храна или вода или въздух... — размърдах главата си, за да целуна дланта на ръката му.

Той пое дълбоко въздух. Бях изненадана, че прозвуча неустойчиво.

— Бела, бих могъл да те убия — прошепна той.

— Не мисля така.

Очите му се стегнаха. Той повдигана ръката от лицето ми и я сложи зад себе си. Леглото се разтресе. Нещо тъмно беше в неговата ръка. Беше метално цвете, една от розите, които украсяваха металния пост и покрива на рамката на леглото му. Неговата ръка се затвори за секунда и след това се отвори отново.

Без да казва нищо той ми предложи смачкана неравна бучка от черен метал. Това беше формата от неговата ръка, като парче смачкано тесто в детски юмрук. След половин секунда и формата се срина в черен пясък по неговата длан.

— Не това си мислех. Аз вече знам колко си силен. Нямах нужда да го чупиш.

— Какво си мислела тогава? — попита той с тъмен глас.

Неговите очи ме гледаха, докато се борех да обясня.

— Очевидно не това, че не си физически способен да ме нараниш, ако искаш... Повече, че ти няма да ме нараниш... толкова много, че знам, че никога няма да го направиш.

Той започна да си тресе главата преда да приключи.

— Може да не стане така, Бела.

— Може — отбелязах аз. — Нямах по-голяма представа за какво говориш от мен.

— Точно така. Представяш ли си да поема такъв риск с теб?

Вгледах се в неговите очи да дълга минута. Нямах и следа от компромис.

— Моля те — прошепнах накрая безнадеждно. — Това е всичко, което искам. Моля те — затворих очите си пораженски, чакайки за бързия отказ.

Но той не отговори веднага.

Отворих очите си и неговото лице беше „разкъсано.“

— Моля — прошепнах отново, пулсът ми се покачи. Моите думи се сринаха, докато бързах да взема преимущество в неговите очи.

— Няма нужда да ми гарантираш нищо. Ако не проработи какво трябва, е тогава каквото се случи това е. Нека поне да опитаме... само да опитаме. И ще ти дам това, което искаш — обещах прибързано — Ще се омъжа за теб. Ще те оставя да платиш за Дартмут и няма да се оплаквам за подкупа да ме вкараш вътре. Дори може и да ми купиш бърза кола, ако това те прави щастлив! Просто... моля те.

Неговите ледени ръце ме обгърнаха и устните му бяха на ухото ми, студения му дъх ме накара да затуптя.

— Това е непоносимо. Толкова много неща искам да ти дам — и реши да поискаш това. Имаш ли си представа колко болезнено е то, опитвайки се да ти откажа, когато ти пледираш по този начин с мен?

— Тогава не ми отказвай — предложих аз без дух.

Той не отговори.

— Моля те — опитах отново.

— Бела... — той разтrese ръката си бавно, но не се усещаше отказ по лицето му, неговите устни се раздвижиха напред към гърлото ми. Почувствах го повече като предаване. Моето сърце заби силно.

Отново взех каквото преимущество можех. Когато неговото лице се обърна към моето с бавно движение на нерешителност, аз се размърдах бързо в неговите ръце докато устните ми не достигнаха неговите. Неговите ръце сграбчиха моето лице и аз си помислих, че ще ме отблъсне отново.

Грешах.

Неговата уста не беше лека, имаше чисто нова граница на конфликт и отчаяние в начина, по който неговите устни се движеха. Заключение ръцете си около врата му и за моята внезапно прегряла кожа, неговото тяло се усещаше много по студено от когато и да било преди. Аз потреперих, но не беше заради студа.

Той не спря да ме целува. Аз бях онази, която трябваше да се откъсне, задъхана за въздух. Дори и тогава неговите устни не оставиха моята кожа, те просто се преместиха към гърлото ми. Вълнението от победа беше странно голямо, това ме накара да се почувствам силна, смела. Ръцете ми не бяха неустойчиви сега, аз започнах да разкопчавам копчетата на ризата му, този път по-лесно, моите пръсти издириха неговата студена гръд. Той беше толкова красив. Каква беше думата,

която той би използвал сега? Непоносим — това беше думата. Неговата красота беше толкова голяма за да бъде понесена...

Поставих неговата уста отново в моята, и той изглеждаше точно толкова нетърпелив, колкото мен. Една от неговите ръце все още беше окупирала моето лице, другата му ръка беше увита около кръста ми, напъвайки ме близо до него. Това го направи малко по-трудно, докато се опитвах да достигна до блузата си, но не невъзможно.

Неговите устни бяха отново на ухото ми.

— Бела — измънка той с топъл и кадифен глас — Ще спреш ли да се опитваш да си свалиш дрехите?

— Ти ли искаш да направиш това? — попитах аз, объркана.

— Не тази вечер — отговори меко той. Неговите устни бяха побавни сега срещу моята буза, цялата настойчивост изчезнала.

— Едуард, недей... — започнах.

— Не казвам „не“ — увери ме той. — Просто казвам не тази вечер.

Замислих се над това и моето дишане се забави.

— Дай ми една добра причина защо тази нощ не е толкова добра, колкото ще е добра която и да е друга нощ. — Още бях задъхана, това направи провалянето на гласа ми по-малко внушително.

— Не съм вчерашен — подсмихна се в ухото ми. — От двама ни, кой мислиш, че е по-неохотен да даде на другия каквото иска? Ти просто ми обеща да се оженим преди да направиш промени, но ако се откажа тази вечер, какво ми гарантира, че няма да изтичаш до Карлайл сутринта? Аз съм, очевидно, много по-малко неохотен да ти дам каквото искаш. Затова... ти първо.

Издишах със силно пуфтене.

— Трябва първо да се омъжа за теб? — попитах аз невярваща.

— Това е сделката — приеми я или я откажи. Компромис, помниш ли?

Неговите ръце се увиха около мен, и започна да ме целува по начин, който би трябвало да е забранен. Толкова силен — това беше принуда. Опитах да държа главата си ясна... и се провалих бързо и абсолютно.

— Мисля, че това е наистина лоша идея — задъхах се, когато ме остави да дишам.

— Не се учудвам, че се чувстваш по този начин. — Той се ухили.
— Мозъкът ти върти само една песен.

— Как се случи това? — измърморих аз. — Мислех си, че владее тази вечер — един път — и сега, всичко внезапно...

— Ти си сгодена — довърши той.

— Ъъ! Моля те не казвай това на глас.

— Ще изпълниш ли думата си? — попита той и се освободи за да прочете лицето ми. Изразът му беше забавен. Той се забавляваше.

Отразих се в него, опитвайки се да игнорирам начина, по който неговата усмивка накара сърцето ми да се противопостави.

— Ще го направиш ли? — настоя той.

— Ъгх! — изпъшках аз. — Не, няма. Щастлив ли си сега?

Неговата усмивка беше заслепителна.

— Изключително.

Изпъшках отново.

— Изобщо ли не си щастлива?

Той ме целуна отново преди да мога да отговоря. Друга толкова силна целувка.

— Малко — признах, когато успях да проговоря. — Но не за женитбата.

Той отново ме целуна.

— Нямах ли чувството, че всичко е на обратно? — засмя се той в ухото ми. — Обикновено аз би трябвало да защитавам твоята страна, а ти моята.

— Няма много обикновени неща около мен и теб.

— Вярно е.

Той ме целуна пак, и продължи докато сърцето ми биеше лудо.

— Виж, Едуард — измънках аз, когато той спря за да целуне дланта на ръката ми. — Казах, че ще се омъжа за теб, и ще го направя. Обещавам. Кълна се. Ако искам ще подпиша договор с собствената си кръв.

— Не е смешно — измънка той срещу вътрешността на китката ми.

— Това, което казвам е — няма да те измамя или нещо подобно. Познаваш ме по-добре от това. Така че, няма никаква причина за чакане. Ние сме напълно сами — колко често се случва това? — и ти си снабден с това голямо и удобно легло...

— Не тази вечер — каза отново той.

— Не ми ли вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам.

Използвайки ръката, която той все още целуваше, аз преместих лицето му обратно, където да мога да видя изражението му.

— Тогава какъв е проблемът? Не е като да не знаеш, че ще да победиш накрая — намръщих се и прошепнах: — Ти винаги побеждаваш.

— Просто извърташ моя залог — каза той спокойно.

— Има нещо друго — предположих, очите ми се присвиха. Имаше отбранителност в лицето му, загатнат таен мотив, който се опитваше да скрие зад обичайните си маниери. — Планираш ли да се върнеш към своята дума?

— Не — обеща той тържествено. — Заклевам ти се, че ще опитаме. След като се омъжиш за мен.

Разтресох главата си и се засмях упорито.

— Караш ме да се чувствам като подлец в мелодрама, извивайки моя мустак, докато се опитвам да открадна добродетелта на някое нещастно момиче.

Неговите очи бяха предпазливи, докато не застанаха пред лицето ми, тогава той бързо се сведе надолу, за да целуне ключицата ми.

— Това е, нали? — краткия смях, който излезе от мен беше повече шокиращ, отколкото забавен.

— Ти се опитваш да запазиш добродетелта си! — Покрих устата си с ръка за да потисна кикотенето, което последва. Думите бяха толкова... старомодни.

— Не глупаво момиче — промърмори срещу рамото ми. — Опитвам се да запазя своята. И ти го правиш наистина много трудно.

— От всички абсурди...

— Остави ме да те попитам нещо — прекъсна ме бързо. — Водили сме тази дискусия и преди, но ми угоди. Колко души в стаята имат душа? Изстрел към рая или каквото и да има след този живот?

— Двама — отговорих незабавно и яростно.

— Добре. Може и така да е. Сега, има свят пълен с конфликти за това, но мнозинството изглежда, че мисли, че има някои правила, които да се спазват.

— Вампирските правила не са ли достатъчни за теб? Та искаш да се притесняваш за човешките съзко?

— Няма да боли — сви се той. — Просто за всеки случай.

Отразих се в него през стеснените очи.

— Сега, разбира се, може би е прекалено късно за мен, дори и да си права за моята душа.

— Не, не е — казах аз яростно.

— Тези, които не са убивали вероятно, но ние сме убили много хора, Бела.

— Само лошите.

Той се сви.

— Може би това се брои, а може и да не се брои. Но ти не си убила никого.

— За когото знаеш — промърморих.

Той се усмихна, но другояче, и аз игнорирах прекъсването.

— И аз ще правя всичко по силите си, за да те държа далеч от изкушения.

— Добре. Но ние не се карахме заради убийство — напомних му аз.

— Използва се същия принцип — единствената разлика е в това, че това е единственото нещо, в което аз съм толкова безупречен. Колкото и ти. Не мога ли да оставя едно правило неразрушено?

— Едно?

— Знаеш, че аз съм крал, лъгал, желал... Моята добродетел е единственото, което ми остана.

— Аз лъжа постоянно.

— Да, но ти си толкова лош лъжец, че дори не се брои. Никой не ти вярва.

— Наистина се надявам да грешиш — иначе Чарли е на път да се втурне през вратата със заредено оръжие.

— Чарли е по-щастлив, когато се преструва, че вярва на твоите истории. Той би лъгал себе си пред това да погледне по-отблизо — той ми се ухили.

— Но какво си пожелал? — попитах съмнително. — Ти имаш всичко.

— Пожелах теб — неговата усмивка беше мрачна. — Нямах никакво право да те желая — но се протегнах и те взех. И сега, виж

какво става с теб! Опитваш се да съблазниш вампир — той си разтресе главата в лъжлив хумор.

— Можеш да си пожелаеш това, което е вече твое — информирах го. — Освен това, мислех, че се притесняваш за моята добродетел.

— Така е. Ако е твърде късно за мен... Е, проклет да съм ако ги оставя и теб да държат навън.

— Не можеш да ме накараш да ида някъде, където няма да си ти — заклевам се. Това е моята дефиниция за ад. Както и да е, аз имам лесно решение на всичко това, нека никога да не умираме, става ли?

— Звучи достатъчно просто. Защо не се сетих за това?

Усмихна ми се докато не се предадох.

— Е, това е. Няма да спиш с мен докато не се оженим?

— Технически, аз никога не мога да спя с теб.

Завъртях очите си.

— Много зряло, Едуард.

— Но като изключим този детайл, да, правилно си разбрала.

— Мисля, че имаш отгътен мотив.

Неговите очи се разшириха невинно.

— Друг?

— Знаеш, че това ще ускори нещата — обвиних го аз.

Той се опита да задържи усмивката си.

— Има само едно нещо, което искам да ускоря, а останалите могат да чакат завинаги... но за това, вярно е, твоите нетърпеливи човешки хормони са моят най-силен съюзник в този момент.

— Не мога да повярвам, че продължавам с това. Когато си мисля за Чарли... и Рене! Можеш ли да си представиш какво ще си помисли Анджеела? Или Джесика? Ох. Мога да чуя клюките сега.

Той ми повдигна едната вежда и аз знаех защо. Какво значение има, какво казват за мен, когато аз ще напусна скоро и няма да се върна? Наистина ли бях толкова свръхчувствителна, че не можех да понеса няколко седмици да ме гледат отстрани и да задават въпроси?

Може би няма да ме дразни това толкова много, ако не знаех, че ще съм обсъждана толкова снизходително, колкото останалите от тях, ако някой друг се женеше това лято.

Ъгх. Да се омъжа това лято! Потреперих при мисълта.

И след това, може би няма да ме дразни толкова, ако не бях притисната от мисълта за брак.

Едуард прекъсна моето ужасяване.

— Няма нужда да бъде голямо събитие. Нямам нужда от никакъв фанфар. Не е нужно да казваш на никого или да правиш някакви промени. Ще идем до Вегас — можеш да носиш стари дънки и ще идем до параклиса с отворен прозорец. Просто искам да е официално — че ти принадлежиш само на мен и на никой друг.

— Не може да е по официално от сега — изкрещях. Но неговото описание не прозвуча толкова лошо. Само Алис щеше бъде разочарована.

— Ще видим това. — Той се усмихна самодоволно.

— Предполагам, че не искаш пръстена си сега?

Трябваше да преглътна преди да мога да проговоря.

— Предполагаш правилно.

Той се засмя на моята реакция.

— Добре. Ще го сложа на твоя пръст достатъчно скоро.

— Говориш така, сякаш вече имаш пръстен.

— Имам — каза той без срам. — Готов да се наложи над теб при първия знак за слабост.

— Ти си невероятен.

— Искаш ли да го видиш? — попита той. Неговите очи станаха внезапно сияещи от вълнение.

— Не! — почти извиках, рефлекс от реакцията. И съжалих изведнъж. Неговото лице стана толкова меко.

— Освен, ако наистина искаш да ми го покажеш — поправих се. Събрах зъбите си, за да задържа моя нелогичен терор, да не се показва.

— Няма нищо — сви се той — Може да почака.

Аз въздъхнах.

— Покажи ми проклетия пръстен, Едуард.

Той разклати главата си.

— Не.

Изучих реакцията му за една дълга минута.

— Моля те? — попитах тихо, експериментирайки с неотдавна откритото оръжие. Докоснах лицето му леко с върховете на пръстите ми. — Моля те, може ли да го видя?

Очите му се стесниха.

— Ти си най-опасното същество, което съм срещал — прошепна той. Но стана и се премести с несъзнателна грация, за да коленичи пред задната малка масичка. Той беше обратно на леглото с мен след момент, седейки до мен с едната му ръка около рамото ми. В другата му ръка имаше малка черна кутийка. Той я балансираше на лявото ми коляно.

— Давай, погледни тогава — каза той безцеремонно.

Беше по-трудно отколкото трябва, за да вдигна безвредната малка кутийка, но не исках да го наранявам пак, затова се опитах да не треперя. Повърхността беше безпроблемна с черен сатен. Изчетках пръстите си над него, колебливо.

— Не си похарчил много пари, нали? Излъжи ме, ако си.

— Не съм похарчил нищо — увери ме той. — Това е пръстенът, който баща ми е дал на майка ми.

— О! — Изненада обля гласа ми. Прещипвах капака между палеца и показалеца ми, но не го отворих.

— Предполагам, че е малко остарял — тонът му беше извинителен. — Старомоден, точно като мен. Мога да ти взема нещо по-модерно. Нещо от Тифани?

— Харесвам старомодни неща — казах докато вдигах колебливо капака.

Сгушен в черния капак, пръстенът на Елизабет Менсън сияеше в неясна светлина. Лицето беше продълговато и овално, осеяно с блестящи камъни около него. Пръстенът беше златен — деликатен и тесен. Златото правеше крехка мрежа около диамантите. Не бях виждала никога нещо такова. Замислено погалих блещукащите камъни.

— Харесва ли ти?

— Красив е — свих рамене симулирайки липса на интерес. — Какво да не му харесвам?

Той се подсмихна.

— Виж дали ти става.

Лявата ми ръка се стисна в юмрук.

— Бела — въздъхна той — няма да го сложа на пръста ти. Просто го пробвай, за да видя дали има нужда от оразмеряване. След това можеш веднага да го свалиш.

— Добре — измърморих. Пресегнах се към пръстена, но неговите дълги пръсти ме спряха. Той взе лявата ми ръка в неговата, и плъзна пръстена към моя трети пръст.

— Пасва идеално — каза той безразлично. — Това е хубаво, спести ми пътуване до бижутерия.

Можех да чуя някаква силна емоция, горяща в тона на гласа му и се загледах в лицето му. Беше там в очите му, видим въпреки внимателното безразличие на неговия израз.

— Харесва ти, нали? — попитах подозрително, биеща пръста си и мислейки, че беше много лошо, че не съм си счупила лявата ръка.

Той сви рамене.

— Разбира се — каза той, все още официален. — Стои ти много хубаво.

Загледах се в очите му, опитвайки се да разчета емоцията, която се изля под повърхността. Той отговори на погледа ми и официалния предлог изпълзя рязко. Той грееше — ангелското му лице чисто с наслаждение и победа. Той беше толкова славен, че ми взе дъха.

Преди да си поема дъх, той ме целуваше, устните му бяха радостни. Бях замаяна, когато той премести устните си, за да прошепне в ухото ми — неговото дишане беше точно толкова накъсано, колкото и моето.

— Да, харесва ми. Нямах си и на идея.

— Вярвам ти.

— Ще имаш ли нещо против, ако направя нещо? — изропта той, ръцете му стегнати около мен.

— Всичко, което пожелаеш.

Но той ме пусна и се отдръпна.

— Всичко освен това — оплаках се аз.

Той ме игнорира, взе ръката ми и ме издърпа от леглото. Той застана пред мен, с ръце на раменете ми и сериозно лице.

— Сега искам да го направя както трябва. Моля те, моля те, спомни си, че вече се съгласи на това и не го разваляй.

— О, не — задъхах се аз, докато той слизаше към коленете ми.

— Бъди мила — прошепна той.

Взех си дълбока глътка въздух.

— Изабела Суон? — той ме погледна през невъзможно дългите си мигли, златните му очи леки, но, по някакъв начин, все още топли.

— Обещавам да те обичам завинаги — всеки божи ден от вечността. Ще се омъжиш ли за мен?

Имаше много неща, които исках да кажа, някои от тях въобще не бяха мили, а някои отвращаващо мили и романтични.

Прошепнах:

— Да.

— Благодаря ти — каза просто той. Взе лявата ми ръка и целуна всички връхчета на пръстите ми преди да целуне пръстена, който сега беше мой.

21. СЛЕДИ

Мразех да пропилявам нощта в сън, но това беше неизбежно. Отвън слънцето беше ярко, когато се събудих, а малки облачета преминаваха твърде бързо през небето. Вятъра разлюляваше върховете на дърветата и цялата гора все едно щеше да се разпадне всеки момент.

Той ме остави сама, за да се облека и оценя възможността да помисля. По някакъв начин плановете ми за миналата нощ тръгнаха накриво и имах нужда да се преборя с последствията.

Въпреки, че бях оставила настрана ръчно изработения пръстен, колкото се можеше по-скоро без да нараня чувствата му, почувствах лявата си ръка по-тежка, сякаш беше още там, но беше невидим.

Не би трябвало да ме притеснява, помислих си аз. Не беше голяма работа — пътуване до Вегас. Щеше да бъде по-добре от това да нося стари дънки — щях да нося стари пуловери. Церемонията със сигурност нямаше да отнеме много, петнадесет минути в най-лошия случай, нали? Така че можех да се справя.

А след това, когато всичко е свършило, той ще трябва да си изпълни своята част от сделката. Щях да се съсредоточа върху това и ще забравя останалото. Той каза, че не е нужно да казвам на всички за това, и щях да го послушам. Разбира се, щеше да бъде много тъпо, ако не помисля за Алис.

Кълънови се прибраха около обяд. Имаше ново, делово чувство около тях и то ме върна към чудовищността на това, което щеше да се случи.

Алис изглеждаше в необичайно лошо настроение. Отбелязах разстройването ѝ за нещо нормално, защото първите ѝ думи към Едуард бяха оплаквания за сработването с вълците.

— Мисля — тя направи гримаса като използва несигурна дума — че ще искаш да се подготвиш за студено време, Едуард. Не мога да видя точно къде си, защото беше с онова куче този следобед. Но бурята, която се задава, изглежда особено лоша на това място.

Едуард кимна.

— Ще вали сняг в планините! — предупреди го тя.

— Ужас, сняг! — промърморих на себе си. Беше юни, за бога!

— Носи си яке! — каза ми Алис. Гласът ѝ беше недружелюбен и това ме изненада. Опитах се да разчета лицето ѝ, но тя се обърна.

Погледнах Едуард, а той се усмихваше — каквото и да дразнеше Алис, го забавляваше.

Едуард имаше повече от нужното оборудване, от което да избира; Кълънови бяха редовни клиенти в магазина на Нютон. Той грабна спален чувал, малка палатка и няколко пакета дехидратирана храна — ухилвайки се, когато се намръщих при вида им — и ги напъха в раницата.

Алис се луташе в гаража, докато бяхме там, наблюдавайки приготовленията на Едуард без да каже и дума. Той я игнорираше.

Когато беше готов, Едуард ми подаде мобилния си.

— Защо не се обадиш и не кажеш на Джейкъб, че ще сме готови след час. Той знае къде да ни чака.

Джейкъб не беше у дома, но Били обеща да поразпита, докато не намери подходящ върколак, на който да каже новините.

— Не се притеснявай за Чарли, Бела — каза Били. — Моята част от плана е под контрол.

— Да, знам, че Чарли ще бъде добре. — Не бях сигурна за сигурността на сина му, но не казах нищо.

— Искаше ми се да бъда с другите утре. — Били се засмя неохотно. — Да бъдеш стар е трудна работа, Бела.

Нуждата да се бият сигурно е определяща характеристика на Y-хромозомата. Всичките бяха еднакви.

— Забавлявайте се с Чарли.

— Късмет, Бела! — отговори той. — И... поздрави, ъ, Кълънови от мен.

— Непременно! — обещах, изненадана от жеста.

Когато върнах телефона на Едуард, забелязах. Че той и Алис провеждаха някакъв вид мълчалива дискусия. Тя се вторачваше в него с умолителен поглед. Той се мръщеше, недоволен от това, което тя искаше.

— Били ми каза да ти пожелае късмет.

— Много щедро от негова страна! — Едуард каза, отдалечавайки се от нея.

— Бела, може ли да поговорим насаме? — Алис попита набързо.

— Ще направиш живота ми по-труден, отколкото трябва да бъде, Алис! — Едуард я предупреди през зъби. — Наистина предпочитам да не го правиш.

— Не става въпрос за теб, Едуард — отвърна тя.

Той се засмя. Нещо в отговора ѝ му се струваше забавно.

— Не е! — Алис настоя. — Това са женски работи.

Едуард се намръщи.

— Позволи ѝ да говори с мен! — казах аз. Бях любопитна.

— Изпроси си го! — той измънка. Едуард се засмя отново — наполовина ядосано, наполовина развеселено — и излезе от гаража.

Обърнах се към Алис, притеснена сега, но тя не ме погледна. Лошото ѝ настроение не беше отминало. Тя отиде да седне на капака на нейното Порше с обезсърчено лице. Последвах я и се наведох към бронята до нея.

— Бела? — Алис попита с тъжен глас, тя се премести и се сви срещу мен. Гласът ѝ прозвуча толкова отчаяно, че я прегърнах, за да я успокоя.

— Какво не е наред, Алис?

— Не ме ли обичаш? — тя попита със същия тъжен глас.

— Разбира се, че да. Знаеш го.

— Тогава защо те виждам как се измъкваш, за да отидеш във Вегас и да се ожениш без да ме поканиш?

— О! — измънках аз и почервениях. Можех да видя, че сериозно съм наранила чувствата ѝ и побързах да се защита. — Знаеш, че не обичам да раздувам нещата. Така или иначе беше идея на Едуард.

— Не ми пука чия е идеята. Как можа да ми го причиниш? Очаквах такива неща от Едуард, но не и от теб. Обичам те като моя собствена сестра.

— За мен, Алис, ти си ми сестра.

— Думи! — тя изръмжа.

— Добре, може да дойдеш! Няма какво да се види!

Тя все още се мръщеше.

— Какво? — попитах аз.

— Колко ме обичаш, Бела?

— Защо?

Тя ме гледаше с умолителен вид, дългите ѝ черни вежди се бяха спуснали към средата и се сливаха, устните и трептяха в крайчетата. Беше сърцераздирателно изражение.

— Моля те, моля те, моля те! — прошепна тя. — Моля те, Бела, моля те — ако наистина ме обичаш... позволи ми да организирам сватбата ти.

— О, Алис! — изстенах, отдръпвайки се и се изправих. — Не! Не ми го причинявай!

— Ако наистина, истински ме обичаш, Бела!

Скръстих ръце срещу гърдите си.

— Това е толкова нечестно. А и Едуард вече пробва това върху мен.

— Обзалагам се, че на Едуард ще му хареса повече, ако е по традиционния начин, макар че никога не ти го е казвал. И Есме — помисли какво ще означава това за нея.

Изстенах.

— Предпочитам сама да се изправа пред новосъздадените.

— Ще съм ти задължена за десетилетие.

— Ще си ми задължена за цял век!

Очите ѝ грейнаха!

— Това да ли означава?

— Не! Не искам да го правя.

— Няма нужда да правиш нищо, просто да изминеш няколко метра и да повтаряш след свещеника!

— Уф! Ъх, ъх!

— Моля те? — тя започна да подскача на място! — Моля те, моля те, моля те, моля те?

— Никога, никога няма да ти простя за това.

— Ией! — тя изписка, пляскайки с ръце.

— Това не означава да!

— Но ще бъде! — изпя тя.

— Едуард! — извиках аз, излизайки от гаража. — Знам, че ме чуваш! Ела тук! — Алис беше точно зад мен, все още пляскайки.

— Благодаря ти много, Алис! — каза Едуард кисело, идвайки зад мен. Обърнах се, за да ѝ се скара, но изражението му беше толкова разтревожено и смутено, че не можах да се оплача. Вместо това го

прегърнах, криейки лицето си, в случай че гневната нотка в очите ми да не накара да изглеждам все едно плача.

— Вегас! — обеща той в ухото ми.

— Не си го и помисляй! — Алис злорадстваше. — Бела никога няма да ми го причини. Знаеш, Едуард, че понякога като брат си пълно разочарование.

— Не бъди толкова груба! — измърморих аз. — За разлика от теб, той се опитва да ме направи щастлива.

— Аз също се опитвам да те направя щастлива. Просто аз знам какво ще те направи истински щастлива. Ще ми благодариш за това. Може би не след 50 години, но някой ден.

— Никога не съм мислила, че ще дойде деня, в който ще се обзаложа против теб, но ето че дойде.

Тя се засмя със звънливия си глас.

— Та ще ми покажеш ли пръстена?

Ужасих се, когато грабна ръката ми, а след това я пусна също толкова бързо.

— Хъх, видях как ти слага пръстена... да не пропускам нещо? — попита тя. Алис се съсредоточи за секунда, свивайки вежди, преди да отговори на собствените си въпроси. — Не! Определено ще има сватба.

— Бела има малък спор с бижутата! — обясни Едуард.

— Какъв е проблемът за още един диамант? Е, предполагам, че пръстена има много диаманти, но мнението ми е, че той вече е сложил един...

— Достатъчно, Алис! — Едуард внезапно я прекъсна. Начина, по който я гледаше... той изглеждаше като вампир. — Бърза ме!

— Ще говорим по-късно! — каза Алис. — Едуард е прав! Не трябва да спираме. Трябва да заложиш капан и да направиш лагера преди бурята да дойде. — Тя се намръщи, изражението ѝ беше притеснително, почти нервно. — И, Бела, не забравяй якето. Изглежда, че е голяма студ навън.

— Вече го взех! — Едуард я увери.

— Приятна вечер! — каза тя на сбогуване.

Бяха два пъти по-далеч от сечището от обикновено, Едуард направи голяма обиколка, уверявайки се, че миризмата ми няма да е

близо до следата, която Джейкъб ще скрие по-късно. Той ме носеше на ръце, огромната раница беше на моето обичайно място.

Той спря на най-отдалеченото място в сечището и ме пусна.

— Добре! Просто върви на север и докосвай всичко, което можеш. Алис ми даде ясна картина на маршрута им и няма да ни отнеме дълго да го пресечем.

— Север?

Той се усмихна и посочи с пръст правилната посока.

Лутах се между дърветата, оставяйки ярко жълтата светлина от слънчевия ден в сечището след мен. Може би неясното видение на Алис е грешало за снега. Надявах се. Небето беше чисто, въпреки че вятъра духаше силно. Между дърветата беше по-спокойно, но твърде студено за юни — макар и с риза с дълъг ръкав и вълнен пуловер отгоре, все още ми беше студено. Вървах бавно, проследявайки с пръсти всичко наоколо: грубата кора на дърветата, мократа папрат, мъхестите камъни.

Едуард остана с мен, вървейки паралелно около двадесет ярда по-далеч.

— Добре ли го правя? — извиках аз.

— Перфектно!

Имах идея.

— Това ще помогне ли? — попитах като прокарах пръсти през косата си и хванах няколко косъма. Хвърлих ги около папратта.

— Да, това засилва миризмата. Но не е нужно да измъкваш косата си, Бела, и така е добре.

— Имам няколко резервни екстри.

Бях тъжна между дърветата и ми се искаше да мога да хвана Едуард за ръка и да вървим заедно.

Навих още един кичур коса около счупен клон, който пресичаше пътя ми.

— Няма нужда да позволяваш на Алис да прави това, знаеш — каза Едуард.

— Не се притеснявай, Едуард. Няма да те зарежа пред олтара. — Имах странното чувство, че Алис ще го направи по нейния начин, най-вече защото тя беше напълно безскрупулна, когато ставаше въпрос за това, което иска. А също така, защото бях толкова наивна за грешните пътешествия.

— Не за това се притеснявам. Искам да стане така, както желаеш!

Възприх стона си. Щеше да нарани чувствата му, ако му кажех истината — че нямаше значение, защото всички варианти бяха ужасяващи.

— Е, дори и да е на нейното, може пак да бъде в малък кръг. Просто ние. Емет може да получи духовен патент от Интернет.

Аз се изкикотих.

— Това звучи по-добре.

Нямаше да е толкова официално, ако Емет чете обетите, което беше плюс. Но щях да има проблем с безизразното лице.

— Виждаш ли? — каза той с усмивка. — Винаги има компромис.

Отне ми време, докато стигна мястото, на което новородените със сигурност щяха да пресекат следите ми, но Едуард никога не беше неспокоен за крачките ми.

Той трябваше да ме води по същия път назад, за да не се отклоня. Изглеждаше ми еднакво.

Бяхме близо до сечището, когато паднах. Можех да видя широкото сечище отпред и за това сигурно забравих да си гледам в краката. Хванах се преди да си ударя главата в близкото дърво, но малък клон се отчупи под лявата ми ръка и извадих дланта си.

— Ох! О, страхотно! — промърморих аз.

— Добре ли си?

— Добре съм. Стой, където си! Кървя, ще спре след минута.

Той не ме послуша. Едуард беше тук, преди да довърша.

— Имам аптечка! — каза той, сваляйки раницата. — Имах чувството, че ще ни трябва.

— Не е зле. Мога да се погрижа — няма нужда да се чувстваш неудобно!

— Не се чувствам така! — каза той спокойно. — Ето, позволи ми да го почистя!

— Почакай малко! Имам друга идея!

Без да гледам кръвта и дишайки през устата, в случай, че стомахът ми реагира, притиснах ръката си към скалата, до колкото можех.

— Какво правиш?

— На Джаспър ще му хареса — промърморих на себе си. Започнах от сечището отново, докосвайки дланта си на всичко, което ми се изпречеше. — Обзалагам се, че наистина ще се хванат.

Той изстена.

— Задръж дъха си — казах му аз.

— Добре съм! Просто мисля, че преиграваш.

— Това е всичко, което трябва да направя. Просто искам да го направя добре.

Преминах ме и през последното дърво, докато говорех. Позволих на ранената си ръка да докосне папратта.

— Е, направи го! — Едуард ме увери. — Новосъздадените ще обезумеят, а Джаспър ще бъде наистина впечатлен от предаността ти. Сега ми позволи да оправа ръката ти — замърсила си раната.

— Позволи на мен, моля те!

Той хвана ръката ми и се усмихна, докато я оглеждаше.

— Това вече не ме притеснява.

Наблюдавах го внимателно, докато той чистеше раната, търсейки някакъв знак за страдание. Той продължи да диша със същата усмивка на уста.

— Защо не? — попитах накрая аз, докато изглаждаше лепенката на дланта ми.

Едуард сви рамене.

— Преодолях го!

— Ти си... го преодолял? Кога? Как? — опитах се да си спомня последния път, когато той си задържа дъха, докато беше около мен. Всичко, за което можех да си спомня беше отвратителният ми рожден ден миналия септември.

Едуард сви устни, изглеждайки търсеше думите.

— Живях в постоянни мисли, за това как си мъртва, Бела. Това промени начина, по който гледам върху нещата.

— Промени ли начина, по който мириша?

— Не съвсем! Но... имайки предвид мисълта, че съм те загубил... реакциите ми се промениха. Цялото ми съществуване се е резервирало от всякакъв вид действия, които могат да предизвикат същата болка отново.

Не знаех как да отговоря. Той се усмихна на изражението ми.

— Предполагам, че мога да го нарека много обучаващо изживяване.

Вятъра премина през сечището отново, разпилявайки косата ми около лицето ми и карайки ме да треперя.

— Добре! — каза той, тръгвайки към раницата. — Ти си свърши работата. — Той извади тежкото ми зимно яке и го задържа, за да мога да си мушна ръцете. — Вече не зависи от нас. Да отидем да лагеруваме.

Засмях се на подигравателния ентусиазъм в гласът му.

Той хвана бинтованата ми ръка — другата беше по-зле, все още в шини — и тръгна към другия край на сечището.

— Къде ще срещнем Джейкъб? — попитах аз.

— Точно тук! — той посочи дърветата пред нас, когато Джейкъб пристъпи предпазливо от сянката.

Не трябваше да ме учудва, че го виждах като човек. Не беше ясно защо търсех големия червеникавокафяв вълк.

Джейкъб изглеждаше по-голям отново — без съмнение повече от моите очаквания, вероятно несъзнателно съм очаквала да видя малкия Джейкъб от спомените си, безгрижния приятел, който не усложняваше нещата. Той беше скръстил ръце пред голите си гърди, грабнал якето в единия си юмрук. Лицето му беше безизразно, докато ни гледаше.

Тъглчетата на устните на Едуард дръпнаха надолу.

— Трябва да има по-добър начин да го направим.

— Твърде късно! — промърморих мрачно.

Той въздъхна.

— Здравсти, Джейк! — поздравих го, когато се приближихме.

— Здравсти, Бела!

— Здравей, Джейкъб! — каза Едуард.

Джейкъб пренебрегна учтивостта.

— Къде да я отведа?

Едуард извади карта от страничния джоб на раницата и му я предложи. Джейкъб я разгъна.

— Ние сме тук! — Едуард каза, посягайки да докосне вярното място. Джейкъб се отдръпна от ръката му механично, а след това се успокои. Едуард се направи, че не е забелязал. — И ще я заведеш тук горе! — Едуард продължи, проследявайки криволичесък път около

вертикалните линии на картата. — Грубо казано петнадесет километра!

Джейкъб кимна веднъж.

— Когато си на километър и половина далеч от тук, би трябвало да пресечеш пътя ми. Това ще те води. Имаш ли нужда от картата?

— Не, благодаря! Познавам местността много добре. Мисля, че знам къде отивам.

Изглеждаше, че на Джейкъб му беше по-трудно да поддържа тона си учтив, от колкото на Едуард.

— Ще мина по по-дълъг път! — каза Едуард. — И ще се видим след няколко часа!

Едуард се вглеждаше в мен нещастно. Той не харесваше тази част от плана.

— До скоро! — промърморих аз.

Едуард се изгуби между дърветата, насочвайки се в обратната посока!

Скоро след като Едуард го нямаше, Джейкъб се развесели!

— Какво става, Бела? — попита той с голяма усмивка.

Извъртях очи.

— Все същото!

— Да! — съгласи се той. — Банда вампири, опитващи да те убият! Обичайното!

— Обичайното!

— Е — каза той, докато си обличаше якето, за да освободи ръцете си. — Да се захващаме!

Намръщвайки се, направих една крачка към него.

Той се наведе и постави ръка зад колената ми, повдигайки ги във въздуха. Другата му ръка ме хвана преди да си ударя главата в земята.

— Идиот! — измънках аз.

Джейкъб се изкикоти, тичайки вече през гората. Той запази балансиран ход, бърз тръс, който силен човек можеше да поддържа само при равна повърхност, ако не беше натоварен с четиристотин килограма, като него.

— Няма нужда да тичаш! Ще се измориш!

— Тичането не ме изморява! — каза той. Дишането му беше спокойно — като променено темпо на маратонец. — Освен това, скоро ще застудее. Надявам се, че лагера ще е готов преди да пристигнем.

Поставих пръст на тракащият цип на якето му.

— Мислех си, че сега не ти става студено.

— Не знам. Донесох го за теб в случай, че не си подготвена. —

Той погледна към якето ми, сякаш беше разочарован, че съм подготвена. — Не ми харесва как се променя времето. Изнервя ме. Забеляза ли, че не срещнахме никакви животни?

— Хм, не!

— Предполагам, че нямаше. Сетивата ти са толкова притъпени.

Оставих това да премине.

— Алис също беше разтревожена за бурята.

— Отнема много, за да успокоиш гората по този начин. Избрахте пълен мрак, за да лагерувате.

— Не беше напълно моя идея.

Краткия път, по който той пое, започна да се издига все повече устремено, но това не го забави. Той стъпваше от камък на камък, без да изглежда, че има нужда от ръцете си. Безпогрешния му баланс ми напомни за планинската коза.

— Какво е новото ти допълнение към гривната? — попита той.

Погледнах надолу и осъзнах, че кристалното сърце се поклащаше на китката ми.

Свих рамене виновно.

— Още един подарък за завършването.

Той изсумтя.

— Камък. Фигури.

Камък? Изведнъж се сетих за недовършеното изречение на Алис пред гаража. Вглеждах се в блестящото кристално сърце и се опитах да си спомня какво се опитваше да каже Алис преди... за диамантите. Да не би да се опитваше да каже, че вече е сложил един? Следователно, аз вече носех един диамант от Едуард? Не, това е невъзможно. Сърцето сигурно е пет карата или нещо от този вид. Едуард не би...

— Мина доста време, от както не си идвала в Ла Пуш. — Джейкъб каза, прекъсвайки тревожните ми предложения.

— Бях заета — отговорих му аз. — И... сигурно не бих дошла.

Той се нацупи.

— Мислех, че ти трябваше да бъдеш тази, която прощава, а аз трябваше да бъда недоволния.

Свих рамене.

— Доста мислех за последния път, а ти?

— Не!

Той се засмя.

— Макар и да лъжеш, ти си най-големия инат — жив човек.

— Не знам за втората част, но определено не лъжа.

Не ми харесваше да водим този разговор при сегашните обстоятелства — с горещите му ръце, обвити около мен, и нищо, което да мога да направя, за да го променя. Лицето му беше по-близо, от колкото исках да бъде. Искаше ми се да направя крачка назад.

— Умният човек обмисля всички варианти.

— Направих го! — отвърнах аз.

— Ако не си мислила за... последния ни разговор, значи това не е вярно.

— Разговора не е свързан с решението ми.

— Някои хора биха направили всичко, за да се заблудят.

— Забелязала съм, че върколаците са крайно предразположени към тази грешка — мислиш ли, че е генетично заложено?

— Това означава ли, че той целува по-добре от мен? — Джейкъб попита навъсено.

— Наистина не мога да кажа, Джейк. Едуард е единствения човек, който съм целувала.

— Освен мен.

— Но аз не мога да го броя това за целувка, Джейкъб. По-скоро нападение.

— Ох! Това болеше!

Свих рамене. Нямах намерение да върна думите си обратно.

— Извиних се за това! — напомни ми той.

— И аз ти простих... почти. Това не променя начина, по който я помня.

Той промърмори нещо неразбираемо.

След това беше тихо за момент — чуваше се само умереното му дишане и вятъра, фучейки над нас. Лицето на стръмна скала се издигаше ясно пред нас, гол, груб, сив камък. Проследихме подножието, което се извиваше нагоре от гората.

— И все пак мисля, че е малко безотговорно — изведнъж каза Джейкъб.

— За каквото и да говориш, грешиш.

— Помисли, Бела. Според теб си целувала само един човек — който реално не е човек — през целия си живот, и вече се отказваш? От къде знаеш, че е това, което искаш? Не трябва ли да се отпуснеш малко?

Запазих гласа си спокоен.

— Знам точно какво искам.

— Тогава не би боляло, ако провериш отново. Може би трябва да се опиташ да целунеш някой друг — просто за сравнение... това от предния ден не се брои. Можеш да ме целунеш, за пример. Нямам против, ако ме използваш за експеримент.

Той ме придърпа по близо към гърдите си, така че лицето ми беше по-близо до неговото. Той се усмихваше на собствената си шега, но аз не предприемах никакви шансове.

— Не се занимавай с мен, Джейк. Кълна се, че няма да го спра, ако поиска да ти счупи челюстта.

Паническата нотка в гласа ми го накара да се усмихне по-широко.

— Ако ме помолиш да те целуна, той няма за какво да се разстройва. Той каза, че няма проблем.

— Не затаявай дъх, Джейк — не, чакай, промених си мнението. Продължавай напред. Просто сдържай дъха си, докато не ти кажа да ме целунеш.

— Днес си в лошо настроение.

— Чудя се защо?

— Понякога си мисля, че ме харесваш повече като вълк?

— Понякога да. Сигурно е свързано с факта, че не можеш да говориш.

Той сви широките си устни замислено.

— Не, не мисля, че е за това. Мисля, че ти е по-лесно да бъдеш около мен, когато не съм човек, защото не ти се налага да се преструваш, че не те привличам.

Останах с широко отворена уста. Затворих я от веднъж, скърцайки със зъби.

Джейкб чу това. Устните му се изтеглиха плътно през лицето му в триумфираща усмивка.

Поех дълбоко дъх преди да проговоря.

— Не! Убедена съм, че е за това, че не можеш да говориш.

Той въздъхна.

— Никога ли не се изморяваш да се заблуждаваш? Трябва да знаеш колко си впечатлена от мен. Физически, разбира се.

— Как може някой да не е впечатлен от теб, Джейкъб? — попитах аз. — Ти си огромно чудовище, което отказва да уважи личното пространство на другите.

— Нервирам те! Но само, когато съм човек. Когато съм вълк, се чувстваш по-спокойна около мен.

— Нервността и раздразнението са съвсем различни неща.

Той се вглежда в мен за минута, забавяйки крачка, развеселеността изчезна от лицето му. Очите му се присвиха, почернявайки в сянката на веждите му. Дишането му, толкова равномерно, докато тичаше, започна да се учестява. Бавно, той се наведе лицето по-близо към моето.

Аз го гледах, знаейки точно какво иска да направи.

— Това е лицето ти! — напомних му аз.

Той се изсмя високо и започна да върви отново.

— Наистина не искам да се бия с твоя вампир тази вечер — имам предвид, всяка друга вечер става. Но и двамата имаме работа за вършене утре и не искам да оставям Кълънови с един по-малко.

Внезапното, неочаквано чувство на срам се изписа по лицето ми.

— Знам, знам! — каза той без да разбира. — Мислиш си, че може да ме убие.

Не можех да говоря. Оставях ги сами да се оправят. Какво ако някой се нарани, защото бях толкова слаба? Но какво ако бях смела и Едуард... не можех дори да си го помисля.

— Какво ти става, Бела? — Шеговитото перчене внезапно изчезна от лицето му, оставяйки моя Джейкъб гол, като да махнеш маска. — Ако нещо, което съм казал, те е разстроило, знаеш, че само се шегувах. Не съм го мислил — ей, добре ли си? Не плачи, Бела — помоли ме той.

Опитах се да се сдържа.

— Няма да плача.

— Какво казах?

— Не е нищо, което си казал. Просто, е, това съм аз. Направих нещо... лошо.

Той ме гледаше, очите му се разшириха от объркване.

— Едуард няма да се бие утре! — прошепнах обяснението. — Накарах го да остане с мен. Аз съм голяма страхливка.

Той се намръщи.

— Мислиш си, че няма да проработи ли? Че те ще те намерят? Знаеш ли нещо, което аз не знам?

— Не, не. Не се страхувам от това. Аз просто не мога да го пусна да отиде. Ако не се завърне... — изтръпнах, затваряйки очи, за да избегна мислите.

Джейкъб мълчеше.

Продължих да шепна, очите ми все още затворени.

— Ако някой пострада, ще е моя вината. Ако дори и нищо не се случи... ще съм ужасена. Мразя да бъда, да го убеждавам да бъде остане с мен. Той няма да ми се противопостави, но знам на какво съм способна. — Почувствах се малко по-добре след като го казах. Дори да можех да го призная само на Джейкъб.

Той изсумтя. Отворих очите си бавно и бях разочарована да видя, че тъмната маска се беше върнала.

— Не мога да повярвам, че ти е позволил да го убедиш да се откаже. За нищо на света на бих го пропуснал.

Въздъгнах.

— Знам.

— Това не значи нищо — изведнъж отстъпи той. — Това не означава, че те обича повече от мен.

— Но ти не би останал с мен, дори и да те умолявах.

Той сви устни за момент и се зачуди дали ще се опита да отрече. И двамата знаехме истината.

— Това е само, защото те познавам по-добре — каза той накрая. — Всичко щеше да мине без дърпане. Дори и да ме беше помолила и аз ти бях отказал, нямаше да си ми ядосана след това.

— Но през цялото време няма да те има, ще се поболея от притеснение, Джейк. Ще се побъркам.

— Защо? — попита той грубо. — Какво те интересува, ако нещо се случи с мен?

— Не говори така. Знаеш колко много значиш за мен. Съжалявам, че не е по начина, по който искаш, но нещата са такива. Ти

си най-добрия ми приятел. Поне някога беше. И понякога също си... когато си без твоите пазачи.

Той се усмихна със старата усмивка, която обичах.

— Винаги съм такъв — обеща той. — Дори когато не се... държа, както трябва. В крайна сметка, винаги съм тук.

— Знам! Защо мислиш, че все още търпя глупостите ти?

Той се засмя с мен, а след това очите му бяха тъжни.

— Кога най-накрая ще разбереш, че си влюбена в мен?

— Оставям на теб да развалиш момента.

— Не казвам, че не го обичаш. Не съм глупав. Но е възможно да обичаш повече от един по едно и също време, Бела. Виждал съм го на живо.

— Не съм никакъв откачен върколак, Джейкъб.

Той сбърчи нос и бях готова веднага да се извиня за последната обида, но той промени темата.

— Не сме далеч, мога да го надуша.

Въздъгнах с облекчение.

Той грешно разбра реакцията ми.

— С удоволствие бих забавил, Бела, но ще поискаш да си на закрито, когато това започне.

И двамата погледнахме нагоре.

Голяма стена от лилаво-черни облаци идваха от запад, помрачавайки гората под нея като идваше.

— Уоу! — измънках аз. — По-добре е да побързаш, Джейк. Ще искаш да се прибереш преди да е дошло.

— Няма да се прибирам.

Взирах се в него, раздразнена.

— Ти няма да лагеруваш с нас.

— Не технически — да споделям палатката ти или нещо друго. Предпочитам бурята пред миризмата. Но съм сигурен, че твоя кръвопиец ще иска да поддържа връзка с глутницата с цел координати и аз любезно ще осигурявам тази услуга.

— Мислех, че е работа на Сет.

— Ще я поеме утре, по време на битката.

Напомнянето ме накара да млъкна за секунда. Гледах го, притеснението се появи отново с внезапна жестокост.

— Но предполагам, че има начин да останеш, след като вече си тук? — предположих аз. — Ако молах? Или да изтъргуваш обратно живота на служене или нещо друго?

— Съблазнително, но не. След всичко, умоляването ще е интересно да се види. Можеш да го впуснеш в действие, ако искаш.

— Наистина ли няма какво да кажа?

— Не. Не и ако ми обещаеш по-добра битка. Във всеки случай Сам отговаря, не аз.

Това ми напомни за нещо.

— Едуард ми каза нещо предишния ден... за теб.

Той се наежи.

— Сигурно е лъжа.

— О, наистина ли?

— Ти не си втория, който дава команди, в глутницата, нали?

Той премигна, лицето му избледня от изненада.

— О, това ли?

— Как така никога не си ми казал?

— Защо да го правя? Не е голяма работа.

— Не знам. Защо не? Интересно е. Та, как работи? Как Сам завърши като Алфа, а ти като... Бета?

Джейкъб се изсмя на моите измислени заключения.

— Сам беше първият, по-стария. За него имаше смисъл той да поеме отговорността.

Аз се намръщих.

— Но в такъв случай не трябва ли Пол или Джаред да бъдат втори? Те следващи се промениха.

— Е... трудно е да се обясни — каза Джейкъб уклончиво.

— Опитай.

Той въздъхна.

— Отнася се повече за произхода, знаеш? Нещо старомодно. Защо ще те интересува кой е бил дядо ти, нали?

Спомних си нещо, което Джейкъб ми беше казал преди много време, преди всеки от нас да знае нещо за върколаци.

— Не каза ли, че Ефраим Блек е бил последният водач на Килайетите?

— Да, точно. Защото той е бил Алфа. Знаеш ли че, технически, Сам е вожд на цялото племе сега? — той се засмя. — Луди традиции.

Замислих се за това за секунда, опитвайки се да сглобя парченцата.

— Но ти също каза, че хората слушат баща ти повече от всеки друг член на съвета, защото е бил син на Ефраим Блек?

— И какво за това?

— Е, ако е заради произхода... следователно не трябва ли ти да си вожд?

Джейкъб не ми отговори. Той се взираше в тъмната гора, като че искаше внезапно да се съсредоточи на къде е тръгнал.

— Джейк?

— Не, това е работа на Сам. — Той задържа очите си на непроходимия ни път.

— Защо? Неговия прадядо е бил Леви Ълий, нали? Той също ли е би Алфа?

— Има само един Алфа — отговори той механично.

— Тогава какъв е бил Леви.

— Нещо като Бета, предполагам. — Той изсумтя на любопитството ми. — Като мен.

— Няма никакъв смисъл.

— Няма значение.

— Просто искам да разбера.

Джейкъб накрая срещна объркания ми поглед, а след това въздъхна.

— Да! Аз трябваше да бъда Алфа.

Веждите ми се събраха.

— Сам не искаше да отстъпи ли?

— Не. Аз не исках да се изкача.

— Защо не?

Той се намръщи, чувствайки се неудобно от въпросите ми. Е, беше негов ред на се чувства некомфортно.

— Не исках нищо от това, Бела. Не исках нищо да се променя. Не исках да бъда някакъв си легендарен вожд. Не исках да бъда част от глутница вълци. Нямах да го приема ако Сам ми предложеше.

Замислих се за дълъг момент. Джейкъб не ме прекъсна. Той се взираше в гората отново.

— Но аз си помислих, че ще си по-щастлив. Че се справяш с това — накрая прошепнах аз.

Джейкъб ми се усмихна успокоително.

— Да, наистина не е толкова лошо. Вълнуващо понякога, като това нещо утре. Но първоначално беше сякаш си замъкнат във война, за която не знаеш, че съществува. Нямаш никакъв избор, знаеш ли? И беше толкова крайно. — Той сви рамене. — В такъв случай, предполагам, че сега съм доволен. Трябва да бъде сторено и аз мога да вярвам на някой друг да го направи? По-добре е да бъда сигурен.

Гледах го, чувствайки неочакван вид страхопочитание от моя приятел. Той беше повече от пораснал, отколкото му давах аз. Като Били онази нощ при огъня, имаше величие, което не очаквах.

— Вожде, Джейкъб — прошепнах, усмихвайки се на начина, по който двете думи звучаха заедно.

Той извъртя очи.

Точно след това вятъра задуха по-ожесточено през дърветата около нас, изглеждаше сякаш духа от някакъв ледник. Острия звук от счупване на дърво отекна в планината. Макар светлината да изчезваше, докато страшния облак покриваше небето, все още можех да видя малките бели петънца, които се носеха из въздуха край нас.

Джейкъб усили темпото, задържайки очите си на земята, докато спринтираше. Аз се свих повече срещу гърдите му, ужасявайки се от нежелания сняг.

Бяха минали само няколко минути, когато Джейкъб се спусна откъм запазената от вятъра страна на каменистия връх и можехме да видим малката палатка, намираща се срещу закътано място. Още снежинки падаха около нас, но вятъра беше твърде ожесточен, за да им позволи да паднат.

— Бела! — Едуард отвъд главата ми. Тонът му беше безпогрешно искрен. — Това беше по-бързо, от колкото очаквах, и наистина го оценявам.

Завъртях се, за да видя реакцията на Джейкъб.

Джейкъб само сви рамене, цялата дружелюбност просто се изми от лицето му.

— Влез вътре. Ще бъде лошо — косата ми настръхна. — Палатката сигурна ли е?

— Вързах я към скалите.

— Хубаво.

Джейкъб погледна към небето — сега беше черно от бурята, осеяно с малки въртящи се снежинки.

Ноздрите му се разшириха.

— Ще се променя — каза той. — Искам да знам какво става вкъщи.

Той закачи якето си на нисък клон и тръгна към мрачната гора без дори и да се обърне.

22. ОГЪН И ЛЕД

Вятърът тресеше палатката и аз се тресях с нея. Температурата падаше. Можех да го усетя през якето си. Бях дебело облечена, нямаше никаква разлика. Как можеше да е толкова студено? Как можеше да става все по-студено? Трябваше да спре да се влошава, нали?

— К-к-колко е ч-ч-часът? — насилих думите да излязат през тракащите ми зъби.

— Два — отговори Едуард.

Едуард седеше, колкото беше възможно най-далеч в тясното пространство, изплашен дори да диша до мен, след като вече бях толкова студена. Бе твърде тъмно, за да видя лицето му, но гласът му беше пълен с притеснение, нерешителност и безсилие.

— Може би...

— Не д-д-добре съм, н-н-наистина. Не и-и-искам да и-излизам навън.

Вече бе опитал да ме накара да се откажем десетина пъти, но аз бях ужасена от идеята за напускане на палатката. Ако ми беше толкова студено тук, защитена от яростния вятър, можех да си представя колко лошо щеше да бъде ако бягахме през него. И всичките ни усилия този следобед щяха да отидат напразно. Щяхме ли да имаме достатъчно време да починем, когато бурята приключеше? Ами, ако не приключеше? Нямаше смисъл да се местим сега. Можех да изкарам една вечер, мръзнейки. Тревожех се, че следата, която бях оставила можеше да се изгуби, но той ме увери, че ще остане ясна за идващите чудовища.

— Какво мога да направя? — той почти ме умоляваше.

Аз просто поклатих глава. Навън на снега, Джейкъб виеше нещастно.

— М-м-махай се от-т-тук — наредих аз отново.

— Просто се тревожи за теб — преведе Едуард. — Той е добре. Тялото му е направено така, че да може да се справя с това.

— Т-т-то... — исках да кажа, че той все пак трябваше да тръгва, но не успях да го изкарам от устата си. Едва не си прехапах езика докато опитвах. Поне Джейкъб изглеждаше добре екипиран за снега, дори по-добре от другите от глутницата с неговата по-гъста, по-дълга, по-рунтава и червеникавокафява козина. Зачудих се защо е така.

Джейкъб скимтеше с остър, дрезгав глас, пълен с уплаха.

— Какво искаш да направя — изръмжа Едуард, прекалено разтревожен, за да се мъчи да бъде мил. — Да я пренеса през този ад? Не мисля, че си особено полезен в момента. Защо не отидеш да нагрееш времето или нещо подобно?

— Д-д-добре съм — протестирах аз. Съдейки по въздишката на Едуард и по нямото ръмжене извън палатката, не убедих никого. Виелицата люлееше палатката грубо и аз зъзнях в хармония с нея.

Внезапен вой раздра фученето на вятъра и аз си закрих ушите от звука.

Едуард се намръщи.

— Това едва ли бе необходимо — измърмори той — И това е най-лошата идея, която съм чувал някога — каза високо.

— По-добра от всичко, което ти измисли — отговори Джейкъб, неговият човешки глас ме обезпокои. — Защо не отидеш да нагрееш времето — промърмори той. — Аз да не съм Господ?

Чух звука на ципът, който беше около вратата на палатката, да се спуска бавно надолу. Джейкъб се плъзна през най-малкия отвор, който бе възможен, докато арктическият въздух се завихряше около него, няколко снежинки паднаха на пода на палатката. Разтресох се толкова силно, че беше като конвулсия.

— Това не ми харесва — изсъска Едуард, докато Джейкъб затваряше вратата на палатката. — Просто й дай палтото и излез.

Очите ми бяха привикнали достатъчно, за да виждам очертания. — Джейкъб носеше якето, който висеше на дървото до палатката.

Опитах се да попитам за какво говорех, но всичко което излезе от устата ми беше:

— З-з-з-з — студът ме караше да заеквам неконтролируемо.

— Якето е за утре — прекалено студена е, за да може да го затопли. Замръзнала е — той го остави до вратата. — Ти каза, че тя се нуждае от затопляне и ето ме. — Джейкъб задържа ръцете си толкова широко, колкото позволяваше палатката — Както обикновено, когато

тичаше като вълк, той бе облякъл основното — само чифт дънки, без блуза, без обувки.

— Д-д-д-джейк ще з-з-з-замръз-з-знеш — опитах се да се оплача.

— Не аз — каза той бодро. — Тези дни съм около 108,9 градуса. Ще те накарам да се изпотиш за нула време.

Едуард изръмжа, но Джейкъб дори не го погледна. Вместо това, той се плъзна до мен и започна да разкопчава спалния ми чувал. Ръката на Едуард изведнъж беше на неговото рамо, задържайки го, снежнобяла срещу тъмната кожа. Челюстта на Джейкъб се стегна, ноздрите му се разшириха, тялото му настръхна от студеното докосване. Дългите мускули на ръцете му се прегънаха автоматично.

— Свали си ръката от мен — изръмжа той през зъби.

— Дръж си ръцете далеч от нея — отговори Едуард мрачно.

— Н-н-н-не се б-б-бийте — помолих аз. Друг трепет ме разтrese. Усещах как зъбите ми се разрушават, те тракаха толкова силно.

— Сигурен съм, че тя ще ти благодари за това, когато пръстите ѝ почернеят и окапят — отсече Джейкъб.

Едуард се поколеба, после си махна ръката и се плъзна назад в предишната си позиция в ъгъла. Гласът му беше равен и плашещ.

— Внимавай.

Джейкъб се ухили.

— Дръпни се, Бела — каза той, разкопчавайки, ципа по-надолу.

Втренчих се гневно в него. Нищо чудно, че Едуард реагираше по този начин.

— Н-н-н — опитах се да протестирам.

— Не бъди глупава — каза той раздразнен. — Не ти ли харесва да имаш десет пръста?

Той пхна тялото си в несъществуващото пространство, затваряйки със сила ципа зад себе си. И после не можех да възразя — не исках. Той беше толкова топъл. Ръце му се увиха около мен, държейки ме здраво срещу неговата брадичка. Топлината беше неустоима, като въздух след като си бил под вода. Той се сви, когато аз притиснах ледените си пръсти срещу кожата му.

— Божичко, замръзнала си, Бела — оплака се той.

— И-и-и-извинявай — прошепнах аз.

— Опитай се да се успокоиш — предложи той, когато друг трепет премина през мен много силно. — Ще се стоплиш за минута.

Разбира се щеше да се стоплиш по-бързо ако беше свалила дрехите си.

Едуард изръмжа остро.

— Това е просто факт — защити се Джейкъб. — Едно към едно за оцеляващия.

— П-п-престани, Джейк — казах ядосано, макар тялото ми да отказваше дори да се отдели от него. — Н-н-никой н-н-не се нуждае н-н-наистина от десет п-п-пръста.

— Не се тревожи за кръвопиеца — каза Джейкъб и тонът му стана самодоволен — той просто ревнува.

— Разбира се, че ревнувам. — Гласът на Едуард беше кадифен отново, под контрол, като музикален шепот в тъмнината. — Нямах ни най-малка идея колко много бих желал да мога да правя това, което правиш ти за нея, мелез.

— Тези са възможностите — каза Джейкъб безгрижно, но след това тонът му стана кисел. — Поне ти знаеш, че тя желае да си на мое място.

— Така е — съгласи се Едуард.

Изтръпването отслабна, стана по-търпимо, докато те спореха.

— Ето така — каза Джейкъб, доволен. — По-добре ли се чувстваш?

Най-накрая бях способна да отговоря ясно.

— Да.

— Устните ти са сини — размишляваше той. — Искаш ли и тях да стопля? Само трябва да помолиш.

Едуард въздъхна тежко.

— Дръж се прилично — промърморих аз, притискайки лицето си в рамото му.

Той потрепери отново, когато студената ми кожа докосна неговата, и се усмихна с тънко отмъстително задоволство.

В спалния чувал беше вече топло и уютно. Горещината от тялото на Джейкъб сякаш се излъчваше от всякъде — може би защото беше толкова голям. Събух си ботушите и пъгнах пръстите между краката му. Той подскочи леко и после си облегна главата, така че да притисне горещата си буза до скованото ми ухо. Забелязах, че кожата на Джейкъб имаше горски, мускусен мирис — тя се сливаше с условията, тук наскоро гора. Беше хубаво. Чудех се дали Кълънови и Килайетите

не си бяха измислили цялата тази работа с миризмата заради техните предразсъдъци. Всички ми миришеха хубаво.

Бурята виеше като животно, нападащо палатката, но това не ме тревожеше. Джейкъб не беше на студа, аз също. Плюс това просто бях толкова изтощена, за да се тревожа изобщо за нещо — бях изморена от стоенето до толкова късно и болката от мускулните спазми. Тялото ми си отпочиваше бавно, докато се разтапях, парче по парче, и после се отпуснах.

— Джейк? — промърморих заспало — Може ли да те питам нещо? Не се опитвам да бъда кретен ли нещо подобно, просто съм любопитна. — Това бяха същите думи, които той използва, когато беше в кухнята ми... преди колко време?

— Разбира се — усмихна се той, спомняйки си.

— Защо си толкова по-космат от твоите приятели? Не трябва да отговаряш, ако ставам груба.

Не знаех правилата за етикет, които се употребяват във върколашката култура.

— Защото косата ми е по-дълга — каза той, засмян. Въпросът ми не го подразни изобщо. Той поклати главата си, така че рошавата му коса — пораснала до брадичката му погъделичка бузата ми.

— Ох! — бях изненадана, но имаше смисъл. Това беше причината, поради която всички бяха отрязали косите си в началото, когато се присъединиха към глутницата. — Тогава защо не я подстрижеш? Харесва ли ти да бъдеш рошав?

Той не ми отговори веднага, този път и Едуард се засмя изпод дъха си.

— Извинявай — казах аз, прекъсвайки, за да се прозее. — Не исках да любопитствам. Няма нужда да ми отговаряш.

Джейкъб издаде дразнещ звук.

— Ох, той ще ти каже така или иначе, така че по-добре... Оставих косата ми да расте, защото... мислех, че ти харесва повече, когато е дълга.

— Оу! — почувствах се странно. — Аз, тъъ, харесвам я и по двата начина, Джейк. Няма нужда да... се безпокоиш.

Той сви рамене.

— Оказа се много удобно тази вечер, така че не се безпокой за това.

Нямах нищо друго да кажа. След като тишината продължи, клепачите ми се спуснаха надолу и се затвориха, дишането ми ставаше по-бавно, по-равно.

— Всичко е наред, мила, заспивай — прошепна Джейкъб.

Аз въздъхнах, доволна, вече наполовина изгубила съзнание.

— Сет е тук — промърмори Едуард на Джейкъб и изведнъж разбрах целта на виенето.

— Чудесно. Сега можеш да се погрижиш за всичко останало, докато аз се грижа за приятелката ти вместо теб.

Едуард не отговори, но аз простенах, безсилно.

— Спрете — промърморих.

След това стана тихо, или поне вътре. Вън вятърът пищеше безумно през дърветата. От вибрирането на палатката беше трудно да се спи. Коловете, на които бе закрепена, изненадващо се раздрускаха и потрепераха, изваждайки ме от ръба на безсъзнание всеки път, когато бях толкова близко до заспиването.

Почувствах се толкова зле за вълка, момчето което стоеше вън на снега. Замислих се, докато чаках сънят да ме намери. Това малко топло местенце ми напомни за преди, за дните с Джейкъб и си спомних как той беше заместник на моето слънце, топлината която правеше моя празен свят поносим. Беше минало известно време, откакто мислех за Джейкъб по този начин, но ето го — беше тук отново и не топлеше, както преди.

— Моля те! — изсъска Едуард — Ако обичаш!

— Какво? — отвърна Джейкъб изненадано.

— Мислиш ли да се опиташ да контролираш мислите си? — тихият шепот на Едуард беше разярен.

— Никой не е казал, че трябва да слушаш — промърмори Джейкъб, дързък, но все още объркан. — Излез ми от главата.

— Искане ми се да можех. Нямах идея колко са силни малките ти фантазии. Сякаш ми ги крещиш.

— Ще се опитам да ги задържа — прошепна саркастично Джейкъб.

Имаше кратък момент на мълчание.

— Да — отвърна Едуард на неизказана мисъл, мърморейки толкова тихо, че едва долових какво казваше. — Ревнувам и за това също.

— Представих си го точно така — прошепна, самодоволно, Джейкъб. — Сякаш резултатът от играта леко се изравнява, нали?

Едуард се ухили.

— В мечтите ти.

— Знаеш, че тя все още може да промени мнението си — подразни го Джейкъб. — Имайки предвид всички неща, които можеш да направя с нея, а ти не можеш. Или поне не и без да я убиеш.

— Заспивай, Джейкъб — промърмори Едуард — Започваш да ми лазиш по нервите.

— Мисля, че ще го направя. Чувствам се много удобно.

Едуард не отговори.

Аз бях се отнесла прекалено далеч, за да мога да им кажа да спрат да говорят за мен сякаш не съм там. Разговорът беше като сън за мен и аз не бях сигурна дали наистина съм будна.

— Може би щях — каза Едуард след момент, отговаряйки на въпрос, който не бях чула.

— Но щеше ли да бъдеш честен?

— Можеш винаги да питаш и ще видиш — тонът на Едуард ме накара да се зачудя дали не бях пропуснала някаква шега.

— Добре ти виждаш отговорите в главата ми — позволи ми и аз да видя отговорите на моите въпроси.

— Главата ти е пълна с въпроси. На кой от всички искаш да отговоря?

— Ревността... тя би трябвало да те изяжда отвътре. Не може да си толкова сигурен в себе си, колкото изглежда. Освен ако нямаш съвсем никакви емоции.

— Разбира се. — Едуард се съгласи без много да мисли. — Точно сега е толкова лошо, че едва контролирам гласа си. Разбира се, лошо е, когато тя е далеч от мен, с теб, и не мога да я видя.

— Мислиш ли за това през цялото време? — прошепна Джейкъб. — Трудно ли ти е да се концентрираш, когато тя не е с теб?

— И да и не — каза Едуард; той, изглежда, беше решен да отговори честно — Моят ум не работи точно като твоя. Мога да мисля за много повече неща наведнъж. Разбира се, това означава, че винаги мога да мисля за теб, дали тя мисли за теб, когато е тиха и замислена.

Те мълчаха за минута.

— Да, бих предположил, че мисли за теб често — прошепна Едуард в отговор на мислите на Джейкъб. — По-често, отколкото бих желал. Тя се притеснява, че си нещастен. Не, че не го знаеш. Не че не го използваш.

— Трябва да използвам всичко, което мога — промърмори Джейкъб. — Аз не мога да използвам твоите преимущества — преимущества като това, че тя е влюбена в теб.

— Това помага — съгласи се Едуард с мек глас.

Джейкъб беше упорит.

— Тя е влюбена и в мен, нали знаеш.

Едуард не отговори.

Джейкъб въздъхна.

— Но не го знае.

— Не мога да ти кажа дали си прав.

— Това безпокои ли те? Искаш ли да видиш и нейните мисли?

— И да, и не, отново. Така повече ѝ харесва и, макар че понякога това ме изкарва извън кожата ми, предполагам че така е щастлива.

Вятърът препускаше около палатката и я тресеше като земетресение. Ръцете на Джейкъб се стегнаха покровителствено около мен.

— Благодаря ти — прошепна Едуард. — Вероятно ще прозвучи странно, но се радвам, че си тук, Джейкъб.

— Имаш предвид „колкото и да искам да те убия, се радвам, че тя е топла“, нали?

— Това е неудобно примирие, нали?

Шепотът на Джейкъб изведнъж стана самодоволен.

— Знаех си, че си толкова безумно ревнив, колкото съм и аз.

— Не съм такъв глупак, че да го нося на ръкава си като теб. Това не ти помага особено.

— Ти си по-търпелив от мен.

— Трябва. Трябвах ми сто години да го постигна. Сто години, чакайки нея.

— Е... кога реши да играеш доброто търпеливо момче?

— Когато видях колко много я наранява това да избира. Обикновено не е толкова трудно да се контролирам. Мога да сдържам... по-малко цивилизованите чувства, които изпитвам към теб

през повечето време. Понякога си мисля, че тя вижда през мен, но не мога да съм сигурен.

— Мисля, че ти просто се тревожиш, че ако я притиснеш, може да не избере теб.

Едуард не отговори веднага.

— Това е една част — призна той накрая. — Но само малка част. Всички имаме моменти на съмнение. В повечето случаи се притеснявах, че ще се нарани, когато се опитва да се измъкне, за да те види. След като се съгласих, че тя е повече или по-малко защитена заедно с теб — до колкото изобщо може да е защитена — изглеждаше най-добре да спра да я притискам към крайности.

Джейкъб въздъхна.

— Казах й всичко това, но тя не ми повярва.

— Знам — звучеше сякаш Едуард се усмихваше.

— Мислиш си, че знаеш всичко — промърмори Джейкъб.

— Не знам какво е бъдещето — каза Едуард, неговият глас внезапно стана несигурен.

Имаше дълга пауза.

— Какво ще да направиш, ако промени мнението си? — попита Джейкъб.

— И аз не знам.

Джейкъб се изкикоти тихичко.

— Ще опиташ да ме убиеш? — саркастичен отново, сякаш се съмняваше във способността на Едуард да го направи.

— Не.

— Защо не? — тонът на Джейкъб продължаваше да бъде подигравателен.

— Наистина ли мислиш, че щях да я нараня по този начин.

Джейкъб се поколеба за секунда и после въздъхна.

— Да, прав си. Знам, че това е правилно. Но понякога...

— Понякога е любопитна идея.

Джейкъб притисна лицето си в спалния чувал, за да потисне смеха си.

— Точно така — съгласи се накрая.

Какъв странен сън беше това. Чудех се дали безмилостния вятър ме караше да си въобразявам всичкото това шептене. Само вятърът пицеше повече от шептенето...

— Какво е? Усещането да я загубиш? — попита Джейкъб след момент на мълчание, и внезапно нямаше никакво загатване за хумор в неговия дрезгав глас. — Когато си помисли, че си я загубил завинаги. Как се... справи?

— Трудно ми е да говоря за това.

Джейкъб чакаше.

— Имаше два различни момента, в които си го помислих. — Едуард изричаше всяка дума по-бавно от нормалното. — Първият път, в който помислих, че мога да я оставя... беше... почти поносимо. Защото си мислех, че ще може да ме забрави и да бъде сякаш никога не бях докосвал живота ѝ. Повече от 6 месеца бях способен да стоя настрана, да удържа обещанието си, да не се намесвам отново. Ставаше все по-трудно — борех се, но знаех, че няма да победя. Трябваше да се върна... просто да я видя. Това си бях казал все пак. И ако бях я открил прилично щастлива... харесваше ми да мисля, че ще мога да си тръгна отново.

Но тя не беше щастлива. И трябваше да остана. Ето как ме накара да остана с нея и утре, разбира се. Ти се чудеше за това преди, какво беше възможно да ме мотивира... защо тя се чувстваше толкова непоносимо виновна. Тя ми напомни какво ѝ стори вината, когато аз я оставих — какво продължава да ѝ причинява, когато си тръгвам. Тя се чувства ужасно, когато говори за това, но е права. Никога няма да съм способен да го компенсирам, но ще продължавам да опитвам, въпреки това.

Джейкъб не отговори за момент, слушайки бурята или осмисляйки какво беше чул, не знам кое точно.

— А другия път — когато помисли, че тя е мъртва? — прошепна Джейкъб, грубо.

— Да. — Едуард отговори на друг въпрос. — Ще изглежда точно като за теб, нали? Начинът, по който ни възприемаш, можеше да нямаш възможността да я видиш като Бела повече. Но това ще бъде тя.

— Не попитах това.

Гласът на Едуард стана отново бърз и твърд.

— Не мога да ти кажа как се почувствах. Няма думи, с които може да се опише.

Ръцете на Джейкъб се огънаха около мен.

— Но ти си тръгна, защото не искаше да я правиш кръвопийца. Ти искаше тя да е човек.

Едуард заговори бавно.

— Джейкъб, в секундата, в която осъзнах, че я обичам, знаех че има само четири възможности. Първата възможност, най-добрата за Бела, щеше да бъде ако тя не ме търсеше толкова силно — ако беше ме преодоляла и продължила. Щях да приема това, макар че това никога нямаше да промени начина, по който се чувствах. Ти ме мислиш за жив камък — твърд и студен. Когато това се случи, откакто Бела навлезе в живота ми, това е доживотна промяна. Няма връщане назад...

Втората възможност, единствената, която първоначално бях избрал, беше да остана с нея, с нея до края на човешкия ѝ живот. За нея това не беше добър избор, да си губи живота с някого, който нямаше да бъде човек с нея, но това беше възможността, която можех най-лесно да приема. Знаейки, че след като тя умре, щях да намеря начин и аз да умра. 60 години, 70 години — за мен щяха да изглеждат като много, много кратко време... Но след това се оказа, че за нея тази близост с моя свят е твърде опасна. Изглеждаше, че всичко лошо, което можеше да се случи, се беше случило. Или висеше над нас... чакайки да падне. Бях ужасен, че нямаше да има тези 60 години, ако бях близо до нея докато тя е човек.

Така че, избрах възможност три. Която се оказа най-лошата грешка в моя много дълъг живот, както знаеш. Избрах да се махна от нейния свят, надявайки се да я задържа в първата възможност. Не проработи и това почти уби и двамата ни.

Какво ми бе останало освен четвъртата възможност? Тя е това, което Бела иска, или поне така си мисли. Опитвах се да я забавя, да ѝ дам време да намери причина, за да промени решението си, но тя е толкова... упорита. Ти знаеш това. Ще се радвам да удължа това с няколко месеца. Тя изпитва ужас, че става по голяма, а и рождения ѝ ден е през септември...

— Харесва ми възможност едно — промърмори Джейкъб.

Едуард не отговори.

— Знаеш точно колко много мразя да се примирявам с това — прошепна Джейкъб бавно — но мога да видя, че и ти я обичаш... по твой начин. Не мога да споря за това повече. Плюс това, не мисля, че

трябваше да се отказваш толкова рано от първата възможност. Мисля, че имаше много добър шанс тя да бъде добре. След време. Знаеш ли, ако не беше скочила скалата през март... и ако беше изчакал още шест месеца, преди да я видиш... Добре, може би щеше да я видиш прилично щастлива. Имах план.

Едуард се усмихна.

— Може би щеше да проработи. Беше добре измислен план.

— Да — въздъхна Джейкъб. — Но... — изведнъж той шепнеше толкова бързо думите, че се обърках — дай ми година, Едуард. Мисля, че наистина бих могъл да я направя щастлива. Тя е упорита, никой не знае това по-добре от мен, но е способна да се излекува. Тя можеше да се излекува преди. И щеше да бъде човек, с Чарли и Рене и щеше да порасне, и да има деца и... да бъде Бела. Обичаш я достатъчно за да видиш предимствата на този план. Тя мисли, че ти си много щедър... наистина ли е така? Можеш ли да обмислиш идеята, че е възможно аз да съм по-подходящ за нея от теб?

— Трябва да го обмисля — отговори Едуард тихо — в някои неща, ти би бил по-подходящ за нея от всеки друг човек. Бела има нужда от грижи, и ти си достатъчно силен, за да я защитиш от самата нея, и от всичко друго, което заговорници срещу нея. Веднъж вече си го правил, за което ще съм ти признателен докато съм жив или до вечността, което дойде първо... Дори попитах Алис дали може да види — да види дали Бела би била по-добре с теб. Тя не може, естествено. Тя не може да те види и Бела ще е сигурна в своите действия, за сега. Но не съм достатъчно глупав, за да направя същата грешка, която направих преди, Джейкъб. Няма да опитвам да я принуждавам към тази първа възможност отново. Докато тя ме иска, аз съм тук.

— И ако беше решила, че иска мен? — предизвика Джейкъб — Добре, това е нереално, но все пак?

— Щях да я пусна.

— Просто така?

— При условие никога да не ѝ покажа колко трудно ще бъде за мен, да. Но щях да продължавам да я наблюдавам. Виж, Джейкъб, може да я оставиш някога. Като Сам и Емили, няма да имаш избор. Винаги ще чакам, надявайки се това да се случи.

Джейкъб изсумтя тихо.

— Добре, беше по-честен, отколкото имах право да очаквам... Едуард. Благодаря ти, че ме допусна в главата си.

— Както казах, чувствам се странно благодарен за твоето присъствие в нейния живот тази вечер. Беше най-малкото, което можех да направя... Знаеш ли, Джейкъб, ако изключим факта, че сме естествени врагове и това, че се опитваш да откраднеш причината за моето съществуване, можеше всъщност да те харесам.

— Може би... ако не беше противен вампир, който се опитва да опропасти живота на момичето, което обичам... добре, не, и тогава не.

Едуард се изкикоти.

— Може ли да те попитам нещо Джейкъб? — каза Едуард след момент.

— Защо трябва да питаш?

— Мога да чуя само ако си го мислиш. Това е просто история, която Бела изглежда неохотно ми разказа онзи ден. Нещо за трета съпруга...

— Какво за нея?

Едуард не отговори, слушайки историята в главата на Джейкъб. Чух тихото му съскане в тишината.

— Какво? — изсъска Джейкъб отново.

— Разбира се — изръмжа Едуард. — Разбира се! Бих желал вашите по-възрастни да бяха държали тази история за себе си, Джейкъб.

— Не обичаш пиявиците да бъдат рисувани като лошите момчета? — подигра се Джейкъб — Знаеш, че те са. Тогава и сега.

— Наистина не бих могъл да се интересувам по-малко за тази част. Не можеш ли да познаеш с кой герой би се определила Бела?

Това отне минута на Джейкъб.

— Оу. Ъх. Третата съпруга. Добре, виждам смисъла.

— Тя иска да бъде там в яснотата. Да направи малкото, което може, като го призовава — той въздъхна. — Това беше втората причина да стоя с нея утре. Тя е доста изобретателна, когато иска нещо.

— Знаеш, че твоят военен брат й даде идеята толкова, колкото и историята.

— Някоя страна нямаше да навреди — пошепна Едуард, примирен сега.

— И кога това малко примирие ще приключи? — попита Джейкъб. — На зазоряване? — Или да изчакаме след битката?

Имаше пауза докато двамата решиха.

— На зазоряване — прошепнаха заедно, и се засмяха тихо.

— Спи добре, Джейкъб — промърмори Едуард. — Наслади се на момента.

Беше тихо за момент, и палатката стоеше мирно за няколко минути. Вятърът изглежда беше решил, че въпреки всичко няма да ни повали и се беше отказал от битката.

Едуард простена тихо.

— Нямах предвид тихо толкова буквално.

— Съжалявам — прошепна Джейкъб. — Можеш да си отидеш и да ни дадеш ни малко уединение.

— Искаш ли да ти помогна да заспиш Джейкъб? — предложи Едуард.

— Можеш да опиташ — каза Джейкъб, незасегнат — Щеше да бъде интересно да се види кой си отива, нали?

— Не ме изкушавай толкова много, вълк. Търпението ми не е чак толкова свършено.

Джейкъб прошепна през смях.

— Честно казано не бих мърдал точно сега, ако нямаш нищо против.

Едуард започна да си тананика, по-високо от обикновено — опитвайки се да удави мислите на Джейкъб, предполагам. Но това беше моята песен, която той тананикаше, и, въпреки нарастващите ми тревоги от този странен сън, потънах в по-дълбоко безсъзнание... в други сънища, които имаха по-голям смисъл.

23. ЧУДОВИЩЕ

Когато се събудих на сутринта, беше много светло — дори и в палатката, слънчевата светлина гореше очите ми. И аз се потях, както Джейкъб предвиди. Той хъркаше леко в ухото ми, ръцете му все още бяха увити около мен.

Отдръпнах главата си далеч от неговата трепереща топла гръд и усетих хапливостта на студената сутрин върху моята влажна буза. Джейкъб изстена в съня си, ръцете му се стегнаха несъзнателно.

Аз се сгърчих, неспособна да се освободя от прегръдката му, борейки се да вдигна глава достатъчно, за да видя... Едуард отвърна на погледа ми. Изражението му беше спокойно, но болката в очите му беше явна.

— По-топло ли е навън? — прошепнах аз.

— Да. Не мисля, че печката ще е нужна днес.

Опитах се да стигна до ципа, но не успях да освободя ръцете си. Изпънах се, борейки се срещу вялата сила на Джейкъб. Той измърмори, все още заспал, а ръцете му ме стиснаха отново.

— Малко помощ? — попитах тихо.

— Искаш ли да махна ръцете му изцяло? — Едуард се усмихна.

— Не, благодаря ти! Просто ме освободи. Ще получа топлинен удар.

Едуард бързо отвори спалния чувал с едно движение. Джейкъб падна, голият му гръб удари студения под на палатката.

— Хей! — оплака се той и очите му се отвориха рязко. Той инстинктивно избяга от студа като се мушна при мене. Изпъшках, когато тежестта му ми изкара въздуха. А след това тежестта я нямаше. Почувствах удара, когато Джейкъб излетя в единия ъгъл на палатката и тя се разтресе.

Ръмженето изригна отвсякъде. Едуард се наведе пред мен, а аз не можах да видя лицето му, но ръмженето идваше гневно от гърдите му. Джейкъб също беше наполовина наведен, цялото му тяло трепереше,

докато ръмженето се процеждаше от стиснатите му зъби. Вън от палатката, лошото ръмжене на Сет Клиъруотър ехтеше при скалите.

— Престанете, престанете! — извиках, опитвайки се да застана между двамата. Мястото беше толкова малко, че нямаше нужда да се протягам много, за да поставя ръцете си върху гърдите им. Едуард постави ръката си около кръста ми, готов да ме премахне.

— Престани, веднага! — предупредих го.

Под допира ми, Джейкъб започна да се успокоява. Треперенето се забави, но зъбите му бяха все още стиснати, очите му яростно фокусирани върху Едуард. Сет престана да ръмжи, дълъг непрестанен звук, насилствен фон на внезапната тишина в палатката.

— Джейкъб? — попитах, чакайки докато накрая не ме погледна. — Ранен ли си?

— Разбира се, че не! — изсъска той.

Обърнах се към Едуард. Той ме гледаше, изражението му беше неспокойно и ядосано.

— Това не беше хубаво. Би трябвало да се извиниш!

Очите му се разшириха от отвращение.

— Трябва да се шегуваш. Той те притискаше.

— Защото го бутна на пода. Той не го направи нарочно, а и не ме нарани!

Едуард изстена, отвратен. Той бавно погледна Джейкъб с враждебни очи.

— Моите извинение, куче!

— Няма проблем! — Джейкъб каза с подигравателен тон.

Все още беше студено, въпреки че не беше толкова, колкото преди. Свих ръце около гърдите ми.

— Заповядай! — каза Едуард, спокоен отново. Той вдигна якето от пода и го уви около мен.

— Това е на Джейкъб! — отбелязах.

— Джейкъб си има козина! — намекна Едуард.

— Просто ще използвам спалния чувал, ако нямаш нищо против. — Джейкъб го игнорира, обикаляйки около нас и се плъзна в чувала. — Не бях достатъчно готов да се събудя. Това не беше най-хубавото спане, което съм имал.

— Беше твоя идея! — Едуард каза безчувствено.

Джейкъб се беше свил, очите му вече бяха затворени. Той се прозя.

— Не съм казал, че не е най-хубавата нощ, която съм прекарал! Просто не можах да се наспя! Мислех, че Бела никога няма да спре да говори!

Потрепнах, чудейки се какво ли е излязло от устата ми, докато съм спала. Възможностите бяха ужасяващи.

— Радвам се, че си се забавлявал — промърмори Едуард.

Тъмните очи на Джейкъб запримигах.

— Ти не прекара ли хубава нощ? — попита той самодоволно.

— Не беше най-лошата нощ в живота ми.

— Влезе ли в топ 10? — попита Джейкъб с перверзно удоволствие.

— Възможно е.

Джейкъб се усмихна и затвори очи.

— Но — продължи Едуард — ако имах възможност да заема мястото ти миналата нощ, нямаше да стигне до десетте най-хубави нощи на живота ми. Мечтай си.

Очите на Джейкъб се отвориха, той седна надменно, раменете му се изпънаха.

— Знаеш ли какво? Мисля, че е твърде претъпкано тук.

— Не мога да не се съглася.

Подбутнах Едуард в ребрата — навярно си направих синина.

— Предполагам, че ще си довърша съня по-късно. — Джейкъб се намръщи. — Така или иначе трябва да говоря със Сам.

Той се извъртя на коленете си и хвана ципа на палатката.

Почувствах как болка се пропука по гърба и се заформи в стомаха ми, когато осъзнах, че това може да е последния път, в който ще го видя. Той се връщаше при Сам, връщаше се да се бие срещу орда новородени, жадни за кръв вампири.

— Джейк, почакай — приближих се до него, а ръката ми се плъзна по неговата. Той измести ръката си преди да мога да го хвана.

— Моля те, Джейк? Няма ли да останеш?

— Не!

Думата беше силна и студена. Знаех, че лицето издаде болката ми, защото той издиша и половин усмивка смекчи изражението му.

— Не се тревожи за мен, Бела! Ще се оправя, както винаги съм правил! — той се насили да се засмее. — Освен това, мислиш ли че ще позволя на Сет да заеме мястото ми — да се забавлява и да обере цялата слава?... Точно така! — той изсумтя.

— Пази се... — той се измъкна от палатката преди да довърша.

— Почини си, Бела! — чух го да мърмори, докато затваряше ципа.

Ослушвах се за звука от неговите отдалечаващи се стъпки, но беше толкова тихо. Нямаше вече вятър. Можех да чуя сутрешната песен на птиците далеч в планината, и нищо друго. Джейкъб се движеше невероятно тихо.

Свих се в якето си и се облегнах на рамото на Едуард. Мълчахме дълго време.

— Колко още? — попитах аз.

— Алис каза на Сам час и малко? — Едуард каза меко и мрачно.

— Оставаме заедно. Каквото и да стане!

— Каквото и да стане! — той се съгласи, очите му се свиха.

— Знам! Но също ме е страх за тях.

— Те знаят как да издържат — увери ме Едуард, правейки нарочно гласа си весел. — Просто мразя да изпускам забавлението!

Отново с веселбата. Ноздрите ми се разшириха.

Той постави ръката си около рамото ми.

— Не се притеснявай! — помоли ме той, а след това целуна челото ми. — Ако имаше начин да го избегна...

— Да, да, разбира се!

— Искаш ли да те разсея? — той издиша, като прокара ледените си пръсти по бузата ми. Аз потрепнах неволно, сутринта още беше мразовита.

— Може би не точно сега! — той отдръпна ръката си.

— Има други начини да ме разсееш.

— Какво искаш?

— Можеш да ми кажеш за твоите десет най-добри нощи в живота ти — предложих аз. — Любопитна съм!

Той се засмя.

— Опитай се да познаеш!

Поклатих глава!

— Има толкова много нощи за които не знам. Цял век!

— Ще ти стесня кръга! Всичките ми хубави нощи прекарах след като те срещнах.

— Наистина ли?

— Да, наистина — и те са много.

Замислих се за минута.

— Мога да кажа само за моите — признах си аз.

— Може да съвпадат!

— Добре, това беше първата нощ. Нощта, когато остана у нас.

— Да, това е и една от моите. Разбира се, ти спеше по време на моята любима част.

— Така е! — припомних си аз. — Тази нощ говорех.

— Да! — съгласи се той.

Изчервих се, когато се зачудих какво ли съм казала, докато спях в прегръдката на Джейкъб. Не можех да си спомня какво сънувах и дали въобще съм сънувала, така че това не помагаше.

— Какво казах миналата нощ? — прошепнах по-тихо и от преди.

Той сви рамене, вместо отговор, а аз потрепнах.

— Толкова ли е лошо?

— Нищо страшно! — той въздъхна.

— Моля те, кажи ми.

— Най-вече каза името ми, както обикновено.

— Това не е лошо! — съгласих се предпазливо.

— Към края ти започна да мърмориш нещо за „Джейкъб, моят Джейкъб“ — можех да чуя болката, дори и в шепота му. — На твоят Джейкъб доста му хареса.

Изпънах врат, опитвайки се да докосна с устни върха на челюстта му. Не можех да видя очите му. Той се взираше в тавана на палатката.

— Извинявай! — промърморих аз. — Просто това е начина, по който ги различавам.

— Различаваш?

— Между Д-р Джекил и Г-н Хайд. Между Джейкъб, който харесвам, и този, който ме изкарва извън нерви — обясних аз.

— Това има смисъл! — каза той малко по-спокоен. — Кажи ми друга любима нощ.

— Когато се връщахме от Италия.

Той се намръщи.

— Тя не е ли една от твоите? — почудих се аз.

— Не, тя е една от моите, всъщност, но съм изненадан, че е в твоя списък. Не беше ли под абсурдното впечатление, че се държах така, заради вината, и щях да избягам веднага щом вратите на самолета се отвориха?

— Да! — усмихнах се. — Но все пак ти беше там!

Той целуна косата ми.

— Обичаш ме повече, отколкото заслужавам.

Засмях се от невъзможността на тази идея.

— Следващата беше нощта след Италия! — продължих аз.

— Да, тя е в списъка. Ти беше толкова забавна.

— Забавна?

— Нямах си и на идея, че сънищата ти са толкова реални. Отне ми цяла вечност да те убедя, че си будна!

— Все още не съм сигурна! — промърморих аз. — Ти винаги си изглеждал повече като сън, отколкото реалност. Сега ми кажи една от твоите. Познах ли първото място?

— Не — беше преди две нощи, когато официално се съгласи да се ожениш за мен.

Аз се намръщих.

— Тя не спада ли към твоя списък?

— Да... Но съм малко резервирана. Не мога да разбера защо е толкова важна за теб. Ти вече ме имаш завинаги.

— След сто години, когато си изградила достатъчно впечатления, за да можеш наистина да оцениш отговора, ще ти обясня.

— Ще ти напомня да ми обясниш — след сто години.

— Стопли ли се достатъчно? — попита той изведнъж.

— Добре съм! Защо?

Преди да отговори, тишината отвън беше разцепена от раздиращ рев от болка. Звука рикошира от голите скали на планината и запълни въздуха, така че да се чуе от всички посоки.

Рева се откъсна от ума ми като торнадо, едновременно странен и близък. Странен, защото до сега не бях чувала такъв измъчен рев преди. Близък, защото познах гласа веднага — разпознах звука и разбрах значението му напълно, защото аз бих издала такъв звук. Нямах разлика, че когато Джейкъб изрева не беше човек. Нямах нужда от превод. Джейкъб беше близо. Джейкъб беше чул всяка дума,

която бяхме казали. Джейкъб агонизираше. Воят се превърна в присъщ за дете плач, а след това отново стана тихо. Не можех да чуя тихото му бягство, но можех да го усетя — можех да усетя отсъствието, което преди почувствах, празното място, което остави.

— Твоят приятел е достигнал границите! — каза Едуард тихо. — Примирието приключи — каза той толкова тихо, че не бях сигурна дали това е казал.

— Джейкъб е слушал! — прошепнах аз. И това не беше въпрос.

— Да!

— Ти си знаел!

— Да!

Взирах се в нищото, виждайки нищото.

— Никога не съм обещавал да се бия честно — припомни ми той тихо. — А и той заслужаваше да знае.

Главата ми падна в ръцете ми.

— Ядосана ли си ми? — попита ме той.

— Не на теб! Ужасена съм от себе си.

— Не се измъчвай! — помоли ме той.

— Да! — съгласих се горчиво. — Би трябвало да си пазя енергията, за да измъчвам Джейкъб по-късно. Не искам да оставя нито една част от него ненаранена.

— Той знаеше какво прави?

— Мислиш ли, че има значение? — преглъщах сълзите си, но лесно можеха да се чуят в гласа ми. — Мислиш ли, че ми пука дали е честно и дали е бил предупреден? Аз го наранявам. Всеки път, когато се обърна, аз го наранявам! — гласът ми ставаше по-висок и истеричен. — Аз съм отвратителен човек!

Той обви ръката си по-силно около мен.

— Не, не си!

— Съм! Какво ми има? — аз се борих срещу ръцете му, и той ме пусна. — Трябва да отида да го намеря!

— Бела, той вече е на километри от тук. А и е студено.

— Не ми пука! Не мога просто да седя тук! — махнах якето на Джейкъб, пъхнах краката в ботушите си и упорито пълзях към вратата, усещах краката си вцепенени. — Трябва да... трябва да... — не знаех как да довърша изречението, не знаех какво да правя, но въпреки това отворих вратата и излязох в ясната мразовита сутрин.

Имаше по-малко сняг, отколкото си мислех, след лудостта на снощната буря. Вероятно вятърът го е издухал, отколкото да се е разтопил от слънцето, което сега грееше слабо на югозапад, отразявайки се в снега, който бодеше несвикналите ми очи. Въздуха все още щипеше, но беше дяволски спокоен и бавно ставаше по чувствителен след като слънцето си издигна по-високо. Сет Клиъруотър се беше свил върху купчина борови иглички в сянката на дебел смърч, главата му върху лапите му. Неговата пясъчна козина беше почти невидима срещу мъртвия пън, но можех да видя как снегът се отразява в очите му. Той се взираше в мен, както аз си представях, с обвинение.

Знаех, че Едуард ме следва докато се препъвах сред дърветата. Не можех да го чуя, но слънцето се отразяваше в неговата кожа в блестящи дъги, които танцуваха около мен. Той не се доближи да ме спре, докато не бях на няколко крачки от сянката на гората. Ръката му хвана лявата ми китка. Той не обърна внимание, когато се опитвах да се освободя.

— Не можеш да го последваш. Не и днес. Почти е време. А да се изгубиш, това няма да помогне на никого.

Завъртях си китката, дърпайки я ненужно.

— Съжалявам, Бела — той шепнеше. — Съжалявам, че го направих.

— Не си направил нищо! Вината е моя! Аз го сторих! Всичко провалих! Трябваше да... когато той... не трябваше... аз... аз... — плачех аз.

— Бела, Бела.

Той скръсти ръце около мен, а ризата му попиваше сълзите ми.

— Трябваше да... да му кажа... трябваше... да кажа... — Какво? Какво щеше да оправи нещата? — Не трябваше да... разбира по този начин.

— Искаш ли да видя дали ще мога да го върна обратно, така че да можеш да говориш с него? Все още има малко време! — Едуард каза с тиха агония в гласа му. Кимнах срещу гърдите му, уплашена да видя лицето му. — Стой до палатката. Ще се върна скоро.

Ръцете му изчезнаха. Той тръгна толкова бързо, секундата която ми отне да погледна нагоре, той вече беше заминал. Бях сама.

Ново ридание излезе от гърдите ми. Днес наранявах всички. Имаше ли нещо, което да докосна без да разваля?

Не знаех защо ме удря толкова силно сега. Не беше сякаш не знаех, че това ще се случи. Но Джейкъб никога не беше реагирал толкова остро — губейки неговото подчертано доверие и показвайки силата на неговата болка. Звука от агонията му все още ме пронизваше, някъде дълбоко в мен. Точно до нея беше другата болка. Болката, чувствайки болката на Джейкъб. Болката от нараняването на Едуард, също. За невъзможността да видя как Джейкъб си отива със спокойствие, знаейки правилното нещо, единствения начин.

Бях егоистична, наранявах. Управлявах всички, които обичах. Бях като Кати, като Лутеринг Хейтс, само дето моите варианти бяха по-добри от нейните, нито един зъл, нито един слаб. И седях там, плачейки за това, не правейки нищо смислено, за да го оправя. Точно като Кати.

Не можех да позволя на това, което ме наранява, да повлияе повече на решенията ми. Беше твърде късно, но сега трябваше да направя това, което бе редно. Може би вече беше сторено за мен. Може би Едуард нямаше да може да го върне. Тогава щях да го приема и щяха да продължа с живота си. Едуард никога нямаше да види да пропилявам и една сълза за Джейкъб Блек. Няма да има повече сълзи. Избърсах и последната с студени пръсти.

Но ако Едуард се върне с Джейкъб, това беше. Трябва да му кажа да си тръгне и повече да не се връща.

Защо беше толкова трудно? Много по-трудно от това да кажа сбогом на моите приятели. На Анджела, на Майк? Защо болеше толкова? Не беше редно. Това не би трябвало да ме наранява. Имах, каквото исках. Не можех да имам и двете, защото Джейкъб не може да ми бъде само приятел. Време беше да се откажа да желая това. Колко абсурдно лаком може да бъде един човек? Трябваше да превъзмогна това неразумно чувство, че Джейкъб принадлежеше към живота ми. Той не можеше да ми принадлежи, не можеше да бъде моя Джейкъб, когато принадлежах на друг.

Вървах бавно към малките сечища, влачейки крака. Когато спрях в празното пространство, премигвайки срещу острата светлина, хвърлих един поглед на Сет — не беше мръднал от неговото легло от

борови иглички — и след това погледнах настрани, отбягвайки очите му.

Можех да усетя, че косата ми беше рошава, усукана на топка като змиите на Медуза. Раздърпах я с пръстите си, но бързо се отказах. Кой се интересува как изглеждам? Грабнах манерката, която висеше при вратата на палатката и я разтресох. Тя се разля, за това отвъртях капачката и поех голяма глътка, за да изплакна устата си със студената вода. Някъде наблизо имаше храна, но не се чувствах достатъчно гладна, за да я потърся. Започнах да крача през светлото пространство, усещайки очите на Сет върху мен през цялото време. Защото нямаше да го погледна, в главата ми той стана отново момче, а не огромен вълк. Толкова приличаше на младия Джейкъб.

Исках да помоля Сет да излае или да даде някакъв друг знак, че Джейкъб се връща, но се спрях. Нямаше значение дали Джейкъб се връща. Може би щеше да бъде по-лесно ако не идваше. Пожелавих по някакъв начин да се обадя на Едуард.

Сет изстена и скочи на крака.

— Какво има? — попитах го глуповато.

Той ме игнорира, вървейки към края на дърветата, насочвайки носа си към запад. Той започна да скимти.

— Това другите ли са, Сет? В сечището?

Той ме погледна и нежно изскимтя веднъж, а след това обърна носа си внимателно на запад. Ушите му се наостриха назад и той изстена отново.

Защо бях такава глупачка? Какво си мислех, когато изпратих Едуард далеч? Откъде да предположа какво ставаше? Не говорех вълчи.

Студена струя от страх започна да се спуска по гърба ми. Ами какво ако времето беше изтекло? Ако Едуард и Джейкъб се бяха приближили доста? Ако Едуард беше решил да се присъедини в борбата? Леденият страх се беше събрал в стомаха ми. Ами ако страданието на Сет нямаше нищо общо със сечището, а неговия вой беше отричане? Ами ако Едуард и Джейкъб се биеха помежду си някъде в гората? Те нямаше да го направят, нали?

С внезапна, студена увереност разбрах, че могат — ако грешните думи бяха казани. Помислих за безизходното положение в палатката

тази сутрин и се зачудих дали не съм подценила колко близо бяха да се сбият.

Нямаше да бъде повече от това, което заслужавам, ако някак си загубех и двамата.

Ледът се заформира около сърцето ми.

Преди да мога да се свия от страх, Сет измърмори слабо, дълбоко в гърдите, а след това се обърна от наблюдението си и се насочи към почивното му място. Това ме успокои, но и ме ядоса. Не можеше ли да издълбае съобщение в пръстта или нещо подобно?

Краченето ме накара да се изпотя под всичките ми дрехи. Хвърлих якето си в палатката, а след това се обърнах, за да си проправя път през малкото пространство между дърветата. Сет изведнъж скочи на крака отново, козината отзад на врата му настръхна. Огледах се наоколо, но не видях нищо. Ако Сет не престанеше, щяха да хвърля някоя шишарка по него.

Той изръмжа, малък предупредителен звук, прокрадвайки се по западния край, и възвърна нетърпението ми.

— Само ние сме, Сет! — каза Джейкъл от разстояние.

Опитах се да си обясня защо сърцето ми започна да бие силно, когато го чух. Беше просто страх от това, което сега трябваше да направя, това беше всичко. Не можех да си позволя да се успокоявам, че той се връща. Това щеше да е противоположно на полезното.

Едуард се появи първи, лицето му беше празно и спокойно, когато излезе от сянката. Слънцето заблещука по кожата му, така както и снега. Сет отиде да го поздрави, гледайки съсредоточено в очите му. Едуард кимна бавно, а притеснение сбръчка челото му.

— Да, това е всичко, от което се нуждаем — промърмори той на себе си, преди да се обърне към вълка. — Предполагам, че не трябва да сме изненадани. Но подходящия момент приближава. Моля те, кажи на Сам да помоли Алис да се опита да определи плана по-добре.

Сет наведе глава веднъж, а аз поисках да мога да изръмжа. Разбира се, той щеше да кимне сега. Обърнах глава, ядосана, и разбрах, че Джейкъл беше там.

Той беше застанал с гръб към мен, гледайки към пътя, по който беше дошъл. Чаках го внимателно да се обърне.

— Бела! — Едуард промърмори, изведнъж застанал до мен. Той се взираше надолу от мен с нищо повече от интерес в очите. Нямаше

край на неговото великодушие. Сега го заслужавах по-малко, от колкото някога съм.

— Има малко объркване! — каза ми той, неговият глас беше внимателно контролиран. — Ще отведа Сет малко по-далеч и ще се опитам да го оправя. Няма да съм далеч, но също няма и да слушам. Знам, че не искаш публика, без значение по кой начин си решила да действаш.

Само в края болката пречупи гласа му. Никога повече няма да го нараня. Това щеше да е мисията в живота ми. Никога повече няма да бъда причината за появата на този поглед в очите му. Бяха толкова разстроена, за да попитам какъв е новият проблем. Не се нуждаех от нищо повече.

— Побързай! — прошепнах аз.

Той ме целуна слабо по устните, а след това изчезна в гората със Сет. Джейкб все още беше в сянката на дърветата — не можех да видя изражението му ясно.

— Бързам, Бела! — той каза с глух глас. — Защо не приключиш с това?

Преглътнах, гърлото ми изведнъж беше толкова сухо, че не знаях дали ще мога да издаде звук.

— Просто кажи думите и приключвай.

Поех дълбоко въздух.

— Съжалявам, че съм такъв отвратителен човек! — прошепнах аз. — Съжалявам, че бях толкова егоистична. Искан ми се никога да не те бях срещала, за да не мога да те нараня по начина, по който го направих. Няма да го правя повече, обещавам. Ще стоя далеч от теб. Ще се изнеса от щата. Няма да има нужда повече да ме погледнеш.

— Това не прилича много на извинение — каза той горчиво.

Не можех да направя гласа си по-висок от шепот.

— Кажи ми как да го направя правилно.

— Какво ако не искам да стоиш далеч от мен? Какво ако предпочитам да останеш — егоистична или не? Нямам ли право на мнение, ако се опитваш да направиш нещата по-добри за мен?

— Това няма да помогне, Джейк. Грешно беше да стоим заедно, когато искаме съвсем различни неща. Няма да стане по-добре. Просто ще продължавам да те наранявам. Не искам повече да те наранявам. Мразя да го правя! — гласът ми се пречупи.

Той изстена.

— Спри! Не трябва да казваш нищо повече. Разбрах!

Исках да му кажа колко ще ми липсва, но прехапах език. Това никак нямаше да помогне.

Той стоеше тихо за момент, зяпайки земята, а аз се борех срещу нуждата да ида и да го прегърна. Да го успокоя. А след това той вдигна глава.

— Е, ти не си единствената, която способна на саможертва! — той каза, а гласът му беше по-силен. — И двама могат да играят тази игра.

— Какво?

— Държах се доста лошо. Направих го по-трудно за теб, от колкото трябваше. Можех да се оттегля с грация в началото. Но аз също те нараних.

— Вината е моя.

— Няма да позволя да поемеш цялата вина, Бела. Или цялата слава, също. Знам как да се възстановя.

— За какво говориш? — попитах аз. Внезапната безумна светлина в очите му ме изплаши. Той погледна слънцето, а след това ми се усмихна.

— Има доста хубава битка, която се води долу. Не мисля, че ще е толкова трудно да се изкарам извън кадър.

Думите му потънаха в ума ми, бавно, една по една, а не можех да дишам. Въпреки всичките ми намерения да премахна Джейкъб вън от живота си напълно, не можех да осъзная до тази секунда, колко надълбоко ножът трябваше да влезне.

— О, не, Джейкъб! Не, не, не, не! — извиках в ужас. — Не, Джейк, не! Моля те, не! — коленете ми започнаха да треперят.

— Каква е разликата, Бела? Това само ще го направи по-удобно за всички. Няма да ти се наложи да се местиш.

— Не! — гласът ми се повиши. — Не, Джейкъб! Няма да ти позволя.

— Как ще ме спреш? — той се подигра, усмихвайки се, за да премахне болката в гласа си.

— Джейкъб, умолявам те! Остани с мен! — щях да падна на колене, ако можех въобще да се помръдна.

— За петнадесет минути, докато изпусна цялата битка? Така че да избягаш от мен веднага щом разбереш, че съм добре? Трябва да се шегуваш.

— Няма да бягам. Промених си мнението. Ще го измислим някак, Джейкъб. Винаги има компромис. Не отивай!

— Не лъжи!

— Не лъжа. Знаеш какъв ужасен лъжец съм. Погледни в очите ми. Ще остана, ако го направиш!

Лицето му стана грубо.

— И аз мога да бъда кума ти на сватбата?

Мина момент преди да мога да проговоря, и пак отговора, който успях да му дам бе:

— Моля те!

— Така си помислих и аз! — каза той, лицето му се успокои отново, но не и необузданата светлина в очите му.

— Обичам те, Бела! — промърмори той.

— Обичам те, Джейкъб! — прошепнах аз пречупено.

— Знам го по-добре от теб! — усмихна се той.

Той се обърна да си ходи.

— Всичко! — казах аз след него със задушен глас. — Всичко, което искаш, Джейкъб! Само не го прави!

Той се спря и се обърна бавно.

— Не мисля, че имаш предвид това.

— Остани! — умолявах го аз.

Той поклати глава.

— Не, отивам! — той спря, сякаш решаваше нещо. — Но мога да го оставя на съдбата.

— Какво имаш предвид?

— Няма нужда да правя нещо обмислено — ще направя най-доброто за приятелите ми и ще оставя, каквото трябва да стане, да стане! — той сви рамене. — Ако можеш да ме убедиш, че наистина искаш да се върна — повече, отколкото да вършиш егоистичните неща.

— Как? — попитах аз.

— Можеш да ме помолиш? — предложи той.

— Върни се! — прошепнах аз. Как можеше да се съмнява, че не го мисля.

Той поклати глава, а след това се усмихна.

— Не ти говоря за това.

Отне ми секунда да разбера какво говори и защо през цялото време ме гледа с това гордо изражение — толкова сигурен в моята реакция. Скоро след като просветлението ми дойде, аз изтърсих думите без да ме интересува цената.

— Ще ме целунеш ли, Джейкъб?

Очите му се разшириха учудени, а след това се свиха от съмнение.

— Ти блъфираш.

— Целуни ме, Джейкъб! Целуни ме и после се върни.

Той се колебаеше в сянката, борейки се със себе си. Наполовина беше обърнат на запад, торсът му беше завъртян далеч от мен, но краката му стояха, където са. Все още гледайки далеч, той направи една несигурна стъпка към мен, а след това още една. Той обърна лице, за да ме погледне, очите му бяха съмнителни.

Взях се. Нямах и на идея какво изражение имах.

Той се поклати на петите си, а след това се наклони напред, скъсявайки разстоянието между нас в три дълги крачки.

Знаех, че щеше да пресметне преимуществата на ситуацията. Очаквах го. Стоях неподвижно — очите ми затворени, пръстите ми с свиха в юмруци от двете ми страни — когато с двете си ръце той хвана лицето ми и устните му намериха моите с желание, което не беше далеч от насилие.

Можех да усетя гнева му, когато неговите устни откриха моята пасивна съпротива. Едната ръка се придвижи към тила ми, като се сви в юмрук при корените на косата ми. Другата ръка грубо хвана рамото ми, разтърсвайки ме, а след това ме придърпа към него. Ръката му продължи надолу по моята, хвана китката ми и я сложи върху врата му. Оставих я там, все още свита на топка, несигурна колко далеч бих отишла в отчаянието си да го запазя жив. През цялото време неговите устни, объркано меки и топли, опитвайки се да изкопчат отговор от моите. Когато разбра, че няма да си махна ръката, той освободи китката ми, ръцете му почувстваха пътя си надолу към талията ми. Неговата гореща ръка намери кожата ми и ме придърпа напред, притискайки моето тяло към неговото.

Устните му се отказаха за момент от моите, но аз знаех, че не беше близо до края. Устата му проследи линията на челюстта ми, а

след това изследва дължината на шията ми. Той пусна косата ми, търсейки другата ми ръка, за да я сложи върху врата ми като първата.

И двете му ръце бяха свити около кръста ми, а устните му намериха ухото ми.

— Можеш да се справиш по-добре от това, Бела! — той прошепна с дрезгав глас. — Твърде много го мислиш!

Потрепнах, когато усетих как зъбите му ухапах ухото ми.

— Точно така! — измънка той. — Поне веднъж покажи какво чувстваш.

Поклатих глава механично, докато едната му ръка се вплете отново в косата ми, за да ме спре.

Гласът му стана кисел.

— Сигурна ли си, че искаш да се върна? Или наистина искаш да умра?

Гняв ме разтърси като удар след тежък юмрук. Беше твърде много — той не беше честен.

Ръцете ми вече бяха около врата му, затова грабнах два кичура от косата му — игнорирайки болката в дясната си ръка — и се дърпах назад, опитвайки да отдалеча лицето си от неговото. И Джейкъб разбра погрешно.

Той беше твърде силен, за да разпознае, че ръцете ми, опитвайки се да издърпат косата му от корените, искаха да му причинят болка. Вместо гняв, той го си го представи за страст. Той помисли, че най-накрая му отговарям.

С необуздано издишане, той прилепи устните си към моите, пръстите му се вкопчиха обезумяло в кожата на кръста ми.

Сътресението от гнева обърка моя крехък себеконтрол — неговия неочакван възторжен отговор го премахна напълно. Ако тук имаш само триумф, щях да му устоя. Но крайната му неприкритост от внезапната му радост разби моята решителност, деактивира я. Умът ми се откъсна от тялото ми и аз му отвърях на целувката. Въпреки всички причини, устните ми се движеха заедно с неговите по странен объркващ начин, по които никога досега не са се движели — защото не трябваше да внимавам с Джейкъб, и той определено не внимаваше с мен.

Пръстите ми се свиваха в косата му, но този път го притисках към мен.

Той беше навсякъде. Острата слънчева светлина зачерви очите ми, а пристъпа на цвят съвпадна с жегата. Горещината беше навсякъде. Не можех да видя или да чуя, или да усетя нещо, което не е Джейкъб. Мъничките парченца от мозъка ми, които запазиха разсъдливостта си, задаваха въпроси.

Защо не спирах? И по-лошо, защо не можех да намеря в себе си желанието да спра? Означава ли това, че не искам да спре? Че ръцете ми прегръщаха рамената му и ги харесвах, защото са широки и силни? Че ръцете му ме притискаха към тялото му, но не беше достатъчно за мен?

Въпросите бяха тъпи, защото знаех отговора им — лъжех себе си.

Джейкъб беше прав. Беше прав през цялото време. Той беше повече от мой приятел. За това беше невъзможно да му кажа сбогом — защото бях влюбена в него. Също. Обичах го, повече от колкото трябваше, и все пак, не беше достатъчно. Бях влюбена в него, но не беше достатъчно, за да промени нещо, беше достатъчно, за да нарани и двама ни. Да го нараня повече, от колкото съм го наранявала някога.

Не ме интересуваше нищо друго освен болката му. Искях да ми причинят повече болка, от колкото заслужавах. Надявах се да бъде лошо. Надявах се да страдам истински.

В този момент се чувствах сякаш бяхме един и същи човек. Неговата болка винаги е била и винаги ще бъде моя — сега неговата радост беше и моя. Аз се радвах също, но щастиято му беше болка. Почти осезаема — гореше кожата ми като киселина, бавно мъчение. За една кратка, безкрайна секунда напълно различен път се разтвори зад клепачите ми на мокрите от сълзи очи. Ако гледах през погледа на Джейкъб щях да видя как ще се откажа, как това ново себеопознаване няма да ме спаси от загуби. Можех да видя как Чарли и Рене са съчетани в странен колаж с Били и Сам и Ла Пуш. Можех да видя как годините минават и значението им ме променя. Можех да видя огромния червеникавокафявия вълк, който обичах, винаги да стои като защитник, когато ми е нужен. За една малка част от секундата видях подскачащи главички на две малки чернокоси деца, тичайки далеч от мен в познатата гора. Когато изчезнаха, те взеха и видението с тях.

А след това, доста ясно почувствах как сърцето ми се разцепва и най-малката частица се откъсна.

Устните на Джейкъб спряха преди моите. Отворих очи, а той се взираше в мен с учудване и въодушевление.

— Трябва да тръгвам! — прошепна той.

— Не!

Той се усмихна, доволен от отговора ми.

— Няма да се бавя! — обеща той. — Но първо...

Той се наведе да ме целуна отново и нямаше причина, за да отказвам. Какъв щеше да е смисълът? Този път беше различно. Ръцете му бяха меки върху мен, а устните му бяха нежни, неочаквано нерешителни. Беше кратко и много, много хубаво.

Ръцете му се свиха около мен и той ме прегърна сигурно, докато шепнеше в ухото ми.

— Това трябваше да е първата ни целувка. По-добре късно, отколкото никога.

Срещу гърдите му, където той не можеше да види, сълзите бликнаха и се разляха.

24. БЪРЗО РЕШЕНИЕ

Лежах по лице върху спалния чувал, чакайки справедливостта да ме намери. Може би лавина щеше да ме зарови тук. Щеше ми се да стане така. Щеше ми се никога повече да не виждам лицето си в огледало.

Нямаше звук, който да ме предупреди. Изневиделица, студената ръка на Едуард ме погали по заплетената коса. Потреперих виновно при докосването му.

— Добре ли си? — промълви той с разтревожен глас.

— Не. Искам да умра.

— Това никога няма да се случи. Няма да го допусна.

Въздъгнах и тогава прошепнах.

— Може и да промениш мнението си за това.

— Къде е Джейкъб?

— Отиде да се бие — промърморих към земята.

Джейкъб беше напуснал малкия лагер весело — с оптимистичното „Ще се върна след малко“, тичайки с всички сили към полето, треперещ при подготовката му за преминаване към другата му същност. По това време цялата глутница знаеше всичко. Сет Клиъруотър, наглеждащ отвън палатката, беше личния свидетел на позора ми.

Едуард мълча дълго време.

— О — каза той най-накрая.

Тонът на гласа му ме разтревожи, че онази моя лавина не идваше достатъчно бързо. Погледнах нагоре към него, достатъчно сигурна, че очите му бяха нефокусирани, докато слушаше нещо, предпочитам да умра, отколкото той да чуе. Наведох лицето си обратно надолу.

Изненадах се, когато Едуард се подсмихна неохотно.

— А си мислех, че аз се бия мръснишки — каза той с недоволен възхищение. — Той ме кара да изглеждам като светец покровител на етиката. — Ръката му премина по частта от бузата ми, която беше

оголена. — Не съм ти ядосан, любима. Джейкъб е по-хитър отколкото предполагах. Макар че все пак ми се ще да не го беше молила.

— Едуард — прошепнах към грубия найлон. — Аз... аз... аз съм...

— Шшш — прошепна той, а пръстите му погалиха бузата ми. — Нямах това предвид. А просто, че той щеше да те целуне и без това — дори и ако не си беше падала по него — и сега нямам извинение, за да му разбия главата. На това бих се наслаждавал.

— Падам си по него? — измънках почти неразбираемо.

— Бела, наистина ли повярва, че той е толкова благороден? Че ще се хвърли в пламъците на славата просто така, за да проправи пътя за мен?

Вдигнах бавно глава, за да срещна търпеливия му поглед. Изражението му беше меко; очите му бяха пълни по-скоро с разбиране, отколкото с обратното, което заслужавах да видя.

— Да, повярвах в това — прошепнах и погледнах встрани. Но не усетих никакъв гняв към Джейкъб за това, че ме изигра. Нямах достатъчно място в тялото ми, за да задържа каквото и да е, освен омразата, която усещах към себе си.

Едуард отново се засмя нежно.

— Ти си толкова лоша лъжкиня, че ще повярваш на всеки, дори и на този, който има най-малки умения.

— Защо не си ми ядосан? — прошепнах аз. — Защо не ме мразиш? Или още не си чул цялата история?

— Мисля, че имам доста обширен поглед върху нещата — каза той с лек и спокоен глас. — Джейкъб съживява умствената си картина. Чувствам се почти толкова зле за глутницата, колкото и за себе си. На горкия Сет беше започнало да му се гади. Но Сам сега кара Джейкъб да се фокусира.

Затворих очи и разтърсих глава в агония. Острите влакна найлон от палатката на пода деряха кожата ми.

— Ти си просто човек — прошепна той, галейки отново косата ми.

— Това е най-глупавото оправдание, което някога съм чувала.

— Но ти си човек, Бела. И макар да желая толкова силно да бе другояче, и той е човек... Има празнини в живота ти, които аз не мога да запълня. И разбирам това.

— Но това не е истина. Точно това ме прави толкова ужасна. Няма никакви празнини.

— Ти го обичаш — промълви нежно той.

Всяка клетка в тялото ми болезнено искаше да го отрече.

— Теб обичам повече — казах. Това беше най-доброто, което можех да направя.

— Да, знам това. Но... когато те оставих, Бела, аз те оставих кървяща. Джейкъб беше единственият шев, който те върна отново. Това остави следа — и върху двама ви. Не съм сигурен, че този вид шевове ще изчезнат от само себе си. Не мога да виня никого от вас за нещата, които направих неизбежни. Мога да получа прошка, но това не ми позволява да избегна последствията.

— Трябваше да се досетя, че ще опиташ да намериш някакъв начин да обвиниш себе си. Моля те спри. Не мога до го понеса.

— Какво би искала да ти кажа?

— Искам да ме наречеш с всяко лошо име, за което можеш да се сетиш, на всеки език, който знаеш. Искам да ми кажеш, че си отвратен от мен и че ще си тръгнеш, за да мога да те умолявам и да лазя в краката ти, молейки те да останеш.

— Съжалявам — въздъхна той. — Не мога да направя това.

— Поне спри да се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре. Остави ме да страдам. Заслужавам го.

— Не — промърмори той.

Кимнах бавно.

— Прав си. Продължавай да бъдеш твърде разбиращ. Това вероятно е още по-тежко.

Той замълча за миг и усетих промяната в обстановката, някакъв нов натиск.

— Приближават — заявих аз.

— Да, остават само няколко минути. Достатъчно време, за да ти кажа още едно нещо...

Изчаках. Когато той най-накрая проговори отново, шептеше:

— Мога да бъда благороден, Бела. Няма да те принуждавам да избираш между нас. Просто бъди щастлива, можеш да получиш, която и да е част от мен, ако желаеш или никоя, ако така е по-добре. Недей да смяташ, че ми дължиш нещо и нека това да не влияе на решението ти.

Изправих се от пода и застанах на колене.

— По дяволите, престани — му изкрещях.

Очите му се разшириха от изненада.

— Не, не разбираш. Не само се опитвам да те накарам да се чувстваш по-добре, Бела, наистина го мисля.

— Знам, че е така — изпъшках аз. — Какво стана със съпротивлението ти? Недей да започваш с тази благородна саможертва сега! Бори се!

— Как? — запита той и очите му бяха изпълнени с древна тъга.

Покатерих се на скута му, прегръщайки го здраво.

— Не ме интересува, че тук е студено. Не ме интересува, че сега воня като куче. Накарай ме да забравя колко съм ужасна. Накарай ме да го забравя. Накарай ме да забравя собственото си име. Съпротивлявай се!

Не го изчаках да реши — или дори не му дадох възможност да ми каже, че не се интересува от такова жестоко, невярно чудовище като мен. Притиснах се плътно до него и впих уста в ледено студените му устни.

— Внимавай, любима — изрече той, докато го целувах настойчиво.

— Не — изръмжах аз.

Той нежно отстрани лицето ми назад.

— Няма нужда да ми доказваш нищо.

— Не се опитвам да докажа нещо. Ти каза, че мога да получа, която и да е част от теб, която искам. Искam тази част. Искam всяка част. — Обвих ръце около врата му и се протегнах, за да достигна устните му.

Той наведе глава, за да отвърне на целувката ми, но хладните му устни бяха колебливи, докато нетърпението ми се усилваше. Тялото ми правеше намеренията ми твърде ясни, издавайки ме по този начин. Неизбежно ръцете му се придвижиха, за да ме отдалечат.

— Може би не е най-подходящия момент за това — каза той твърде спокойно, за да ми хареса.

— И защо не — изръмжах. Нямаше смисъл да продължавам, ако той щеше да бъде трезво мислещ, затова отпуснах ръце.

— Първо, защото е студено. — Той се пресегна, за да вдигне спалния чувал от пода, завивайки ме сякаш беше одеяло.

— Грешен отговор — отвърнах аз. — Първо, защото ти си странно морален за вампир.

Той се подсмихна.

— Е добре, права си за това. Студът е второто нещо. И трето... е ти наистина миришеш, любима.

Той сбръчка нос.

Въздъгнах.

— Четвърто — промърмори той, навеждайки глава, за да може да прошепне в ухото ми. — Ще опитаме, Бела. Наистина ти обещавам. Но бих предпочел да не е като ответна реакция спрямо Джейкъб Блек.

Свих се и зарових лице в рамото му.

— И пето...

— Това е много дълъг списък — промърморих.

Той се засмя.

— Да, но наистина ли искаше да чуеш битката или не?

Докато говореше, Сет изви остро до палатката.

Тялото ми се вцепени от звука. Не осъзнавах, че лявата ми ръка е свита в юмрук и ноктите се впиваха в превързаната ми длан, докато Едуард не пое ръката ми и нежно не я разтвори.

— Всичко ще бъде наред, Бела — обеща той. — Имаме уменията, опита и изненадата на наша страна. Всичко ще приключи съвсем скоро. Ако не вярвах, че наистина ще е така, сега щях да бъда там долу, а ти щеше да си тук, прикована към някое дърво или нещо друго.

— Алис е толкова малка — проплаках аз.

Той се засмя.

— Това щеше да е проблем... ако изобщо бе възможно някой да я хване.

Сет започна да скимти.

— Какво не е наред? — запитах.

— Просто е ядосан, че трябва да е тук с нас. Знае, че глутницата го е отстранила, за да го защити. Текат му лигите да се присъедини към тях.

Озъбих се в посоката, където смятах, че е Сет.

— Новосъздадените са достигнали края на следата — това проработи като по магия, Джаспър е гений — и са надушили следата на тези, които са в поляната, затова са се разделили на две групи, както

каза Алис — Едуард мърмореше, очите му втренчени в нещо далечно. — Сам ще ни заведе да изненадаме групата в засада. Беше толкова концентриран върху това, което чуваше, че включи и себе си в глутницата подсъзнателно.

Изведнъж погледна надолу към мен.

— Дишай, Бела.

Опитах се да направя това, което ми нареди. Можех да чуя тежкото дишане на Сет от другата страна на палатката и се опитах да дишам равномерно, така че да не изпадна в хипервентализация.

— Първата група е вече на горската поляна. Можем да чуем битката.

Стиснах здраво зъби.

Той се изсмя веднъж.

— Можем да чуем Емет — на него наистина му е приятно.

Опитах се да поема дъх едновременно със Сет.

— Втората група се приготвя — не внимават, все още не са ни чули.

Едуард изръмжа.

— Какво? — възкликнах аз.

— Говорят за теб — той стисна зъби. — От тях се очаква да се уверят, че няма да избягаш... Добър ход, Лея! Ммм, тя е доста бърза. — Той промърмори одобрително. — Един от новосъздадените улови миризмата ни и Лея го повали преди дори да може да се обърне. Сам ѝ помага да го довършат. Пол и Джейкъб хванаха друг, но останалите вече се отбраняват. Няма никаква представа какво да мислят за нас. И двете страни маневрират някак... — Не, нека Сам води. Дръпнете се настрана — промърмори той. — Разделете ги — не им позволявайте да се защитават един друг.

Сет изскимтя.

— Така е по-добре, закарай ги към поляната — одобри Едуард. Тялото му се мърдаше несъзнателно, докато гледаше, напрягащо се за движенията, които би направил. Ръцете му все още държаха моите; извих пръстите си през неговите. Поне не беше там долу. Внезапното отсъствие на звук бе единственото предупреждение.

Дълбокото забързано и отсеченото дишане на Сет спря и — тъй като темпото на дъхът ми беше с неговия — го забелязах.

Престанах да дишам — твърде ужасена дори и за да накарам дробовете ми да работят, когато осъзнах, че Едуард беше замръзнал като блок от лед до мен.

О, не. Не. Не.

Кой беше загубил? Те или ние? Боже, мой. Каква беше загубата ми?

Толкова бързо, че не бях сигурна точно как беше станало, бях на краката си, а палатката се сригваше в парцаливи късчета около мен. Едуард ли беше проправил изход? Защо? Мигнах, шокирана, към блестящата светлина. Сет беше всичко, което можех да видя, точно до нас, лицето му — само на шест инча от това на Едуард. Те се зяпнаха абсолютно концентрирано за една безкрайна секунда. Слънцето се отразяваше в кожата на Едуард и изпращаше танцуващи блясъци по козината на Сет.

И тогава Едуард прошепна бързо.

— Отивай, Сет!

Големият вълк изчезна на две лапи в сенките на гората.

Цели две секунди ли бяха минали? Изглеждаха като часове. Бях ужасена до точката на повдигане, породено от знанието, че нещо ужасно и нередно беше станало в полето. Отворих уста, за да поискам от Едуард да ме заведе там, и то веднага. Те се нуждаеха от него, нуждаеха се от мен. Ако трябва ще пролея кръвта си, за да ги спася, щях да го направя. Ще умра, за да го направя, както третата съпруга. Нямах сребърна кама в ръцете си, но щях да намеря начин...

Преди да можех да произнеса първата си сричка, се почувствах сякаш летях през въздуха. Но ръцете на Едуард изобщо не ме бяха пускали — бях само преместена, толкова бързо, че усещането беше като падане настрани.

Бях с гръб, притиснат в отвесно отсечена скала. Едуард стоеше пред мен, държейки ме в позиция, която познах изведнъж.

Облекчение премина през съзнанието ми в същото време, в което стомахът ми изпадна през петите ми.

Не бях разбрала.

Облекчение — нищо лошо не беше станало в полето.

Ужас — кризата беше тук.

Едуард заемаше отбранителна позиция — полуприклекнал, ръцете му — леко протегнати, така че разпознах с противна сигурност.

Камъкът в гърба ми можеше да бъде и древните тухлени стени на италианската алея, където той бе застанал между мен и покритите с черни плащове войни на Волтури.

Нещо идваше за нас.

— Кой? — прошепнах.

Думите излязоха през зъбите му в ръмжене, което беше по-силно отколкото очаквах. Прекалено силно. Това означаваше, че беше твърде късно да се скрием. Бяхме в капан и нямаше значение кой чува отговора му.

— Виктория — каза той, просъсквайки думата като проклятие. — И не е сама. Усетила е миризмата ми, следвайки новосъздадените с внимание — не е възнамерявала да се бие заедно с тях. Направила е импулсивното решение да ме намери, предполагайки, че ти ще си там където съм аз. И е била права. Ти беше права. Била е Виктория.

Тя бе достатъчно близо, така че можеше да чува мислите й.

Успокоих се отново. Ако бяха Волтури, и двамата щяхме да бъдем мъртви. Но с Виктория нямаше нужда да умрем и двамата. Едуард би могъл да оцелее. Той беше добър боец, добър колкото Джаспър. Ако тя не бе довела твърде много други, той можеше да се бори да се измъкне, да се върне при семейството си. Едуард беше по-бърз от всеки друг. Би могъл да успее.

Бях толкова радостна, че беше изпратил Сет надалече. Разбира се, нямаше никой, към когото Сет можеше да се обърне за помощ. Виктория беше изчислила отлично времето за решението си. Но поне Сет беше в безопасност; не можех да видя огромния пясъчен вълк в главата си, когато си мислех името му, а само петнадесетгодишно момче.

Тялото на Едуард се премести — съвсем леко, но ме насочи накъде да гледам. Зяпнах черните сенки от гората.

Сякаш кошмарите ми идваха, за да ме поздравят.

Два вампира бавно се промъкваха към малкия отвор към лагера ни, с внимателни очи, непропускащи нищо.

Блестяха като диаманти на слънцето.

Едва можех да погледна русото момче — да, той беше просто момче, но беше мускулесто и високо, вероятно на моята възраст, когато е бил променен. Очите му — по-ярко червено, отколкото някога преди

бях виждала — не можеха да задържат моите. Не можех да го гледам, въпреки че той беше най-близо до Едуард — най-близката опасност.

Защото няколко крачки настрани и няколко назад, Виктория ме зяпаше. Оранжевата ѝ коса беше по-ярка, отколкото си я спомнях, повече като пламък. Тук нямаше никакъв вятър, но огънят около лицето ѝ изглежда да трептеше леко, сякаш беше жив.

Очите ѝ бяха черни и жадни. Тя не се усмихна, както винаги правеше в кошмарите ми — устните ѝ бяха стиснати в тънка линия. Имаше нещо, наподобяващо удивително на котешки способности в начина, по който извиваше тялото си, лъвица в очакване на бесен спринт. Неспокойният ѝ див поглед проблясваше между мен и Едуард, но не се спря на него за повече от половин секунда. Тя не можеше да откъсне очи от лицето ми, както аз не можех да откъсна моите от нейното.

Напрежение струеше от нея, почти се усещаше във въздуха. Можех да усетя желанието, всепоглъщащата я страст, която я държеше във властта си. Сякаш и аз можех да чуя мислите ѝ, знаех какво си мислеше.

Беше толкова близо до това, което искаше — целта на цялото ѝ съществуване в продължение на повече от година сега беше просто толкова близо.

Моята смърт.

Планът ѝ беше толкова очевиден, сякаш бе факт. Голямото русо момче щеше да атакува Едуард. Веднага след като Едуард беше достатъчно разсеян, Виктория щеше да ме довърши. Щеше да бъде бързо — тя нямаше време за игрички тук — щеше да бъде напълно. Нещо, от което щеше да бъде невъзможно да се възстановя. Нещо, което дори вампирската отрова не можеше да поправи.

Тя трябваше да спре сърцето ми. Вероятно едната ѝ ръка щеше да пробие гърдите ми, разбивайки го.

Нещо такова.

Сърцето ми биеше яростно, шумно, сякаш за да направи целта ѝ по-очевидна.

В огромното разстояние — надалеч отвъд черната гора, един вълчи вой отекна в неподвижния въздух. Сет си беше отишъл, така че нямаше никакъв начин да си преведем звука.

Русият младеж гледаше Виктория с ъгълчето на окото си, чакайки нареждането ѝ.

Беше млад по повече от един начин. Предположих, от блестящите му тъмnochервени ириса, че не е вампир от много дълго. Щеше да бъде силен, но неумел. Едуард щеше да знае как да го победи. Едуард щеше да оцелее.

Виктория направи рязко движение с брадичката си към Едуард, безсловесно нареждайки на момчето да напада.

— Райли — Едуард каза с мек, умолителен глас.

Русото момче замръзна, червените му очи се разшириха.

— Тя те лъже, Райли — каза му Едуард. — Чуй ме. Тя те лъже, както е излъгала и другите, които сега умират в полето. Знаеш, че ги е излъгала, тъй като те е карала ти да ги лъжеш, че някой от вас е щял да им помогне. Толкова ли е трудно да повярваш, че е излъгала и теб?

Объркване се разпиля върху лицето на Райли.

Едуард се измести с няколко инча настрани и Райли автоматично компенсира със собственото си нагласяне.

— Тя не те обича, Райли. — Мекият глас на Едуард беше неустоим, почти хипнотизиращ. — Никога не те е обичала. Тя обичаше Джеймс и ти не си нищо повече от инструмент за нея.

Когато каза името на Джеймс, устните на Виктория се изтеглиха в гримаса, разкривайки зъбите ѝ. Очите ѝ останаха върху мен.

Райли хвърли обезумял поглед в нейната посока.

— Райли? — каза Едуард.

Райли автоматично се обърна към Едуард.

— Тя знае, че ще те убия, Райли. Искане да умреш, така че да не трябва да продължава да се преструва. Да, ти си виждал това, нали? Прочел си отвращението в очите ѝ, подозирал си лъжливия тон в обещанията ѝ. Бил си прав. Тя никога не те е искала. Всяка целувка, всяко докосване са били лъжа.

Едуард се премести отново, премести се с няколко инча към момчето, няколко инча далеч от мен. Втренченият поглед на Виктория се беше прицелил в пространството между нас. Щеше да ѝ отнеме по-малко от секунда, за да ме убие — имаше нужда само от съвсем малко поле за възможност.

Райли се премести, този път по-бавно.

— Не трябва да умираш — рече Едуард, очите му задържаха тези на момчето. — Има и други начини за живеене, освен този, който тя ти е показала. Не всичко е лъжи и кръв, Райли. Можеш да си тръгнеш още сега. Не е нужно да умираш заради лъжите й.

Едуард плъзна краката си напред и настрани. Сега между нас имаше крачка разстояние. Райли обикаляше твърде отдалеч, компенсирайки този момент. Виктория се надвеси напред на пръстите на краката си.

— Последен шанс, Райли — прошепна Едуард.

Лицето на Райли беше отчаяно, когато погледна към Виктория за отговор.

— Той е лъжецът, Райли — каза Виктория и устата ми зейна отворена в шок от звука на гласа й. — Казах ти за триковете им над ума. Знаеш, че обичам само теб.

Гласът й не беше силното, диво, котешко ръмжене, което бих съпоставила на лицето и стойката й. Беше мек, висок и детски, като сопранен звън. Този тип глас отиваше с руси къдрици и розова дъвка. Не звучеше реален, минавайки през разкритите й, блестящи зъби. Челюстта на Райли се стегна и той изправи рамене. Очите му се опразниха — в тях нямаше повече объркване, нито повече подозрения. Нямаше изобщо никакви мисли. Той се стегна за атака. Тялото на Виктория изглежда се тресеше, тя се беше извила толкова силно. Пръстите й бяха готови клещи, чакащи Едуард да се премести още един инч далеч от мен.

Ръмженето не дойде от никого от тях.

Тяло с форма на мамут излетя през центъра на входа към лагера, хвърляйки Райли на земята.

— Не! — извика Виктория с пронизващия си бебешки глас, изумена.

На ярд и половина пред мен, огромният вълк премина и скочи върху русия вампир. Нещо бяло и твърдо изплющя в скалите до краката ми. Свих се от страх от него. Виктория не отдели и един поглед за момчето, на което тъкмо се бе обяснила в любов. Очите й все още бяха върху мен, изпълнени с разочарование, толкова жестоки, че тя изглеждаше като умопобъркана.

— Не! — каза тя отново през зъби, когато Едуард започна да се премества към нея, блокирайки пътя й към мен.

Райли отново бе на крака, гледайки уродливо и изнемоцяло, но успя да запрати жесток ритник в рамото на Сет. Чух костта да изхрущява. Сет отстъпи и започна да обикаля, накуцвайки. Райли беше протегнал ръцете си, готови, въпреки че изглежда му липсваше част от едната ръка...

Само на няколко ярда от тази борба, Едуард и Виктория сякаш танцуваха.

Не точно обикаляне, защото Едуард не ѝ позволяваше да се приближи по-близо до мен. Тя се задвижи елегантно назад, местейки се от страна на страна, опитвайки се да намери дупка в защитата му. Той следеше обикалянето ѝ гъвкаво, преследвайки я със свършена концентрация. Започна да се премества просто частица от секундата преди тя да беше помръднала, четейки намеренията ѝ в мислите ѝ.

Сет замахна от страната на Райли и раздра нещо с отвратителен, стържещ звук.

Друго голямо бяло парче полетя към гората с последвало тупване. Райли ревна яростно и Сет подскочи назад — учудващо леко на краката си за неговите размери — като Райли замахна към него с една осакатена ръка.

Виктория криволичеше сега през дървесните стволоче, в далечния край на малкия вход към откритото място. Тя се разкъсваше, краката ѝ я дърпаха към безопасността, докато очите ѝ гледаха с желание към мен, сякаш бях привличащ я магнит. Можех да видя изгарящото ѝ желание да убие, предупреждаващ чрез инстинктите ѝ. И Едуард можеше да го види.

— Не си отивай, Виктория — промърмори той със същия хипнотизиращ тон като преди. — Никога няма да получиш друг шанс като този.

Тя показа зъбите си и изсъска към него, но изглеждаше неспособна да се премести по-далеч от мен.

— Винаги можеш да избягаш по-късно — измърка Едуард. — Имаш предостатъчно време. Това всъщност правиш, нали? Ето защо Джеймс те е държал наоколо. Полезно, ако ти харесва да играеш смъртоносни игрички. Партньор с неестествен инстинкт за измъкване. Не трябваше да те оставя — можеше да използва уменията ти, когато го хванахме във Финикс.

Ръмжене премина през устните ѝ.

— Макар че това е всичко, което някога си била за него. Глупаво е да прахосваш толкова много енергия, отмъщавайки за някой, който е по-малко привързан към теб, отколкото ловец към коня си. Ти никога не си била повече от едно удобство за него. Щях да знам.

Устните на Едуард се изтеглиха от едната страна, като докосна слепоочието си.

Със задавен крясък Виктория профуча извън дърветата отново, финтирайки настрани. Едуард отвърна и танцът започна отново.

Точно тогава, юмрукът на Райли хвана хълбока на Сет и ниско скимтене се задави от гърлото на Сет. Той отстъпи назад, раменете му трепереха сякаш се опитваше да се отърси от болката.

Моля те, исках да помоля Райли, но не можех да накарам мускулите си да отворят устата ми, да изтегля въздуха от дробовете си. Моля те, той е само дете!

Защо Сет не беше избягал? Защо не бягаше сега?

Райли беше скъсил разстоянието между тях отново, притискайки Сет към скалите до мен. Виктория изведнъж се интересува от съдбата на партньора си. Можех да я видя как от тъглчето на очите си преценяваше дистанцията между мен и Райли. Сет захапа Райли, отблъсквайки го отново и Виктория изсъска.

Сет вече не накуцваше. Заобикаляйки, се приближи на няколко инча от Едуард: опашката му се отърка в гърба на Едуард, а очите на Виктория се разшириха.

— Не, той няма да ме нападне — каза Едуард отговаряйки на въпроса в главата ѝ. Той се приближи още повече използвайки объркването ѝ. — Ти ни осигури общ враг. Ти ни сплоти.

Тя изщрака със зъби, опитвайки се да се фокусира само върху Едуард.

— Погледни по-внимателно, Виктория — каза той тихо, разконцентрирайки я. — Той наистина ли е толкова подобен на чудовището, което Джеймс проследи през цял Сибир?

Тя отново се втренчи в него и обезумелият ѝ поглед се насочваше ту към Едуард, ту към Сет, ту към мен, отново и отново.

— Не е същият? — изръмжа тя със сопрановия си глас на малко момиченце. — Невъзможно!

— Нищо не е невъзможно — прошепна Едуард, гласът му беше мек и кадифен, докато се приближаваше още по-близо до нея. —

Освен това, което искаш. Никога няма да я докоснеш.

Тя разтърси глава бързо и рязко, противопоставяйки се на опита му да я отклони и се опита да го заобиколи, но той можеше да я блокира в мига, в който тя помисли за това действие. Лицето ѝ се сгърчи от ярост и приклепна готова за скок — отново като лъвица, след което решително тръгна напред.

Виктория не беше неопитна новосъздадена, водена от инстинкта. Тя бе убиец. Дори аз можех да видя разликата между нея и Райли и знаех, че Сет нямаше да оцелее толкова дълго, ако се беше бил с този вампир.

Едуард се премести леко и когато се доближиха един друг, бяха като лъв срещу лъвица.

Танцът ускори темпото си.

Бяха като Алис и Джаспър на поляната, едно неясно ускоряване на движенията, само че танцът не бе с такава перфектна хореография. Чуваха се резки пукания и хрущене откъм скалите всеки път, когато някой се отклонеше от организацията си. Но те се движеха твърде бързо, за да мога да видя кой грешеше...

Райли се разсея от този яростен балет и очите му с уплаха потърсиха партньорката му. Сет нападна и откъсна още едно малко парче от вампира. Райли изрева и нанесе силен удар, който попадна в масивния гръден кош на Сет. Огромното тяло на Сет отхвъркна на десет метра във въздуха и падна с трясък върху каменната стена над главата ми с такава сила, която сякаш разтърси целия връх. Чух как дъха му излезе от дробовете му и бързо се дръпнах настрана, когато тялото му отскочи от камъка и падна на земята на няколко крачки от мен.

През стиснатите си зъби Сет издаде тих стон.

Остри парчета от сив камък се посипаха на главата ми, одрасвайки голата ми кожа. Едно остро парче се търкулна по дясната ми ръка и аз по рефлекс го улових. Стиснах пръсти около остро парче в момента, в който собствените ми инстинкти за оцеляване се събудиха; тъй като нямаше никаква възможност за бягство, тялото ми — без значение колко безсмислен опит бе — се приготви за битка. Усетих адреналина във вените си. Знаех, че шината се впила в дланта ми. Знаех, че това беше лошо за счупената кост в ръката ми. Знаех това, но не усещах болката.

Зад Райли, всичко, което можех да видя беше пламтящата коса на Виктория и един неясен бял образ.

Нарастващите разкъсвания и изпуквания, охканията и изплашеното съскане ме накараха да осъзная, че танцът се превръщаше в смъртоносен за единия.

Но за кого?

Райли се втурна към мен, червените му очи искрящи от ярост. Той с гняв се втренчи в безжизнената купчина пясъчна козина между нас и ръцете му — смазани и счупени се извиха като нокти на хищна птица. Устата му започна да се отваря все по-широко и по-широко, зъбите му проблеснаха и той се приготви да разкъса гърлото на Сет.

Обля ме втора вълна на адреналин, подобна на удар от ток и изведнъж всичко се изясни.

И двете битки приближаваха своя край. Сет щеше да загуби своята, а нямах никаква представа дали Едуард печелеше или губеше. Нуждаеха се от помощ. Нещо, което да отклони вниманието. Нещо, което да им даде възможност да се измъкнат. Ръката ми толкова здраво стисна острия камък, че една телчица от шината ми се скъса.

Бях ли достатъчно силна? Бях ли достатъчно смела? Колко навътре можех да забия грубия камък в тялото си? Щеше ли това да спечели достатъчно време на Сет, за да се изправи отново на крака? Щеше ли да се възстанови достатъчно бързо, за да има смисъл от саможертвата ми?

Насочих острието към ръката си, издърпвайки нагоре дебелия пуловер, за да оголя кожата си, след което натиснах острата част в сгъвката на лакътя си. Там вече имах дълъг белег от предишният си рожден ден. През онази нощ, течащата ми кръв беше достатъчна, за да ги накара да замръзнат на място за един миг. Молах се отново да стане така. Стегнах се и поех дълбоко дъх.

За миг Виктория се разконцентрира от звука, който издадох. Очите ѝ се втренчиха за части от секундата в моите. В погледа ѝ имаше странно съчетание на ярост и любопитство.

Не бях сигурна как съм чула този тих звук с всичките други шумове, които отекваха от каменната стена и звучаха в главата ми. Ударите на сърцето ми трябваше да бъдат достатъчно силни да го заглушат. Но за мига, в който гледах Виктория в очите си помислих, че чувам познат гневен тон.

И точно в тази част от секундата, танцът изведнъж рязко спря. Стана толкова бързо, че не можах да проследя поредицата от събития. Опитах се да ги възстановя в паметта си.

Виктория бе изхвърлена от неясното очертание и се удари по средата на един висок смърч. Падна на земята и веднага се приготви за скок.

Едновременно, Едуард — толкова бърз, че сякаш беше невидим, се обърна назад и сграбчи неподозиращия Райли за ръката. Изглеждаше сякаш Едуард забива крак в гърба на Райли и го хвърли...

Малкото пространство се изпълни с болезнения писък на Райли.

В същия този миг Сет скочи на крака, скривайки голяма част от гледката ми.

Но все още можех да видя Виктория. И въпреки че изглеждаше странно осакатена — като че ли не можеше да се изправи напълно — виждах усмивката, която бях сънувала да проблясва на жестокото ѝ лице.

Тя се приведе и скочи.

Нещо малко и бяло изсвистя във въздуха и се удари в нея, докато тя скачаше. Звукът прозвуча като експлозия и я отхвърли към другото дърво, което се скърши по средата. Отново падна на крака приведена и готова, но Едуард вече се беше върнал на мястото си.

Облекчение изпълни сърцето ми, когато видях, че той стои изправен и непокътнат.

Виктория ритна нещо настрани с босия си крак — оръжието, което бе нарушило нападението ѝ. То се търкулна към мен и осъзнах какво бе то.

Стомахът ми се преобърна.

Пръстите все още се мърдаха, вкопчвайки се в стръкчетата трева, ръката на Райли започна да се влачи безцелно наоколо.

Сет отново обикаляше около Райли и сега Райли отстъпваше. Той отстъпваше назад от приближаващия върколак, лицето му — изпълнено с болка. Вдигна единствената си ръка, отбранително.

Сет се втурна към Райли и вампирът очевидно загуби равновесие. Видях Сет да забива зъби в рамото на Райли и да откъсва нещо, отскачайки назад.

С пронизващ слуха метален писък, Райли загуби и другата си ръка.

Сет разтърси глава и метна ръката в гората. Накъсаният съскащ звук, който се процеждаше през зъбите му, звучеше подигравателно.

Райли изпищя измъчено.

— Виктория!

Виктория дори не трепна от звука на името си. Очите ѝ дори за миг не погледнаха към партньора ѝ.

Сет се хвърли напред със силата на кран. Тласъкът запрати и Сет, и Райли в дърветата, където металическото скриптене бе съпроводено от писъците на Райли. Писъците изведнъж прекъснаха, докато звуците от камък разкъсван на парчета продължиха. Въпреки че дори не погледна Райли за сбогом, Виктория сякаш осъзна, че е останала сама. Тя започна да отстъпва от Едуард, а в очите ѝ пламтеше яростно разочарование.

Тя ми хвърли един кратък, изпълнен с болка поглед, след което започна да отстъпва още по-бързо.

— Не — прошепна Едуард с изкусителен глас. — Остани за още малко.

Тя рязко се обърна и се втурна към сигурността на гората подобно на стрела изстреляна от лък.

Но Едуард беше по-бърз — като изстрелян куршум. Той я улови за гърба в началото на гората и с една последна проста стъпка танцът завърши.

Устните на Едуард се плъзнаха по врата ѝ подобно на милувка. Ужасният шум, идващ от усилията на Сет, заглуши всеки друг шум и затова не се чу ясен звук, който би показал, че това е сцена на насилие. Той спокойно можеше и просто да я целува.

И след това огнената буйна коса вече не бе свързана с останалата част от тялото ѝ. Трептящите огнени къдри паднаха на земята и отскочиха още веднъж преди да се търкулнат към дървото.

25. ОГЛЕДАЛО

Направих усилие да помръдна очите си, широко отворени и замръзнали в шок, за да мога да не зяпам от прекалено близо овалния предмет, обвит от кичури трепереща огнена коса. Едуард отново бе в движение. Бърз и хладно делови, той осакатяваше обезглавения труп.

Не можех да отида при него — не можех да накарам краката ми да ме послушат, те сякаш бяха оковани за земята. Но изследвах подробно всяко негово действие, търсейки по него някаква следа от нараняване. Сърцето ми си възвърна здравословния ритъм, когато не открих никакви рани. Той беше гъвкав и грациозен както винаги. Не виждах дори дрехите му някъде да се бяха разкъсали.

Той не погледна към мен — там, където бях замръзнала в ужас — докато трупаше на купчина все още мърдащите крайници и ги покри със сухи борови иглички. Не срещна шокирания ми поглед и когато хукна в гората след Сет.

Нямах време да се възстановя преди те двамата със Сет да се върнат, ръцете на Едуард бяха пълни с части от Райли. Сет носеше голямо парче — торса му — в устата си. Добавиха товара си към купчината и Едуард извади сребрист правоъгълен предмет от джоба си. Той натисна бутончето на запалката и приближи пламъка към изгнилото дърво. То веднага се запали — дълги езици оранжев огън плъзнаха бързо по кладата.

— Донеси всяко парче — каза Едуард с нисък глас на Сет.

Заедно, вампирът и върколакът претърсиха мястото, от време на време хвърляйки малки късове от мраморния труп в пламъците. Сет държеше парчетата със зъби. Мозъкът ми още не работеше достатъчно добре, за да разбере защо не се бе преобразил и да използва ръцете си. Едуард продължаваше да гледа само това, което вършеше.

И ето че вече свършиха, а силният огън изпращаше пурпурен задушавач стълб към небето. Дебелият пушек се виеше бавно нагоре, изглеждайки по-огромен отколкото трябва; миришеше на горящ

тамян, а тази миризма не беше приятна. Беше прекалено тежка и силна.

Сет отново издаде онзи кикотещ звук дълбоко от гърдите си.

Усмивка пробяга по напрегнатото лице на Едуард.

Той протегна ръката си, дланта му — свита в юмрук. Сет се озъби, разкривайки дълга редица от остри като нож зъби и допря нос до ръката на Едуард.

— Добра отборна работа — промърмори Едуард.

Сет издаде звук, смесица от кашляне и смях.

После Едуард пое дълбоко въздух и се обърна бавно, за да застане срещу мен.

Не можех да разбера изражението му. Очите му бяха разтревожени, сякаш наблизко имаше друг враг — повече от разтревожени, бяха уплашени. Макар че не бе показал никакъв страх, когато се изправи срещу Виктория и Райли... Умът ми бе в застои, замаян и безполезен като тялото ми. Зяпнах го озадачено.

— Бела, скъпа — каза той с най-мекия си тон, приближавайки се към мен с прекалена забавеност, с протегнати ръце и длани напред. Както бях замаяна, това ми напомни за заподозрян, приближаващ към полицаи и показващ, че не е въоръжен... — Бела, можеш ли да пуснеш камъка, моля те? Внимателно. Да не се нараниш.

Бях забравила за недодяланото ми оръжие, макар че сега осъзнавах, че го стисках толкова здраво, че ставите ми силно протестираха. Дали отново си бях счупила ръката? Карлайл щеше да ме гипсира отново.

Едуард се поколеба на няколко крачки от мен, все още с ръце във въздуха и с уплашени очи.

Отне ми няколко дълги секунди, за да си спомня как да движа пръстите си. После камъкът тупна на земята, докато ръката ми замръзна във въздуха в същата позиция.

Едуард леко се отпусна, когато ръцете ми вече бяха празни, но не се приближи повече.

— Няма от какво да се страхуваш, Бела — промърмори Едуард. — В безопасност си. Няма да те нараня.

Странното му обещание само ме обърка допълнително. Зяпнах го като малоумна, опитвайки се да разбера.

— Всичко ще се оправи, Бела. Знам, че сега си уплашена, но всичко свърши. Никой няма да те нарани. Няма да те докосна. Няма да те нараня — каза той.

Очите ми проблеснаха бясно и най-накрая намерих гласа си някъде в мен.

— Защо продължаваш да казваш това?

Направих нестабилна крачка към него, а той се отдалечи.

— Какво не е наред? — прошепнах аз. — Какво имаш предвид?

— Ти... — внезапно златистите му очи станаха объркани, както се чувствах и аз — ... не си ли уплашена от мен?

— Уплашена от теб? Защо?

Направих още една крачка напред, залитайки и се спънах в нещо — най-вероятно в собствените ми крака. Едуард ме хвана и зарових лице в гърдите му и заплаках.

— Бела, Бела, толкова съжалявам. Всичко свърши, всичко свърши.

— Добре съм — задъхах се аз. — Добре съм. Просто... откачам. Дай ми... минутка.

Ръцете му се стегнаха около мен.

— Толкова съжалявам — повтаряше той отново и отново.

Притиснах се до него доколкото можех да дишам и после започнах да го целувам — по гърдите, по рамото, по врата — всяка част от него, която можех да достигна. Бавно, мозъкът ми започна да работи отново.

— Добре ли си? — питах аз настоятелно между целувките. — Тя нарани ли те изобщо?

— Абсолютно не — добре съм — каза той, заравяйки лице в косата ми.

— Сет?

Едуард се подсмихна.

— Повече от добре е. Всъщност е много доволен от себе си.

— Другите? Алис, Есме? Вълците?

— Всички са добре. И там всички е приключило. Там всичко е минало гладко, както и мислех. Най-лошото от всичко беше тук.

Оставих се да асимилирам това за момент, да проникне в ума ми и да го разбере.

Семейството и приятелите ми бяха добре. Виктория никога нямаше да се върне. Всичко беше свършило. Всички щяхме да сме добре.

Но не можех напълно да възприема добрите новини, тъй като все още бях много объркана.

— Кажи ми защо — настоях аз. — Защо си помисли, че се страхувам от теб?

— Съжалявам — каза той, извинявайки се отново — за какво? Нямах и представа. — Толкова съжалявам. Не исках да виждаш това. Да ме виждаш така. Знам, че сигурно съм те ужасил.

Трябваше да премисля и това за една минута, колебливия начин, по който се приближаваше към мен с ръце във въздуха. Сякаш щях да избягам, ако той се бе приближил бързо...

— Сериозно? — попитах накрая. — Ти... какво? Мислел си, че си ме уплашил? — изсумтях аз.

Това, че изсумтях беше добре — в гласа ми не можеше да се усети треперене или пречупване. Звучах изненадващо нормално.

Той постави ръка под брадичката ми и наведе главата ми назад, за да разчете изражението ми.

— Бела, аз просто — той се поколеба и после се насили да изрече думите — аз обезглавих и осакатих живо същество на около двадесет ярда от теб. Това не те ли притеснява?

Той се смръщи срещу мен.

Свих рамене. И свиването на раменете беше добре — доста красноречиво.

— Не съвсем. Притеснявах се само ти и Сет да не пострадате. Исках да помогна, но само толкова можех да направя...

Внезапно ядосаното му изражение накара гласа ми да заглъхне.

— Да — каза той стегнато — малкият ти номер с камъка. Знаеш ли, че почти ми докара сърдечен удар? А това не става много лесно.

Бесният му поглед ме стряскаше и се затрудних с отговарянето.

— Исках да помогна... Сет беше ранен...

— Сет само се преструваше, че е ранен, Бела. Беше номер. И тогава ти...! — той поклати глава, неспособен да довърши. — Сет не можеше да види какво правиш, затова аз трябваше да се намеся. Сега Сет е малко сърдит, че победата не е изцяло негова.

— Сет се е... преструвал?

Едуард кимна сковано.

— Оо.

И двамата погледнахме към Сет, който усърдно ни игнорираше, гледащ към пламъците. Самодоволство струеше от всеки косъм от козината му.

— Е, не знаех — казах аз, защитавайки се. — А и не е лесно да си единственият безпомощен човек наоколо. Само почакай да стана вампир! Няма да стоя отстрани следващия път!

Дузина емоции преминаха по лицето му преди то да придобие развеселено изражение.

— Следващия път? Да не би скоро да очакваш друга война?

— С моя късмет — кой знае?

Той завъртя очи, но виждах, че направо лети — облекчението беше много приятно и за двама ни. Беше свършило.

Или... беше ли всъщност?

— Почакай. Не каза ли нещо преди това... — сепнах се аз, припомняйки си какво точно беше преди — какво щях да кажа на Джейкъб? Раздвоеното ми сърце биеше болезнено. Беше трудно да повярвам, почти невъзможно, но най-трудната част от деня още не беше минала — но аз продължих, въпреки това. — За усложнение? За Алис, че трябвало да задължи Сам да изпълни плана. Каза, че било близо. Какво е било близо?

Очите на Едуард просветнаха към Сет и те си размениха погледи.

— Е? — попитах аз.

— Всъщност е нищо — каза бързо Едуард. — Но ние трябва да тръгваме...

Той започна да ме тегли към гърба си, но аз се опънах и отдръпнах настрани.

— Дефинирай ми нищо.

Едуард взе лицето ми с две ръце.

— Имаме само минутка, така че не се паникьосвай, става ли? Казах ти, че няма защо да се страхуваш. Довери ми се за това, моля те?

Кимнах, опитвайки се да скрия внезапния страх — колко още можех да понеса преди да рухна?

— Няма причина да се страхувам. Ясно.

Той сви устни за секунда, докато решаваше какво да каже. После внезапно погледна към Сет, сякаш той го бе повикал.

— Какво прави тя? — попита Едуард.

Сет изскимтя — звукът беше загрижен и притеснен. Накара космите по врата ми да настръхнат. Всичко беше мъртвешки тихо за една безкрайна секунда.

И тогава Едуард се задави.

— Не! — и една от ръцете му се протегна във въздуха, сякаш за да сграбчи нещо, което не можех да видя. — Недей...!

Тялото на Сет потрепери и той нададе вой, изпълнен с агония и изтръгнат дълбоко от дробовете му.

Едуард падна на колене в същия момент, хващайки главата си с две ръце, лицето му беше набраздено от болка.

Извиках веднъж от страх и паднах на колене до него. Опитах се да издърпам ръцете му от лицето му — глупаво от моя страна, защото дланите ми бяха студени и влажни от пот и се хлъзгаха по мраморната му кожа.

— Едуард! Едуард!

Очите му се фокусираха върху мен — с видимо усилие той отпусна стиснатите си зъби.

— Всичко е наред. Ще се оправим. Всичко... — гласът му се пречупи и той потрепери отново.

— Какво става? — проплаках аз, докато Сет виеше измъчено.

— Добре сме. Ще се оправим — задъха се Едуард. — Сам, помогни му...

И изведнъж осъзнах, че когато каза името на Сам, той не говореше от свое име или от името на Сет. Никаква невидима сила не ги нападнаше. Този път проблемът не беше тук.

Той използваше цялата численост на глутницата.

Бях изразходила цялата си енергия. Тялото ми беше безсилно. Паднах, но Едуард ме хвана преди да съм се ударила в камъните. Той скочи на крака, държейки ме в ръцете си.

— Сет! — изкрещя Едуард.

Сет беше приклепнал, все още в агония и гледаше сякаш смяташе да се втурне право в гората.

— Не! — нареди Едуард. — Отиваш си право вкъщи. Сега. Възможно най-бързо!

Сет изскимтя, клатейки огромната си глава настрани.

— Сет. Довери ми се.

Големият вълк се загледа в отчаяните очи на Едуард за един миг и после се изправи и полетя към дърветата, изчезвайки като призрак.

Едуард ме прегърна здраво и после и ние профучахме през сенчестата гора, но по различен път от този, който вълкът беше поел.

— Едуард — преборих се със свитото ми гърло и проговорих. — Какво е станало, Едуард? Какво се е случило със Сам? Къде отиваме? Какво става?

— Трябва да се върнем на игрището — каза ми той с нисък глас. — Знаехме, че има голяма вероятност това да се случи. По-рано тази сутрин, Алис го видя и предаде на Сам и Сет. Волтури са решили, че е време да се намесят.

Волтури.

Прекалено много. Мозъкът ми отказа да направи някакъв извод от думите, сякаш се преструваше, че не разбира. Дърветата се тресяха като минавахме покрай тях. Той тичаше надолу толкова бързо, че усещането беше сякаш падахме стремглаво, изпуснали контрол.

— Не се паникьосвай. Те не са дошли за нас. Просто нормалното евентуално появяване на тези, които обикновено разчистват след такива случаи. Нищо важно, те просто си вършат работата. Разбира се, трябва да са изчислили момента на пристигането си много точно. Което ме кара да вярвам, че никой в Италия не би тъгувал, ако тези новосъздадени бяха намалили сметката на семейство Кълън. — Думите излязоха през зъбите му тежки и сурови. — Ще знам със сигурност какво са си мислели, когато се появят на игрището.

— За това ли се връщаме там? — прошепнах аз. Можех ли да се справя с това? Нежелани картини на диплещи се черни роби пропълзяха в съзнанието ми и аз се постарях да се отърся от тях. Бях близо до точката си на пречупване.

— Това е част от причината. Главно се връщаме, защото ще е по-безопасно за нас да се представим всички заедно. Те нямат причина да ни безпокоят, но... Джейн е с тях. Ако тя разбере, че ние сме сами някъде далеч от другите, това би я изкушило. Както Виктория, Джейн вероятно ще се досети, че съм с теб. Разбира се, Деметри е с нея. Той би могъл да ме намери, ако тя го помоли.

Не исках и да си мисля за това име. Не исках да виждам онова ослепително изискано детско лице в главата си. Странен звук излезе от гърлото ми.

— Шшт, Бела, шшт. Всичко ще бъде наред. Алис може да го види.

Алис може да го види? Но тогава... къде са вълците? Къде е глутницата?

— Глутницата?

— Трябваше бързо да се махнат. Волтури не вярват на примирия с върколаци.

Усещах как дишането ми се ускорява, но не можех да го контролирам. Започнах да се задъхвам.

— Кълна се, те ще са добре — обеща ми Едуард. — Волтури няма да разпознаят миризмата им, няма дори да разберат, че вълците са тук — те не са вид, който им е познат. Глутницата ще бъде добре.

Не можех да разбера какво ми обясняваше. Концентрацията ми беше разкъсана от всичките ми страхове. Ще се оправим, беше казал той преди... и Сет, виещ в агония... Едуард беше избегнал първия ми въпрос, разсейвайки ме с Волтури...

Бях на ръба — държах се само с върховете на пръстите си.

Дърветата бяха замазани петна, които минаваха покрай него като буйни води.

— Какво е станало? — прошепнах отново. — Преди това. Когато Сет виеше? Когато те болеше?

Едуард се поколеба.

— Едуард! Кажи ми!

— Всичко свърши — прошепна той. Едва го чувах от вятъра, който създаваше със скоростта си. Върколаците не бяха преброили своята половина... мислели са, че това са били всичките. Разбира се, Алис не би могла да види...

— Какво е станало?!

— Един от новосъздадените се е криел... Лия го е намерила — доста глупава и самонадеяна постъпка от нейна страна, опитвала се е да докаже нещо. Нападнала го е сама...

— Лия — повторих аз и се усетих прекалено слаба, за да почувствам срам от облекчението, което премина през мен. — Тя ще се оправи ли?

— Лия не е ранена — промърмори Едуард.

Гледах го за една дълга секунда.

Сам, помогни му — беше казал Едуард. На него, не на нея.

— Почти стигнахме — каза Едуард и загледа в една точка в небето.

Автоматично очите ми проследиха погледа му. В небето имаше тъмен пурпурен облак, ниско над дърветата. Облак? Но беше толкова необичайно слънчево... Не, не беше облак — разпознах плътната струя пушек, точно като тази в нашия лагер.

— Едуард — казах аз с едва доловим глас. — Едуард, някой е пострадал.

Бях чула отчаянието на Сет, бях видяла мъката, изписана по лицето на Едуард.

— Да — прошепна той.

— Кой? — попитах аз, макар и вече да знаех отговора.

Разбира се, че знаех. Разбира се.

Дърветата се забавяха около нас, тъй като достигахме крайната си цел.

Отне му дълъг момент, за да ми отговори.

— Джейкъб — каза той.

Можех само да кимна веднъж.

— Разбира се.

И тогава се изплъзнах от ръба, за който се държах вътре в главата си.

Всичко потъна в тъмнина.

Първото нещо, което усетих беше допира на студени ръце. Повече от един чифт. Две ръце ме държаха, една длан лежеше на бузата ми, пръсти ме милваха по челото и още няколко пръста, натискащи леко китката ми.

Тогава чух и гласовете. Първоначално бяха само лек шум и после се усилиха и станаха ясни, сякаш някой увеличаваше звука на радио.

— Карлайл, минаха пет минути — каза гласът на Едуард разтревожен.

— Ще се свести, когато е готова, Едуард — каза гласът на Карлайл, винаги спокоен и сигурен. — Прекалено много неща й се

струпаха днес. Нека съзнанието ѝ се защити.

Но съзнанието ми не беше защитено. Беше хванато в капан от знанието, което не ме беше напуснало, дори в безсъзнание — болката, която беше част от чернотата.

Почувствах се напълно разделена от тялото си. Сякаш бях заключена в някаква малка част от главата си и вече не се контролирах аз. Но не можех да направя нищо по въпроса. Агонията беше прекалено силна за това. Нямаше как да ѝ избягам.

Джейкъб.

Джейкъб.

Не, не, не, не...

— Алис, колко време имаме? — попита Едуард настоятелно, гласът му все още бе напрегнат. Успокоителните думи на Карлайл не бяха подействали.

Сякаш от много далеч, гласът на Алис прозвуча. Беше весел и закачлив.

— Още пет минути. А Бела ще отвори очи след тридесет и седем секунди. Дори не се съмнявам, че тя ни чува сега.

— Бела, мила? — попита мекият и успокоителен глас на Есме. — Чуваш ли ме? Сега си в безопасност, скъпа.

Да, аз бях в безопасност. Това имаше ли изобщо значение?

Тогава хладни устни се доближиха до ухото ми и Едуард каза думите, които ми позволиха да избягам от мъката, която ме беше затворила в собствената ми глава.

— Той ще оживее, Бела. Джейкъб Блек оздравява дори сега, докато ти говоря. Той ще се оправи.

Болката и страхът изчезнаха и аз отново открих пътя към тялото си. Клепачите ми трепнаха.

— О, Бела — въздъхна облекчено Едуард и устните му докоснаха моите.

— Едуард — прошепнах аз.

— Да, тук съм.

Насилих очите си да се отворят и погледът ми се озова срещу топло златните му очи.

— Джейкъб ще е добре? — попитах аз.

— Да — обеща той.

Огледах внимателно очите му, търсейки някакъв знак, че той само ме успокояваше, но те бяха съвсем ясни.

— Самият аз го прегледах — каза Карлайл; извърнах глава, за да намеря лицето му, което беше само на няколко крачки от мен. Изражението на Карлайл беше сериозно и успокоително едновременно. Беше невъзможно да се усъмниш в него. — Животът му не е в опасност. Той се лекува с невероятно темпо, макар че нараняванията му са достатъчно големи, че да му отнеме няколко дни, за да се възстанови, дори и скоростта на оздравяване да се запази. Веднага щом приключим тук, ще направя каквото мога, за да му помогна. Сам се опитва да му помогне да се преобрази в човешката си форма. Така ще бъде по-лесно да го лекуваме — Карлайл се усмихна леко. — Никога не съм учил за ветеринар.

— Какво е станало с него? — прошепнах. — Колко лоши са нараняванията му?

Лицето на Карлайл отново стана сериозно.

— Друг вълк е бил в беда...

— Лия — задъхах се аз.

— Да. Той я е изблъскал от пътя на атаката, но не е имал време да се защити. Новосъздадения го обвинил с ръце. Повечето от костите в дясната му страна бяха натрошени.

Потреперих.

— Сам и Пол са пристигнали там навреме. Той вече се подобряваше, когато го върнаха в Ла Пуш.

— Той ще се възстанови? — попитах аз.

— Да, Бела. Няма да му останат никакви перманентни повреди.

Поех си дълбоко дъх.

— Три минути — обяви Алис тихо.

Напрегнах се, опитвайки се да се изправа. Едуард разбра какво се опитвам да направя и ми помогна да стана на крака.

Кълънови стояха в свободен полукръг около големия огън. Трудно се забелязваха никакви пламъци, само плътния пурпурно-черен пушек, носещ се като зараза над светлата трева. Джаспър стоеше най-близо до огромната изкуствена мъгла и в нейната сянка кожата му не блестеше, както блестеше кожата на останалите. Той беше с гръб към мен, раменете му бяха напрегнати, ръцете му — леко изопнати. Там

имаше нещо, в сянката му. Нещо, над което се беше навел с внимателна бдителност.

Бях прекалено вдървена, за да усетя нещо повече от лек шок, когато разбрах какво беше това.

На игрището имаше осем вампира.

Момичето се беше свило на топка до пламъците, ръцете ѝ бяха обвити около краката ѝ. Беше доста млада. По-млада от мен — изглеждаше на около петнадесет, беше слаба и с тъмна коса. Очите ѝ бяха фокусирани върху мен, а ирисите ѝ бяха отвратително ярко червени. Доста по-ярки от тези на Райли, сякаш пламтяха. Те се завъртяха диво, явно извън контрол.

Едуард видя учуденото ми изражение.

— Тя се предаде — каза ми той тихо. — Това е нещо, което не бях виждал досега. Само Карлайл би ѝ дал възможност. Джаспър не одобрява това.

Не можех да откъсна поглед от сцената до огъня. Джаспър разтриваше разсеяно лявата си предмишница.

— Джаспър добре ли е? — прошепнах аз.

— Добре е. Отровата му причинява малко болка.

— Ухапан е? — попитах ужасена.

— Опитваше се да бъде навсякъде едновременно. По-точно да се увери, че Алис няма никакви проблеми. — Едуард поклати глава. — Алис няма нужда от ничия помощ.

Алис направи гримаса към своя любим.

— Прекалено покровителствен глупчо.

Изведнъж младата жена извърна глава назад като животно и проплака пискливо.

Джаспър ѝ изръмжа и тя се сви от страх, но пръстите ѝ се вкопаха в земята като клещи, а главата ѝ се заклати напред-назад в силна мъка. Джаспър направи крачка към нея, навеждайки се още по-близо. Едуард се премести с прекалена случайност, така че той застана между мен и момичето. Надърнах иззад ръката му, за да гледам победеното момиче и Джаспър.

Карлайл беше застанал до Джаспър за части от секундата. Той постави препречващата си ръка върху тази на най-скорошния си син.

— Промени ли решението си, младо момиче? — попита Карлайл спокоен както винаги. — Не искаме да те унищожаваме, но ако не се

контролираш ще го направим.

— Как издържате? — простена момичето с висок чист глас. — Искам я! — ярките ѝ кървавочервени ириси се фокусираха върху Едуард, през него и отвъд него до мен и ноктите ѝ се забиха в твърдата почва отново.

— Трябва да издържаш — каза ѝ Карлайл сериозно. — Трябва да упражняваш самоконтрола си. Съвсем възможно е и е единственото нещо, което ще те спаси сега.

Момичето стисна силно главата си с покритите си с мръсотия ръце, като пищеше тихо.

— Не трябва ли да се отдалечим от нея? — прошепнах аз, подръпвайки ръката на Едуард. Когато чу гласа ми, момичето оголи зъби и мъка се изписа по лицето ѝ.

— Трябва да останем тук — промърмори Едуард. — Те идват от северната част на игрището.

Сърцето ми се разтуптя бързо, сякаш досега бях тичала, докато преглеждах набързо полето, но не успях да видя нищо заради плътния слой пушек.

След секунда безплодно претърсване, погледът ми пропълзля обратно към младия женски вампир. Тя все още ме гледаше, треперееща и гърчеща се на всяка секунда.

Зяпнах я като хипнотизирана, чудейки се дали не гледам в някакво огледало, в което се отразяваше бъдещето ми.

Тогава Карлайл и Джаспър започнаха да се приближават към нас. Емет, Розали и Есме, всички се приближиха бързо до мястото, където Едуард стоеше с мен и Алис. Бяхме всички заедно, както бе казал Едуард, и аз бях в сърцевината на събраните вампири, където беше най-безопасно.

Отклоних вниманието си от подивялото момиче, за да потърся приближаващите се чудовища.

Все още нямаше какво да видя. Погледнах към Едуард и видях, че очите му гледат право напред. Опитах се да проследя погледа му, но там беше само пушекът — плътен, мазен дим, виещ се ниско над земята и издигащ се бавно и вълнообразно над тревата.

Издигаше се напред, като беше по-тъмен в средата.

— Хмм — промърмори мъртвешки глас от мъглата. Разпознах безчувствеността веднага.

— Добре дошла, Джейн — гласът на Едуард беше хладен, но учтив.

Тъмните форми се приближиха, отделяйки се от мъглата и добиха по-плътни очертания. Знаех, че Джейн ще бъде най-отпред — най-тъмния плащ, почти черен и същевременно най-малката фигура, висока малко повече от метър. Можех едва-едва да различа ангелските черти на Джейн в сянката на качулката. Четирите фигури със сиви плащове, тромаво движещи се зад нея, също ми бяха някак познати. Бях сигурна, че съм разпознала най-едрия и докато гледах, опитвайки се да потвърдя подозренията си, Феликс вдигна глава. Той остави качулката му да се свлече леко назад, така че да можех да видя как ми намига и ми се усмихва. До мен, Едуард беше неподвижен и напълно контролиран.

Погледът на Джейн мина бавно по светлите лица на Кълънови и се спря на новосъздаденото момиче, коленичило до огъня — то отново държеше главата си с ръце.

— Не разбирам — каза безизразният глас на Джейн, но вече не толкова безразличен като преди малко.

— Тя се предаде — обясни Едуард, отговаряйки на объркването й.

Тъмните очи на Джейн просветнаха срещу лицето му.

— Предала се е?

Феликс и друга фигура от сенките си размениха бързи погледи.

Едуард сви рамене.

— Карлайл й даде шанс.

— Няма шансове за тези, които нарушават правилата — каза Джейн решително.

Тогава заговори Карлайл с кротък глас.

— Това е във ваши ръце. Щом тя бе склонна да спре атаката си срещу нас, според мен нямаше нужда да я унищожаваме. Тя никога не е била уведомена за правилата.

— Това няма значение — настоя Джейн.

— Както вие кажете.

Джейн се вгледа смаяно в Карлайл. Поклати съвсем леко глава и чертите й отново се върнаха към нормален вид.

— Аро се надяваше да се наложи да отидем достатъчно на запад, за да те посетим, Карлайл. Той изпраща поздравите си.

Карлайл кимна.

— Ще бъда благодарен, ако предадеш и моите на него.

— Разбира се — Джейн се усмихна. Лицето ѝ беше почти прекалено хубаво, когато бе така въодушевена. Тя погледна обратно към пушека. — Изглежда сте свършили нашата работа днес... поне голяма част от нея. — Очите ѝ проблеснаха срещу заложицата. — Просто от чисто любопитство, колко бяха? Оставили са доста големи следи от разрушения в Сиатъл.

— Осемнадесет, включително и тази — отвърна Карлайл.

Очите ѝ се разшириха и тя отново погледна към огъня, изглежда преценяваше по размера му. Феликс и другата сянка се спогледаха, но този път по-дълго.

— Осемнадесет? — повтори тя, гласът ѝ звучеше несигурен за пръв път.

— Всичките съвсем млади — каза Карлайл презрително. — И не бяха обучени.

— Всички? — гласът ѝ стана остър. — Тогава кой е съзателят им?

— Името ѝ беше Виктория — отговори Едуард без капка емоция в гласа си.

— Беше? — попита Джейн.

Едуард наклони главата си към източната част на гората. Очите на Джейн зашариха нагоре и се фокусираха на нещо далечно. Другият пушек? Не погледнах натам, за да проверя. Джейн гледаше натам за един дълъг момент и после отново разгледа от близо огъня.

— Тази Виктория — и тя ли се включва към тези осемнадесет?

— Да. Тя беше заедно само с още един. Той не беше толкова млад, колкото тази тук, но беше по-стар с около година.

— Двадесет — ахна Джейн. — Кой се разправи със съзателя?

— Аз — отговори ѝ Едуард.

Очите на Джейн се присвиха и тя се обърна към момичето до огъня.

— Ти — рече тя с мъртвешки глас по-грубо от преди. — Името ти.

Новосъздадената хвърли на Джейн убийствен поглед и устните ѝ се стиснаха здраво.

Джейн също ѝ се усмихна ангелски.

Писъкът на новосъздаденото момиче беше ужасно остър — тялото ѝ се изви вдървено в изкривена неестествена поза. Извърнах поглед, борейки се с желанието да запуша уши. Стиснах зъби, надявайки се стомахът ми да издържи. Писъците се усилиха. Опитах да се съсредоточа върху лицето на Едуард, гладко и сдържано, но това пък ме накара да си спомня за момента, когато Едуард бе измъчван от болезнения поглед на Джейн и ми прилоша. Вместо това погледнах към Алис и стоящата до нея Есме. И техните лица не показваха никаква емоция.

И ето че най-накрая настъпи тишина.

— Името ти — повтори Джейн с непреклонен глас.

— Бри — задъха се момичето.

Джейн се усмихна и момичето изпищя отново. Задържах дъха си, докато звукът на болката ѝ утихна.

— Ще ти каже всичко, което искаш да знаеш — каза Едуард през зъби. — Няма нужда да правиш това.

Джейн вдигна глава с внезапен хумор, светец в погледа ѝ.

— О, знам това — каза му тя, хилейки му се, преди отново да се обърне към младия вампир Бри.

— Бри — каза Джейн отново със студен глас. — Вярно ли е това, което той казва? Бяхте ли двадесет?

Момичето лежеше задъхано на едната си страна, бузата ѝ бе опряна в земята. Тя заговори бързо:

— Деветнадесет или двадесет, може би и повече, не знам! — тя се сви, ужасена, че незнанието ѝ може да ѝ докара още мъчителна болка. — Сара и онзи, чието име не знам, се сбиха по пътя...

— А тази Виктория — тя ли те създаде?

— Не знам — каза тя, свивайки се отново. — Райли никога не споменаваше името ѝ. Не виждах нищо през онази нощ... беше толкова тъмно и болеше... — Бри потрепери. — Той не искаше да мислим за нея. Каза, че мислите ни не били в безопасност...

Очите на Джейн проблеснаха към Едуард и после се върнаха на момичето.

Виктория беше планирала всичко много добре. Ако не беше последвала Едуард, никога нямаше да бъде напълно сигурно, че тя е замесена...

— Разкажи ми за този Райли — каза Джейн. — Защо ви доведе тук?

— Райли ни каза, че тук трябва да унищожим странните жълтооки — измърмори Бри бързо и охотно. — Каза, че щяло да бъде лесно. Каза и че градът бил техен и те идвали да се разправят с нас. Каза, че щом се отървем от тях, всичката кръв тук ще бъде за нас. И ни даде миризмата ѝ. — Бри повдигна едната си ръка и посочи с пръст към мен. — Каза, че така ще знаем, че не сме сбъркали, защото тя ще бъде с тях. Каза и че който пръв я хване, тя ще е за него.

Чух как челюстта на Едуард почти изщрака.

— Изглежда Райли е сгрешил като ви е казал, че ще бъде лесно — отбеляза Джейн.

Бри кимна, изглеждаше облекчена, че разговорът бе поел безболезнена посока. Тя се поизправи и седна внимателно.

— Не знам какво е станало. Разпръснахме се, но другите така и не се върнаха. А Райли ни остави и не се върна да ни помогне, както беше обещал. И после всичко се обърка толкова много и всички бяха на парчета. — Тя потрепери пак. — Бях уплашена. Искях да избягам. Той — тя погледна към Карлайл — каза, че няма да ме наранят, ако спра да се бия.

— Ах, младо момиче, той не е този, който може да ти предложи това — промърмори Джейн като сега гласът ѝ бе странно любезен. — За нарушаването на правилата има последствия.

Бри я зяпна неразбиращо.

Джейн погледна Карлайл.

— Сигурни ли сте, че това са всички? Ами другата половина, която се е отделила?

Лицето на Карлайл бе съвсем гладко, когато той кимна.

— Ние също се разделихме.

Джейн се усмихна половинчато.

— Не мога да отрека, че съм впечатлена — големите сенки зад нея замърмориха в знак на съгласие. — Никога не съм виждала група да устоява така на такова голямо нападение. Знаете ли за какво е било всичко това? Изглежда ми като доста крайно поведение, вземайки предвид начина, по който живеете тук. И защо момичето е било ключът към това? — очите и се спряха неохотно върху мен за един кратък миг.

Потреперих.

— Виктория имаше зъб на Бела — каза ѝ Едуард със студен глас.

Джейн се засмя — звукът беше като леещо се злато, щастлив детски смях.

— Изглежда тя предизвиква доста силни реакции от страна на нашия вид — отбеляза тя, усмихвайки се право към мен с ангелско лице.

Едуард се напрегна. Погледнах към него навреме, за да видя как лицето му се извръща и отново се насочва към Джейн.

— Може ли да не го правиш, моля? — попита той с плътен глас.

Джейн отново се изсмя леко.

— Само проверявам. Както виждаш няма пострадали.

Потреперих, благодарна от дъното на душата си, че малката странна повреда в системата ми, която ме защити от Джейн последния път, когато се срещнахме, все още действаше. Ръката на Едуард се затегна около кръста ми.

— Е, явно не е останало много работа за нас. Странно — каза Джейн с отново завръщаща се апатия в гласа. — Не сме свикнали да се отплащаме незаслужено. Жалко, че изпуснахме битката. Изглежда е била интересна за гледане.

— Да — отговори ѝ Едуард бързо с остър глас. — А бяхте толкова близо. Срамота е, че не пристигнахте само половин час по-рано. Може би тогава щяхте да изпълните намеренията си.

Джейн срещна погледа на Едуард с непоколебими очи.

— Да. Колко жалко, че нещата се случиха така, нали?

Едуард кимна веднъж на себе си, подозренията му се бяха потвърдили.

Джейн отново се обърна към новосъздадената Бри с напълно отегчено лице.

— Феликс? — каза провлачено тя.

— Почакайте — прекъсна Едуард.

Джейн повдигна една вежда, но Едуард гледаше Карлайл, докато говореше с настоятелен глас.

— Ние можем да ѝ обясним правилата. Тя изглежда би искала да се научи. Не е знаела какво е правела.

— Разбира се — отговори Карлайл. — Бихме могли със сигурност да поемем отговорност за Бри.

Изражението на Джейн се раздвояваше от развеселеност и неверие.

— Не правим изключения — рече тя. — И не даваме втори шанс на никого. Това е лошо за репутацията ни. Което ми напомня... — изведнъж очите ѝ отново се бяха втренчили в мен и ангелското ѝ лице се набръчка в усмивка. — Кай ще бъде толкова заинтересован от факта, че още си човек, Бела. Може би ще реши да намине.

— Имаме насрочена дата — каза Алис на Джейн, проговаряйки за пръв път. — Може би ние ще ви посетим след няколко месеца.

Усмивката на Джейн се изпари и тя сви рамене безразлично, без да поглежда към Алис. Тя се извърна отново към Карлайл.

— Беше ми приятно да те срещна, Карлайл — мислех, че Аро преувеличава. Е, до следващата ни среща...

Карлайл кимна, изражението му изглеждаше засегнато.

— Феликс, погрижи се за това — каза Джейн с напълно отегчен глас, кимайки към Бри. — Вече искам да се прибирам вкъщи.

— Не гледай — прошепна Едуард в ухото ми.

Имах доста силно желание да направя това, което ми каза. Бях видяла повече от достатъчно за един ден — повече от достатъчно даже за цял един живот. Стиснах здраво очи и извърнах глава към гърдите на Едуард.

Но все още чувах.

Първо чух плътно ръмжащо буботене и след него пронизителен писък, който ми беше ужасяващо познат. Звукът спря рязко и единственото, което се чуваше после, бе отвратителното хрускане и трошене на кости.

Едуард започна тревожно да разтрива раменете ми с една ръка.

— Хайде — каза Джейн и аз погледнах точно когато гърбовете на фигурите със сиви плащове бавно започнаха да се отдалечават от виещия се пушек. Миризмата на тамян отново бе силна — и съвсем прясна.

Сенките със сивите наметала изчезнаха в плътната мъгла.

26. МОРАЛ

Рафтът в банята на Алис бе пълен с хиляди различни козметични продукти и всички с цел разкрасяване на лицето. Тъй като всички в тази къща бяха перфектни, а и едновременно с това кожата им бе непромокаема, можех само да се засмея, че е купила всички тези неща за мен. Загледах се в етикетите и останах като гръмната заради прахосването на пари от страна на Алис.

Внимавах изобщо да не се поглеждам в дългото огледало.

Алис решише косата ми бавно и ритмично.

— Стига, Алис — казах аз безразлично. — Искам да се върна в Ла Пуш.

Колко ли часа вече чаках Чарли най-накрая да си тръгне от къщата на Били, за да мога да отида да видя Джейкъб? Без да знам дали той диша или не, всяка минута ми се струваше като десет човешки животи. И, ето че когато най-накрая ми бе позволено да отида и да се уверя със собствените си очи, че Джейкъб е жив, времето мина толкова бързо. Мислех, че едва ще мога да дишам, докато Алис се обади на Едуард, която настояваше, че на мен все още ми се спи. А това беше толкова незначително...

— Джейкъб все още е в безсъзнание — отговори Алис. — Карлайл или Едуард ще се обадят, когато той се събуди. Както и да е, трябва да идеш да видиш Чарли. Като е бил при Били е видял, че Карлайл и Едуард са се върнали от къмпинга и сигурно ще заподозре нещо, когато се прибереш у вас.

Вече бях запомнила и затвърдила историята.

— Не ме интересува. Искам да съм там, когато Джейкъб се събуди.

— Сега трябва да помислиш за Чарли. Имаше дълъг ден — съжалявам, знам, че това няма да ти вдигне настроението — но това не означава, че можеш да кръшнеш от отговорностите си — гласът ѝ бе сериозен, почти укорителен. — Сега е по-важно от всякога Чарли да остане в безопасност и в неведение. Първо си изиграй ролята, Бела, и

после можеш да правиш каквото искаш. Част от това да си Кълън е да бъдеш педантично отговорен.

Разбира се, тя беше права. И ако не беше поне тази причина — причина, която бе по-силна от всичкия ми страх, болка и вина — Карлайл никога нямаше да е способен да ме убеди да напусна мястото до леглото на Джейкъб, независимо дали той е в безсъзнание или не.

— Отиди си вкъщи — нареди ми Алис. — Говори с Чарли. Разкажи си подробно алибито. Запази го в безопасност.

Изправих се и кръвта ми се отече надолу към краката ми, жилеца като върховете на хиляди игли. Бях седяла на едно място прекалено дълго време.

— Тази рокля ти седи страхотно — изгука Алис.

— Ъ? О, ами, благодаря ти отново за дрехите — промърморих по-скоро само от учтивост, отколкото от истинска благодарност.

— Трябва ти доказателство — каза Алис с очи, разширени невинно. — Какво е едно пътуване с цел пазаруване без нова придобивка? Това е доста ласкателно, щом аз го казвам.

Примигах, неспособна да си спомня в какво ме бе облякла тя. Не можех да отклоня ума си от мислите, които ме притесняваха през няколко секунди, като мушици, които ту се приближават, ту се отдалечават от светлината...

— Джейкъб е добре, Бела — каза Алис, разгадала по замислената ми физиономия. — Няма защо да бързаш. Ако само знаеше каква доза морфин му е дал Карлайл — което не е проблем, защото високата му температура го изгаря доста бързо — щеше да разбереш, че той ще спи още известно време.

Поне не го болеше. Все още не.

— Има ли нещо, за което искаш да поговорим, преди да си тръгнеш? — попита Алис съчувствено. — Би трябвало да си повече от леко травмирана.

Знаех за какво ме питаше. Но имах да питам други въпроси.

— Ще бъда ли такава? — попитах я с унил глас. — Като онова момиче, Бри, от полето?

Имаше много неща, за които трябваше да мисля, но не можех да си я избия от главата — новосъздадената, чиито друг живот сега бе приключил доста внезапно. Лицето й, изкривено от силното жажда за

кръвта ми, сякаш се бе отпечатало от вътрешната страна на клепачите ми.

Алис стисна ръката ми.

— Всеки е различен. Но ще си нещо такова, да.

Бях неподвижна, опитвайки се да си представя.

— Този период ще отmine — обеща ми тя.

— След колко време?

Тя сви рамене.

— Няколко години, а може и по-малко. За теб може да е различно. Никога не съм виждала някой да преминава през това, след като предварително е избрал този живот. Сигурно ще е интересно да видим как ще се отрази на теб.

— Интересно — повторих аз.

— Ще те държим далеч от неприятности.

— Знам. Вярвам ви — гласът ми бе монотонен, почти мъртъв.

Челото на Алис се набръчка.

— Ако се тревожиш за Карлайл и Едуард, сигурна съм, че ще се оправят. Мисля, че Сам започва да ни вярва... е, поне на Карлайл. Това е хубаво нещо. Представям си колко напрегната е станала обстановката, когато Карлайл е трябвало да счупи отново фрактурите...

— Моля те, Алис.

— Извинявай.

Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя. Джейкъб бе започнал да оздравява прекалено бързо и някои от костите му бяха зараснали неправилно. Той е бил в безсъзнание през това време, но все още ми бе трудно си го помисля.

— Алис, може ли да те попитам нещо? За бъдещето?

Изведнъж тя стана внимателна.

— Знаеш, че не виждам всичко.

— Не точно това исках да попитам всъщност. Но все пак ти виждаш бъдещето ми понякога. Защо е така, как мислиш, щом нищо друго не ми действа? Не ми действа дарбата на Джейн, Едуард или Аро... — изречението ми постепенно се загуби, както и интересът ми. Любопитството ми по този въпрос бе съвсем краткотрайно, силно засенчено от по-притискащи ме емоции.

Както и да е, Алис намери въпроса за много интересен.

— И Джаспър ти действа, Бела — талантът му действа върху теб както на всеки друг. В това е и самата разлика, разбираш ли? Способностите на Джаспър влияят физически. Той наистина те успокоява или развълнува. Това не е илюзия. А аз получавам видения, които са резултатите, не причините или помислите, които са причинили взетото решение. Това е отвъд ума, но не е и илюзия; то е действителност или поне някаква нейна разновидност. Но Джейн, Едуард, Аро и Деетри — тяхната дарба се явява като работеща вътре в ума. Джейн само създава илюзията за болка. Тя не те наранява действително, само те кара да си мислиш така. Разбираш ли, Бела? Вътре в ума си, си в безопасност. Там никой не може да те нарани. Изобщо не е чудно, че Аро бе толкова заинтересован от бъдещите ти възможности.

Тя се вгледа в лицето ми, за да види дали разбирам логиката ѝ. Всъщност, думите ѝ се бяха слели заедно, сричките и звукът им бяха загубили значението си. Не можех да се концентрирам върху казаното.

Все пак кимнах. Опитвайки се да изглеждам сякаш съм я разбрала.

Но не успях да я заблудя. Тя ме погали по бузата и промърмори:

— Той ще се оправи, Бела. Нямам нужда от видение, за да ти го кажа. Готова ли си за тръгване?

— Само още нещо. Може ли да те попитам още нещо за бъдещето? Не искам подробности, само главното.

— Ще се постарая — отново каза тя колебливо.

— Още ли можеш да видиш, че ставам вампир?

— О, това е лесно. Разбира се, че да.

Кимнах бавно.

Тя разгледа лицето ми с непроницаеми очи.

— Не можеш ли сама да разгадаеш ума си, Бела?

— Мога. Просто исках да съм сигурна.

— Мога да съм сигурна точно колкото си ти, Бела. Знаеш го. Ако променеше намеренията си, това, което виждам, щеше да се промени... или пък да изчезне, в твоя случай.

Въздъгнах.

— Въпреки че това няма да се случи.

Тя ме прегърна.

— Съжалявам. Не мога да ти съчувствам наистина. Първият ми спомен е как видях Джаспър в бъдещето си; винаги съм знаела, че той ще е там, където ме отведе животът ми. Но мога да те разбера някак. Съжалявам, че ти се налага да избираш между две хубави неща.

Отърсих се от ръцете й.

— Не ме съжалявай — имаше хора, които заслужаваха съчувствие. А аз не бях сред тях. А и нямаше никакъв избор за правене — просто трябваше да разбия добро сърце, за да изпълня бъдещето си. — Отивам да се оправя с Чарли.

Върнах се с пикапа вкъщи, където Чарли чакаше подозрително, както бе очаквала Алис.

— Здравсти, Бела. Как беше пазаруването? — поздрави ме той, когато влязох в кухнята.

Ръцете му бяха скръстени пред гърдите му, а погледът му бе върху мен.

— Дълго — казах аз отегчено. — Току-що се върнахме.

Чарли прецени настроението ми.

— Предполагам вече си разбрала за Джейк в такъв случай?

— Да. Останалите от Кълънови се бяха прибрали преди нас. Есме ни каза, че Карлайл и Едуард са го видели.

— Добре ли си?

— Тревожа се за Джейк. Веднага щом направя вечерята, ще отида до Ла Пуш.

— Казах ти, че мотоциклетите са опасни. Надявам се, че това ще те накара да осъзнаеш, че не се шегувам.

Кимнах, докато изваждах продуктите от хладилника. Чарли седна на масата. Изглежда беше в по-разговорливо настроение от обикновено.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш прекалено много за Джейк. Всеки, който е способен да кълне така енергично, би се възстановил бързо.

— Джейк е бил буден, когато си го видял? — попитах, завъртайки се, за да го погледна.

— О, да, беше. Трябваше да го чуеш — всъщност, по-добре е, че не си го чула. Мисля, че не е останал човек в Ла Пуш, който да не е могъл да го чуе. Не знам откъде си е набрал такъв речник, но се надявам да не говори така, когато си покрай него.

— Имал е доста добро извинение днес. Как изглеждаше?

— Зле. Приятелите му го носеха. Добре е, че са едри момчета, защото това хлапе си е голямо. Карлайл каза, че десният му крак е счупен, както и дясната му ръка. Почти цялата му дясна страна се е натрошила, когато се е разбил с онзи проклет мотор — Чарли поклати глава. — Ако някога чуя, че отново караш мотор, Бела...

— Няма проблеми, татко. Няма. Наистина ли мислиш, че Джейк е добре?

— Разбира се, Бела, не се тревожи. Беше съвсем на себе си, щом се шегуваше с мен.

— Шегувал се е с теб? — попитах леко шокирана.

— Да, между нападките за нечия майка и напразното споменаване на Господ, каза: „Обзалагам се, че точно сега си щастлив, че тя обича Кълън, а не мен, нали, Чарли?“

Извърнах се отново към хладилника, за да не види лицето ми.

— И нямаше начин да споря. Едуард е по-зрял от Джейкъб, когато става въпрос за безопасността ти, това му го признавам.

— Джейкъб е достатъчно зрял — промърморих защитаващо. — Сигурна съм, че вината за катастрофата не е била негова.

— Странен ден е днес — замисли се Чарли след минута. — Знаеш ли, не вярвам в суеверията или другите подобни глупости, но това беше странно... сякаш Били знаеше, че нещо лошо ще се случи с Джейк. Цяла сутрин беше нервен като пуйка на заколение преди Деня на благодарността. Даже мисля, че не е чул и дума от това, което му казах. И тогава, още по-странното — помниш ли, когато имахме проблеми с онези вълци през февруари и март?

Наведох се, за да извадя тигана за пържене от долапа, като използвах възможно най-дълго времето на това действие, за да крия лицето си.

— Да — промърморих аз.

— Надявам се да нямаме повече такива проблеми. Тази сутрин, докато бяхме навън с лодката, а Били не обръщаше никакво внимание нито на мен, нито на рибата, когато изведнъж чухме вълчо виене, идващо от горите. Звучеше като повече от един вълк и, Боже, беше доста силно. Чувах се сякаш бяха в самото село. Най-странното бе, че Били обърна лодката и я подкара право към пристанището, все едно го бяха повикали. Дори не ме чу, когато го попитах какво прави.

— Звукът спря преди да спрем на пристанището. Но изведнъж Били се забърза ужасно много да не пропусне мача, въпреки че до него оставаха още няколко часа. Мърмореше някакви безсмислици за по-ранно предаване... на игра на живо? Казвам ти, Бела, беше доста странно.

— Е, той все пак намери някакъв мач, който искал да гледа, но изобщо и не го гледаше. Все беше на телефона, обаждаше се на Сю, Емили и на дядото на приятеля ти Куил. Не можах съвсем да разбера какво го глождеше — той просто говореше с тях, просто обикновени разговори.

— Тогава звукът започна отново много близо до къщата. Никога не бях чувал подобно нещо — чак тръпки ме побиха. Попитах Били, като трябваше да крещя, за да надвикам рева, дали е залагал капани в двора си. Звучеше сякаш животното го боли много.

Потреперих, но Чарли толкова се бе увлякъл в разказването, че не забеляза.

— Разбира се, бях забравил това, защото точно тогава Джейк се прибра. Преди минута виеше вълкът и след секунда не го чувах вече — Джейк кълене и заглуши всякакъв звук. Явно белите му дробове са доста по-големи отколкото предполага ръстът му.

Чарли направи пауза за около минута, стоеше със замислено лице.

— Колко странно, че все пак от цялата бъркотия излезе нещо хубаво. Мислех, че няма да преодолеят предразсъдъците си срещу семейство Кълън. Но някой се обади на Карлайл и си личеше, че Били беше благодарен, когато той се появи. Мислех, че е по-добре да заведем Джейк в болница, но Били искаше да го остави у тях и Карлайл се съгласи. Предполагам, че Карлайл знае кое е най-добре в случая. Много благородно от негова страна да разтегне обхвата си на работа така.

— И... — той направи отново пауза, сякаш не искаше съвсем да казва, каквото беше си наумил. Въздъхна и после продължи. — И Едуард беше наистина много... любезен. Изглеждаше разтревожен за Джейкът точно колкото теб — сякаш това беше брат му, лежащ там. Погледът му... — Чарли поклати глава. — Той е добро момче, Бела.

— Ще се опитам да го запомня. Макар че нищо не обещавам — той ми се ухили.

— Няма да те принуждавам — промърмори той, изтегна краката си и изпъшка.

— Хубаво е да си у дома. Няма да повярваш колко пренаселена става малката къщичка на Били. Седем от приятелите на Джейк се бяха наблъскали в малката входна стаичка — едва можех да дишам. Забелязала ли се колко едри са всички килайетски момчета?

— Да.

Чарли ме зяпна, очите му внезапно се фокусираха повече.

— Наистина, Бела, Карлайл каза, че Джейк ще се събуди скоро. Каза, че изглеждало много по-зле отколкото било всъщност. Той ще се оправя.

Само кимнах.

Джейкъб изглеждаше толкова... странно чуплив, когато отидох да го видя, възможно най-скоро след като Чарли си бе отишъл. Беше почти целият в скоби — Карлайл каза, че нямало нужда от гипс, тъй като той оздравявал много бързо. Лицето му беше бледо и изпито, в дълбоко безсъзнание. Чуплив. Макар че беше много едър, изглеждаше много чуплив. Може би това беше просто въображението ми, комбинирано с факта, че трябваше да се разделя с него, разбивайки му сърцето.

Ако само имаше начин да бъде разделена на две от някаква светкавична сила. За предпочитане е да бъде болезнено. За пръв път почувствах, че да се откажа от човешкия си живот е истинска жертва. Сякаш имах наистина много за губене.

Оставих вечерята на Чарли на масата до лакътя му и се отправих към вратата.

— Ъм, Бела? Би ли почакала само малко?

— Забравила ли съм нещо? — попитах, поглеждайки към чинията му.

— Не, не. Просто... исках да те помоля за услуга. — Чарли се смръщи и заби поглед в пода. — Седни, няма да те бавя много.

Седнах срещу него малко объркана. Опитах да се съсредоточа.

— Какво ти трябва, татко?

— Ето каква е работата, Бела. — Чарли се зачерви целият. — Може би само просто се чувствам... странно суеверен след прекарания

ден с Били, който също се държа много странно. Но имам някакво... подозрение. Чувствам, че... скоро ще те загубя.

— Не ставай глупав, татко — измърморих виновно. — Искаш да ида в университет, нали?

— Просто ми обещавай нещо.

Поколебах се, готова да откажа.

— Добре...

— Ще ми кажеш ли преди да направиш някаква голяма стъпка? Преди да избягаш с него или нещо такова?

— Тате... — простенах аз.

— Сериозен съм. Няма да вдигам олелия. Просто ми дай някакъв предварителен знак. Дай ми шанс да те прегърна за довиждане.

Съзнателно станах мила и протегнах ръка.

— Това е глупаво. Но ако ще те направи щастлив... обещавам.

— Благодаря, Бела — каза той. — Обичам те, хлапе.

— И аз те обичам, татко — докоснах рамото му и после станах от масата. — Ако имаш нужда от нещо, ще съм у Били.

Не погледнах назад докато излизах на бегом. Това беше просто перфектно, точно това, от което имах нужда. Мърморех си през целия път до Ла Пуш.

Черният Мерцедес на Карлайл не беше пред къщата на Били. Това беше едновременно и хубаво, и лошо. Очевидно имах нужда да говоря с Джейкъб насаме. И все пак ми се искаше някак да държа ръката на Едуард, както преди когато Джейкъб беше в безсъзнание. Невъзможно. Но Едуард ми липсваше — следобедът ми изглеждаше прекалено дълъг, прекаран само с Алис. Предполагам това направи отговора ми съвсем очевиден. Вече знаех, че не мога да живея без Едуард. Но този факт нямаше да направи всичко останало побезболезнено.

Почуках леко на входната врата.

— Влез, Бела — каза Били. Ръмженето на пикапа ми явно се разпознаваше лесно.

Влязох.

— Здравсти, Били. Той буден ли е? — попитах аз.

— Събуди се преди около половин час, точно преди докторът да си тръгне. Давай, влизай. Мисля, че той те чака.

Трепнах и после си поех дълбоко дъх.

— Благодаря.

Поколебах се пред вратата на стаята на Джейкъб, несигурна дали не трябваше да почукам. Реших първо да надникна, надявайки се — каква страхливка бях! — той да е заспал отново. Имах чувството, че мога да се мотая още само няколко минути.

Открехнах вратата и се наведох колебливо през процепа.

Джейкъб ме очакваше, лицето му бе спокойно и равно. Измъченият му мрачен поглед вече го нямаше, но на негово място се бе наместила внимателно пустотата. В очите му нямаше никаква жизненост.

Беше трудно да гледам лицето му, знаейки, че го обичам. Беше много по-различно, отколкото изобщо си бях представляла. Зачудих се дали винаги е било толкова трудно за него, през цялото това време.

За щастие, някой го беше завил с одеяло. Беше облекчение да не се налага да виждам колко много е пострадал.

Пристъпих вътре и затворих тихо вратата след себе си.

— Здравсти, Джейк — промърморих аз.

Той не отговори веднага. Погледна ме за дълго в лицето. После, с усилие, преправи изражението си на леко подигравателна усмивка.

— Да, мислех си, че ще е нещо такова — той въздъхна. — Днес наистина всичко върви на зло. Първо си избрах грешното място, изпуснах най-добрата битка и Сет обра оваците. После Лея трябваше да се направи на идиотка, опитвайки се да докаже, че е толкова здрава, колкото и ние, а аз трябваше да бъда идиотът, който я спасява. А сега и това — той ме подкани с лявата си ръка, докато още се колебаех на вратата.

— Как се чувстваш? — измърморих. Колко глупав въпрос.

— Малко замаян. Доктор Кучешки зъби не бе сигурен от какво количество обезболяващи се нуждаех, така че опита различни методи, за да получи искания резултат. Мисля, че прекали малко.

— Но нищо не те боли.

— Не. Поне не си чувствам раните — каза той, усмихвайки се подигравателно отново.

Прехапах устна. Никога нямаше да успея да мина през това, което планивах. Защо никой не се опита да ме убие, когато аз исках да умра?

Горчивият хумор напусна лицето му и очите му станаха потопли. Челото му се набръчка, сякаш беше разтревожен.

— Ами ти? — попита той като звучеше наистина загрижен. — Добре ли си?

— Аз ли? — зяпнах го. Може би наистина беше взел прекалено много лекарства. — Защо?

— Ами, имам предвид, бях почти сигурен, че той няма наистина да те нарани, но не бях сигурен колко зле ще бъде. Леко изтрецях от притеснение за теб откакто се събудих. Не знаех дали ще ти бъде позволено да ме посетиш или нещо такова. Напрежението беше ужасно. Как мина? Той беше ли жесток с теб? Съжалявам, ако е бил. Не исках да ти се налага да минеш през това сама. Мислех, че ще съм там...

Отне ми минута само да разбере какво казваше. Той продължи да бърбори, придобивайки все по-измъчен вид, докато успях да схвана за какво говори. И когато разбрах, се опитах бързо да го уверя.

— Не, не, Джейк! Добре съм. Наистина, прекалено добре. Разбира се, че той не беше жесток. Само ми се иска да беше.

Очите му се разшириха в нещо като ужас.

— Какво?

— Той дори не ми беше ядосан — дори не бе ядосан на теб! Той е толкова неегоистичен, че ме кара да се чувствам още по-зле. Ще ми се да ми се бе развикал или нещо такова. Не е сякаш не го заслужавам... даже заслужавам по-лошо от просто едно разкрещяване. Но него не го интересува. Той просто иска аз да съм щастлива.

— Не е бил ядосан? — попита недоверчиво Джейкъб.

— Не. Беше... много повече от мил.

Джейкъб остана като треснат за около минута и после изведнъж се смръщи.

— А, по дяволите! — изръмжа той.

— Какво не е наред, Джейк? Боли ли те? — ръцете ми се разтрепериха безпомощно, докато оглеждах наоколо за лекарството му.

— Не — измърмори той с отвратен глас. — Не мога да повярвам! Не ти е дал някакъв ултиматум или нещо от сорта?

— Абсолютно нищо близко до това — какво ти е?

Той се навъси и поклати глава.

— Разчитах на реакцията му. По дяволите всичко! По-добър е отколкото мислех.

Начинът, по който го каза, макар и по-ядосано, ми напомни за отбелязаната от Едуард липса на всякакъв морал от страна на Джейкъб в палатката тази сутрин. Което означаваше, че Джейк все още се надяваше, още се бореше. Смръщих се при задълбочаването на тази мисъл.

— Той не играе никакви игри, Джейк — казах тихо.

— Можеш да бъдеш сигурна, че играе. Играе с всички сили напълно като мен, само че той знае какво прави, а аз — не. Не ме обвинявай задето той е по-добър манипулатор от мен — не съм бил достатъчно дълго с него, за да науча всичките му номера.

— Той не ме манипулира!

— О, да, и още как! Кога ще се събудиш и ще осъзнаеш, че той не е толкова перфектен, колкото си мислиш?

— Поне не се е заканил да се самоубие, за да ме накара да го целуна! — отвърнах остро. Веднага щом казах думите, пламнах от раздразнение. — Почакай. Нека се престорим, че не съм го казала. Заклея се да не казвам нищо относно това.

Той пое дълбоко дъх. Когато заговори, беше по-спокоен.

— Защо не?

— Защото не съм дошла тук, за да те обвинявам.

— Макар че си права — каза той равно. — Наистина го направих.

— Не ми пука, Джейк. Не съм ядосана.

Той се усмихна.

— И на мен не ми пука. Знаех, че ще ми простиш и се радвам, че го направих. И бих го повторил. Поне това мога да имам. Поне те накарах да прозреш, че и ти ме обичаш. Струваше си.

— Дали? Дали наистина е по-добре сега, отколкото ако бях останала заблудена?

— Не мислиш ли, че трябва да знаеш как се чувстваш — просто за да не се изненадаш някой ден, когато е прекалено късно и вече си омъжена и си вампир?

Поклатих глава.

— Не, нямах предвид по-добре за мен. Имах предвид по-добре за теб. Това прави ли нещата по-добри или ги прави по-зле — да знаеш,

че аз знам, че съм влюбена в теб? Когато няма значение каквото и да беше станало. Дали щеше да е по-добре, по-лесно за теб, ако никога не бях разбрала?

Той прие въпроса ми толкова сериозно, колкото и аз го мислех, премисляйки внимателно преди да отговори.

— Да, по-добре е да знам, че знаеш — реши той най-накрая. — Ако не го беше разбрала... щях винаги да се чудя дали решението ти щеше да е по-различно, ако беше разбрала. Сега знам. Направих всичко, което е по силите ми. — Той вдиша несигурно и затвори очи.

Този път не устоях — не можах да устоя на желанието да го успокоя. Прекосих малката стая и коленичих до главата му, тъй като ме беше страх, сядайки на леглото, да не го бутна и да му причиня болка, и се наведох, за да допра челото си до бузата му.

Джейкъб въздъхна и сложи ръката си на косата ми, задържайки ме до себе си.

— Съжалявам, Джейк.

— Винаги съм знаел, че залогът е голям, а шансовете ми са малки. Не си виновна ти, Бела.

— Не си и ти — простенах аз. — Моля те.

Той се отдръпна, за да ме погледне.

— Какво?

— Вината е моя. И вече ми писна да ми казват, че не е!

Той се ухили. Усмивката обаче не се появи и в погледа му.

— Искаш да ти се разkreщя ли?

— Всъщност... мисля, че да.

Той сви устни, преценявайки колко искам това всъщност. Бърза усмивка премина през лицето му и след това той се намръщи бясно.

— Да отвърнеш на целувката ми така беше непростимо — изсъска ми той. — Ако знаеше, че после веднага ще ти се иска да не си го направила, може би не трябваше да бъдеш толкова убедителна в това.

Намръщих се и кимнах.

— Толкова съжалявам.

— Извинението не променя нищо, Бела. Какво си мислеше?

— Не мислех — прошепнах аз.

— Трябваше да ми кажеш да вървя и да умра. Точно това исках.

— Не, Джейкъб — захленчих аз, борейки се с напиралите сълзи.
— Не! Никога!

— Не плачеш, нали? — попита той, гласът му внезапно отново бе станал нормален. Трепна леко от болка върху леглото.

— Да — промърморих аз, смеейки се леко на себе си през сълзи, които се бяха превърнали в хленчове. Той се надигна, протягайки здравия си крак извън леглото, сякаш се опитваше да стане от него.

— Какво правиш? — попитах през сълзи. — Лягай долу, идиот такъв, ще се нараниш! — скочих на крака и го натиснах по здравото рамо с две ръце, за да легне.

Той се предаде, лягайки отново, задъхан от болката, но ме хвана през кръста и ме дръпна на леглото върху здравата част от тялото му. Сгуших се там, опитвайки се да спра глупавите си ридания срещу горещата му кожа.

— Не мога да повярвам, че плачеш — промърмори той. — Знаеш, че казах тези неща, само защото ти искаше. Не ги мисля — ръката му разтри раменете ми.

— Знам — поех си дълбоко и накъсано въздух, опитвайки се да се контролирам. Как излезе така, че аз бях тази, която плачеше, а той ме успокояваше? — Макар че всичко е вярно. Благодаря ти, че го каза на глас.

— Получавам ли някакви точки, задето те разплаках?

— Разбира се, Джейк — опитах да се усмихна. — Колкото поискаш.

— Не се тревожи, Бела, скъпа. Всичко ще се нареди.

— Не виждам как — измърморих.

Той погали главата ми.

— Ще се откажа и ще бъда добър.

— Още игри? — зачудих се аз, нагласяйки брадичката си така, че да го виждам.

— Може би — засмя се той с малко усилия и после се намръщи.
— Но ще опитам.

И аз се намръщих.

— Не бъди такава песимистка — оплака се той. — Дай ми възможност.

— Какво имаш предвид под „ще бъда добър“?

— Ще ти бъда приятел, Бела — каза той тихо. — Няма да искам повече от това.

— Мисля, че вече е късно за това, Джейк. Как можем да бъдем само приятели, когато се обичаме така?

Той погледна към тавана, изцяло погълнат, сякаш четеше нещо, което бе написано там.

— Може би... приятелството ни трябва да е от голямо разстояние.

Стиснах зъби, доволна, че не ме гледаше, и бореща се с плача, който заплашваше отново да се отприщи. Трябваше да бъда силна, а нямах представа как...

— Нали знаеш онази история от Библията? — изведнъж запита Джейкъб, все още сякаш четящ по празния таван. — Онази за краля и двете жени, биещи се за детето?

— Да. Крал Соломон.

— Точно така. Крал Соломон — повтори той. — Та, той казва: срежете детето на две... но било само тест. Само за да види коя от двете ще се откаже, за да запази детето.

— Да, помня.

Той ме погледна.

— Няма да те режа повече на две, Бела.

Разбрах какво казваше. Казваше ми, че ме обича най-много и неговото отстъпване го показваше. Искях да защитя Едуард, да кажа на Джейкъб, че Едуард би направил същото, ако исках, ако му позволих. Аз бях тази, която не би се отказала от това, което има. Но нямаше смисъл да започвам спор, който само би го наранил повече.

Затворих очи, опитвайки се да овладеея болката си. Не можех да му наложя това.

Останахме тихи за момент. Той изглежда чакаше аз да кажа нещо; а аз се опитвах да измисля какво да кажа.

— Може ли да ти кажа коя е най-лошата част? — попита той колебливо, когато не казах нищо. — Имаш ли нещо против? Ще бъда добър.

— Ще помогне ли? — прошепнах.

— Може би. Не би могло да причини повече болка.

— Тогава коя е най-лошата част?

— Най-лошата част е да знам какво щеше да бъде.

— Какво можеше да бъде — въздъхнах аз.

— Не — Джейкъб поклати глава. — Аз съм точно за теб, Бела. За нас щеше да е безпроблемно — приятно и лесно като дишането. Аз бях естествения път, по който животът ти щеше да поеме... — той се загледа в пространството за момент и почака. — Ако светът беше такъв, какъвто трябваше да бъде, ако нямаше чудовища и магия...

И аз можех да видя това, което и той, и знаех, че е прав. Ако светът беше нормалното място, което трябваше да бъде, Джейкъб и аз щяхме да бъдем заедно. И щяхме да сме щастливи. Той бе моята сродна душа в този свят — и все още щеше да бъде, ако не бе засенчен от нещо по-силно, нещо толкова силно, че не би могло да съществува в обикновения свят.

Дали беше така и за Джейкъб? Нещо, което бе „надцакало“ сродната душа? Трябваше да повярвам, че е така.

Две бъдещи, две сродни души... прекалено много за който и да е човек. И бе толкова нечестно, че аз не бях единствената, плащаща за това. Болката на Джейкъб ми изглеждаше прекалено висока цена. Свивайки се от страх при мисълта за тази цена, се зачудих дали щях да се поколебая, ако не бях загубила Едуард веднъж. Ако не знаех какво е да живея без него. Не бях сигурна. Това знание се бе вкоренило дотолкова в мен, че не можех и да си представя как щях да се чувствам без да знам.

— Той е като наркотик за теб, Бела — гласът му още беше нежен, нямаше и нотка критичност. — Виждам, че сега не можеш да живееш без него. Твърде късно е. Но аз можех да бъда нещо по-здравословно за теб. Не наркотик — можех да бъда въздухът, слънцето.

Тъглчето на устата ми се изви нагоре в тъжна полуусмивка.

— Знаеш ли, мислех за теб точно така. Като за слънцето. Моето лично слънце. Винаги разкарваше облаците за мен.

Той въздъхна.

— С облаците мога да се справя. Но не мога да удържа затъмнението.

Докоснах лицето му, поставяйки цялата си длан на бузата му. Той издиша при допира и затвори очи. Беше много тихо. За момент можех да чуя туптенето на сърцето му, бавно и равномерно.

— Кажи ми най-лошата част за теб — прошепна той.

— Мисля, че това може да е лоша идея.

— Моля те.

— Мисля, че ще ти причини болка.

— Моля те.

Как можех да му откажа нещо изобщо?

— Най-лошата част... — поколебах се и после оставих думите да излязат от устата ми като наводнение от истини. — Най-лошата част е, че видях всичко — целия ни живот. И го искам ужасно много, Джейк, искам го целия. Искам да остана точно тук и никога да не помръдвам. Искам да те обичам и да те направя щастлив. А не мога и това ме убива. Като Сам и Емили, Джейк — никога не съм имала шанс. Винаги съм знаела, че нищо няма да се промени. Може би точно затова се борех срещу теб толкова много.

Той изглежда се концентрираше върху равномерното дишане.

— Знаех, че не трябва да ти казвам това.

Той бавно поклати глава.

— Не, радвам се, че го направи. Благодаря ти — той ме целуна по главата и въздъхна. — Сега ще бъде добър.

Погледнах към него и той се усмихваше.

— Е, значи ще се омъжваш, а?

— Не е нужно да говорим за това.

— Бих искал да знам някои подробности. Не знам кога ще говоря отново с теб.

Трябваше да мина около минута преди да мога отново да проговоря. Когато бях горе-долу сигурна, че гласът ми няма да се пречупи, отговорих на въпроса му.

— Не е моя идеята... но да. За него означава много. Разбирам, защо не?

Той кимна.

— Така е. Не е чак толкова голямо нещо — просто в сравнение с други неща.

Гласът му беше много спокоен, много отработено звучащ. Погледнах го учудена от какво се ръководеше и това го развали. Той срещна погледа ми за секунда и после извърна глава. Изчаках с говоренето докато дишането му се нормализира отново.

— Да. В сравнение с тях — съгласих се аз.

— Колко ти остава?

— Това зависи от времето, което ще отнеме на Алис да подготви една сватба — сподавих един стон, представяйки си какво би могла да направи Алис.

— Преди или след? — попита той тихо.

Знаех какво имаше предвид.

— След.

Той кимна. Това може би беше облекчение за него. Зачудих се колко ли безсънни нощи му бе причинила мисълта за завършването.

— Уплашена ли си? — прошепна.

— Да — прошепнах и аз в отговор.

— От какво се боиш? — сега едва чувах гласа му. Той гледаше надолу към ръцете ми.

— От много неща — опитах да направя гласа си по-весел, но запазих честността. — Никога не съм била мазохистка, така че със сигурност не чакам с нетърпение болката. И ми се ще да имаше някакъв начин той да стои далеч от мен тогава — не искам и той да страда с мен, но не мисля, че има такъв. Ще имам проблеми с Чарли... и с Рене... И не на последно място ми се иска да се науча да се контролирам по-бързо. Може би ще съм такава заплаха, че глутницата ще трябва да ме разкара някъде далеч.

Той погледна нагоре с неодобрително изражение.

— Бих осакатил всеки от братята си, който опита.

— Благодаря.

Той се усмихна неохотно. После се смръщи.

— Но не е ли по-опасно от това? Във всички истории казват, че е много трудно... губят контрол... хора умират... — той преглътна с усилие.

— Не, не ме е страх от това. Глупав Джейкъб — не знаеш ли, че е по-добре да вярваш в нещо друго, а не във вампирски истории?

Той очевидно не оцени опита ми да проявя хумор.

— Е, както и да е, пак са много грижи. Но си струва накрая.

Той кимна с нежелание и знаех, че по никакъв начин не бе съгласен с мен.

Протегнах врат нагоре, за да прошепна в ухото му и поставяйки бузата си върху горещата му кожа.

— Знаеш, че те обичам.

— Знам — издиша той, а ръката му автоматично се стегна около кръста ми. — Знаеш колко ми се иска да беше достатъчно.

— Да, знам.

— Винаги ще чакам, Бела — обеща той, смекчавайки тона си и разхлабвайки хватката на ръката си. Отдръпнах се от него с тъпото и неприятно чувство на загуба, чувствайки раздираща и разделяща ме болка, сякаш оставях част от себе си на леглото до него. — Винаги ще имаш друга възможност, ако я искаш.

Направих усилие да се усмихна.

— Докато сърцето ми спре.

Той се ухили в отговор.

— Знаеш ли, мисля, че може би все още бих те желал — може би. Мисля, че това зависи от това колко ще миришеш.

— Да дойда да те видя пак? Или предпочиташ да не го правя?

— Ще го премисля и ще ти кажа — каза той. — Може да имам нужда от компания, за да не полудея. Вампирският хирург каза, че не мога да се преобразявам, докато не ми разреши — можело да повреди начина, по който костите ми са зараснали. — Джейкъб направи физиономия.

— Бъди добър и прави каквото ти казва Карлайл. Ще се оправиш по-бързо.

— Да, разбира се.

— Чудя се кога ли ще се случи — казах. — Кога точното момиче ще ти завърти главата.

— Не възлагай големи надежди, Бела — гласът му внезапно бе станал кисел. — Макар че съм сигурен, че това би било някакво облекчение за теб.

— Може би, а може би не. Вероятно ще си мисля, че тя не е достатъчно добра за теб. Чудя се колко ли ревнива ще съм...

— Това може да е един вид забавно — призна той.

— Само ми кажи, че искаш да дойда пак и съм тук — обещах аз.

С въздишка той обърна бузата си към мен.

Доближих се и целунах нежно лицето му.

— Обичам те, Джейкъб.

Той се засмя леко.

— Аз те обичам повече.

Той ме гледаше как излизам от стаята му с неразгадаемост,
струяща от черните му очи.

27. НУЖДИ

Не бях стигнала много далеч, преди карането да стане невъзможно.

Когато вече не можех да виждам, оставих гумите ми да опрат грубата мантинела и бавно да се извъртят, докато не спрат. Отпуснах се тежко върху седалката и позволих на слабостта, с която се бях борила в стаята на Джейкъб, да ме смачка. Беше по-лошо отколкото си бях мислела — силата на това чувство ме изненада. Да, била съм права да крия това от Джейкъб. Никой никога не трябваше да вижда това.

Но не бях сама за много дълго — просто достатъчно дълго, за да може Алис да ме види тук и после още няколко минути, за да може той да пристигне. Вратата се отвори със скърцане и той ме придърпа в ръцете си.

В началото беше по-зле. Защото в мен беше тази по-малка част — по-малка, но с всяка минута ставаща по-силна и по-гневна, крещейки на останалата част от мен — тази част, която копнееше за други ръце. И после отново свежото чувство на вина, което смекчи болката.

Той не каза нищо, просто ме остави да плача, докато не започнах да казвам името на Чарли през сълзи.

— Наистина ли си готова да се прибереш вкъщи? — той попита съмнително.

Успях да кажа, след няколко опита, че нямаше да стане по-добре в скоро време.

Трябваше да мина през Чарли преди да е станало достатъчно късно за него, за да се обади на Били.

Затова той ме откара вкъщи — като за първи път дори не се доближи до специфично ограниčenата скорост на пикапа ми — държейки едната си ръка обвита здраво около мен. По целия път се опитвах да се контролирам. Усилието изглеждаше обречено още от началото, но не се отказах. Само няколко секунди, казах си. Просто време за няколко извинения, или няколко лъжи и тогава можех да се

срутя отново. Трябваше да бъде в състояние да направя това. Объркано заблъсках главата си, търсейки отчаяно запаси на сила. Имаше достатъчно само, за да успокоя риданията — да ги задържа на заден план, но не и да ги прекратя. Сълзите не се забавиха. Изглежда не можех да намеря никакъв предлог, който да накара плана ми да проработи.

— Чакай ме горе — измънках аз когато бяхме пред къщата.

Той ме прегърна по-здраво за минута и след това изчезна.

Щом влязох, се насочих направо към стълбите.

— Бела? — извика Чарли след мен от обичайното си място на канапето, докато минах покрай него.

Обърнах се, за да го погледна, без да проговарям. Очите му бяха широко раздразнени и се клатушкаше на краката си.

— Какво стана? Джейкъб...? — попита.

Поклатих бързо глава, опитвайки се да намеря гласа си.

— Той е добре, добре е — казах аз с нисък и пресипнал глас. Джейкъб беше добре физически, което беше всичко, за което Чарли се тревожеше в момента.

— Но какво стана? — той сграбчи раменете ми, очите му все още широки и разтревожени. — Какво е станало с теб?

Сигурно изглеждах по-зле, отколкото си представях.

— Нищо, татко. Аз... просто трябваше да говоря с Джейкъб за... едни неща, които бяха тежки. Добре съм.

Тревогата се успокои и се замени от неодобрение.

— Това беше ли наистина най-добрия момент? — попита той.

— Вероятно не, татко, но аз нямах други алтернативи — просто се стигна до момента, в който трябваше да избирам... Понякога няма никакъв начин за компромис.

Той разтърси бавно глава.

— Как го прие той?

Не отговорих.

Той погледна към лицето ми за минута и после кимна. Това трябваше да бъде достатъчен отговор.

— Надявам се не си повлияла на възстановяването му.

— Той се лекува бързо — промърморих аз.

Чарли въздъхна.

Усещах как контролът ми се изплъзваше.

— Ще бъда в стаята си — казах му аз, измъквайки раменете си от ръцете му.

— Добре — съгласи се Чарли. Той вероятно виждаше фонтана от сълзи, започващ да напират. Нищо не плашеше Чарли повече от сълзите.

Отправих се към стаята си, заслепена и препъваща се.

Щом влязох, се заборих със закопчалката на гривната ми, опитвайки се да я премахна с треперещи пръсти.

— Не, Бела — прошепна Едуард, хващайки ръцете ми. — Това е част теб.

Той ме придърпа към ръцете си, когато сълзите потекоха свободно отново.

Тази продължителност на дните изглежда се разтягаше все повече и повече. Чудех се дали щеше да свърши някога. Но, въпреки че нощта се проточи безпощадно, не беше най-лошата нощ в живота ми. Успокоих се от това. А и не бях сама. В това също имаше голяма доза успокоение.

Страхът на Чарли от емоционалните изблици го накараха да не ме проверява, въпреки че не бях спокойна — той вероятно не бе спал повече от мен.

Ретроспекцията ми изглеждаше непоносимо ясна тази вечер. Можех да видя всяка грешка, която бях направила, всяка вреда, която бях нанесла, малките неща и големите неща. Всяка болка, която бях причинила на Джейкъб, всяка рана, с която бях наранила Едуард, се трупаха нагоре в спретнати купчинки, които не можех да игнорирам или отрека.

И осъзнах, че през цялото време съм грешала за магнитите. Не Едуард и Джейкъб опитвах да насилват да се сприятелят, а двете части от мен — Бела на Едуард и Бела на Джейкъб. Но те не можеха да съществуват заедно и никога не трябваше и да опитвам.

Бях нанесла толкова много щети.

В един момент през нощта си спомних обещанието, което си бях направила тази сутрин — че никога нямаше да оставя Едуард да ме види да пролея и една сълза за Джейкъб Блек. Мисълта предизвика нов пристъп на истерия, който уплаши Едуард повече отколкото плача. Но и това премина, точно когато бе изчерпало действието си.

Едуард каза съвсем малко; той просто ме прегръщаше на леглото и ме остави да съсипя ризата му, измокряйки я със сълзите си.

Отне по-дълго, отколкото си мислех, че ще е необходимо, за тази малка счупена частица от мен да се изплаче. Най-накрая това стана и бях толкова изморена, достатъчно, че да заспя. Безсъзнанието не премахна напълно болката, то бе подобно на лекарство — само я притъпи. Направи я по-поносима. Но болката все още я имаше; усещах я дори в съня си и това ми помогна да направя промените, които трябваше да бъдат направени.

Сутринта донесе със себе си една, ако не по-светла нагласа, то поне някакъв контрол, някакво примирение. Инстинктивно знаех, че тази нова рана в сърцето ми винаги ще боли. Това просто щеше да бъде част от мен за напред. Времето ще го направи по-лесно — това казват всички винаги. Но не ме интересуваеше, дали времето щеше да ме излекува или не, само и само Джейкъб да бъде по-добре. Да бъде щастлив отново.

Когато се събудих, нямаше никаква дезориентация. Отворих очите се — най-накрая сухи — и срещнах разтревожения му поглед.

— Здравей — казах. Гласът ми беше дрезгав. Прочистих гърлото си.

Той не отговори. Гледаше ме, чакайки да се започне.

— Не, добре съм — обещах аз. — Това няма да се случи отново.

Очите му се напрегнаха при думите ми.

— Съжалявам, че трябваше да видиш това — казах аз. — Не беше честно спрямо теб.

Той постави ръцете си от двете страни на лицето ми.

— Бела... сигурна ли си? Дали направи правилния избор? Никога не съм виждал толкова много болка в теб — гласа му се пречупи в последните думи.

Но аз познавах и по-лоша болка.

Докоснах устните му.

— Да.

— Не знам... — сбръчка веждите си. — Ако те наранява толкова много, как е възможно това да е правилното нещо за теб?

— Едуард, знам без кого не мога да живея.

— Но...

Поклатих глава.

— Не разбираш. Ти може би си достатъчно смел или достатъчно силен, за да живееш без мен, ако това е най-доброто. Но аз никога не бих могла да бъда толкова самопожертвувателна. Аз трябва да бъда с теб. Това е единственият начин, по който мога да живея.

Той още изглеждаше несигурен. Не трябваше изобщо да му позволявам да остава с мен миналата нощ. Но се нуждаех от него толкова много...

— Ще ми подадеш ли онази книга? — попитах аз, сочейки над рамото му.

Веждите му се събраха в объркване, но ми я подаде бързо.

— Отново това? — попита той.

— Искам просто да намеря една част, която помнех... да видя как го казваше тя... — Прехвърлях през книгата, като намерих страницата, която исках лесно. Ъгълът беше подгънат от многото пъти, когато съм се спирала тук. — Кати е чудовище, но имаше няколко неща, които тя избра правилно — промърморих аз. Прочетох реда тихо, предимно на себе си. — „Ако всички останали загинеха и той останеше, аз щях да продължа да съществувам; а ако всички останяха, и той беше унищожен, вселената щеше да се обърне до неузнаваемост“ — кимнах, отново на себе си. — Знам точно какво има предвид. И знам без кого не мога да живея.

Едуард взе книгата от ръцете ми и я хвърли през стаята — падна с лек удар на бюрото ми. Той обвини ръцете си около кръста ми.

Малка усмивка освети съвършеното му лице, въпреки че притеснението още личеше на челото му.

— И Хийтклиф имаше своите моменти — каза той. Той не се нуждаеше от книгата, за да каже точните думи. Той ме придърпа поблизо и прошепна в ухото ми — Не мога да живея без моя живот! Не мога да живея без моята душа!

— Да — казах тихо. — Това имах предвид.

— Бела, не мога да понеса, когато си нещастна. Може би...

— Не, Едуард. Наистина направих бъркотия от нещата и ще трябва да живея с това. Но знам какво искам и от какво се нуждая... и какво ще направя сега.

— Какво ще направим ние сега?

Усмихнах се леко на поправянето му и после въздъхнах.

— Ще отидем да видим Алис.

Алис беше на най-долното стъпало на верандата, твърде енергична, за да ни чака вътре. Изглеждаше сякаш ще започне да танцува тържествено, беше толкова развълнувана заради новините, за които знаеше, че идвах да съобщя.

— Благодаря ти, Бела! — тя запя точно когато излязохме от пикапа.

— Задръж, Алис — предупредих я аз, вдигайки ръка, за да спра радостта ѝ. — Имам някои ограничения за теб.

— Знам, знам, знам. Имам време само до тринадесети август най-късно, имаш силна забрана относно списъка с гости и ако премина границата на нещо, ти никога повече няма да ми проговориш отново.

— О, добре. Ами, да. Знаеш правилата тогава.

— Не се тревожи, Бела, ще бъде перфектно. Искаш ли да си видиш роклята?

Трябваше да си взема няколко дълбоки вдишвания. Каквото и да е, само да я прави щастлива, казах на себе си.

— Разбира се.

Усмивката на Алис беше самодоволна.

— Ъм, Алис — казах аз, пазейки небрежно, спокойния тон в гласа ми. — Кога ми взе рокля?

Вероятно не се престорих добре. Едуард стисна ръката ми.

Алис ни поведе навътре към стълбите.

— Тези неща отнемат време, Бела — обясни Алис. Тонът ѝ изглеждаше... уклончив. — Искам да кажа, че не бях сигурни нещата дали щяха да се развият по този начин, но имаше особено ясна възможност...

— Кога? — попитах отново.

— Перин Бруайър има списък с чакащи, нали знаеш — каза тя, отбранително сега. — Качествените шедьоври не стават през нощта. Ако не бях помислила по-рано, щеше да носиш нещо от скрина!

Не изглеждаше така сякаш щях да получа отговор направо.

— Пер-кой?

— Той не е голям дизайнер, Бела, така че не е нужно да се хвърлят съскащи атаки. — Той ми обеща, все пак, че се специализира в това, което искам.

— Не хвърлям атаки.

— Не, ти не. — Тя изгледа спокойното ми лице подозрително. Тогава, докато вървахме към стаята ѝ, тя се обърна към Едуард.

— Ти — вълн.

— Защо? — запитах аз.

— Бела — изпъшка тя. — Знаеш правилата. Той не трябва да вижда роклята до деня на сватбата.

Поех още един дълбок дъх.

— Няма значение за мен. А ти знаеш, че той вече я е виждал в главата ти. Но, ако така искаш...

Тя бутна Едуард назад към вратата. Той дори не я погледна — очите му бяха върху мен, предпазливи, страхувайки се да ме остави сама.

Кимнах, надявайки се, че изражението ми беше достатъчно спокойно, за да го уверя.

Алис затвори вратата пред лицето му.

— Добре — промърмори тя. — Хайде.

Тя ме сграбчи за китката и ме издърпа до гардероба си, който беше по-голям от спалнята ми, и след това ме задърпа в задния ъгъл, където на един рафт беше положен дълъг, бял калъф за дрехи. Разкопча ципа с едно бързо движение и я извади внимателно на закачалката. Тя отстъпи назад, протягайки ръката си към роклята, сякаш беше в някакво шоу за домакини.

— Е? — попита тя задъхано.

Оглеждах я за дълъг момент, играейки си малко с нея. Изражението ѝ стана разтревожено.

— А — казах и се усмихнах, позволявайки ѝ да се отпусне. — Виждам.

— Какво мислиш? — настоя тя.

Отново видението ми като от романа „Анн от Грийн Гейбълс“.

— Перфектна е, разбира се. Съвсем точна. Ти си гений.

Тя се ухили.

— Знам.

— Деветнадесет — осемнадесет? — предположих аз.

— Повече или по-малко — каза тя, кимайки. — Някои от нещата са мой дизайн, шлейфът, воалът... — тя докосна белия сатен докато говореше. — Дантелата е изключителна. Харесва ли ти?

— Прекрасна е. Просто точно за него.

— Но точно за теб ли е? — настояваше тя.

— Да, мисля, че е, Алис. Мисля, че точно от това се нуждая. Знам, че ще направиш чудесна работа с това... ако можеш да запазиш себе си под контрол.

Тя засия цялата.

— Мога ли да видя твоята рокля? — попитах аз.

Тя премигна със смутено лице.

— Не си ли поръчала и шаферската рокля по същото време? Не бих искала шаферката ми да носи нещо от скрина — престорих се аз, уж треперееща в ужас.

Тя хвърли ръцете си около кръста ми.

— Благодаря ти, Бела!

— Как не можа да видиш това? — шегувах се аз, целувайки заострената ѝ коса. — И ти си един екстрасенс!

Алис се върна, танцувайки, лицето ѝ светеше с нов ентузиазъм.

— Имам толкова много за вършене! Върви да се забавляваш с Едуард. Трябва да се захващам за работа.

Тя бързо излезе от стаята, викайки: „Есме!“, докато изчезваше.

Последвах я с моето темпо. Едуард ме чакаше в коридора, подпрял се на дървено облицованата стена.

— Това беше много, много хубаво от твоя страна — каза ми той.

— Тя изглежда щастлива — съгласих се аз.

Той докосна лицето ми; очите му — твърде тъмни, сякаш беше толкова отдавна, откакто ме беше оставил — и разгледа изражението ми подробно.

— Хайде да се махаме оттук — предложи той изведнъж. — Да отидем на нашата ливада. — Звучеше много привлекателно.

— Предполагам, че не трябва да се крия вече, нали?

— Не. Вече няма опасност.

Той беше тих, замислен, докато бягаше. Вятъра духаше в лицето ми, по-топъл сега, когато бурята беше наистина преминала. Облаците покриваха небето, както обикновено.

Ливадата беше спокойно, щастливо място днес. Пътеките от летни маргаритки пресичаха тревата с петна от бяло и жълто. Легнах по гръб, пренебрегвайки леката влажност на земята и затърсих за картини в облаците. Бяха твърде еднакви, твърде гладки. Никакви картини, просто едно меко сиво одеяло.

Едуард легна до мен и хвана ръката ми.

— Тринадесети август? — попита небрежно след няколко минути приятно мълчание.

— Това е месец до рождения ми ден. Не искам да е твърде близо до него.

Той въздъхна.

— Есме е с три години по-стара от Карлайл — технически. Знаеше ли това?

Поклатих глава.

— Това няма значение за тях.

Гласът ми беше спокоен, контрастен на тревогата му.

— Възрастта ми не е наистина толкова важна. Едуард, готова съм. Избрах живота си — сега искам да започна да го живея.

Той загали косата ми.

— Списък с ограничени гости?

— Не ме интересува наистина, но... — поколебах се, не исках да обяснявам това. Най-добре веднъж за винаги да приключа с това. — Не съм сигурна, че Алис ще изпита нуждата да покани... няколко върколака. Не знам, дали... дали Джейк би желал... дали смята, че би трябвало да дойде. В смисъл, дали това е правилното нещо, което трябва да направи или, че ще нарани чувствата ми, ако не го направи. Той не трябва да минава през това.

Едуард беше тих за минута. Загледах се във върховете на дърветата, почти черни срещу сивата светлина на небето.

Изведнъж, Едуард ме сграбчи около кръста и ме издърпа на гърдите си.

— Кажи ми защо правиш това, Бела. Защо реши сега, да дадеш на Алис свобода за сватбата?

Повторих му разговора, който имах с Чарли миналата нощ преди да отида да видя Джейкъб.

— Нямаше да бъде честно, ако пазех това от Чарли — заключих аз. — Кое се отнася и за Рене и Фил. Трябва също така да позволя на Алис да се забавлява. Може би за Чарли ще бъде много по-лесно, ако си вземе подходящо сбогуване. Дори, ако мисли, че е твърде рано, не бих искала да го мамя и да го лиша от възможността да ме заведе до олтара — направих гримаса при думите, после си поех дълбоко дъх. — Поне майка ми и баща ми и приятелите ми ще узнаят най-добрата част

от избора ми, най-многого, което ми е позволено да им кажа. Те ще знаят, че съм те избрала и ще знаят, че сме заедно. Ще знаят, че съм щастлива, където и да съм. Мисля, че това е най-доброто, което мога да направя за тях.

Едуард хвана лицето ми, изучавайки го за кратко време.

— Сделката отпада — той каза рязко.

— Какво? — ахнах аз. — Ти отстъпваш? Не!

— Не отстъпвам, Бела. Аз още ще държа на моята част от сделката. Но ти се отърваваш от неприятностите. Каквото поискаш, без никакви условия.

— Защо?

— Бела, виждам какво правиш. Ти се опитваш да направиш всички останали щастливи. И не се интересувам от чувствата на някой друг. Имам нужда само ти да бъдеш щастлива. Не се тревожи, че ще развалиш удоволствието Алис. Аз ще се погрижа за това. Обещавам, тя няма да те кара да се чувстваш виновна.

— Но, аз...

— Не. Ще направим това по твоя начин. Защото по моя начин не става. Наричам те твърдоглава, но погледни какво направих аз. Толкова упорито се бях вкопчил в представата си за това кое е най-добро за теб, а това само те нарани. Нарани те толкова дълбоко, отново и отново. Вече не вярвам на себе си. Нека щастието бъде по начин, по който ти желаеш. Моят начин винаги е грешен. И така. — Той се размърда под мен, изправяйки рамене. — Ще го направим по твоя начин, Бела. Тази вечер. Днес. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще говоря с Карлайл. Мисля си, че ако ти дадем достатъчно морфин, няма да е толкова страшно. Струва си да опитаме. — Той стисна зъби.

— Едуард, не...

Той постави пръст на устните ми.

— Не се тревожи, Бела, любима. Не съм забравил другите ти искания.

Ръцете му бяха в косата ми и устните му се задвижиха нежно, но много сериозно, притискайки се в моите, преди да разбере какво ми говореше. Какво правеше. Нямаше много време за действие. Ако изчаках прекалено дълго, нямаше да мога да си спомня, защо трябваше да го спра. Вече не можех да дишам както трябва. Ръцете ми се впиваха в неговите, дърпайки се по-здраво в него, устата ми беше

залепена към неговата и отговаряше на всеки незададен от него въпрос.

Опитах се да проясна съзнанието си, да намеря начин да проговоря.

Той се претърколи леко, притискайки ме в хладната трева.

О, няма значение! — ликуваше моята не толкова благородна половинка. Главата ми се замая от сладостта на дъха му.

Не, не, не — спорех аз със себе си. Поклатих глава и устните му се плъзнаха по врата ми, давайки ми възможност да дишам.

— Спри, Едуард. Почакай. — Гласът ми беше толкова слаб, колкото и волята ми.

— Защо? — прошепна той в ямката на гърлото ми.

Положих всички усилия, за да прозвуча решително.

— Не искам да правя това сега.

— Не искаш? — запита той с усмивка в гласа си. Отново долепи устни до моите и направи говоренето невъзможно. Във вените ми пулсираше топлина и изгарях там, където кожата ми докосваше неговата. Опитах да се овладеея. Бяха необходими много усилия, само за да сваля ръце от косата му и да ги опра в гърдите му. Но го направих. И след това го бутнах, опитвайки се да го изблъскам настрана. Нямаше да успея сама, но той откликна, както очаквах.

Той се дръпна малко назад и ме погледна. Погледа му не ми помогна в това решение. Очите му бяха като черен пламък. Те горяха.

— Защо? — попита той отново, гласът му бе нисък и груб. — Обичам те. Искam те. Точно сега.

Пеперудите в стомаха ми се надигнаха към гърлото ми. Той се възползва от онемяването ми.

— Чакай, чакай — опитах се да прошепна до устните му.

— Не заради мен — промърмори той с несъгласие.

— Моля? — задъхах се аз.

Той изпъшка и се отблъсна от мен, обръщайки се отново по гръб.

И двамата лежахме там за около минута, опитвайки се да забавим дишането си.

— Кажи ми защо не, Бела — настоя той. — По-добре да не е заради мен.

Всичко в моя свят беше заради него. Какво глупаво нещо да очаква.

— Едуард това е много важно за мен. Ще направя това както трябва.

— По чия дефиниция за „както трябва“?

— По моята.

Той се подпря на лакът и се втренчи в мен, изражението му беше неодобрително.

— Как ще го направиш както трябва?

Поех дълбоко дъх.

— Отговорно. Всичко по реда си. Няма да оставя Чарли и Рене без най-доброто обяснение, което мога да им дам. Няма да отнема удоволствието на Алис, щом ще имам сватба така или иначе. И ще се обвържа с теб по всеки човешки възможен начин, преди да те помоля да ме направиш безсмъртна. Ще следвам всички правила, Едуард. Твоята душа е твърде важна за мен, за да я рискувам. Няма да ме разубедиш за това.

— Обзалагам се, че бих могъл — промърмори той с отново пламнали очи.

— Но не би го направил — казах аз, опитвайки се да говоря спокойно. — Защото не знаеш дали наистина се нуждаеш от това.

— Не играеш честно — обвини той.

Ухилих му се.

— Никога не съм казвала, че го правя.

Той ми се усмихна с копнеж.

— Ако си промениш решението...

— Ти ще си първият, който ще разбере — обещах аз.

Дъждът заваля и няколко капки издадоха лек звук, падайки върху тревата.

Смръщих се на небето.

— Ще те прибера у вас. — Той избърса няколкото капки вода от бузите ми.

— Дъждът не е проблемът — недоволно пророних. — Това просто означава, че е време да тръгвам, за да направя нещо, което ще бъде много неприятно и вероятно дори много опасно.

Очите му се разшириха от тревога.

— Добре е, че си неуязвим за куршумите — въздъхнах аз. — Онзи пръстен ще ми трябва. Време е да кажа на Чарли.

Той се засмя на изражението ми.

— Наистина е опасно — съгласи се той. Засмя се отново и бръкна в джоба на дънките си. — Но поне няма нужда от допълнително пътуване.

Той отново плъзна пръстена на безимения пръст на лявата ми ръка.

Където щеше да остане — вероятно за остатъка от вечността.

ЕПИЛОГ

ИЗБОР

— Джейкъб, мислиш ли, че това ще отнеме още дълго? — запита Лея. Нетърпелива. Хленчеща.

Стиснах здраво зъби.

Подобно на всички други в глутницата, Лея знаеше всичко. Тя знаеше, защо бях дошъл тук — до самия край на земята, морето и небето. За да бъда сам. Тя знаеше, че това бе всичко, което исках. Просто да бъда сам.

Но въпреки всичко, Лея щеше да ми натрапи присъствието си.

Макар че бях изключително ядосан, за миг се почувствах самодоволно. Защото дори не трябваше да мисля как да овладее гнева си. Сега беше лесно, нещо, което можех да направя напълно естествено. Червената пелена на гнева не се бе спуснала пред очите ми. Топлината не ме заливаше. Гласът ми беше спокоен, когато отговорих.

— Я се метни от някоя скала, Лея — посочих към тази, която беше под мен.

— Наистина, хлапе — тя не ми обърна внимание, просвайки се на земята до мен. — Нямах никаква представа колко е трудно това за мен.

— За теб? — отне ми минута, за да разбера, че тя е сериозна. — Трябва да си най-самовлюбеният човек, който съществува, Лея. Бих съжалявал да разруша измисления свят, в който живееш — светът, в който слънцето обикаля около мястото, където ти стоиш — затова няма да ти кажа, че изобщо не ми пука какъв ти е проблемът. Тръгвай. Махай се.

— Просто за миг погледни на нещата от моя гледна точка, става ли? — продължи тя, като че ли не бях казал нищо.

Ако тя се опитваше да пречупи настроението ми, то тогава това вършеше работа. Започнах да се смея. Звукът нараняваше по странни начини.

— Спри да сумтиш и ми обърни внимание — тя се озъби.

— Ако се преструвам, че те слушам, ще се махнеш ли? — попитах, поглеждайки към постоянно намръщеното ѝ лице. Вече не бях сигурен дали имаше някакви други изражения.

Спомних си, когато мислех, че Лея е хубава, може би дори красива. Това беше преди много време. Никой не мислеше за нея по този начин сега. Сам бе изключение. Той никога нямаше да си прости. Като че беше негова вината за това, че тя се беше превърнала в тази гневна харпия.

Намръщването ѝ се разгорещаваше, като че тя можеше да познае какво си мислех. Вероятно би могла.

— Това ме отвращава, Джейкъб. Можеш ли да си представиш как това ме кара да се чувствам? Аз дори не харесвам Бела Суон. И ти ме караш да страдам за тази кръвопийска любима, сякаш и аз съм влюбена в нея. Можеш ли да видиш къде е това може би малко объркване? Сънувах миналата нощ, че я целувам! Какво, по дяволите, би трябвало да направя за това?

— Пука ли ми?

— Вече не мога да издържам мислите в главата ти! Преодолей я! Тя ще се омъжва за онова нещо. Той ще се опита да я промени в един от тях! Време е да продължиш, момче.

— Млъквай! — изръмжах аз.

Щеше да е погрешно да отвърна. Знаех това. Хапех езика си. Но тя щеше да съжалява, ако не си отидеше. Сега.

— Той вероятно просто ще я убие така или иначе — каза Лея подигравателно. — Всички истории казват, че това се случва доста често. Може би погребението ще бъде по-добро прикритие, отколкото сватбата. Ха.

Този път трябваше да действам. Затворих очите си и усетих прогарящия вкус в устата си. Борех се с това огънят да се плъзне на долу по гърба ми, борех се да запазя формата си цяла, докато тялото ми се стремеше да се раздели.

Когато бях отново под контрол, я погледах заплашително. Тя гледаше ръцете ми, които бавно трепереха. Усмиваше се.

Някаква шега.

— Ако си разстроена относно половото объркване, Лея... — казах аз, бавно, подчертавайки всяка дума — Как си мислиш, че останалите

от нас понасят да гледат Сам през твоите очи? Достатъчно е това, че Емили трябва да се справя с твоята мания. Ние не ѝ трябваме, за да тичае също след него.

Все още ядосан, все пак се почувствах виновен като гледах спазмите от болка, които се изписаха по лицето ѝ. Тя скочи на крака, спирайки само за да се изплюе в моя посока — и се затича към дърветата, вибрирайки като камертон.

Засмях се мрачно.

— Пропусна.

Сам щеше да ме прати в ада за това, но си струваше. Лея нямаше да ме дразни повече.

И бих го направил отново, ако имах възможност.

Защото думите ѝ бяха още там, изписващи се в мозъка ми, болката беше толкова силна, че едва успях да дишам.

Но нямаше голямо значение това, че Бела бе избрала някой друг вместо мен. Тази агония беше нищо. С тази агония можех да живея до края на глупавия си, твърде дълъг, разтегнат живот.

Но имаше значение, че тя се отказваше от всичко — че позволяваше на сърцето си да спре, на кожата ѝ да се вледени и умът ѝ да се кристализира в нова хищническа глава. Едно чудовище. Една непозната.

Трябваше да мисля, че няма нищо по-лошо от това, нищо по-болезнено на целия свят.

Но, ако той я убиеше...

Отново трябваше да се боря с гнева. Може би, ако не заради Лея, щеше да е по-добре да позволя на гнева да ме превърне в създание, което можеше да се пребори с това по-добре. В създание с инстинкти много по-силни от човешките емоции. В животно, което да усеща болката по друг начин. Друга болка. Е, поне нещо по-различно. Но сега Лея тичаше и не исках да споделям нейните мисли. Проклех я шепнешком за това, че ми отне и това спасение.

Ръцете ми трепереха без да го искам. Какво ги караше да треперят? Гняв? Стрдание? Не бях сигурен с какво се борех сега.

Трябваше да вярвам, че Бела ще оцелее. Но това изискваше доверие — доверие, което не исках да изпитвам. Доверие, че този кръвопиец ще успее да я опази жива.

Тя щеше да бъде различна и се чудех как това щеше да ми се отрази. Щеше ли да бъде същото, както ако тя беше умряла, да я видя да стои там сякаш от камък? Вледенена? Когато миризмата ѝ гореше в ноздрите ми и отприщваше инстинкта да я изкормя, да я разкъсам... Как би било това? Щях ли да искам да я убия? Нямах ли да искам да убия и двамата?

Гледах как високите вълни прииждаха към плажа. Те се скриваха от погледа ми в подножието на скалата, но ги чувах как се разбиват в пясъка. Наблюдавах ги, докато стана късно, много след смрачаване.

Да се върна у дома вероятно беше лоша идея. Но бях гладен и не можех да измисля друг план. Смръщих лице от болка, докато нахлузвах захвърлената шина на ръката си и грабнах патериците си. Само ако Чарли не ме беше видял онзи ден и не бе разпространил слуха за моята „катастрофа с мотор“. Глупави слухове. Мразех ги.

Това, че огладнявах, започна да ми се струва още по-примамливо в мига, когато влязох вкъщи и погледнах лицето на баща ми. Нещо го тревожеше. Беше лесно да разбере това — в такива случаи той винаги се престараваше. Държеше се твърде небрежно.

И говореше твърде много. Разказваше на широко за деня си, преди дори да успея да стигна до масата. Никога не бърбеше така, освен ако нямаше нещо, което не искаше да каже. Игнорирах го доколкото можах, съсредоточавайки се върху храната. Колкото по-бързо я погълнех...

— ... и Сю се отби днес — гласът на баща ми беше твърде висок, труден за игнориране. Както винаги. — Удивителна жена. По-силна е и от гризлитата. И въпреки това не знам как се справя с тази нейна дъщеря. Е, от Сю щеше да стане един страхотен вълк. Лея е по-скоро върколак. — Той се засмя на собствената си шега.

Той изчака малко за отговора ми, но сякаш не виждаше празното ми отегчено изражение. В повечето дни това го тревожеше. Щеше ми се да престане да говори за Лея. Опитвах се да не мисля за нея.

— Сет е много по-лесен. Разбира се, ти също беше по-сговорчив от сестрите си до... ами, ти имаш много повече неща, с които да се справяш, отколкото те имаха преди.

Въздъхнах продължително от дъното на душата си и зазяпах през прозореца.

Били замълча малко по-продължително.

— Днес получихме едно писмо.

Разбрах, че това беше темата, която той се опитваше да избегне.

— Писмо?

— Ами... покана за сватба.

Всеки мускул в тялото ми се напрегна. Сякаш гореща вълна ме обля целия. Здравно се хванах за масата, за да овладее ръцете си.

Били продължи сякаш не бе забелязал това.

— Вътре има бележка, която е адресирана до теб. Не съм я прочел.

Той издърпа един дебел кремав плик, който се беше заклешил между крака му и инвалидната количка, и го постави на масата между нас.

— Вероятно не е необходимо да я четеш. Няма никакво значение какво пише в нея.

Глупаво, назадничаво мислене. Грабнах плика от масата.

Беше от някаква тежка плътна хартия. Скъпа. Твърде модерна за Форкс. Картичката вътре беше подобна, твърде изрисувана и официална. Със сигурност Бела нямаше нищо общо с нея. Нямаше никаква следа от личния ѝ вкус в слоевете прозрачни и украсени с цветчета страници. Бих се обзаложил, че изобщо не би ѝ харесала. Не прочетох думите, дори и не видях датата. Не ме интересуваше.

Имаше лист плътна, кремава хартия сгънат на две с името ми изписано с черно мастило отзад. Не разпознах почерка, но той беше също толкова изящен, колкото и другото. За миг се зачудих, дали кръвопиеца не злорадстваше.

Отворих го.

Джейкъб,

Нарушавам правилата като ти изпращам това. Тя се боеше, че ще те нарани и не искаше да те кара да се чувстваш задължен по какъвто и да е начин. Но зная, че ако нещата се бяха развили по другия начин, аз щях да искам да имам тази възможност.

Обещавам, че ще се грижа за нея, Джейкъб. Благодаря ти — за нея — за всичко.

Едуард

— Джейк, имаме само тази маса — каза Били. Той се взираше в лявата ми ръка.

Пръстите ми се бяха впили в дървото толкова силно, че то наистина беше застрашено. Отпуснах ги един по един, съсредоточавайки се върху това действие. След което стиснах здраво ръцете си, за да не счупя нещо.

— Е, наистина няма значение — промърмори Били.

Изхлузвайки тениската си, станах от масата. Дано Лея вече да си е отишла у дома.

— Не е твърде късно — промърмори Били, докато рязко отворих входната врата.

Тичах още преди да стигна дърветата, оставяйки дрехите си захвърлени назад, подобно на следи от трошички — сякаш исках да ми помогнат да намеря пътят назад. Сега беше сякаш твърде лесно да премина в друг образ. Не трябваше да мисля. Тялото ми знаеше накъде съм се запътил и дори преди да поискам, то ми даде това, което желях.

Сега имах четири крака и се стрелнах напред.

Дърветата пред мен се сляха, сякаш ме погълна едно море от чернилка. Мускулите ми се свиваха и отпускаха в ритъм, неизискващ никакво усилие. Можех да тичам така дни наред без да се изморя. Може би този път нямаше и да спра.

Но не бях сам.

„Толкова съжалявам,“ прошепна Ембри в съзнанието ми.

Можех да гледам през очите му. Той беше далече на север, но беше тръгнал назад и тичаше, за да дойде при мен. Изръмжах и затичах още по-бързо.

„Чакай ни,“ оплака се Куил. Той беше по-наблизо, тъкмо тръгваше от селото.

„Оставете ме на мира,“ измърморих.

Можех да усетя притеснението им в съзнанието си, колкото и да се опитвах да го заглуша с шума на вятъра и гората. Ето това беше още по-лошо, защото погледите им бяха изпълнени със съчувствие. Те виждаха омразата, но продължаваха да тичат след мен.

Един нов глас прозвуча в съзнанието ми.

„Оставете го.“ Мисълта на Сам беше нежна, но въпреки това бе заповед. Ембри и Куил забавиха и вече вървяха.

Само, ако можех да спра да чувам, да спра да виждам това, което те виждаха. Главата ми беше претърпкана от мисли, но единствения начин да бъда отново сам беше да се върна в човешкия си облик, а не можех да издържам на болката.

„Приемете човешки вид“ — нареди им Сам. „Ще те взема Ембри.“

Първо едно, а после друго съзнателно чувство замря в тишината. Остана само Сам.

„Благодаря ти“ — успях да помисля.

„Върни се у дома, когато можеш.“ Думите бяха едва доловими и замряха в тишината, когато и той тръгна. И останах сам.

Толкова по-добре. Сега можех да чуя слабото шумолене на килима от листа под краката ми, шепота от крилата на сова над главата ми, океана — далеч, далеч на запад — заливащ плажа. Чувах това, но нищо друго. Не усещах нищо друго, освен скоростта, нищо освен напрежение в мускулите, сухожилията и костите, които се движеха в хармония, докато милите изчезваха зад гърба ми. Ако тишината в главата ми бе продължила, никога нямаше да се върна. Нямаше да съм първият, който щеше да избере този образ вместо другия. Може би, ако успеех да избягам достатъчно надалеч, никога нямаше да ми се налага да чувам отново...

Затичах още по-бързо, оставяйки Джейкъб Блек зад гърба си.

Издание:

Автор: Стефани Майър

Заглавие: Затъмнение

Преводач: Моника Колчевска

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2008

Тип: роман

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8800>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.